

TISDAGEN DEN 24 NOVEMBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

3. Förberedelser inför toppmötet i Köpenhamn om klimatförändringarna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandet av rådet och kommissionen om förberedelser inför toppmötet i Köpenhamn om klimatförändringarna.

Andreas Carlgren, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Ärade ledamöter! När jag senast var här i parlamentet för att diskutera klimatfrågorna var det precis innan jag träffade mina kolleger i miljørådets oktobermöte. Vid det mötet enades vi om EU:s starka och samlade mandat inför FN:s klimatkonferens i Köpenhamn. Vi slog bland annat fast att fram till 2050 måste EU:s utsläpp minska med 80–95 procent jämfört med 1990. Vi slog också fast att EU under alla förhållanden kommer att minska utsläppen med 20 procent fram till 2020, men att vi vill minska med 30 procent, förutsatt att en tillräckligt långtgående uppgörelse nås i Köpenhamn.

När vi jämför med andra länders utsläppsminskningar kommer vi inte minst att lägga vikt vid målet att begränsa temperaturökningen till 2 grader, som en måttstock också för jämförelse med andra länders utsläppsminskningar. Utsläppen från internationella transporter ska sänkas. Vi har slagit fast målet att det för flyget krävs en minskning med 10 procent och för sjötrafik med 20 procent fram till 2020 jämfört med 2005. Låt mig också säga klart och tydligt att EU kräver att avgifter på sjöfart och flyg används för att betala insatser i u-länder, inte minst för de fattigaste och allra mest utsatta länderna. Det måste bli ett av resultaten i Köpenhamn.

Förstöringen av regnskog måste halveras till 2020 och ha upphört till 2030. EU kräver att Köpenhamnmötet tar beslut som stoppar regnskogsskövlingen, stöder återskogningen och skapar hållbart skogsbruk. Bara på det sättet kan vi minska utsläppen tillräckligt snabbt och nå ett framgångsrikt resultat i Köpenhamn. EU har nämligen steg för steg tydliggjort och flyttat fram positionerna och därmed hela vägen kunnat ställa krav och sätta press på andra parter. Det har inte minst skett i samarbete med Europaparlamentet, där klimat- och energipaketet har utgjort grunden för EU:s ambitiösa positioner.

Nu är det ju bara två veckor kvar till klimatmötet i Köpenhamn. Runt omkring oss finns många pessimister som under senaste månaden kantar upploppet. Men vad som räknas är i själva verket politisk vilja till ledarskap – och den viljan har EU. För att nå det resultat som vi så länge har arbetat för, måste vi nu mobilisera alla krafter inom Europeiska unionen. Då har inte minst Europaparlamentet en fortsatt viktig roll.

Låt mig därför först slå fast att EU:s mål för en överenskommelse är oförändrat. Det är nödvändigt att nå en långtgående och omfattande överenskommelse i Köpenhamn. Jordens klimat har väntat länge nog. Tiden för en överenskommelse är nu.

I går höll vi ett extra miljørådsmöte för att med gemensam kraft kunna driva att Köpenhamn ska bli den milstolpe i klimatarbetet som vi önskat. I EU:s beslut inför Köpenhamnskonferensen har stats- och regeringscheferna slagit fast att EU:s mål är att Köpenhamnsprocessen ska leda till ett juridiskt bindande avtal för perioden från och med den 1 januari 2013 som bygger på Kyotoprotokollet och innehåller alla väsentliga delar i det. Det förutsätter en överenskommelse i Köpenhamn, som sammanlagt åstadkommer så stora utsläppsminskningar att målet att hålla jordens temperaturökning under 2 grader finns inom räckhåll. En överenskommelse med alla länder som innebär att i-länderna åtar sig utsläppsminskningar som omfattar landets totala utsläpp, det betyder *economy-wide target*; vi förutsätter att varje industriland fogar sina åtaganden

till överenskommelsen i Köpenhamn, också USA. En överenskommelse som innebär att u-länderna åtar sig åtgärder som minskar utsläppen i förhållande till vad som hade skett utan åtgärder, särskilt i de länder som hör till *major economies*, och som innebär att i-länderna ger omedelbart ekonomiskt stöd till nödvändiga insatser i u-länderna, inte minst i de allra fattigaste länderna, åren 2010, 2011 och 2012. En överenskommelse som innebär att det skapas ett system för långsiktigt stöd till minskade utsläpp, anpassning, tekniksamarbete och tekniköverföring.

Till sist måste en överenskommelse också innehålla en översynsmekanism, så att den vartefter kan anpassas till vad vetenskapen visar är nödvändigt för att klara klimatet.

Det har nu talats om en "tvåstegslösning". För EU är överenskommelsen i Köpenhamn snarare det avgörande steget. Det är i Köpenhamn beslutet ska fattas med allt innehåll som är viktigt för klimatet. Den bindande överenskommelsen ska med tydlig tidsplan överföras till ratificerbar text, vilket är en mer teknisk fråga, eftersom innehållet ska vara levererat i en långtgående överenskommelse.

Därmed öppnar en överenskommelse i Köpenhamn också för omedelbara åtgärder, i stället för att man väntar till 2013. I själva verket kan vi genom en sådan uppgörelse också inleda åtgärder snabbare än vad som annars hade varit fallet. Det kommer också vara avgörande för att vi ska klara 2-gradersmålet.

EU har varit drivande framför allt för att få fram snabba pengar till anpassningsåtgärder och åtgärder mot skövling av regnskog. Snabba insatser krävs för att vi tillräckligt snabbt ska kunna böja av jordens utsläppskurva nedåt.

Det som i dagsläget ligger på bordet räcker inte sammanlagt för att klara 2-gradersmålet. De mest långtgående buden på förhandlingsbordet har vi i EU lagt fram, samtidigt som vi har varit pådrivande för att andra parter ska höja sina bud. Så har också skett. Vi har sett att det faktum att vi har använt vårt 30-procentmål som en hävstång också har satt press på andra parter. Det är glädjande att i-länder som Norge och Japan har höjt buden, nyligen också Ryssland, och att u-länder som Sydkorea, Brasilien och Indonesien också nyligen har presenterat ambitiösa planer. Vi kommer att fortsätta att driva på. Våra 30 procent ska även fortsättningsvis användas som hävstång. Nu väntar vi särskilt på USA och Kina.

Vi noterar att president Obama har talat om en överenskommelse som vare sig skulle rymma bara vissa delar eller bara är en politisk deklaration. Han har också instämt i att den ska innehålla alla centrala delar och också de åtgärder som kan sättas igång omedelbart. En överenskommelse i Köpenhamn måste täcka världens alla utsläpp. Utan bud från USA och Kina täcks bara hälften. Låt mig säga det mycket klart: En överenskommelse kan komma att stå och falla med att USA och Kina lägger fram tillräckligt ambitiösa bud på bordet.

EU kommer att fortsätta att pressa på för att tillräckliga åtgärder ska läggas fram i förhandlingarna. Två veckor före slutförhandlingarna kommer vi att fortsätta att hålla vårt ledarskap. Jag ser fram emot det fortsatta samarbetet med parlamentet, inte minst genom COP15-gruppen som kommer att vara på plats i Köpenhamn. Jag ser fram emot dialogen. Med gemensamma krafter och tillsammans ska vi verka för en mycket framgångsrik, ambitiös och verklig överenskommelse i Köpenhamn.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Det avgörande toppmötet i Köpenhamn närmar sig med stormsteg, och vi har inte mycket tid på oss nu. Jag instämmer helt med minister Andreas Carlgren i att vi måste öka våra ansträngningar och ha ett nära samarbete för att se till att vi inte slösar bort den historiska möjlighet som vi har i Köpenhamn, nämligen att uppnå ett globalt, heltäckande, ambitiöst och vetenskapligt grundat avtal om klimatförändringarna. I Köpenhamn måste vi, precis som Carlgren sade, enas om hela innehållet, om hela substansen i avtalet och om att legaliteten ska hanteras omedelbart efteråt, under de efterföljande månaderna, under det första halvåret 2010, så att vi får ett fullständigt, rättsligt bindande avtal, vilket Europeiska unionen har kämpat för från första början.

Jag vill tacka Europaparlamentet för resolutionen om EU:s strategi för Köpenhamn. Det är en ambitiös resolution som bekräftar den betydelse som Europaparlamentet tillmäter frågan om klimatförändringarna. Jag räknar också helhjärtat med parlamentsledamöternas stöd i Köpenhamn. Jag vill naturligtvis också betona vikten av vår kontakt med parlamenten i tredjeländer, med det civila samhället och med företag för att tillkännage Europeiska unionens ställningstagande och på så sätt övertyga andra länder om att anta bindande förklaringar om minskade utsläpp av växthusgaser.

Jag stöder i synnerhet parlamentets krav på ett avtal som speglar målet på högst 2 °C. För att uppnå detta mål krävs åtgärder av både industriländer och utvecklingsländer. Det är bra att parlamentet har röstat för de lösningar som baseras på marknadsmekanismer i sin resolution och stöder en översyn av mekanismen för

ren utveckling i ett framtida avtal. Vad gäller denna fråga anser kommissionen, som ni vet, att de befintliga redskapen i systemet för utsläpp av koldioxid bör utvidgas genom införande av en sektorskreditmekanism.

När det gäller minskningen av utsläpp från avskogning och skogsförstörelse i utvecklingsländerna inom ramen för FN:s samarbetsprogram för minskade utsläpp från avskogning och skogsförstörelse i utvecklingsländerna (UN-REDD) kommer kommissionen att göra allt man kan för att främja kraftfulla sociala och miljömässiga standarder där man tar hänsyn till den biologiska mångfalden och ekosystemen.

Vi står emellertid inför stora utmaningar. I Köpenhamn måste vi sikta högt för att uppnå ett avtal som baseras på forskningsresultat. Vi måste med andra ord sträcka oss längre än 2° Celsius. Vi måste också se till att alla länder gör de åtaganden som krävs i enlighet med principen om gemensamt men differentierat ansvar. Vi förväntar oss också att Förenta staterna ska ta sin del av ansvaret, åtta år efter att de övergav Kyotoprotokollet.

Slutligen måste vi ta upp en rad detaljerade frågor, t.ex. att tillväxtekonomierna verkligen bidrar i linje med sin förmåga, principen om differentiering som jag hänvisade till tidigare, och att den finansieringssumma som krävs är förutsägbar och stabil. Dessutom måste en finansiering för snabba insatser säkras i Köpenhamn, så att det som måste göras omedelbart kan göras före perioden 2010–2013. Detta kommer att leda till omedelbara åtgärder och nödvändiga anpassningar, framför allt på mycket utsatta områden av planeten, exempelvis fattiga länder.

Tiden är inne att uppmana Europeiska unionen att föregå med gott exempel och befästa sin ledarroll. Vid de förberedande samtalen i Köpenhamn i förra veckan hade vi ett avgörande meningsutbyte med många av våra internationella partner. Vissa länder, t.ex. Brasilien och Sydkorea, har, liksom Carlgren sade, tillkännagivit att man kommer att vidta åtgärder. Liknande tillkännagivanden förväntas från andra länder, exempelvis Kina och Indien, i inledningen av toppmötet. I morse rapporterades det på nyheterna att Förenta staterna skulle lägga fram ett förslag för minskning och – hoppas jag – finansiering.

Vi hade också ett intressant meningsutbyte i frågan om öppenhet och, mer specifikt, systemen för övervakning, rapportering och kontroll. Det är fortfarande oerhört viktigt att vi säkrar fler åtaganden för specifika åtgärder och handlingar till förmån för en ekonomi som baseras på mindre intensiva koldioxidutsläpp. Utvecklingsländerna måste, som grupp och beroende på förmåga, minska utsläppen med 15–30 procent jämfört med nuläget.

Vad gäller industriländernas åtgärder har det olyckligtvis inte skett någon tillfredsställande förbättring. Spanien, Australien och Norge har gjort större åtaganden. Övriga länder verkar emellertid inte vara beredda att göra likadant. Det har nu också klargjorts att Förenta staterna olyckligtvis inte kommer att anta någon nationell lagstiftning före årsslutet. Detta innebär naturligtvis inte att de inte kommer att kunna fastställa specifika kvantitativa mål i Köpenhamn. Detta är, som jag sade tidigare, enligt uppgift precis vad som kommer att ske, men bara förutsatt att den nationella lagstiftningen godkänns – är jag rädd –, något som inte förväntas ske före årsslutet, vilket innebär att det hela är beroende av att förutsättningarna är uppfyllda. Ett positivt steg från Förenta staternas sida kommer att påverka den ståndpunkt som de andra länderna intar och kommer i förlängningen att bidra till resultatet av toppmötet i Köpenhamn.

Det står nu klart att det inte är tillräckligt med åtgärder enbart från industriländernas sida. Vad som än sker i övrigt så måste utvecklingsländerna bidra, med betoning på utveckling av en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. Utvecklingsländerna kommer, som jag sade tidigare, att behöva minska sina utsläpp med 15–30 procent jämfört med nuvarande utsläpp.

Det grundläggande målet i Köpenhamn är fortfarande att nå ett rättsligt bindande avtal. Trots att förhandlingarna hittills inte har framskridit så snabbt som man hade kunnat önska och det inte är mycket tid kvar så får vi inte överge detta mål. Vi vill också att detta avtal ska bli ett globalt avtal som täcker alla delar av handlingsplanen från Bali, införlivar de framsteg som gjorts hittills och omfattar kvantitativa faktorer för minskning av utsläpp och finansiering.

Vad gäller avtalets struktur måste det täcka alla delar som rör anpassningar, utsläppsminskningar och en tidig finansiering. I Köpenhamn måste vi också enas om förfaranden och om en tidsplan för att slutföra förhandlingarna, i syfte att uppnå ett bindande avtal så snart som möjligt, under de första månaderna 2010. Förbundskansler Angela Merkel nämnde det första halvåret 2010.

Ett konkret och globalt avtal kommer att ge förhandlingsprocessen betydande politisk kraft och göra det möjligt att slutföra det rättsliga förfarandet inom en rimlig tidsperiod efter Köpenhamn. Finansiering är en avgörande faktor inom ramen för detta. Köpenhamn kommer att bli ett misslyckande om vi inte lyckas mobilisera de investerings- och finansieringsresurser som krävs.

Avslutningsvis vill jag återigen hänvisa till den avgörande roll som Europaparlamentet spelar i främjandet av EU:s ambitiösa klimatpolitik. Den har stått i förgrunden inom Europeiska unionen och internationellt och har hjälpt till att uppmuntra våra strategiska internationella partner. Detta nära samarbete kommer att fortsätta under upptakten till Köpenhamn, och jag måste säga att det verkligen gläder mig att parlamentet kommer att företrädas av en stark delegation.

Talmannen. – Tack, herr kommissionsledamot, för ett mycket intressant anförande, i vilket ni talade om de betydelsefulla problem som vi står inför i Köpenhamn. Ni talade lite längre än vi hade räknat med, så jag antar att ni kommer att ge mer kortfattade kommentarer i slutet av debatten. Det var så intressant att jag inte kunde avbryta anförandet!

Corien Wortmann-Kool, för PPE-gruppen. – (NL) Tiden rinner iväg. Vi står inför den viktiga utmaningen att se till att ett ambitiöst avtal nås i Köpenhamn i fråga om klimatförändringarna, och nu när december närmar sig upplever vi bakslag. President Barack Obama har ännu inte lyckats uppfylla sitt vallöfte. Vi ser dock hoppfulla signaler, t.ex. den nya japanska regeringens ambitioner.

Jag vill berömma det svenska ordförandeskapets och Europeiska kommissionens, i synnerhet kommissionsledamot Stavros Dimas, ansträngningar. Vi är era allierade. Jag vill också berömma era ansträngningar att få de europeiska ledarna att samarbeta, eftersom det i dessa avgörande förhandlingar är viktigare än någonsin att EU uppträder enat.

Jag kan som talesman för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) säga att vi delar er förhoppning om att nå ett ambitiöst avtal som leder till bindande mål för minskningar, inte bara för Europeiska unionen, Förenta staterna och Japan utan också för länder som Kina, Brasilien och Indien. Det är viktigt att vi har samma ambitioner om vi ska kunna hantera klimatförändringarna effektivt samtidigt som vi skapar lika villkor globalt.

Det är av avgörande betydelse att vi når ett avtal i Köpenhamn om ett ekonomiskt paket för att bidra till finansieringen av klimatprojekt i utvecklingsländerna. EU måste ta sin beskärda del av detta ansvar. Jag upprepar emellertid ert uttalande att det är mycket viktigt att inleda denna finansiering snabbt, eftersom det ligger projekt och väntar som kan inledas omedelbart. Detta skulle utgöra ett påtagligt, synligt resultat av toppmötet i Köpenhamn och en uppmuntrande signal. Samtidigt är det nödvändigt att sluta avtal som garanterar att dessa medel bidrar på ett aktivt och effektivt sätt till att minska klimatförändringarna, och dessutom avtal om tekniköverföring och skydd av immateriella rättigheter.

Det är bara genom samarbete som vi kan mobilisera den kunskap och de färdigheter som krävs för att förebygga klimatförändringar och en irreparabel skada på ekosystemen. Klimatavtalet skulle kunna ge betydelsefull stimulans till detta, och till oss inom EU, för att se till att vår sociala marknadsekonomi i allt högre grad blir en hållbar social marknadsekonomi.

Jo Leinen, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under de senaste åren har Europaparlamentet varit en drivande kraft i debatten om klimatskyddet, och vi har också verkställt en stor andel av EU:s klimatskyddspaket. Den resolution som vi lägger fram i dag innehåller alla delar av ett ambitiöst avtal i Köpenhamn. Vårt förslag är emellertid också realistiskt. Det är både ambitiöst och realistiskt, och vi hoppas att rådet och kommissionen kommer att sluta sig till oss så att vi alla bildar ett enda lobbyorgan på konferensen för att få med oss andra partner.

EU har tagit på sig ledarrollen i dessa frågor, och vi vill att det ska fortsätta att vara så i Köpenhamn. Därför måste vi hålla fast vid vårt erbjudande om en minskning av koldioxidutsläppen på 30 procent fram till 2020. Forskningen visar att vi måste befinna oss på de högre nivåerna på 25–40 procent. 30 procent är därför inte tillräckligt, det vet vi, och det är anledningen till att vi faktiskt måste anförda detta mål, eftersom det kommer att öka andra länders ambitioner.

Vi vet att ett globalt klimatskydd inte är genomförbart utan finansiering. Till skillnad från rådet har parlamentet angett specifika siffror i detta avseende. Den globala ramen ligger på omkring 100 miljarder euro, och EU måste ansvara för en tredjedel av den summan. Varför alltså inte säga att vi kommer att tillhandahålla 30 miljarder euro 2020? Parlamentet har åtagit sig detta, och jag hoppas att rådet och kommissionen kommer att vara lika specifika om två veckor.

Corien Wortmann-Kool har redan nämnt den snabba inledningen av finansieringen. Vi behöver 5–7 miljarder euro omedelbart. I jämförelse med hur mycket pengar vi har tillhandahållit i samband med bankkrisen är det tal om småpengar för att bekämpa klimatkrisen – och vi kommer inte att få någon andra chans i detta

avseende. När klimatet väl har förstörts kommer det att förbli förstört, och vi kommer inte att kunna återställa det. Detta förtjänar därför stora ansträngningar av oss alla.

Jag har också noterat att vissa länder gör framsteg och andra inte. Det får inte bli så att de två värsta miljöförorenarna, Kina och Förenta staterna, spelar en gigantisk pingpongmatch där var och en anklagar den andra medan de drar ut på tiden för egen del. Det är oansvarigt, och jag hoppas att framför allt USA kommer att visa ledarskap i Köpenhamn, med specifik information om minskning av de egna utsläppen av växthusgaser samt en del av finansieringen.

Utan dessa två länder och utan Indien blir det inget avtal. Vi betonar återigen skogsbrukspolitiken – avskogning är en betydande faktor – liksom flyg- och sjötransport. Om järnvägarna inkluderas i handeln med utsläppsrätter och måste betala så ser jag inte någon anledning till att flyg- och sjötransporten skulle fortsätta att ha sådana särskilda privilegier.

Parlamentet kommer nu äntligen att företrädas i EU:s paviljong för första gången. Det är en nystart, och jag hoppas att vi kommer att kunna delta i konferensen mellan rådet och kommissionen, eftersom vi, inom ramen för Lissabonfördraget, har ett gemensamt ansvar för lagstiftning i fråga om Köpenhamnsavtalet.

Corinne Lepage, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Den 26 september 2009 organiserades 44 medborgarpaneler i 38 länder som representerade de olika utvecklingsskedena.

91 procent av medborgarna över hela världen ansåg att det fanns ett akut behov av att nå ett avtal i Köpenhamn, inklusive 93 procent av européerna. 89 procent ansåg att vi måste gå längre än målet på 25 procent för minskningen av utsläpp av växthusgaser i industriländerna, och 92 procent av européerna delar detta synsätt.

Vi, de ledamöter av Europaparlamentet som företräder Europas folk, har skyldighet att använda vårt inflytande för att uppfylla våra medborgares begäran, men framför allt att axla det ansvar vi har så att vi kan uppfylla FN:s mellanstatliga klimatpanels mål på en minskning med 25–40 procent till 2020.

För att detta ska uppnås måste målet på en minskning med 30 procent upprätthållas, som Jo Leinen precis sade, och naturligtvis med de nödvändiga ekonomiska resurserna, som uppskattats till 100 miljarder euro för 2020. En skatt på ekonomiska överföringar kommer förmodligen att behöva införas i detta syfte, liksom gröna tekniköverföringar till syd.

EU:s ledarskap i denna avgörande fråga för framtiden måste leda till att ett avtal nås, men inte ett avtal till varje pris, dvs. inte ett avtal som inte uppfyller målen, som inte omfattar några ekonomiska resurser, kontroller eller begränsningar. Det vore bättre att inte ha något avtal alls än att ha ett vagt åtagande som leder till att denna fråga läggs åt sidan och får människor att tro att den har klarats av.

Vårt ansvar består inte uteslutande av ett gemensamt ansvar för klimatskulden, utan också av att göra allt vi kan för att övertyga människor om den enda förståndiga lösningen och att vara en outtröttlig försvarare att den rättvisa och effektiva kollektiva insatsen.

I detta avseende innebär ett upprätthållande av målet på 30 procent att ge alla de länder som redan har föreslagit lägre och övre gränser för sina utsläpp möjlighet att sikta på den övre gränsen och inte hålla sig kvar på den lägre.

Alla kommer att få stå till svars inför den internationella allmänheten och framtida generationer när det gäller den standpunkt de antar i Köpenhamn. Den standpunkt EU antar måste vara tydlig, entydig och oerhört stabil.

Satu Hassi, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar, herr minister! Toppmötet i Köpenhamn kommer att bli den viktigaste konferensen i människans historia. Det rör hela den mänskliga rasens framtid. Mötets betydelse betonas av att publicitetsspelet till och med har räckt för att svärta ned klimatforskarnas rykte när det nu närmar sig.

Det finns emellertid ingen tid att förlora: de globala utsläppen måste minskas inom de närmaste 10 åren. De ministrar och premiärministrar som samlas i Köpenhamn måste ta sitt ansvar på allvar och fatta beslut för att se till att jordens temperatur inte stiger med mer än 2 °C. Beslutet måste omfatta alla huvudfrågor, det måste vara bindande och det måste inbegripa en bindande tidsplan för ett utarbetande av ett eventuellt internationellt avtal.

Det gläder mig att minister Andreas Carlgren också talade om ett bindande beslut och ett bindande internationellt avtal. Avtalet måste omfatta långsiktiga utsläppsmål, även om det är ännu viktigare att enas om utsläppsgränser för 2020. Utsläppsminskningarna i industriländerna bör snarare ligga närmare 40 procent än tröskeln på 25 procent.

EU:s ledarskap är liksom tidigare mycket viktigt. Det bästa sättet att visa ledarskap är att nu göra ett åtagande om en utsläppsminskning på 30 procent till 2020 och att komma med ett tydligt finansieringserbjudande till utvecklingsländerna. EU:s del i finansieringen bör, som utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet sade, uppgå till omkring 30 miljarder euro per år fram till 2020. Lågkonjunkturen har dessutom, som minister Carlgren sade, gjort det billigare att minska utsläppen. Vi måste utnyttja denna möjlighet och sikta högre.

Jag vill påminna dem som är ivriga att ifrågasätta hela begreppet klimatskydd om att planeten inte kommer att vänta på oss. Man kan inte säga till planeten: "Kan du vara så snäll och ge oss ett eller två år till, vi befinner oss i en lågkonjunktur", eller "Klimatskeptikerna har gjort oss tveksamma". Klimatförändringarna fortsätter enligt fysikens och kemins lagar, och vi kommer att ta ansvar för våra beslut och även för det vi inte gör.

(Applåder)

Miroslav Ouzký, för ECR-gruppen. – (CS) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag håller med de flesta av de föregående talarna om att toppmötet i Köpenhamn förmodligen är det viktigaste toppmötet under hela året för Europeiska unionen, och för hela världen. Jag vill tacka kommissionsledamoten för att han är en av de politiker som betonar Europaparlamentets betydelse för det kommande toppmötet och för klimatpolitiken och själva klimatförändringarna. Jag vill också tacka honom för att han betonar finansieringens betydelse. I Tjeckien säger vi ofta – och det låter ganska ironiskt på tjeckiska – att pengar alltid kommer först, och det är dubbelt sant i detta fall. Jag vill också betona att om EU inte kan uppträda som ett enda organ med ett starkt och tydligt mandat och inte kan nå ett tydligt avtal om finansiering så kommer det att försvaga vår ställning i världen enormt.

Flera tidigare talare har understrukt att vi, i egenskap av europeisk union, spelar en ledande roll på detta område och att vi bör behålla denna. Jag vill återigen säga att det verkligen skulle glädja mig att se någon ännu ambitiösare än EU på toppmötet, någon som kommit ännu längre, med bättre lagstiftning, och som var villig att ge frågan ett ännu större finansiellt stöd. Det skulle inte besvära mig det minsta om vi förlorade vår ledande ställning, eftersom jag anser att det är dags att detta gemensamma problem antar en verkligt global proportion. Jag instämmer i att våra ansträngningar inte kommer att leda någon vart utan ett globalt avtal. Det är ingen mening med att hela tiden upprepa betydelsen av stater som USA, Indien och Kina. Jag är rädd att president Barack Obama inte kommer att kunna uppfylla alla sina löften inför valet, och det är beklagligt.

Jag vill också kort nämna en fråga som jag ofta talar om, nämligen avskogningen och vattenförvaltningen i världen, som vi alltid brukar underskatta. I alla våra förklaringar uppmanar vi till avtal med stater som Brasilien, Indien och andra om att stoppa avverkningen av regnskogen. Jag anser dock att det inte räcker att bara komma överens och presentera förklaringar. Vi har tidigare upptäckt att de berörda regeringarna ofta inte har eller inte utövar kontroll över sådan verksamhet, och därför vill jag framhålla här att det inte räcker att nå en överenskommelse. Vi måste utarbeta kontrollmekanismer, vi måste få en översikt över den verkliga politiken och jag håller med om att vi inte ska ingå ett avtal till varje pris.

Bairbre de Brún, för GUE/NGL-gruppen. – (GA) Herr talman! Jag instämmer helt i att vi måste arbeta för att nå ett rättsligt bindande avtal i Köpenhamn. Avtalet måste vara tillräckligt starkt för att bekämpa den utmaning som klimatförändringarna utgör, och det måste samtidigt vara balanserat och rättvist i fråga om utvecklingsländerna.

Industriländerna måste utlova en minskning av utsläppen av växthusgaser på minst 40 procent till 2020 och en minskning på 80–90 procent till 2050 jämfört med nivåerna 1990.

År 2020 måste EU lägga 30 miljarder euro per år på klimatstöd till utvecklingsländerna, utöver utvecklingsbiståndet.

Det finns olyckligtvis människor i Europa som väldigt gärna vill använda andra länders motvilja att vidta de nödvändiga åtgärderna som ursäkt för EU att inte uppfylla sina åtaganden. Ett sådant tillvägagångssätt är oerhört kortsynt.

Oavsett resultatet av förhandlingarna i Köpenhamn måste EU fortsätta, fastställa och genomföra effektiva mål för en utsläppsminskning, utveckla ny ren teknik och engagera sig i klimaträttvisa, så att utvecklingsländerna inte tyngs ned av att behöva betala för vad industriländerna har gjort.

Anna Rosbach, för EFD-gruppen. – (DA) Herr talman, rådet och kommissionen! I dag är det en månad kvar till julafton. Jag önskar mig en sak väldigt mycket till jul, och det är att vi, när klimatkonferensen är över och alla deltagare har slutat agera som administratörer och tekniker som bara talar om detaljer och kvoter, äntligen ska kunna föra en politisk debatt om vad som är realistiskt och praktiskt genomförbart för att förbättra förhållandena för vår planet och dess invånare. Om vi öppnar ögonen kommer vi bara alltför väl att se att USA, Ryssland, Kina och många andra länder runt omkring i världen egentligen inte har klimatförändringarna på dagordningen. De ger i stället helt enkelt värtaliga avsiktsförklaringar och tomma löften.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Den ekonomiska och strukturella kris som fortfarande pågår har visat hur världssamfundet snabbt kan tillhandahålla stora belopp för att bryta udden av en desperat situation, även om det sätt som detta görs på ibland är tvivelaktigt. Krisen visar också att stater av de mest skilda slag kan samarbeta när större, överordnade saker står på spel.

De dramatiska följderna av klimatförändringarna har, liksom den strukturella krisen, huvudsakligen orsakats av människorna. Målet måste emellertid vara – och nu talar jag om målet för mänskligheten – att hantera jorden och dess resurser på ett hållbart och klokt sätt. Vi måste bevara naturens mångfald för framtida generationer. Om vi lyckas skapa en ram på EU-nivå som främjar vetenskap, innovation och modern, miljövänlig teknik – grön teknik – och förnybara energikällor så kan vi européer uppnå två mål. För det första kommer vi att bidra på ett positivt sätt till att minska miljöfarliga koldioxidutsläpp och få ett slut på vårt stora beroende av fossila bränslen. Om vi för det andra ger ökat stöd till vetenskap och miljövänlig teknik kommer det att innebära att EU fortsatt kommer att vara ett centrum för innovation på lång sikt. Detta är det enda sättet att skapa nya arbetstillfällen i Europa på lång sikt.

Andreas Carlgren, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Jag måste säga att jag verkligen uppskattar det breda stöd som EU:s inriktning har från i stort sett alla delar av parlamentet. Det betyder, har betytt och kommer att betyda väldigt mycket för EU:s styrka nu i Köpenhamn och också i det mycket viktiga klimatarbete som kommer att ligga framför oss därefter.

Jag vill också vända mig till kommissionär Stavros Dimas och säga att jag väldigt mycket uppskattade vad du sade idag. Kommissionen som sådan har spelat en avgörande roll som ryggrad i EU:s klimatpolitik, och inte minst Stavros Dimas personligen har spelat en avgörande roll för att kommissionen ska inta den hållning som den har gjort. Det har funnits stunder när inte alla medlemsländer har varit lika starka på banan som man är idag och i de avgörande lägena har kommissionären alltid stått väldigt rak. Det uppskattar jag mycket och det vill jag gärna ha sagt här i parlamentet.

Jag vill säga till Jo Leinen, som ledare för den socialdemokratiska gruppen men också som ordförande i utskottet, att jag ser mycket fram emot samarbete också i Köpenhamn med parlamentet. Jag är övertygad om att parlamentet kan spela en mycket viktig roll också där på plats för att nå ut till företrädare för andra länder.

Jag vill säga till alla som här i debatten har tagit upp frågan om finansiering – både Jo Leinen, Satu Hassi, Bairbre de Brún och andra – att det självklart också är viktigt med de konkreta siffrorna. Det är därför EU har varit den i-landsgrupp som hittills lagt de både mest långtgående och mest konkreta siffrorna. Låt mig också säga om snabba insatser – åtgärder för att stoppa regnskogsskövling och åtgärder för att ta pengar från flyg- och sjöfart som förstör klimat till viktiga insatser i inte minst de fattigaste EU-länderna – att de måste ge resultat nu.

Den praktiska vägen har efterfrågats. EU har visat den. Vi har i själva verket redan nu klarat halva vägen fram till vårt 2020-mål om 20 procent. Vi har klarat en tredjedel av det vi ska göra för att också nå de fastställda 30 procenten. Det är därför vi i slutspurtens nu också driver krav på att andra parter ska höja sina bud, samtidigt som vi också säger "Titta på oss, vi har visat en praktisk väg att verkligen minska utsläppen".

En del säger "Gör 10 procentenheter ytterligare". Jag vill mycket gärna göra det, men det förutsätter en global överenskommelse. Annars skulle dessa 10 procentenheter ytterligare EU-insats ätas upp av bara två års utsläppsökning i Kina, och då har vi fortfarande inte räddat klimatet. Det är därför just det globala avtalet är så viktigt och det är därför parlamentets viktiga roll är så stor, för detta är en viktig politisk grund att bygga vidare på.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag förväntade mig inte att ni skulle ge mig ordet efter vad ni sade, men jag ska ta tillfället i akt att säga ett par ord om det huvudargument som lades fram för målet på 30 procent.

Jag instämmer naturligtvis med Miroslav Ouzký i att vi behöver ett globalt avtal, vilket innebär att alla länder i världen är delaktiga i ett heltäckande avtal och att alla ekonomiska sektorer är delaktiga i utsläppsminskningarna. Detta måste naturligtvis vara vetenskapsbaserat.

För att få till stånd ett sådant globalt avtal, för att övertala andra länder att ansluta sig, måste vi upprätthålla påtryckningarna genom att föregå med gott exempel, ett exempel som har en moralisk betydelse. Europas moraliska ledarskap är betydelsefullt, men det utgör också ett exempel på att grön affärsverksamhet är mycket viktig för konkurrenskraften. Gårdagens Financial Times innehöll rapporter om hur europeiska företag – inklusive mycket viktiga företag inom Europeiska unionen – tjänar på att bli miljövänliga, och förutspår faktiskt att deras miljövänliga företag kommer att ha gått förbi all annan verksamhet 2020. På dessa två sätt kan vi alltså pressa andra länder att presentera ambitiösa åtaganden och ingå ett rättsligt bindande avtal.

Vad gäller minskningen på 30 procent måste jag säga följande. För det första stämmer det överens med vad man inom vetenskapen säger att vi bör göra, och det är rätt av oss att agera enligt vad vetenskapen visar. För det andra är det billigare i dag, mycket billigare än när vi diskuterade vårt klimat- och energipaket: det är omkring 30–40 procent billigare att uppnå detta mål i dagsläget.

För det tredje kommer det inte bara att innebära det som Andreas Carlgren sade tidigare, nämligen en hävstång när det gäller att övertala de andra, utan också, vilket är det viktigaste, påtryckningar genom föredöme. Den allmänna opinionen runtom i världen kommer att uppskatta det som Europeiska unionen gör. Detta kommer också, som jag har hört en kvinnlig kollega här säga, vara mycket viktigt för vår teknik. Naturligtvis, eftersom det kommer att innebära ett bättre pris på kol, som är mycket lågt i dagsläget, och på så sätt vara ett viktigt motiv för miljöinnovation och för utveckling och spridning av ny teknik.

En annan mycket viktig aspekt är att Europeiska unionen befinner sig i en fördelaktig position, eftersom vi redan har den lagstiftning som ni röstade igenom som ger Europeiska unionen och medlemsstaterna de medel och åtgärder som krävs för att uppnå det högre målet genom att bara uppgradera vissa av de tak som finns i vår lagstiftning.

Karl-Heinz Florenz (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill börja med att kommentera det som kommissionsledamot Stavros Dimas sade. Det krävs naturligtvis ett bindande avtal för hela klimatskyddsfrågan, men också inom EU, för den europeiska industrin. Vi har naturligtvis inte bara grön industri. Vi har också en industri inom andra sektorer, och vi måste också tänka på konkurrenskraften inom den industrin utanför Europa.

Industrin kräver planeringssäkerhet, och i detta avseende ligger EU verkligen långt framför de övriga. Det var rätt strategi, och jag har genomgående stött den uttryckligen. I Köpenhamn måste vi dock se till att förra årets positiva resultat också följer med upp på Köpenhamns nivå. Vi måste visa den globala kolbudgetens flagga. Detta har redan sagts, men nu måste vi verkligen framföra budskapet till andra stater och kontinenter. När vi väl har gjort det – och det kommer inte att bli lätt – så måste systemet med handel med utsläppsrätter utvecklas ytterligare. Om detta fortsätter att vara en uteslutande europeisk saga kommer tiden att börja rinna ut. Därför kan jag bara be kommissionsledamoten och rådets ordförande att på ett verkligt engagerat sätt vara pådrivande i exporten av detta budskap.

Vi har identifierat ett andra problem – och det har redan nämnts här i dag – nämligen frågan om avskogning. I Borneo skövlas varje år ett område dubbelt så stort som Saarland genom bränning. Det är katastrofalt. 8 procent av koldioxidutsläppen i världen sker på detta sätt, och vi kan ge oss på industrin så mycket vi vill, men detta kan den inte klara av. Och jag vill inte heller att den ska klara det. Därför måste vi utveckla ett helt annat fokus.

Jag är verkligen förvånad över finansieringen – det är siffrornas kapplöpning. För mig är det viktigt att den källa som vi tar pengarna ifrån inte behandlas som bottenlös, och jag är inte säker på att så är fallet. Jag vill be er, herr kommissionsledamot, att lugna mig på detta område. Utvecklingsländerna måste inkluderas, med anpassade siffror och mål. Det är min uppmaning. EU tar detta på allvar, och detta allvar är – också från kommissionens och rådets sida, vilket jag vill klargöra – vår styrka, och det är en styrka som vi bör fortsätta att arbeta på.

Dan Jørgensen (S&D). – (DA) Herr talman! Jag var i Grekland för ett par månader sedan. Jag besökte en liten stad som heter Ilulissat, och alldeles norr om Ilulissat finns en glaciär. Denna glaciär smälter nu, och den förflyttar sig med två meter per timme – två meter per timme! Man kan se det med blotta ögat. Man kan höra det, eftersom det låter som ett åsknedslag varje gång ett stort isblock faller ned. Det smältvatten som kommer från denna glaciär varje dag motsvarar den årliga konsumtionen i en stad av New Yorks storlek. Per dag! Det är en indikator på hur brådskande denna fråga är redan innan följderna av klimatförändringarna verkligen har drabbat oss.

Därför känner jag mig tvungen att säga till Anna Rosbach och andra som har sagt i dag att ”vi måste vara förståndiga”, ”vi måste se på vad som är politiskt möjligt”, ”vi måste se på vilka kompromisser som kan nås”: det finns vissa saker som man inte kan kompromissa med. Det finns vissa saker som vi inte kan kompromissa med, och en av dessa är det mål på 2 °C som EU stöder. Det är anledningen till att de signaler som Andreas Carlgren och Stavros Dimas sänder i dag gläder mig väldigt mycket. Vi kan inte kompromissa med 2 °C. Detta innebär att samtliga industriländer i världen måste minska sina utsläpp med 25–40 procent. Det innebär också att det måste sättas en oerhörd press på USA för att få landet att stödja detta mål. Jag skulle vilja se en indikation i era kommentarer på vilken nivå som USA måste leverera på utifrån en rent praktisk synvinkel. Enligt min uppfattning är det något som saknas i den offentliga debatten.

Det som vi i EU fokuserar på – utöver ett tillräckligt ambitiöst mål för utsläppsminskning – är en finansieringsplan. De rika länderna i världen måste hjälpa till att betala för en överföring av tillväxt till de fattigaste länderna i världen, så att vi inte kräver att de förblir fattiga utan snarare att de ska fortsätta sin tillväxt. Denna tillväxt måste dock vara miljövänlig, baserad på en övergång inom tekniken, och den måste vara hållbar. Det är beklagligt att i nuläget behöva säga att EU, även om vi har visat ledarskap på ett flertal områden, fortfarande inte har förutsättningar att presentera sådana siffror som kommer att krävas när det gäller finansiering. Jag vet att det inte är dessa två mäns fel. Det har olyckligtvis inte varit möjligt att få tillräckligt stöd från Europas regeringschefer. Jag hoppas emellertid verkligen att vi får detta stöd före Köpenhamn. Det är mycket brådskande.

Slutligen vill jag säga att det är mycket viktigt att vi i EU leder vägen i fråga om att hävda att detta inte behöver innebära en sänkt levnadsstandard – vare sig i de rika eller i de fattiga länderna. Det kommer inte att leda till att våra industrier inte blir konkurrenskraftiga. Våra krav kommer tvärtom att göra dem mer innovativa, vilket kommer att göra dem mer konkurrenskraftiga i världen. Om man läser tidningar, ser på tv eller följer globala medier över huvud taget så ser man att pessimism hör till ordningen för dagen. Det är många som redan har bestämt sig för att Köpenhamn kommer att bli ett fiasko. Det är anledningen till att det är viktigare än någonsin för EU att leda vägen, att sitta i förarsätet. Därför vill jag önska er stort lycka till i förhandlingarna i Köpenhamn.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! Om man tittar ut genom fönstret i dag ser man att det vädermässigt är en ganska tråkig dag i Strasbourg, vilket inte är någonting ovanligt. Inte ens de översvämningar som förstör delar av min region i Cockermouth och Workington, där nederbörds mängderna är de största som någonsin uppmätts, är någonting speciellt. De kan inte specifikt tillskrivas klimatförändringarna, även om de går i linje med vetenskapen.

Det är svårt att fatta de politiska beslut som krävs när det råder tveksamheter om huruvida klimatförändringarna är ett faktum. Vi måste ta ett steg tillbaka. Vi måste medge att den mänskliga befolkningen har fyrfaldigats under en livstid och att användningen av fossila bränslen, och energikonsumtionen, har ökat enormt. Kanske borde vi också fråga oss om inte klimatförändringarna borde ske snabbare än de gör om atmosfären fortsätter att ligga på samma nivå.

Enligt min uppfattning är det viktigt att medge att klimatförändringarna inte är en religion. De är ingen övertygelse. Vi måste ta till oss skeptikernas argument och utmana dem. Vi måste se till att vetenskapen synliggörs. Jag önskar bara att vissa av skeptikerna inte fann ett så stort nöje i att lägga fram förslag som försenar åtgärder, förslag som i slutändan kan leda till en förlust av miljontals liv.

Ambitionerna inför Köpenhamn har tonats ned, men de som hörde Andreas Carlgren tala i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet i går hörde ingen sådan nedtoning. Ambitionerna hade inte kunnat förstärkas mer. 65 regeringschefer kommer att närvara. Förenta staternas och Kinas ledare behöver också vara närvarande, men nu har vi möjlighet att fatta en del betydelsefulla politiska beslut.

Jag välkomnar det faktum att Europeiska unionen har utövat ett sådant ledarskap. Det gläder oss oerhört. Frågan är om det är tillräckligt. Situationen är oklar. Vi har fyra veckor på oss, och förhandlingarna har en egen drivkraft. Har ni fått tillräckligt med handlingsutrymme? Kommissionsledamoten har föreslagit en

övergång från 20 till 30 procent. Är detta en förändring i förhandlingspositionen? Är det en förstärkning? Säger vi att vi är beredda till denna gest innan det ens finns något slutgiltigt avtal? Får vi, innan denna debatt avslutas, höra mer från rådet och kommissionen om vilket utrymme det finns för att höja insatserna?

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Det är två veckor kvar till inledningen av konferensen i Köpenhamn, som är ett avgörande tillfälle att nå ett ambitiöst klimatavtal.

Europeiska unionen framhåller med rätta att det är nödvändigt att sluta ett avtal i Köpenhamn, eftersom klimatet inte kommer att tåla några förseningar. Vetenskapen är otvetydig. För att kunna uppfylla det mål på 2 °C som Europeiska unionen i flera år har sagt sig vilja uppfylla måste de rika länderna minska sina utsläpp med 40 procent. Därför måste Europeiska unionen effektivisera sina egna mål om man vill uppfylla detta mål på 2 °C. Det är nödvändigt för vårt klimat.

Europeiska unionen innehar också lösningen på hur vi ska få med Förenta staterna. Innan EU tydligt klargör hur mycket pengar man kommer att tillhandahålla till utvecklingsländerna så har Förenta staterna något att gömma sig bakom. Låt oss därför presentera ett tydligt erbjudande på 30 miljarder euro till utvecklingsländerna, så kommer skyldigheten att lägga fram ett eget mål för minskning sedan att ligga hos Förenta staterna. Vi kan lyckas i Köpenhamn, vi måste lyckas i Köpenhamn, och Europeiska unionen håller fortfarande nyckeln till ett gott resultat i handen.

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Mina damer och herrar! Konferensen i Köpenhamn har misslyckats redan innan den har inletts. Ett avtal kan kanske nås, men det kommer inte att bli ett rättsligt bindande sådant.

President Barack Obama kommer inte att få igenom något system för handel med utsläppsrätter i senaten. Han prioriterar hälso- och sjukvården framför ett handelssystem med utsläppstak. Det innebär att Europa har ett val: ska vi fortsätta ensamma eller inte? Bör vi fortsätta att driva ett obligatoriskt system för handel med utsläppsrätter på egen hand? Detta måste vi överväga noggrant. Priset för att göra det ensamma skulle bli mycket högt: det skulle kosta den europeiska industrin hundratals miljarder euro under perioden fram till 2020, vilket skulle leda till en förlust av hundratusentals arbetstillfällen i Europa.

Jag ska ge ett exempel. Antwerpen har, efter Houston, den största koncentrationen av kemiföretag i världen, och dessa ger sysselsättning till 64 000 personer direkt och till 100 000 personer indirekt. Antwerpens kemiindustri skulle inte överleva om Europa skulle gå vidare på egen hand, och det krävs kanske en nederländare för att stå upp för den stadens ekonomiska intressen. År 2020 skulle dess kemiska industri ha gått om intet, som ett offer för alltför höga produktionskostnader.

Handeln med utsläppsrätter har också många nackdelar. Den är mycket instabil. Priserna har rasat från 30 till 8 euro. Vad bör vi då göra? Vi bör säkra en hållbar utveckling av miljöteknik, göra miljömässiga investeringar avdragsgilla, främja forskning och utveckla miljövänlig produktionsteknik. Vi måste vara realistiska i Europaparlamentet. Ibland får jag intrycket av att det är ett religiöst samfund snarare än ett parlament. Det är teknisk innovation som kommer att rädda oss, inte en handel med tomma ord.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – (NL) Jag ska ge en ungefärlig lista på handlingar som inbegriper koldioxidutsläpp som utförts i går av en person som jag träffade på på gatan.

Hon lever (kom ihåg detta!)

Hon tog en dusch. Hon körde bil till jobbet. Hon köpte en bukett blommor som odlats i växthus, som var inslagen i plast. Hon hade sin bärbara dator på hela dagen. Hon lagade till en enorm, läcker stek och höjde värmen lite.

Hur kan vi, efter en sådan dag full av lyx, kräva att en kvinna från en urbefolkning som fått fly sitt hemland till följd av skogsskövling för våra lyxvanors skull ska minska sina koldioxidutsläpp, när allt som hennes lista innehöll var: "Jag lever"?

Det är industriländerna som bär ansvaret för de höga koldioxidutsläppen, och därför måste de betala för detta och stödja utvecklingsländerna. Vi kan inte låta det stanna vid en patetisk spottstyver. Vi måste överge instinkten att agera enbart på villkor att någon annan gör det. Förenta staterna och Kina måste å det bestämdaste uppmanas att lämna en redogörelse i denna fråga. Ambitioner är en sak, men att ta ansvar är vad som verkligen betyder något.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Låt oss dra en barmhärtighetens slöja över den oerhörda summa på 30 miljarder euro per år fram till 2020 som EU skulle åta sig att betala till

tillväxtländerna, i stort sett utan några garantier. För oss italienare påminner detta om den beryktade italienska statliga banken *Cassa del Mezzogiorno*.

Våra ändringsförslag rör tre punkter. För det första kräver vi rättsligt bindande och lika ambitiösa åtaganden, inte bara från de andra industriländerna utan också från tillväxtekonomierna, i synnerhet Kina, Indien och Brasilien.

För det andra ber vi att allt eventuellt gemenskapsstöd som dessa länder gynnas av ska villkoras genom användning av teknik som är "tillverkad i Europeiska unionen", så att våra företag åtminstone delvis kan ersättas för de ytterligare betungande åtaganden om utsläppsminskning som EU påtvingar dem och som de ska betala hela kostnaden för.

För det tredje kräver vi att det vidtas åtgärder för att garantera att påfundet om innovativa finansiella mekanismer – som t.ex. ETS-baserade derivat och skuldavskrivningar i utbyte mot miljöåtgärder – inte i själva verket döljer aktuella finansiella spekulationer som påminner om den mycket allvarliga kris som vi ännu inte har tagit oss ur.

Av den anledningen kommer vår delegation – Lega Nord – att rösta emot denna resolution om våra ändringsförslag förkastas.

Nick Griffin (NI). – (EN) Herr talman! Alla håller med om att klimatförändringarna är den största utmaning som mänskligheten står inför: detta hävdar den politiska eliten ständigt, och det är en lögn. Alla håller inte med. Tusentals forskare tvistar om själva existensen av en global uppvärmning som orsakats av människor, och åberopar naturliga cykliska förändringar under vilka det funnits vinplantager i norra England under romarriket och som har gjort det möjligt för en svensk armé att marschera över den frusna Östersjön till Köpenhamn 1658.

Medan en armé av trosivrare i fråga om den globala uppvärmningen marscherar till Köpenhamn är sanningen den att deras orwelliska enighet inte baseras på enighet inom vetenskapen utan på översitteri, censur och falsk statistik. Enligt den framstående meteorologen professor Richard S. Lindzen kommer "framtida generationer att med bestörtning förundra sig över att det tidiga 2000-talets utvecklade värld drabbades av hysterisk panik över en global ökning av medeltemperaturen på några tiondelars grader och övervägde en återgång i industrisamhället på grund av grova överdrifter av högst opålitliga beräkningar som gjorts av datorer [...]".

Det kommer i själva verket inte att råda någon bestört förundran, eftersom orsaken till hysterin är uppenbar. Den har skapats för att ge globalisterna en ursäkt till att genomföra ett politiskt projekt för att ersätta nationell demokrati med den nya världsordningen global styrning. Det har ingenting att göra med vetenskap, men allt att göra med globalisternas gemensamma mål att anklaga och kontrollera oss samtidigt som företag inom den gröna industrin tjänar miljarder. De anti-västerländska intellektuella surkartarna i vänstern drabbades av ett kollektivt sammanbrott när kommunismen kollapsade. Klimatförändringarna är deras nya teologi, en utomkyrklig hysteri med tillhörande påve – Al Gore – avlatshandel med kolkrediter och förföljelse av kättare. Men kättarna kommer att kunna säga sitt i Köpenhamn, och sanningen kommer att komma fram. Klimatförändringarna utnyttjas för att påtvinga oss en anti-mänsklig utopi som är lika livsfarlig som något som Stalin och Mao uträttade.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Herr talman! Albert Einstein sade en gång "Gör saker så enkla som möjligt, men inte enklare". Vi måste akta oss för att gå i den fällan. Vi lurar oss själva att tro att vissa väderfenomen – t.ex. översvämningen på Irland – är direkt knutna till klimatförändringarna. Vi säger också att den globala temperaturökning som obestridligen har uppträtt på de olika kontinenterna är direkt knuten till den antropologiskt alstrade knappa ökningen av koldioxidinnehållet i jordens atmosfär.

Det finns forskare som ställer sig tveksamma till dessa orsakssammanhang, och det borde vi ha i åtanke när vi åker till Köpenhamn. Vi borde gå optimistiska in i konferensen, men också realistiska. Kom ihåg att Europa bara ansvarar för 10 procent av koldioxidutsläppen. Det råder det ingen tvekan om. Samtidigt vet vi att Förenta staterna, Kina och länderna i Ekonomiska samarbetet i Asien och Stillahavsområdet (APEC), som tillsammans ansvarar för två tredjedelar av koldioxidutsläppen i världen, ställer sig mycket kritiska i denna fråga.

Nu handlar det mindre om en siffrornas kapplöpning och om att uppnå utsläppsminskningar på 20 eller 30 procent utan mer om att försöka få till stånd ett globalt avtal, inte enbart ett europeiskt avtal, och vi måste försöka uppnå bindande mål för alla som sedan kan övervakas och, framför allt, uppfyllas. Det är precis lika

viktigt att vi tar med våra invånare och företag i beräkningen. Det gynnar ingen om Europa hotas av "koldioxidläckage" och företagen flyttar någon annanstans när företagen här i Europa producerar dubbelt så energieffektivt som företagen i andra delar av världen. Ingen gynnas heller av att olika länder runtom i världen skövlar regnskog – i Brasilien skövades 12 500 km² regnskog förra året. Karl-Heinz Florenz nämnde Borneo.

Därför är det mycket viktigare att sätta stopp för denna skogsskövling än att delta i en sådan siffrornas kapplöpning. Jag ber följaktligen förhandlarna att vara realistiska, men också mycket optimistiska, när de åker till Köpenhamn.

Marita Ulvskog (S&D). - Herr talman! Jag är glad över den svenske ministerns engagemang. Han står dock fortfarande väldigt ensam. Världsledare, Europeiska rådet och till och med den statsminister som ansvarar för det svenska ordförandeskapet tycks prioritera kortsiktiga politiska vinster på hemmaplan istället för långsiktiga miljövinster på global nivå. Det går inte.

Bland annat behöver vi klara besked om finansieringen av klimatarbetet i utvecklingsländerna. Att som hittills lova att betala en skälig andel är inte acceptabelt. Det är bara ord, inget åtagande, så därför måste jag tjata vidare. Kan Andreas Carlgren lova oss klara besked före Köpenhamn?

För det andra, när vi pratar om just finansieringen: Det är tänkt att en stor del av pengarna ska komma från handel med utsläppsrätter. Samtidigt riskerar vi att underminera systemet genom att öppna upp för att en stor del av utsläppsminskningarna görs i utvecklingsländerna genom CDM-projekt. Ovanpå detta pågår också en diskussion om huruvida rika länder ska få ta med sig oanvända utsläppsrätter från tidigare år. Hur tänker Andreas Carlgren och ordförandeskapet agera för att säkerställa ett fungerande utsläppshandelssystem? Kan vi räkna med att denna katt- och rättalek som nu pågår mellan de länder som är involverade i Köpenhamnsmötet kommer att upphöra?

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). - (NL) Jag vill tacka Andreas Carlgren och kommissionsledamot Stavros Dimas både för innehållet och, i synnerhet, för tonen i deras anföranden. Det är en positiv ton, en ton som uttrycker en tro på att ett internationellt avtal verkligen kan nås, det vill säga ett avtal som omfattar internationellt bindande standarder.

Minst 60 stats- och regeringschefer kommer att åka till Köpenhamn. Låt inte deras resa vara förgäves. Låt dem vara medvetna om sitt stora ansvar. Låt dem överträffa sig själva och se bortom kortsiktiga ekonomiska intressen. Låt dem ta ett stort steg mot morgondagens ekonomi, en ekonomi som omfattar en minimal användning av råmaterial.

Konferensen i Köpenhamn kommer, som vi alla vet, bara att bli framgångsrik om Europa har en stark ledarroll. Låt de stora aktörerna sluta utöva påtryckningar på varandra. Vi har inte tid att leka "Vem kan sitta still längst?". Vi borde få dem att vakna till och agera, och dra dem med oss till det internationellt bindande avtal som vi alla så gärna vill ha.

Yannick Jadot (Verts/ALE). - (FR) Herr talman! Tillväxtländerna anstränger sig i dag som vi vet – enligt ett antal vetenskapliga undersökningar och Yvo de Boer – minst lika mycket som Europa med hänsyn till 2020.

Vi vet också att det, inom ramen för förhandlingarna, redan råder en rätt till noggrann granskning i fråga om tillväxtekonomier, och att denna rätt utnyttjas i allt högre grad genom förteckningarna över utsläpp och genom rapporten om de åtgärder som vidtagits. *World Resources Institute* [institutet för världens resurser] har offentliggjort statistik som visar att Kina ligger på omkring 70 ton per capita, en siffra som växt stadigt sedan 1950, medan Förenta staterna ligger på 810 ton och EU-27 på 413 ton.

Vi ber er därför att ha det goda omdömet att först och främst använda Europaparlamentets resolution som förhandlingsmandat. Detta vore det bästa för såväl klimatet som vår räddning ur krisen i Europa.

Härnäst uppmanar jag Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) att vara tillräckligt förnuftiga och måna tillräckligt om sin trovärdighet för att dra tillbaka det ändringsförslag i vilket det står att tillväxtländer måste göra samma sak och samma åtaganden som de rika länderna. Det är inte acceptabelt. Det är inte seriöst.

Konrad Szymański (ECR). - (PL) Herr talman! När det gäller Kyoto beviljades utvecklingsländerna eftergifter och undantag som ledde till förlust av en betydande del av vår konkurrenskraft. Samtidigt översteg utvecklingsländernas koldioxidutsläpp Europas 2005. Nu vill parlamentet inte bara tynga ekonomin med ännu mer drastiska klimatbestämmelser. I förslaget till resolution tyngs våra nationella budgetar med 30 miljarder euro per år för de kommande 10 åren, pengar som ska användas till att hjälpa utvecklingsländer.

I Polens fall skulle den metod som föreslagits för att räkna ut landets bidrag till och med innebära en kostnad på 40 miljarder euro under 10 år, fram till 2020. De tveksamma resultaten av Kyotoprotokollet, utvecklingsländernas fördelaktiga position och de stigande kostnaderna för denna politik gör att vi motsätter oss denna resolution. Vi har inte bara ansvar för klimatet, utan också för våra medborgares välbefinnande.

Sabine Wils (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Följderna av klimatförändringarna är påtagliga i många delar av världen. Enligt de senaste beräkningarna förväntas en global temperaturökning på upp till 4 °C till 2060 och upp till 10 °C i Arktis. Det är huvudsakligen Europas utsläpp av sot som är orsaken till att isen i Arktis smälter betydligt snabbare – de förs dit med vinden. EU:s rika industriländer är nu skyldiga att stödja de fattigare länderna ekonomiskt, så att omedelbara åtgärder kan vidtas för att motverka följderna av klimatförändringarna. Det kommer att krävas 100 miljarder US-dollar per år under perioden 2010–2050. Man kan inte säga att 30 miljarder US-dollar av den summan är för mycket att bidra med för Europeiska unionen.

Överföringen av teknik får inte heller bindas till patent, för då kommer en del av pengarna helt enkelt att gå direkt tillbaka till företagen i industriländerna. EU har en skyldighet att ta täten vid klimatkonferensen i Köpenhamn.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Herr talman! Jag hörde precis en kollega från den socialdemokratiska gruppen där borta tala om Grönland och om att isen smälter i Grönland.

Den fråga som jag skulle vilja ställa i detta sammanhang är följande: varför bär Grönland namnet Grönland? Anledningen kan kanske vara att Grönland en gång, när det var varmare i världen, var grönt?

Det verkar som om britterna har kommit att tänka på detta, för i en opinionsundersökning som gjordes i *The Times* nyligen framgår det tydligt att britterna inte längre tror på den globala uppvärmning som påstås ha orsakats av människor.

Britterna är mycket skarpsinniga, och de är medvetna om att politikerna har stulit miljövännernas dagordning. Den används på ett cyniskt sätt för att höja skatter och utöva kontroll, och nu använder Europeiska unionen den för att rättfärdiga sin egen existens.

I veckan fick vi också bevittna spektaklet med att ett av de ledande centrumen för klimatforskning i Storbritannien, som fungerar som rådgivare för regeringen, ertappades med att ändra uppgifter och kväva debatten. Det är verkligen skamligt.

Jag ser fram emot konferensen i Köpenhamn, där den politiska klassen kommer att sitta runt bordet och generat undvika att säga något om den stora elefanten i rummet, som utgörs av att planetens temperatur i själva verket inte har ökat under de senaste 10 åren.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Herr talman! Först och främst vill jag ge ett erkännande för de ansträngningar som gjorts, och också till den entusiasm i fråga om att bekämpa klimatförändringarna som har visats under så lång tid av både kommissionen och rådet och, naturligtvis, parlamentet, genom hela detta program.

Jag vill påpeka att det finns en rad självklarheter med hjälp av vilka vi bör kartlägga vår plan. Den första är denna: alla måste vara delaktiga, i synnerhet alla de länder som släpper ut mest föroreningar. Den andra saken som är så gott som självklar är följande: om man ser till all den information som vi har tillgång till verkar det bli mycket svårt att nå ett avtal i Köpenhamn som är rättsligt bindande på samma sätt som avtalen om procentandelen utsläpp, förstås, är bindande.

Vi borde emellertid inte ge upp inför detta faktum, för pessimism är en följd av att inte kunna inse faktum. Optimism baseras däremot på förmågan att inse faktum.

Vad är det vi huvudsakligen bör göra i Köpenhamn? Vi får naturligtvis inte glömma att det finns en möjlighet att nå ett allmänt avtal. Men eftersom vi är medvetna om situationen och de möjligheter som finns anser jag att vi bör koncentrera oss på tungt vägande sektorsavtal med genomförbara mål. Det jag har i åtanke är ett avtal om skogsskövling, ett avtal om stöd till tillväxtländer och utvecklingsländer, men framför allt ett avtal om tekniköverföring. Jag anser också att det vore en oerhört bra idé med avtal om främjande av program, så att de industrisektorer som förbrukar mest energi i världen kan nå avtal om utsläpp, vilket land de än befinner sig i. Det skulle också göra våra ekonomier mer konkurrenskraftiga.

Avslutningsvis vill jag betona att optimism baseras på realism och att grunden för effektivitet är att fastställa genomförbara mål. Detta bör alltid vara vår vägledning.

Linda McAvan (S&D). – (EN) Herr talman! Parlamentet har återigen fått lyssna till två anföranden av BNP och UKIP, och de båda partierna är återigen enade i sin tro på konspirationsteorier, vilket visar att det finns väldigt få skillnader mellan dem.

Men jag vill först och främst gratulera ministern till en fortsatt framåtanda när det gäller Köpenhamn, och till att han håller fast vid idén om ett rättsligt bindande avtal.

I morse rapporterade BBC att Vita huset säger att man kommer att komma till Köpenhamn med mål för att minska de amerikanska utsläppen. De av oss som har träffat de amerikanska parlamentsledamöterna vet att det är en stor förändring på gång och att det följaktligen finns stora utsikter för lagstiftning i Förenta staterna, så jag anser att det fortfarande finns ett verkligt hopp för ett avtal i Köpenhamn.

Men Köpenhamn kommer bara att vara början, för när vi återvänder därifrån så kommer vi i EU att vara tvungna att fortsätta arbetet med att minska utsläppen. Vi måste fortsätta att investera i energieffektivitet, i förnybara energikällor och i teknik med låga koldioxidutsläpp. Det gläder mig verkligen att vi från Europeiska unionens sida i förra veckan enades om att investera i teknik som avskiljning och lagring av koldioxid, och att en av fabrikerne kommer att placeras i min valkrets i Hatfield, Yorkshire.

Jag vill tacka er, kommissionsledamot Dimas. Jag vet inte om detta kommer att vara den sista möjligheten i sessionssalen att tacka er för det arbete ni gjort som kommissionsledamot under de senaste åren, men kommissionen har verkligen gjort ett bra jobb med att placera Europa i täten, och parlamentet måste visa uppskattning för ert arbete.

Vi ses i Köpenhamn. Vi kanske får se er här i januari, men jag ville bara föra detta till protokollet.

Slutligen hoppas jag att parlamentet kommer att rösta för en bra resolution om klimatförändringarna, och jag hoppas att vi kommer att förkasta de ändringsförslag som har lagts fram av parlamentsledamöterna på andra sidan, som verkar vilja försvaga våra åtaganden. De vill sänka våra mål och neutralisera mer av våra utsläpp. Om vi menar allvar i fråga om klimatförändringarna, om vi vill nå ett bra avtal, så måste dessa ändringsförslag röstas ned.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar den positiva och beslutsamma ståndpunkt som intas av det svenska ordförandeskapet, och i synnerhet minister Andreas Carlgrens beslutsamhet när det gäller att avtalet i Köpenhamn bör vara möjligt att uppgradera och bör kunna omfatta övervakningsmekanismer, så att det kan korrigeras mot bakgrund av ny vetenskaplig forskning.

EU:s klimatpaket, som genomfördes i december 2008, var betydelsefullt när det gäller att visa på hur seriös unionen är i fråga om sitt åtagande beträffande klimatförändringarna, och det man har enats om de senaste månaderna inom ramen för det svenska ordförandeskapet har också varit betydelsefullt – i synnerhet omarbetningen av direktivet om byggnaders energiprestanda, som kommer att minska koldioxidavtrycket av både nya och renoverade byggnader kraftigt.

Det finns dock ett påtagligt håll i EU:s planer, och det rör investering. Det är ett alarmerande faktum att USA, trots att man inte infört någon lagstiftning, har lagt över 100 miljarder US-dollar på ren energi och att Kina har utlovat 200 miljarder US-dollar i sin ekonomiska stimulansplan, medan EU bara har utfäst drygt 50 miljarder US-dollar. Det bör vi ha i åtanke, så att vi inte är alltför självbelåtna inför Köpenhamn.

ORDFÖRANDESKAP: ROTH-BEHRENDT

Vice talman

Claude Turmes (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Jag har en särskild fråga till kommissionsledamot Stavros Dimas. Om jag har fått korrekt information så ligger det till som följer. Om vi i Europeiska unionen genomför de mål som vi har satt upp för oss själva – 20 procent förnybara energikällor till 2020 och en 20-procentig ökning av energieffektiviteten till 2020 – så visar EU:s energimodell att enbart detta kommer att leda till en minskning av koldioxidutsläppen på 18–21 procent, baserat på en fortsatt användning av kol- och gaseldade kraftverk.

Med tanke på detta förstår jag inte varför vi lägger så mycket tid på att diskutera hur vi ska uppnå ett mål på 30 procent eftersom vi, genom att vidta åtgärder för effektivitet, använda förnybara energikällor och

genomföra systemet för handel med utsläppsrätter och genom en liten reglering av koldioxidutsläppen, lätt kan uppnå 30–35 procent.

Jag skulle vara mycket tacksam om kommissionsledamot Dimas, i egenskap av stånfäst konservativ, slutligen kunde reda upp i röran med bland andra Richard Seeber och Karl-Heinz Florenz, som återigen bugar sig för de gamla industrierna.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Fru talman! Jag vill uppmana till en känsla för proportioner. Trots det vi har hört här är dessa förhandlingar inte de viktigaste i människans historia, och människans framtid hänger i själva verket inte på dessa förhandlingar, som vissa av våra kolleger i parlamentet hävdar. Besluten om specifika gränser i klimatpaketet fattades inte på något exakt och detaljerat sätt.

Jag kan bara beklaga att det faktiskt redan har fastställts att resultaten av detta paket, de ekonomiska resultaten, i själva verket i princip kommer att beröra de fattiga länderna, de nya medlemsstaterna i EU. Beslutet att göra finansiering i denna fråga beroende, inte av inkomst per invånare, utan av gränsen för föroreningar, är ett beslut som slår mot de nya EU-medlemsstaternas ekonomier, däribland mitt land, Polen.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Fru talman, mina damer och herrar! Ett konsekvent tillvägagångssätt när det gäller problemet med klimatförändringar, som går bortom att bara fastställa mål för utsläppsminskning, kräver en realistisk förklaring av de medel som de ska uppnås med.

Vi är av den uppfattningen att det är talande och avslöjande att majoriteten av ledamöterna av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har motsatt sig ett inbegripande av ändringsförslag i förslaget till resolution om Köpenhamn där man förespråkar – och jag citerar – en diversifiering av de instrument som används för att uppnå mål för utsläppsminskning, ett undvikande av ett beroende av marknadsbaserade instrument, och ett behov av att genomföra en utvärdering av effektiviteten hos dessa marknadsbaserade instrument och deras sociala och miljömässiga följder.

Den vikt som Europeiska unionen fäster vid marknadslösningar visar på ett grundläggande politiskt och ideologiskt val. Syftet med detta är att utarbeta ett system för att skapa miljarder, ekonomiska fantasitillgångar till en ordning inom vilken man inte verkar ha lärt sig något av den kris som man är invecklad i för närvarande.

Förtroendet för värdet av reglering av marknaden har helt rubbats i och med erfarenheten av genomförandet av Europeiska unionens system för utsläppshandel, som tydligt visat på instrumentens ineffektivitet och förvanskning.

Timo Soini (EFD). – (FI) Fru talman! Vi borde skydda arbetstagarna, småföretagarna och industrin. Miljöåtgärder är bara möjliga i en ekonomi med god hälsa. Vi kan bara investera i miljö om ekonomin är vid god hälsa.

Saker och ting kommer att gå snett med de nuvarande procentmålen. Den befintliga handeln med procent är, även om jag säger detta i egenskap av katolik, den moderna motsvarigheten till försäljning av avlatsbrev, och det är inte bra. Vi måste införa ett system för specifika utsläpp, som det i fråga om bilar, som gör det möjligt att göra mätningar av vad som har skett och dra de rätta slutsatserna.

Varför försvarar inte vänstern arbetarna, inte bara i Finland utan i Europa i allmänhet? Stödet för vänstern smälter bort snabbare än isbergen. Det finns andra alternativ: vi kan införa tullar på produkter som överstiger de specifika utsläppen. Om vi upprättar ett system inom vilket miljödumpning med ursprung i utvecklingsländer och mindre industrialiserade länder inte är möjlig så kan vi skydda jobben och förstklassiga produkter, och det kommer vi att kunna fortsätta att göra även i framtiden.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Jag är optimist, och jag håller med den svenska ministern Andreas Carlgren, som sade att vi måste lyckas. Jag vill tillägga att vi, för att lyckas, också måste agera seriöst och sträva vidare med våra mål på ett tydligt och öppet sätt.

Det första jag vill påpeka är att en nedskärning av utsläppen av växthusgaser både är ett europeiskt och ett globalt mål. Vi bör inte ta rätten att fälla utslag om teknik, att erbjuda stöd till vissa sorter och att fördöma andra för given. När det gäller teknik måste vi vara opartiska. Vi måste öppna dörrarna på vid gavel för användning av teknik som innehåller mindre kol och för utveckling av ny teknik.

Vi får inte låta ansträngningarna för att bekämpa klimatförändringarna skapa rivalitet mellan olika sorters teknik som innehåller mindre kol. Om vi vill bli framgångsrika måste vi allvarligt överväga att använda all teknik som finns tillgänglig.

För det andra måste vi som företrädar Europeiska unionen sända ett tydligt budskap på klimatkonventionens partskonferens: att tredjeländer måste få mer pengar för att kunna uppfylla sina åtaganden och att en hållbar utveckling kräver paketlösningar. Men hur ska vi förklara för skattebetalarna att vi har åtagit oss att finansiera en hållbar utveckling för tredjeländer utan att kräva några åtaganden av dem över huvud taget som garanterar att de använder dessa medel för det avsedda syftet? Det behövs åtaganden, och det behövs övervakning.

Under en av våra debatter i november uppmärksammade jag, för det tredje, parlamentet på att vi måste sända ett budskap till president Barack Obama om att vi vill att han ska närvara vid klimatkonventionens partskonferens. I morse fick jag höra nyheten att Obama har bekräftat att han kommer att närvara i Köpenhamn och att han kommer att kämpa för att det ska antas bindande mål för utsläpp av växthusgaser. Enligt min uppfattning verkar detta vara ett bevis på att vårt beslut att fortsätta de politiska påtryckningarna var det rätta.

Sammanfattningsvis vill jag sända ett tydligt budskap. Vi måste agera, och vi måste agera omedelbart. Vi vill ha ett rättsligt bindande avtal, och vi vill att andra länder ska agera på ett ansvarsfullt sätt.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Jag skulle vilja diskutera transportaspekten. Jag anser att transporten, tillsammans med energifrågan, i själva verket är den tuffaste utmaningen i samband med klimatförändringarna.

Den är tuff för att den kräver en omprövning av den logistiska organisationen av vårt handelssystem och av det sätt som vi förflyttar oss och reser på. Vi måste naturligtvis vidta en kombination av åtgärder om vi ska kunna uppnå målen. Dessa inbegriper att investera i forskning och utveckling, införa strängare tekniska normer, fastställa och sprida de bästa standarderna, genomföra en internalisering av externa kostnader för att främja effektiviteten i systemet och upprätta lika villkor för de olika transportsätten och dessutom, naturligtvis, att sätta upp genomförbara, ambitiösa mål på global nivå. Detta är särskilt viktigt när det gäller luftfartssektorn och sjötransporten, där det måste göras stora framsteg på området för hållbarhet.

I detta avseende måste jag säga att det i fråga om de mål som rådet har utformat – en minskning på 10 procent till 2020 för luftfarten och en minskning på 20 procent för sjötransporten – faktiskt saknas ambition. Enligt min uppfattning kan vi gå längre i detta avseende.

Å andra sidan noterar jag att det i resolutionen hänvisas till frågorna om utauktionering av hälften av utsläppsrätterna. Detta är oförenligt med vad vi själva föreslog för två år sedan, då vi hade 15 procent, och därför anser jag att vi borde fokusera på ett ambitiöst avtal. Låt oss sikta på det.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Fru talman! Vi förstår helt och fullt situationen. Det är min uppfattning att tonen har angetts, och minister Andreas Carlgren har till och med kritiserat den rådande pessimismen. Nedräkningen för att rädda toppmötet i Köpenhamn och för att se till att planetens mest förorenande länder undertecknar ett ambitiöst avtal och gör ett åtagande för framtida generationer har verkligen börjat.

Ett avtal är bra. Att nå framgång är naturligtvis ännu bättre. Vi vet att en sådan framgång hänger på industriländernas stöd – framför allt Kinas och Förenta staternas stöd – för det som kommer att bli det framtida Köpenhamnsprotokollet, och på ett lika nödvändigt stöd från utvecklingsländerna. I detta avseende har utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet i Europaparlamentet gjort sitt jobb genom att föreslå ett direkt årligt stöd på 30 miljarder euro fram till 2020 för att hjälpa dessa länder i övergången till en ekonomi som utnyttjar mindre kol.

Detta föranleder mig att nämna det som jag anser vara en svag punkt i vår resolution, nämligen bristen på beaktande av följderna av klimatförändringarna för människors hälsa. Om man lyssnar till WHO:s vädjanden och varningar inser man att de har avgörande följder.

Därför uppmanar jag er alla att stödja de två ändringsförslag i detta ämne som jag har lagt fram till resolutionen.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Det har gjorts en ny film om klimatförändringar som heter *The Age of Stupid*. Den utspelas 2055 och fokuserar på en ensam överlevande efter en klimatkatastrof. Det är några ord i den filmen som jag inte kan glömma, när skådespelaren ser tillbaka på 2009 – ser tillbaka på detta årtal – och säger: "Varför gjorde de ingenting medan de fortfarande kunde, när de visste vad de visste?"

Varför har vi, med andra ord, misslyckats med att uppväcka tillräcklig politisk vilja? Delvis för att vi inte talar tillräckligt om fördelarna med att övergå till en värld bortom koldioxid – miljontals arbetstillfällen inom grön energi, bättre isolerade bostäder, en bättre kollektivtrafik. Det är detta budskap som EU måste kämpa för.

Det är emellertid så att även det mest ambitiösa mål som EU föreslår för närvarande – en minskning med 30 procent till 2020 – bara ger oss en 50-procentig chans att undvika den värsta graden av klimatförändringar. Om man fick veta att det förelåg en 50-procentig risk för att det flygplan som man just skulle stiga ombord på skulle störta så skulle man förmodligen inte stiga ombord. Ändå är de insatser vi spelar med i Köpenhamn mycket högre än så. Mitt budskap till er är därför följande: var ambitiösare. Låt inte eftermälet för Köpenhamn bli att detta var "Age of stupid", dvs. den enfaldiga tidsåldern.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Fru talman! Nu får vi återigen ständigt höra det magiska ordet "framgång" i samband med en fråga som är mycket viktig för Europeiska unionen. Ordförandeskapet vill nå framgång, och det är dess önskan över allt annat. Samtidigt är pressen i Europa full av information om att toppmötet i Köpenhamn inte kommer att bli någon framgång. Låt oss reflektera över varför det inte kommer att bli någon framgång. Anledningen är att regeringarna har en känsla av att om allt framställs tydligt och om EU-medlemsstaternas medborgare skulle känna till konsekvenserna, om de skulle känna till skälen till att vi vill fatta sådana viktiga beslut, ovissheten i fråga om dessa skäl och ovissheten i fråga om följderna av våra åtgärder, så skulle de motsätta sig allt detta.

Jag vill bara säga en sak, och det är den viktigaste saken – Europeiska unionen har ett ansvar, EU:s medlemsstater har ett ansvar för vad som händer i världen, men de har först och främst ett ansvar för sina egna nationer, stater och medborgare, de människor som sätter sina förhoppningar till det vi gör, de människor som också hoppas att saker och ting ska utvecklas på ett positivt sätt för dem i framtiden. Detta måste vi ta hänsyn till. När vi vill ta ansvar för globala frågor, och jag ska inte gå in på detaljer här, så måste detta ansvar påverka alla i lika hög grad, delvis genom inskränkningar, delvis genom miljöskydd, och delvis genom andra saker – det är vad som krävs i nuläget.

David Campbell Bannerman (EFD). – (EN) Fru talman! I min valkrets i England framkom det i veckan att vetenskapsmän från universitetet i East Anglia enligt uppgift ska ha manipulerat uppgifter för att försöka bevisa att det pågår en global uppvärmning som har orsakats av människan.

Vilket avslöjande! Nu står det klart att enigheten inom vetenskapen om förekomsten av en global uppvärmning som orsakats av människan snabbt håller på att urholkas: 30 000 skeptiska forskare i Manhattandeklarationen, 600 forskare i en rapport från den amerikanska senaten, till och med tyska forskare som har skrivit till förbundskansler Angela Merkel.

Samtidigt uppmanas vi av författaren till den centrala FN-rapporten om denna fråga, Sir Nicholas Stern, att bli vegetarianer för att kor ska sluta fisa. Det kanske inte bara är vissa kor som har blivit galna.

Jag tillhör utskottet för internationell handel. Jag känner mig mycket orolig inför de WTO-förhandlingar som inleds denna vecka. Jag oroar mig över en tendens som går mot "gröna tillägg" som rättfärdigas utifrån så falska påståenden. Dessa nya tillägg utgör bara hinder för handeln, de slår tillbaka på de fattiga och går inte att rättfärdiga över huvud taget. Detta är bara miljöimperialism.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! I samband med klimatdebatterna har vi fått ta del av en rad åsikter här i parlamentet om klimatförändringarnas orsaker och följder. Jag vill inte gå vidare med detta, men ett antal kolleger i parlamentet som har hänvisat till detta har rätt: det hörs allt fler nya röster bland forskarna, och jag vill att vi ska diskutera dessa på ett ärligt sätt.

Min andra punkt handlar om att parlamentet har intagit en tydlig ståndpunkt när det gäller toppmötet i Köpenhamn. Det föreligger ett tydligt ansvar i fråga om vad som ska uppnås. Alla här i parlamentet har också ansvar för att se till välbefinnandet för folket i Europeiska unionen, och för att göra detta i alla avseenden. I dessa debatter måste vi se till att vi inte betraktar ett projekt som det enda politiska projektet av betydelse för oss. Därför önskar jag ibland att vi, i våra mål för Köpenhamn, kunde vara noga med att avhålla oss från att hänge oss åt besvärjelser eller åt en siffrornas kapplöpning – som en annan ledamot sade – och i stället se på vad vi konkret och effektivt kan uppnå. Vad kan vi uppnå genom att vara listiga? Vilka blir följderna, bland annat för den europeiska industrin? Detta måste också tas med i beräkningen. Det är inte det enda kriteriet, men det måste vara ett kriterium, och av den anledningen skulle jag vilja att vi försökte nå överenskommelser som är så konkreta som möjligt. Det kräver också ärlighet, och att de andra industrialiserade nationerna är delaktiga, så att detta inte bara blir ett europeiskt projekt.

En annan ledamot påpekade också att vårt bidrag är 10 procent. Resten av världen, tillväxtekonomierna och utvecklingsländerna, måste göra sitt. Om vi inte lyckas utverka några exakta villkor i detta avseende i Köpenhamn så ser jag hellre att vi når politisk enighet och förelägger uppdrag, så att vi kan nå specifika avtal under de kommande månaderna. Vi bör inte ta vår tillflykt till vilken formell kompromiss som helst som vi

kan krångla oss fram till i Köpenhamn, och lura oss att tro att det skulle vara ett resultat som automatiskt skulle leda till nedskärningar på 30 procent. Det som krävs är realism och förhandling om närmare detaljer – då kommer vi förmodligen att göra framsteg.

Teresa Riera Madurell (S&D). – (ES) Fru talman! För att kunna bekämpa klimatförändringarna krävs också en radikal förändring av energiproduktionen och -konsumtionen. Vi behöver en ny modell i vilken följande tre behov balanseras: säkerhet, hållbarhet och konkurrenskraft. Med detta mål i åtanke arbetar vi på ett gemensamt svar.

År 2007 var ett avgörande år, eftersom vi satte upp exakta mål då. Vi fattade beslutet att förhindra en temperaturökning utan återvändo, men beslutet fattades med vetskapen att en underlåtenhet att agera skulle leda till andra kostnader för den globala ekonomin, medan en investering i effektivitet och förnybara energikällor skulle kunna vara lönande.

För att övertyga medborgarna och marknaden om vår starka önskan att uppnå dessa mål behövdes en sund, stabil rättslig ram för rättsäkerhet i fråga om investering, vilket är skälet till de sex lagstiftningsinitiativen i det gröna paketet.

Utskottet för industrifrågor, forskning och energi har bidragit på ett betydelsefullt sätt. Jag vill belysa överenskommelsen om direktivet om förnybara energikällor och de överenskommelser som nyligen nåddes beträffande två mycket viktiga direktiv: direktivet om byggnaders energiprestanda och direktivet om energimärkning. Dessa åtgärder kommer att inbegripa förändringar, men de stimulerar också på ett genuint och avgörande sätt till ekonomisk tillväxt genom skapande av arbetstillfällen. De utgör besparingar på 50 miljarder euro på olje- och gasimport, en miljon fler arbetstillfällen inom sektorn för förnybar energi och samma siffra i fråga om energieffektivitet till 2020.

Nu finns det över tre miljoner arbetstillfällen inom eko-industrin, och miljöteknik utgör en allt större del av en sektor med en omsättning på mer än 200 miljarder euro per år.

Vi har gjort mycket i Europa. Det är inte tillräckligt. Det behövs globala åtgärder. Därför vill socialdemokraterna i utskottet för industrifrågor, forskning och energi att de internationella förhandlingarna ska återgå till att handla om förståelse, så att ett verkligt globalt avtal kan upprättas i Köpenhamn.

(Talmannen avbröt talaren.)

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Fru talman! När det gäller den europeiska klimatpolitiken borde vi överge fantasierna och ta till oss den internationella verkligheten.

För det första var Kyoto ett misslyckande. Det var mycket symboliskt, men ledde inte till några utsläppsminskningar. För det andra står det nu klart, strax före konferensen i Köpenhamn, att betydelsefulla stater runtom i världen inte är beredda att godkänna bindande mål för minskning av utsläpp. För det tredje måste politikerna uppmärksamma den debatt som växer fram inom vetenskapen. Samma forskare som skrev under slutsatserna från FN:s mellanstatliga klimatpanel (IPCC) för två år sedan talar i dag om en naturlig påverkan på klimatet – något som IPCC kategoriskt uteslöt för två år sedan.

Vi bör veta hur säkra vi kan vara på vad det är som inverkar på klimatförändringar innan vi fattar politiska beslut. Jag kräver därför att vi byter strategi. För det första måste vi anpassa oss till oundvikliga klimatförändringar, samtidigt som vi går längre än alla de ideologiska diskussionerna om koldioxid och söker internationella allierade för att påskynda forskningen om nya energikällor och ren teknik.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Fru talman! Vi befinner oss vid en avgörande vändpunkt för planeten. Forskarsamhället uppmanar Europeiska unionen och medlemsstaterna, via IPCC, att göra ett åtagande på en 40-procentig minskning av utsläpp av växthusgaser till 2020 jämfört med 1990. Europeiska unionens nuvarande åtaganden uppgår endast till 50 procent av vad IPCC anger som krav på absolut minsta åtagande i sina rapporter.

IPCC är för klimatförändringarna vad Internationella valutafonden är för ekonomin. Min fråga lyder: skulle kommissionen i något sammanhang kunna avvika med 50 procent från mål som rekommenderats som absolut minimum av Internationella valutafonden? Europeiska unionen insisterar dessutom på att öka målen för minskning av utsläpp till 30 procent 2020, förutsatt att andra industriländer gör jämförbara åtaganden om utsläppsminskning. Med tanke på den situation som råder vill jag veta vilka och vilken typ av åtaganden som krävs, samt omfattningen av dessa och exakt vilka länder som ska göra dem för att aktivera ovanstående

erbjudande, exakt vilken del av klimatpolitiken som ska justeras för en sådan eventualitet och exakt vilka förberedelser som har gjorts inför detta.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Debatter, diskussioner och förhandlingar om ett internationellt klimatavtal i Köpenhamn har pågått i månader utan avbrott. I myllret av information, där vissa länder bjuder över varandra och tävlar om att deklarerat allt ambitiösare mål, andra meddelar storslagna förväntningar och andra intar en helt passiv hållning, är det lätt att glömma bort det huvudsakliga syftet med vad som faktiskt är en historisk överenskommelse.

Vi talar faktiskt om att bekämpa klimatförändringen – en förändring som skulle kunna leda till en verklig ekologisk katastrof. Vi talar om vår jords gemensamma framtid – allas vår framtid. Därför är det också så viktigt med utbildningsinsatser. Mitt intryck är att EU-medborgarnas åsikter skiljer sig allt mer från den politiska elitens. Här finns det en risk att förslag som läggs fram vid Köpenhamnsforumet bara behandlas som ett slags Guds försyn eller ett påhitt av den politiska eliten.

Vi behöver arbeta med att utbilda medborgarna, och kommissionen bör ansvara för detta. Bekämpningen av klimatförändringen får inte behandlas som en nyck från välbärgade länder som vill tvinga sina åsikter på andra. I den här frågan anser jag att kommissionen och representationerna måste ha en permanent informations- och utbildningspolitik.

Vi behöver även en kraftfull politik för att främja utvecklingen av effektivare teknik för att fånga in den koldioxid som produceras när kol används som energikälla. Denna teknik bör få samma politiska status som andra förnybara energikällor. Detta bör vara en prioritering i arbetet inom Europeiska institutet för innovation och teknik som vi nyligen inrättat i Budapest.

Till sist bör kostnaderna för att inrätta en särskild fond för att stödja kampen mot klimatförändringen fördelas jämnt mellan medlemsstaterna, beroende på välstånd.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru talman! Det återstår bara ett par dagar till Köpenhamnskonferensen, och det tycks vara svårare än någonsin att få till stånd ett juridiskt bindande avtal. Vi kommer att få vad någon redan har kallat ett avtal med två vägar, men det innebär inte att vi har råd att vara nöjda. EU måste fortsätta att leda förhandlingarna och utöva påtryckningar på övriga parter.

Köpenhamnskonferensen bör resultera i mer än bara en avsiktsförklaring. Den bör åtminstone resultera i bindande politiska åtaganden och en tidsplan som gör det möjligt att i Bonn i juni 2010 anta ett avtal för tiden efter Kyotoprotokollet. Förenta staterna, Japan, Brik-länderna och många andra måste göra åtaganden som är jämförbara med EU:s, eftersom EU inte har en chans att på egen hand uppnå målet att begränsa temperaturökningen till 2 °C.

Finansieringen av utvecklingsländernas anpassning får inte äventyra millennieutvecklingsmålen, särskilt inte i de afrikanska länderna som drabbas hårdast av klimatförändringen.

Köpenhamnskonferensen bör även hjälpa till att förändra den globala energiparadigmen genom att stödja förnybar energi och energihushållning. Det här är rätt väg för framtiden, inte bara för att bekämpa klimatförändringen, utan även för att skapa arbetstillfällen.

Vladko Todorov Panayotov (ALDE). – (BG) För två år sedan tog Europa initiativ till att leda kampen mot klimatförändringen. Det finns en rättslig ram på EU-nivå, och vi måste främja initiativen för att utveckla en lämplig teknisk plattform som kommer att underlätta omvandlingen till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. Europas ledare har höga ambitioner inför förhandlingarna i Köpenhamn. Även om förutsättningarna för ett slutgiltigt avtal fortfarande saknas är det viktigt att vi har lagt grunden för en global konsensus om ett lyckat avtal. Efter att ha deltagit i den parlamentariska delegation som reste till Washington i samband med förhandlingarna inför Köpenhamnskonferensen upptäckte jag att vi måste diskutera hur effektiva de planerade åtgärderna för att bekämpa klimatförändringen är. Vi kommer att få till stånd en global strategi så fort alla som deltar i förhandlingarna är övertygade om att åtgärderna för att bekämpa klimatförändringen kommer att få en gynnsam ekonomisk effekt och att deras ekonomier inte kommer att drabbas negativt.

Françoise Grossetête (PPE). – (FR) Fru talman! Alla hoppas och ber idag om ett ambitiöst avtal i Köpenhamn. Det måste dock sägas att ambitionerna inför Köpenhamnstoppmötet faktiskt har urvattnats under de senaste veckorna, framförallt på grund av Förenta staternas och Kinas reservationer.

För att förhindra att jordens temperatur stiger mer än två grader vid århundradets slut måste alla länder verkligen vara beredda att göra samma åtaganden, samma bindande åtaganden. Vi ser dock lite av en siffertävling, en finanstävling, i våra debatter. Jag vill att EU inte ska vara naivt, utan realistiskt och bestämt förhandla med de parter som inte har gjort tillräckliga ansträngningar för att minska sina utsläpp.

Det vore oacceptabelt om de mest ambitiösa ländernas insatser äventyrades av att vissa länder helt enkelt inte gör något eller inte gör tillräckligt för att begränsa sina koldioxidläckage.

EU får inte vara naivt i fråga om Kina och Indien. Brasilien och Korea har visserligen redan beslutat att göra åtaganden, men även om EU vill föregå med gott exempel kan vi inte göra det till vilket pris som helst, särskilt inte till priset av avindustrialisering.

Vi måste se förhandlingarna som en möjlighet att främja utvecklingen av ny teknik och se till att det görs tillräckliga investeringar i forskning och utveckling. Det finns faktiskt en risk att europeisk kunskap försvinner för alltid till länder som gynnas av tekniköverföringen. Därför är det viktigt att vi i Köpenhamn skapar förutsättningar för ett långvarigt utbyte mellan länder baserat på ömsesidiga intressen, samtidigt som vi skyddar europeiska företags investeringar i forskning och utveckling.

Framgång når vi genom att främja spridningen av teknik i utvecklingsländer i utbyte mot att de erkänner immateriella rättigheter och öppnar sina marknader för denna teknik.

Vi har när allt kommer omkring en fantastisk möjlighet i Europa att samtidigt som vi bekämpar klimatförändringen lansera ett riktigt tekniskt program för att främja innovationer och därmed skapa nya arbetstillfällen.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! Jag vill ta upp ett par viktiga punkter i vår resolution men också i den debatt som vi kommer att föra under de närmaste veckorna i Köpenhamn.

För det första har vi den första punkten: att bekämpa temperaturökningen. Tidigare hörde jag några av mina kolleger förringa den globala uppvärmningens omfattning. Man bör dock komma ihåg att många hundratals miljoner människor i världen kommer att bli vad man skulle kunna kalla klimatförändringens offer till följd av denna temperaturökning. Vi måste bromsa denna temperaturökning i Köpenhamn.

För det andra måste vi få till stånd ett bindande avtal om att minska utsläppen av växthusgaser med 30 procent till 2020 och med 80 procent till 2050.

Vi måste även se till att vi får någon form av klarhet i fråga om finansiering. Vi föreslår i vår resolution att de fattigaste länderna ska beviljas 300 miljarder euro under de närmaste 20 åren. Vi måste gå längre än så. 500 miljarder euro är en annan siffra som har nämnts och även här måste vi, Europeiska unionen, föregå med gott exempel.

Vi måste också införa en allmän koldioxidskatt med möjlighet till en skatt på finansiella transaktioner. Avslutningsvis är jag mycket förvånad över den dubbelmoral som mina kolleger i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) uppvisat angående det som jag har hört sägas i mitt land, Frankrike, av republikens president, och återigen i morse, av minister Jean-Louis Borloo.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! När det gäller alla ädla mål för Köpenhamnskonferensen får vi naturligtvis inte glömma bort att när det gäller klimatskyddet så konkurrerar Europa, dess företag och verksamheter varje dag med de stora ekonomierna och handelsplatserna i Nordamerika och Sydostasien. Det här gäller såväl industriproduktion som energiproduktion, men framförallt transport.

Många transportföretag är också globala aktörer. Om de ska vara konkurrenskraftiga måste alla aktörer i branschen ha samma förutsättningar. Det betyder att klimatskyddet kostar pengar. Vi i Europa är verkligen pionjärer när det gäller att minska växthusgaserna i transportsektorn. Här vill jag bara påminna er alla om att vi i parlamentet tillsammans har kommit överens om att vi framförallt ska inkludera luftfarten men även sjötransporter i systemet för handel med utsläppsrätter.

Någon nämnde järnvägstransporter. Järnvägstransporterna har genom miljöavgiften på energiproduktion verkligen inkluderats i åtgärderna för att minska koldioxidutsläppen, medan vägtransporterna finns med i olika potentiella vägavgiftssystem. Vi måste också uppfylla EU:s tekniska krav på katalysatorer genom de skärpta EU-normerna Euro 4 och Euro 5. Om vi vill åstadkomma någonting inom sjötransport och luftfart

måste vi dock på nytt trappa upp förhandlingarna med de 20 bilaga I-länderna. Det som har skett inom luftfarten med Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) har än så länge inte gett några resultat. Vi måste arbeta vidare med detta. Det kommer att vara mycket viktigt att diskutera detta vid konferensen i Köpenhamn. Detsamma gäller sjötransporter, som naturligtvis också är mycket miljövänliga – när man ser till den specifika energiförbrukningen per ton och kilometer. Samtidigt måste vi dock nå en överenskommelse med Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) om gemensamma koncept.

Andres Perello Rodriguez (S&D). – (ES) Fru talman! Jag vill gratulera ledamöterna i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och dess ordförande, Jo Leinen, till deras insatser för att få till stånd en resolution som den här som vi verkligen måste anta. Vi får inte nöja oss med att säga att det räcker med branschavtal, för att tala om det som skulle kunna kallas resterna av ett avtal vore att erkänna ett partiellt nederlag.

Vi måste anta den här resolutionen som har tre ädla ambitioner. Den första är ganska uppenbar: att förhindra klimatförändringen, med konkreta förslag för att minska utsläppen och åtaganden om finansiering, med målet att få till stånd ett bindande avtal, inte resterna av ett avtal. Det finns även två underliggande ambitioner: Den första är att så snart som möjligt börja arbeta för en gemensam energipolitik, precis som vi tidigare har skapat en gemensam jordbrukspolitik för att vi behövde det. Sedan har vi naturligtvis också ambitionen att få medborgarna att återfå förtroendet för politiken och politikerna, något som i viss mån brister i Europa.

Om vi lyckas vid toppmötet kommer vi därför att lyckas med de tre ambitionerna. Följaktligen uppmanar jag rådets ordförande att fortsätta vara optimistisk och trycka på och förhandla så mycket han kan för att föra de andra mot denna framgång.

Jag vet inte om ledarna av denna flerpoliga värld vill dömas av historien för att de inte lyckades nå ett bindande avtal. Jag tycker dock inte att jag, som Europaparlamentsledamot, tillsammans med alla folkets företrädare, ska dömas av historien för att vi i Köpenhamn inte lyckades förvalta den bindande skyldighet att förhindra klimatförändringen som vi har gentemot mänskligheten.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Fru talman! För det första vill jag berömma det svenska ordförandeskapets insatser för att nå en ambitiös överenskommelse i Köpenhamn, trots de mycket kraftiga pessimistiska vindar som blåser över de stundande förhandlingarna.

Personligen tror jag inte att det är realistiskt att i det här läget säga att toppmötet i Köpenhamn kommer att misslyckas eller att det inte kommer att resultera i ett slutgiltigt avtal som alla parter kan ratificera.

Vi får inte vara för snara att ge efter för pessimismen. Jag tycker att vi i det här skedet inte får sänka vår ambitionsnivå, vare sig när det gäller målen eller tidsfristerna. Vi måste fortsätta att tro på en heltäckande, ambitiös och bindande global politisk överenskommelse, som banar väg för att vi så snart som möjligt ska kunna sluta ett juridiskt bindande avtal. Det är verkligen för tidigt att tala om tidsfristen för COP 16 i december 2010.

Vi måste nu omsätta retoriken i genuin politisk vilja. Vi måste klargöra vårt åtagande i finansiella termer och i termer av stöd till utvecklingsländerna, framförallt genom tekniköverföring. I det här läget krävs det ett gemensamt åtagande från EU.

Vidare noterar jag på papperet att framförallt Brasilien, Sydkorea, Indonesien och Norge nyligen har gett förhandlingarna en föredömlig skjuts framåt genom att kvantifiera sina ambitioner att minska sina förorenande utsläpp.

Samtidigt som man kan förstå att Förenta staterna, som precis har börjat beakta klimatfrågan, vill ha flexibilitet, måste vi dock förmå stora utsläppsländer som Förenta staterna och Kina att göra bindande och ambitiösa kvantifierade åtaganden på kort, medellång och lång sikt. Utan dessa åtaganden är vi på väg mot en klimatomfattig, politisk och moralisk katastrof.

Vittorio Prodi (S&D). – (IT) Fru talman, herr Carlgren, herr Dimas, mina damer och herrar! Jag vill här på förmiddagen tala om en 84-årig missionär, fader Ettore Turrini, som har tillbringat 59 år i nordvästra Amazonas. Han har alltid kämpat för att skydda urbefolkningen och dess skog från alla som försöker förstöra den på grund av kortsiktiga intressen.

Fader Ettore Turrini har under sina resor i skogen råkat ut för sju flygolyckor. Han har dock fortsatt och under sina insatser samlat in tiotusentals underskrifter som han ska överlämna till president Luiz Inácio Lula da Silva, till många ministrar och till Italiens president, Giorgio Napolitano. Han har varit outtröttlig.

Vi träffades i söndags, och jag berättade för honom att jag helt och hållet delade hans ståndpunkt men att världen kanske skulle ta sitt förnuft till fånga och komma fram till att skogarna är oundgängliga som världens lunga, för det lokala klimatet och för infångning och lagring av koldioxid.

Jag sade att vi i Köpenhamn också kommer att få fram resurser för att kompensera de länder som bevarar skogarna intakta. Jag berättade att vi håller på att inrätta övervakningsinstrument – GPS och Inspire – för att mäta hur regeringarna uppför sig och att vi 2030 kommer att ha satt stopp för avskogningen.

I Köpenhamn kommer vi att kunna göra allt detta, och jag kommer att delta i toppmötet även för fader Ettore Turrinis räkning.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Fru talman! Alla är vi väl medvetna om – och alla har vi nämnt – hur viktiga förhandlingarna i Köpenhamn är, men även om vi alla hoppas på en överenskommelse får vi inte acceptera en överenskommelse till vilket pris som helst.

Om villkoren för en ambitiös överenskommelse inte är uppfyllda hoppas jag verkligen att EU kan säga nej och vägra att underteckna ett urvattnat avtal. EU:s befolkningar som vi företräder här i parlamentet förväntar sig ett avtal, ett avtal som gör att vi på ett effektivt sätt kan bekämpa alla klimatstörningar som vi ser omkring oss varje dag. Européerna kommer inte att nöja sig med pr-knep, med opreciserade avsiktsförklaringar, med icke-bindande mål som kan nonchaleras så fort strålkastarljuset försvinner.

Förenata staterna måste göra åtaganden i Köpenhamn!

EU som är den enda kontinent som har minskat sina koldioxidutsläpp sedan 1990 och som också har gjort precisa, bindande och ambitiösa åtaganden för framtiden kan inte bära hela bördan på egen hand. Det är därför som andra industri- och tillväxtländer som inte vill ta sin del av ansvaret måste ta de fulla konsekvenserna av detta i form av en skatt vid våra gränser för att skydda vår industri mot konkurrens från dem som väljer att inte delta i en global överenskommelse.

Vi européer begär lite mer av våra tillverkare varje dag. Som bevis på detta vill jag nämna det klimatförändringspaket som undertecknades under det franska ordförandeskapet. Jag vill också nämna de nationella initiativ som tagits för att införa en miljöskatt, som den koldioxidskatt som Gilles Pargneaux hyllade alldeles nyss – och det gläder mig att han gjorde det.

En sektor som transportsektorn som är en av de största utsläppskällorna av koldioxid – även om vissa transportmedel, till exempel flygplan, släpper ut färre växthusgaser – bidrar mer och mer till att bekämpa klimatförändringen. Det är dock en sektor som har drabbats hårt av krisens effekter. Om sjö- och flygtransporter, som jag hoppas, tas med i förhandlingarna i Köpenhamn bör vi se till att de krav som ställs på europeiska industrier även ställs på industrierna i andra industriländer.

I Köpenhamn kommer den internationella allmänhetens ögon att vara klistrade på den styrande klassen. Till den säger vi idag: "Gör oss inte besvikna."

Åsa Westlund (S&D). - Fru talman! Andreas Carlgren varnade för att det runt omkring oss finns många pessimister. Det är sant och jag är glad att Carlgren själv inte anslutit sig till dem. Men det har ju dessvärre den svenska statsministern, som leder rådet, och den danska statsministern, som är värd för Köpenhamnsmötet. Båda dessa konservativa ledare har av kortsiktiga partitaktiska skäl spelat ned förväntningarna inför Köpenhamn och därmed försvårat ett bra avtal. Det är pinsamt och i högsta grad oansvarigt, för det kommer inte att komma ett bättre tillfälle. Det sade också Carlgren.

Det är i Köpenhamn, som framför allt tre saker måste preciseras och bli juridiskt bindande åtaganden:

1. Hur mycket varje industrialiserat land ska begränsa sina utsläpp till 2020. Det bör enligt vetenskapen närma sig 40-procentiga minskningar, något som vi inte bara kan klara, utan som också kan leda till att vi stärker vår konkurrenskraft och får fler gröna jobb.
2. Vad utvecklingsländerna ska göra för att begränsa sina utsläpp, och då gäller det inte minst Kina och Indien.
3. Hur mycket den kortsiktiga finansieringen till utvecklingsländerna från den rika världen ska uppgå till och hur den ska se ut. Denna finansiering måste gå utöver de resurser som den rika världen redan lovat till fattigdomsbekämpning. Här är det viktigt att det svenska ordförandeskapet också är redo att ändra uppfattning och slåss för att de som drabbas hårdast av klimatförändringarna inte också ska drabbas ännu mer av hungern.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Fru talman! Förr veckan läckte det ut en del information. Kommissionen hade, i det tysta och i samarbete med vissa medlemsstater, påbörjat ett initiativ att gå mot en 30-procentig utsläppsminskning med en gång. Argumentet är att priset på koldioxid skulle kunna hållas på en rimlig nivå – det vill säga på en nivå som skulle främja åtgärder för att minska utsläppen – om utsläppen minskades med 30 procent. De stora elproducenterna, som har bedrivit ett intensivt lobbyarbete, är nöjda med planen som skulle öka de börsnoterade energibolagens vinster och samtidigt göra den europeiska industrin sårbar för koldioxidläckage.

Jag vill dock påminna kommissionen om att EU:s utsläppsmål på 20 procent enligt direktivet om handel med utsläppsrätter endast kommer att höjas till 30 procent om andra industriländer gör jämförbara utsläppsminskningar och om de mer utvecklade utvecklingsländerna har en del skyldigheter. En politisk överenskommelse i Köpenhamn kommer ändå inte att vara tillräckligt. Ett juridiskt bindande avtal kommer emellertid inte heller att vara tillräckligt förrän alla länderna ratificerar det. Först när avtalet har ratificerats kommer EU att kunna säga om villkoret om jämförbara utsläppsminskningar har genomförts.

Att omsätta en politisk konsensus i ett bindande avtal är ingen liten bedrift, tekniskt sett. Ett juridiskt avtal om en global klimatpolitik måste vara precis formulerat och innehålla hundratals frågor med rubriker som "Kvantitativa mål för att minska utsläppen i industriländerna före och efter 2020", "Specifika utsläppsmål för utvecklingsländerna före och efter 2020", "Finansiellt stöd från industriländerna till utvecklingsländerna", "Teknisk utveckling och tekniköverföring", och "Sänk- och redovisningsregler". Det finns dussintals olika frågor inom alla dessa områden som länderna måste komma överens om.

Det viktigaste att komma ihåg är dock att enda chansen att garantera en total utsläppsminskning är genom en samordnad minskning. Om vi bara flyttar utsläppen från en plats till en annan kommer vi snarare att öka de totala utsläppen. Därför ställs det i en ansvarsfull miljöpolitik krav på att EU:s utsläppsminskningar ska åtföljas av motsvarande åtgärder från andra. Annars kanske Günter Verheugens olycksbådande prognos om att vi endast kommer att exportera utsläppen och importera arbetslösheten blir verklighet.

(Applåder)

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Fru talman, herr Carlgren, herr kommissionsledamot! Det är viktigt att Köpenhamnskonferensen resulterar i en bindande politisk överenskommelse. Överenskommelsen måste innehålla operativa delar som kan genomföras direkt och en tidtabell som gör det möjligt att upprätta ett juridiskt bindande avtal under 2010.

Avtalet måste omfatta alla länder som undertecknade konventionen, och det är viktigt att alla åtaganden som görs, antingen i form av utsläppsminskningar eller i form av finansiering, är tydligt angivna.

Medan industriländerna å ena sidan bör visa vägen när det gäller att minska utsläppen av växthusgaser spelar de ekonomiskt mer utvecklade utvecklingsländerna å andra sidan också en viktig roll och kan bidra i enlighet med sina skyldigheter och efter sin förmåga. Industriländer och tillväxtländer med mer utvecklade ekonomier bör göra jämförbara insatser. Först då kan vi minska snedvridningen i den internationella konkurrensen.

Det nya avtalet bör göra det möjligt att med stöd av lagstiftning upprätta nationella planer för att minska koldioxidutsläppen. Världssamfundet bör informeras om de åtaganden som görs i de nationella planerna för att på så sätt garantera en större insyn i alla processer. Dessa planer bör vara obligatoriska för alla inblandade länder med undantag för de minst utvecklade länderna. Om denna strategi verkligen ska kunna leda till en tredje industriell revolution, baserad på låga koldioxidutsläpp, måste vi dock anta ett holistiskt perspektiv som omfattar alla sektorer som släpper ut koldioxid.

Det är viktigt att vi definierar en struktur för finansieringen så att denna blir hållbar på medellång och lång sikt. Finansieringen måste komma från den privata sektorn, koldioxidmarknaden och den offentliga sektorn i industriländerna, men även från de ekonomiskt mer utvecklade utvecklingsländerna.

Pengarna måste framförallt gå till utbildning och anpassning, särskilt i de minst utvecklade länderna.

Sammanfattningsvis vill jag tacka kommissionsledamot Stavros Dimas som på ett utmärkt sätt har lett arbetet med dokumentet.

Iva Zanicchi (PPE). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Om några veckor kommer jag att ha äran att delta i parlamentets officiella delegation vid FN:s konferens om klimatförändringen i Köpenhamn.

Efter det att grunderna lagts i Rio de Janeiro 1992 och i Kyoto 1997 kommer arbetet den 7 december att påbörjas vid en ny global klimatkonferens som kan visa sig få historisk betydelse. Jag sade "kan" eftersom Förenta staterna och Kina under de sista dagarna av toppmötet inom det ekonomiska samarbetet i Asien och Stillahavsområdet (APEC) verkade ha bestämt sig för att ändra ramarna för Köpenhamnsmötet.

Det finns dock fortfarande tid kvar före toppmötet, och det ligger i alla inblandades intresse att komma dit med specifika mål och program så att de höga förväntningarna på ytterligare framsteg för att bekämpa klimatförändringen inte grusas.

Principen om att förorenaren betalar måste gälla alla. EU har alltid haft en ledande roll, och energi- och klimatförändringspaketet under föregående mandatperiod är ett tydligt exempel på detta. Vi har redan sagt det många gånger: Förenta staterna, Kina, Indien, Ryssland och Brasilien är stora utsläppsländer och måste också ta sitt ansvar. Annars kommer vi att lägga onödiga kostnader på våra europeiska företag, och utan bidrag från dessa länder riskerar Köpenhamn framförallt att bli en försutten möjlighet.

Avslutningsvis är kampen mot klimatförändringen också en nödvändig förutsättning för att uppnå – eller jag kanske borde säga komma närmare – millennieutvecklingsmålen.

Vi måste bekämpa ökenspridningen, klimatförändringen och våldsamma naturfenomen om vi vill halvera den extrema fattigdomen, bekämpa epidemier och se till att alla har tillgång till vatten, som är ett nödvändigt krav.

Elie Hoarau (GUE/NGL). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Toppmötet i Köpenhamn är en historisk möjlighet att förändra jordens öde.

Vi måste fatta beslut som är ännu mer bindande än dem som fattades i Kyoto. Vi måste därför uppmana våra ledare att upprätta en internationell organisation, i stil med Världshandelsorganisationen, som kan ansvara för regleringen av klimatförändrings- och miljöfrågor, att upprätta en fond för anpassning till klimatförändringen – utöver det officiella utvecklingsstödet naturligtvis – och att införa en koldioxidskatt för båt- och flygresor, som även måste införas för finansiella transaktioner.

Vi kan tydligt se att det finns ett trängande behov av internationell reglering av miljön, i stil med den som finns när det gäller finansmarknaderna och Internet. Vi har en möjlighet att ta detta historiska steg för miljön. Låt oss göra det genom att spegla våra största mänskliga inspirationskällor, annars kommer vi att framstå som beslutsfattare som inte har en aning om hur verkligheten ser ut.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Med mindre än två veckor kvar till toppmötet i Köpenhamn växer oron över hur det ska gå i förhandlingarna om klimatförändringen. Vissa säger också redan att toppmötet kommer att bli ett misslyckande.

Internationella stormakter drar sig fortfarande för att uppvisa den ambitionsnivå som klimatkrisen kräver av oss. Genom att imorgon anta förslaget till resolution om EU:s strategi inför toppmötet i Köpenhamn måste vi Europaparlamentsledamöter visa att vi för det första är fast beslutna och att toppmötet måste kulminera i ett avtal – ett som naturligtvis är precist, men som framförallt är bindande.

Det får inte gå att undergräva eller ifrågasätta den bindande karaktären i det avtal som ska nås. Vi kan inte skjuta upp besluten för alltid. Då kommer det att vara för sent. Därför måste vi upprätta en internationell miljöorganisation, något som idag inte bara förefaller nödvändigt utan även brådskande, eftersom dess roll, under överinseende av FN, kommer att vara att bevaka tillämpningen av de åtaganden som görs i Köpenhamn.

Med start i Köpenhamn måste vi kunna förvänta oss mer klarhet och ett större ansvar från världens stormakter.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) EU:s medlemsstater i Centraleuropa stöder helhjärtat EU:s klimatpolitiska mål. Det enkla skälet är att utan deras bidrag skulle EU inte kunna nå sina klimatpolitiska mål. Mellan 1990 och 2005 har dessa länder faktiskt begränsat sin industriproduktion oerhört mycket. Därför känner de nya medlemsstaterna att det är mycket viktigt att de spelar en rimlig roll i det avseendet även i framtiden. De har därför tagit ett oerhört tungt ekonomiskt och socialt ansvar. I det globala avtalet om att minska utsläppen måste hänsyn tas till de nya medlemsstaternas ekonomiska situation och en bedömning av de globala behoven. Det är också väldigt viktigt att dessa medlemsstater inte förlorar verktygen för att genomföra sina gröna investeringar och utveckla förnybara energikällor.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Kommissionen och medlemsstaterna har finansierat en studie som publicerades nyligen där man kritiserar EU:s klimatpolitik för att bara vara inriktad på att minska industrins utsläpp av växthusgaser och inte fästa någon vikt vid den naturliga kapaciteten att infånga koldioxid. Å andra sidan visar studien att den intensiva jordbruksmetod som EU har utvecklat bär en stor del av ansvaret för klimatförändringen.

Studien är faktiskt en kritik mot det europeiska jordbruket. Om vi vill tala om jordbruket i det här sammanhanget så anser jag att vi även bör nämna en del andra saker. Till exempel har det europeiska jordbruket bidragit till att minska utsläppen av växthusgaser med 20 procent under perioden 1990–2006. Med tanke på att det generella genomsnittet under perioden bara låg på 6 procent anser jag att det är fel av oss att anklaga jordbruket två veckor före konferensen i Köpenhamn.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru talman! Jag har hört en hel del sägas om industrin i den här debatten, och jag vill inte att vi i Köpenhamn gör misstaget att glömma bort jordbruket.

Jag vill utveckla och bekräfta min kollega Rareş-Lucian Niculescus kommentarer och säga att jordbruket inte bör ses som ett hinder utan ett potentiellt verktyg för att bekämpa den globala uppvärmningen i framtiden.

Jordbruket får inte åsidosättas, inte heller ignoreras eftersom det – vilket jag förmodligen bör påminna er om – upptar större delen av Europas territorium och har stor potential i kampen mot den globala uppvärmningen. Jordbruket måste därför stå i centrum för debatten i Köpenhamn, och jag hoppas att ledamöterna i rådet och kommissionen inte glömmer det utan är våra talespersoner i Köpenhamn i december.

Catherine Greze (Verts/ALE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Skyddet av urbefolkningarna spelar en viktig roll i kampen mot klimatförändringen. När det gäller miljö, fattigdom och hälsa är urbefolkningarna de första att drabbas av klimatförändringen.

Utöver avskogningen och gruvindustrin drabbas de av de falska lösningar som industriländerna föreslår. Biobränslen är inte ett rent alternativ. De skadar urbefolkningarnas mark och tvingar dem att flytta.

När vi främjar ren teknik lägger de multinationella företagen också beslag på nedärvd teknik för att sedan sälja tillbaka den till ett högt pris till samma befolkningar som uppfunnit den. Jag beklagar att FN:s förklaring om urbefolkningars rättigheter inte nämns i den resolution som presenterats idag.

Vi borde även ha nämnt biostöld och att urbefolkningarnas självständiga äganderätt är ett grundläggande verktyg för att bekämpa klimatförändringen. Jag kommer att ta upp dessa frågor när vi diskuterar framtida resolutioner. Skogsfrågan handlar inte bara om koldioxid utan även om människors liv.

Avslutningsvis vill jag tacka Rachida Dati för hennes beslutsamhet, och om jag har förstått henne rätt ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) EU har stora moraliska skäl att vidta beslutsamma åtgärder för att få Förenta staterna och Kina att minska sina utsläpp. Detta bygger på att EU och dess 27 medlemsstater har levt upp till åtagandena i Kyotoprotokollet. De före detta socialistländerna har också gjort ett stort bidrag till detta, och därmed gjort stora uppoffringar. När deras tunga industri kraschade minskade koldioxidutsläppen kraftigt, men vi betalade ett socialt pris för detta. Det är därför rimligt att vi tar hänsyn till detta, dvs. den ekonomiska utvecklingen, när vi gör internationella åtaganden och tillhandahåller resurser. Å andra sidan måste det vara möjligt – vilket vore rimligt – att överföra oanvända kvoter till kommande perioder om de kan användas för att skydda miljön.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Fru talman! Resolutionen om EU:s strategi inför konferensen om klimatförändringen i Köpenhamn är ett mycket viktigt och ambitiöst dokument, men utan en global överenskommelse kommer toppmötet att sluta i ett misslyckande. Vi vet att Förenta staterna försöker att fastställa detaljerna och den lämpligaste utsläppsnivån tillsammans med internationella förhandlare, men det finns många indikationer på att de inte kommer att lyckas komma fram till ett slutgiltigt beslut före toppmötet. Det sägs också att även om vi förhandlar fram ett utsläppsmål så kanske det inte accepteras av Förenta staternas kongress.

Det är mycket viktigt att EU spelar en ledande roll, men mitt intryck är att det bara är EU som är ambitiöst. Frågan är därför vad som skulle hända om vi kom fram till ett tröskelvärde på 30 procent och Förenta staterna inte ställde sig bakom detta. Vilka mekanismer ska vi använda för att se till att alla parter lever upp till sina

åtaganden? Kommer vi inte i slutändan att stå kvar som ensam krigare som gör enorma insatser till ofantliga kostnader som inte har någon effekt på klimatförändringen eller koldioxidutsläppen?

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vi förbereder oss inför konferensen i Köpenhamn med en resolution som visar att vi är medvetna om att alla geografiska områden i världen måste delta om vi ska kunna bekämpa klimatförändringen. Det är industriländernas ansvar att tillsammans med utvecklingsländerna fastställa både vilka mål som ska uppnås och vilka resurser som ska användas för att nå dem.

På den punkten har parlamentet gjort ett gott arbete. Resolutionen innehåller specifika instrument, och det är viktigt att vi har kvantifierat insatserna. Det belopp på 30 miljarder euro som vi har föreslagit fram till 2020 kan ses som en viktig siffra, även om det är ett minimibelopp, för att stödja utvecklingsländernas initiativ. Igår begärde FN:s förhandlare, Yvo De Boer, 10 miljarder US-dollar fram till 2012.

När Förenta staterna och Kina har gjort sina val är det Europas uppgift att göra nya åtaganden och leda kampen mot klimatförändringen.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Fru talman! Vi hade en mycket bra debatt på förmiddagen, och det fanns så mycket att lära av alla talarna.

(EN) Jag vill bara ta upp tre punkter. För det första bör parlamentet och EU, om vi inte når någon bindande överenskommelse i Köpenhamn, använda sitt inflytande för att hänga ut de ansvariga länderna så att vi kan införa påföljder och få dem att bättra sig.

För det andra behöver vi ett utbildningsprogram för medborgarna, eftersom många av dem är beredda att minska sina koldioxidavtryck men kanske inte har kunskapen eller de ekonomiska förutsättningarna att göra det.

För det tredje har det talats om finansiering om och om igen under förmiddagen. Frågan om finansiering är enkel. Det är inte en fråga om huruvida vi har råd. Det är en fråga om huruvida vi har råd att *inte* göra det? Tiden går, och vi får ingen andra chans. Det måste göras nu.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! Samtidigt som våra förväntningar på Köpenhamnskonferensen i det här läget sänks är det också sant att vår ambitionsnivå inte får sänkas. Som andra kolleger har sagt skulle vi kanske komma längre om vi kunde poängtera det positiva, både för ekonomierna och för medborgarna, i klimatförändringsdebatten – eftersom det finns positiva sidor av debatten. Även om det inte skulle bli något avtal i Köpenhamn tycker jag inte att det råder någon tvekan om att det finns en drivkraft för förändring, och vi måste se till att den inte går förlorad.

Markanvändning – förändringar inom jordbruk och markanvändning – är en viktig och problematisk fråga. Jordbruket är givetvis inte bara en del av problemet utan även en stor del av lösningen. Vi måste knyta samman debatten med vår oro över den globala livsmedelstryggheten. Lösningen är att utveckla hållbara produktionssystem som förvaltar klimatet och även ger oss livsmedelstrygghet. Det här är en viktig angelägenhet.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Klimatskydd och hållbar utveckling är frågor som – förväntas vi tro – påverkar oss alla. Trots det kan det inte bli några tillfredsställande framsteg utan ett nära samarbete, framförallt mellan globala aktörer. Eftersom Förenta staterna och Kina vägrar att fastställa gemensamma, bindande mål för att minska utsläppen av växthusgaser är allt som kan antas i Köpenhamn – som FN:s klimatchef talande nog konstaterade – moraliskt bindande resolutioner, med andra ord tandlösa sådana.

Låt mig säga en sak om kärnkraft. Kärnkraft är definitivt inte lösningen på problemet. Fördelarna är minimala, kostnaderna enorma och riskerna mycket höga. Jag stöder därför en resolution som har utarbetats av den kärnkraftskritiska delegaten från min egen delstat Oberösterreich, som uppmanar EU att införa en avgift på kärnkraft. Detta vore rimligt, eftersom det skulle innebära att handeln med utsläppsätter inte skulle viktas till förmån för kärnkraft.

Jolanta Emilia Hibner (PPE). – (PL) Fru talman! Om några dagar kommer världens ledare, inklusive företrädare för Europaparlamentet, att träffas i Köpenhamn för att diskutera klimatförändringen. Frågan om att minska utsläppen av växthusgaser är utan tvekan en mycket viktig fråga, men det är lika viktigt att skydda den europeiska industrin. Vi får inte låta det uppstå en situation där europeiska företag går in i väggen och industrin flyttas till tredjeländer som inte begränsar sina koldioxidutsläpp.

Vi bör också komma ihåg att skydda vår teknik och våra immateriella rättigheter. EU måste därför spela en ledande roll under toppmötet i Köpenhamn men får inte ställa upp orealistiska mål, vare sig åt sig själv eller andra. Det verkar vara svårt att nå målet att minska koldioxidutsläppen med 30 procent till 2020 jämfört med 1999, utan stöd från de största förorenarna, som USA, Indien och Kina. Det gäller också förslaget till resolution där man vill minska utsläppen av växthusgaser med 80 procent till 2050. En 20-procentig minskning av utsläppen av växthusgaser till 2020 skulle göra det möjligt ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Fru talman! Debatten har varit mycket intressant, och Europaparlamentet verkar vara mycket engagerat i att stödja klimatkonferensen i Köpenhamn.

Jordbrukets betydelse har också betonats som en lösning på problemet. Jag skulle för min del också vilja betona hur viktig skogspolitiken och skogarna är, eftersom skogarna är koldioxidsänkor som absorberar koldioxid. Det verkar som om Förenta staterna kommer att ha med sig goda nyheter till Köpenhamn, vilket är ett mycket viktigt steg.

Nu måste vi även på allvar börja tala om hur notan för att förhindra klimatförändringen ska betalas. Här är det oerhört viktigt att tala om inkomstfördelning eftersom vi inte heller kan låta de fattiga i Europa betala notan.

Axel Voss (PPE). – (DE) Fru talman! Jag skulle vilja uppmuntra chefen för förhandlingarna i Köpenhamn att kämpa för ett gott resultat. De ambitiösa målen är bra, och i slutändan kommer de insatser vi gör idag även att vara en insats för morgondagen, om vi ser till klimatförändringens konsekvenser och skador i framtiden i form av migration, skador i kustområden eller instabilitet i tidigare stabila regioner.

Vi bör också föregå med gott exempel. Om andra stater, framförallt de riktigt stora staterna, inte drar åt samma håll bör vi dock endast göra proportionella insatser. Med tanke på detta vill jag påpeka att våra företag överlag redan bär en ganska tung börda.

Jag vill säga en sak till, och det är att vi även kämpar för EU:s övergripande trovärdighet och för att ge den nya generationen ett argument för att EU behövs.

Andreas Carlgren, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Jag vill verkligen tacka parlamentet för en lång och intensiv debatt, och också för det starka och breda engagemang som har framkommit under debatten. Det har sagts att den optimism som vi visar måste rotas i verklig realism. Jag skulle dock gå längre och säga att den rotas i själva verket i verkliga erfarenheter. EU har lyckats minska utsläppen. Vi har minskat dem halvvägs till dit vi ska nå under alla förhållanden fram till 2020 och till en tredjedel om vi siktar på det som vi alla hoppas ska bli utfallet också av Köpenhamnsuppgörelsen, dvs. en trettioprocentig utsläppsminskning för EU:s räkning. Detta har inte minst hängt ihop med att vi har skapat gemensamma regler som fastställts genom ett internationellt bindande avtal, Kyotoprotokollet. Det är därför vi också så hårt nu har engagerat oss för att vi ska se till att Köpenhamnsprocessen leder fram till detta rättsligt bindande avtal. Det kommer inte att ske omedelbart i Köpenhamn. Där ska vi göra upp om allt innehåll i avtalet. Sedan återstår den tekniska del som är att också överföra detta till rättsligt bindande text. För EU gäller att vi vill att detta ska ske inom månader efter Köpenhamnskonferensen.

Jag vill också säga att finanskrisen i världen ju sannerligen inte berodde på för stora insatser för att rädda klimatet. Tvärtom är det så att stora gröna investeringar också är en del av den ekonomiska förändring, dvs. mot en alltmer "grön ekonomi", som också kommer att föra länderna, både fattiga och rika länder, ut ur den ekonomiska krisen. Koldioxidmarknaderna är ju egentligen sättet att skapa tillräckligt utrymme för investeringar. De innebär att förorenaren får betala, att vi lägger tak för utsläppen och att de pengar som förorenarna får betala för utsläppen också kan överföras till u-länder för att där göra gröna investeringar. Detta ifrågasätts ibland. Man undrar varför vi ska satsa på CDM, men det är ju trots allt just det som det innebär, nämligen att förorenarna får betala för gröna investeringar i u-länder. Det tycker jag är bra och viktigt, men vi måste också reformera dessa regler så att miljöeffekterna blir ännu större och tydligare, och för att vi ännu säkrare ska veta att detta också når de allra fattigaste.

Ett avtal kommer också att vara nödvändigt för att undvika koldioxidläckage. Den oro som har funnits måste därför överföras till ännu större engagemang för att avtalet ska bli verkligt.

Till sist tycker jag att det ska sägas klart och tydligt att om ett avtal i Köpenhamn till sitt innehåll inte blir bättre än att EU inte kan gå upp till 30 procent, dvs. om vi skulle få ett så urvattnat resultat att EU av anständighetsskäl helt enkelt inte kan uppgradera till 30 procent, då är det ett misslyckande. Därför ska det

också sägas klart och tydligt att det finns något som är värre än inget antal, nämligen ett dåligt avtal. Därför har EU lagt ribban så högt. Därför är vårt arbete nu när det gäller innehållet så intensivt. Det beror också på att vi när vi talar om 2-gradersmålet är medvetna om att det är den högsta nivå vi ska nå. Vi vet ju att vi redan i dag egentligen ser oacceptabla resultat. Tala till exempel med Maldivernas regering som nyligen höll sitt regeringssammanträde under vattnet för att visa vilka de följer är som man nära nog oundvikligen kommer att se i delar av världen. Det vore cynism att då inte agera mycket kraftfullt. Världen har väntat länge nog. Det är hög tid för jordklotet att nu träffa en nödvändig överenskommelse i Köpenhamn. Det är också därför parlamentets och hela EU:s engagemang är så viktigt.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Det här var en mycket intressant debatt med en del ovanliga och konstruktiva inlägg. Vi har hört många synpunkter på olika frågor. Vissa personer håller förmodligen inte med. Jag kan till exempel inte förstå varför någon skulle vara emot rena, miljövänliga, utsläppsfria industrier som är baserade på ny teknik och som går bra. Och ändå har jag hört till och med det idag. Jag kan inte förstå varför någon hellre skulle vilja ha förorenande industrier som bygger på gammal teknik som, om de går med vinst, gör det för att de inte betalar kostnaden för föroreningarna. Sådana vinster är dock kortsiktiga eftersom dessa industrier inte kommer att vara konkurrenskraftiga. I en demokrati och i ett demokratiskt parlament låter vi dock alla åsikter komma till tals.

Jag vill även kommentera världsmiljöorganisationen. Denna organisation, som jag vet att framförallt Frankrike har arbetat hårt med, var faktiskt en av våra ambitioner, och jag hoppas att den kommer att bli verklighet under kommande år. Det behövs tveklöst en sådan organisation så att det finns en miljöorganisation på internationell nivå som främjar miljöfrågor på samma sätt som ekonomiska eller sociala frågor och som också möjliggör bättre samordning av internationella miljöavtal. Detta kan åstadkommas relativt enkelt genom att uppgradera FN:s befintliga miljöprogram, och det görs också en hel del för att åstadkomma detta.

Jag vill även tala om Kyotoprotokollet som nämnts flera gånger. Jag är glad över EU:s resultat. De femton länder som har det gemensamma målet att minska koldioxidutsläppen med 8 procent under perioden 2008–2012 kommer att nå målet. EU-27, med de tio nya länder som har ett mål och Cypern och Malta som inte har något, kommer också att nå målet. EU har således det moraliska argumentet att vi håller vad vi lovar. Vi har med all säkerhet nått målet tack vare de åtgärder som vi har vidtagit på nationell eller europeisk nivå, bland annat systemet för handel med utsläppsrätter.

Jag vill understryka att EU, precis som Andreas Carlgren sade, kommer att minska utsläppen ännu mer än vi utifrån våra prognoser från början åtog oss att göra, och samtidigt ha ekonomisk tillväxt. Jag ska bara nämna en statistisk uppgift. Mellan 1990 och 2007, den period vi har statistik för, var den ekonomiska tillväxten 44 procent, och koldioxidutsläppen minskade med 5 procent för EU-15 och 9 procent för EU-27. Enligt prognoserna kommer vi med råge att ha nått målet till 2012, vilket kommer att göra det lättare att nå målet med en 30-procentig utsläppsminskning till 2020.

Det bör observeras att vi 2008 också minskade utsläppen av växthusgaser i EU med 1,6 procent, samtidigt som den ekonomiska tillväxten fortsatte. Det var först under den senare delen av 2008 som vi drabbades av den ekonomiska krisen som också påverkade utsläppen av växthusgaser.

Det är bara några dagar kvar, och jag ber er att öka era insatser och vidga era bilaterala kontakter. Efter samråd mellan Ekofinrådet, rådet (miljö) och Europeiska rådet har vi nu tydliga instruktioner att främja specifika förslag till finansiering, operativa strukturer och kriterier som måste användas för att bedöma allas seriösa bidrag. Låt oss under den tid vi har kvar försöka använda dessa medel så effektivt som möjligt.

Det finns en bred konsensus om att vi behöver vidta åtgärder på global nivå för att nå tvågradersmålet. Det finns en allmän övertygelse om att grunden för ett klimatavtal för perioden efter 2012 kommer och måste läggas i Köpenhamn. Denna grund består främst av de utvecklade ländernas, inklusive Förenta staternas, ambitiösa åtaganden om att minska utsläppen, lämpliga åtgärder för att minska utsläppsökningen och ekonomiskt stöd till utvecklingsländerna för att minska sina utsläpp och anpassa sig till klimatförändringen.

Vi närmar oss snabbt mållinjen. Låt oss göra det mesta av konferensen i Köpenhamn och utkristallisera alla ländernas huvudsakliga åtaganden i vad som kommer att bli en historisk överenskommelse. I Köpenhamn måste vi nå en väsentlig överenskommelse om alla delar av handlingsplanen från Bali. Vi måste nå en bindande överenskommelse om alla dessa delar vid konferensen i Köpenhamn, och omedelbart därefter, senast under de kommande tre till sex månaderna, ta itu med det juridiska så att vi får den bindande överenskommelse som EU har eftersträvat och som ska se till att vi kan begränsa växthuseffekten till 2 °C.

Jag tycker att det är självklart att Europaparlamentets ledamöter deltar i de insatser som görs under de kommande dagarna, särskilt vid de viktiga mötena i Köpenhamn, och jag vill tacka er för det och, än en gång, för alla era insatser.

Talmannen. – Jag vill än en gång påminna ledamöterna om att det blåkortssystem som inrättats av arbetsgruppen för en reform av parlamentets arbetsmetoder inte gäller kommissionen och rådet utan endast debatter mellan ledamöterna i parlamentet.

Avslutningsvis har utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet lagt fram ett förslag till resolution.⁽¹⁾

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum imorgon.

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Ingen kan bortse från att det är oerhört angeläget att träffa ett internationellt avtal för tiden efter Kyotoprotokollet om att kraftigt minska koldioxidutsläppen.

Vi måste se till att temperaturen på jorden inte stiger med mer än två grader. Om vi ska klara detta måste vi minska de globala utsläppen med minst 30 procent under de närmaste tio åren. Mänsklighetens framtid står på spel, och tiden håller på att rinna ut. Det här är vår chans att minska klimatförändringens effekter som redan gör sig påminda och som kan bli det allvarligaste problemet under 2000-talet.

Eftersom vi som bor på öar bidrar minst till klimatförändringen är vi verkligen oroade över frågan.

EU måste fortsätta att spela en ledande roll och uppvisa en enad front i miljöfrågor. EU måste utnyttja hela sitt politiska inflytande för att se till att de globala stormakterna når en fast överenskommelse vid det stundande toppmötet i Köpenhamn. Det är viktigt att vidta beslutsamma åtgärder och förändra den globala modellen för energianvändning – som Portugal och Azorerna redan har gjort – och samtidigt investera i förnybar energi och energieffektivitet.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) De senaste dagarna har Irland drabbats av stora översvämningar som orsakar förödelse för vanliga familjer, småföretag och jordbrukare på ön. Översvämningarna av floden Barrow, Irlands näst längsta flod, har inneburit att en stor del av Carlow har legat under vatten i över fyra dagar! Översvämningarna i grannstaden Kilkenny är de värsta på 60 år! Översvämningar har alltid varit en del av livet på Irland, men de inträffar allt oftare och blir allt allvarigare, vilket är ytterligare en påminnelse om effekterna av klimatförändringen som orsakats av de hänsynslösa övergreppen på vår miljö. Oavsett vad som händer om mindre än två veckor vid FN:s klimatkonferens i Köpenhamn kommer extrema väderförhållanden, som översvämningarna på Irland, att bli allt vanligare. Vi måste rusta oss för att kunna stå emot effekterna av klimatförändringen. Jag uppmanar den irländska regeringen att omedelbart ansöka om katastrofhjälp ur Europeiska solidaritetsfonden. Det irländska folket visade nyligen sitt engagemang för EU genom att rösta för Lissabonfördraget. EU måste visa sitt engagemang för det irländska folket, inklusive befolkningen i Carlow och Kilkenny, och påskynda hjälpen.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Det är viktigt att nå en politisk överenskommelse i Köpenhamn, men den måste vara global. Det vore ett misstag för ekonomin och mer eller mindre lönlöst ur ekologisk synvinkel att försätta den europeiska industrin i en situation som är oproportionerlig i förhållande till andra utvecklade ekonomier. EU:s insatser bör vara inriktade på att nå en överenskommelse som medför skyldigheter för alla parter.

EU måste också hitta effektiva och rimliga lösningar på finansieringsfrågan. Detta utesluter tanken på en skatt på internationella finansiella transaktioner (Tobinskatt) för att finansiera en anpassning till klimatförändringen i utvecklingsländerna.

Den typen av stöd, hur nödvändigt det än är, får inte ges på bekostnad av ekonomin, handeln och välfärdbygget.

Vi kan inte bortse från vilka kostnader en sådan skatt skulle få för samhället i allmänhet (ökat skattetryck, med konsekvenser för alla skattebetalare och konsumenter) och deras konsekvenser på finansmarknaden (minskad likviditet och minskat kreditflöde till företag och hushåll).

⁽¹⁾ Se protokollet.

Dessutom skulle genomförandet av en global skatt leda till tekniska problem och komplicerad administration. Vägen ut ur en kris kan inte vara ännu fler, nya skatter som vore svåra att uppbära. Vi måste glömma idén om en ny skatt.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) EU bör fortsätta att föregå med gott exempel i kampen mot klimatförändringen. Det är värt att notera att EU har överträffat de mål som ställdes upp i Kyoto.

Jag tycker att Köpenhamnsöverenskommelsen om att minska de globala koldioxidutsläppen ska vara bindande. Mot bakgrund av detta har jag presenterat ett ändringsförslag till parlamentets resolution i frågan där jag föreslår att en rad internationella sanktioner förs in i den slutgiltiga texten.

Jag anser att avtalet måste vara globalt, ambitiöst och med en tydlig tidsplan. Om vi inte är ambitiösa kommer vi att få ett värdelöst instrument som kommer att vara ännu mindre effektivt än Kyotoprotokollet som redan innehåller internationella sanktioner. Vi hoppas att vi får effektiv reglering och att avtalet kommer att innehålla en översynsklausul så att det enkelt kan uppdateras.

Vi måste också skicka en tydlig signal till tillväxtindustrierna i Asien. Kina och Indien kan inte befrias från allt ansvar när de står för en stor andel av de globala utsläppen samtidigt som våra industrier gör stora ansträngningar för att minska sina utsläpp.

Förenta staterna har ett stort ansvar att se till att toppmötet blir framgångsrikt. Jag hoppas att Förenta staternas president, Barack Obama, kommer att visa att han förtjänar Nobels fredspris, eftersom kampen mot klimatförändringen kommer att bidra till fred och lycka för alla nationer!

Adam Gierek (S&D), skriftlig. – (PL) Klimatet håller på att förändras. Det här har hänt många gånger förut. Det finns över 6 miljarder människor, och det som en gång var ett extremt fenomen och gick obemärkt förbi är idag uppenbart. Dessutom kan omsorgsfullt byggd infrastruktur, till exempel för energiproduktion och energiförsörjning, ofta svikta, och effekterna av detta blir bland annat störningar och avbrott i it-näten. Det finns också ett problem med ökenspridning i stora områden på jorden. Detta skapar en humanitär och ekonomisk katastrof. De första tecknen på detta är oroligheterna i Somalia och förutsägelser om framtida konflikter om vatten. Migrationsströmmarna ökar. Kommer dessa problem att lösas genom restriktiva begränsningar av koldioxidutsläppen? Nej.

För det första har ingen bevisat att det är koldioxidutsläppen som orsakar klimatförändringen. För det andra kan effekterna av dessa begränsningar av koldioxidutsläppen väntas först vid århundradets slut. För det tredje kommer begränsningarna av koldioxidutsläppen endast att försvaga mänskligheten ekonomiskt och kommer därför att förvärra katastrofen. När det gäller handeln med utsläppsrätter är det ett förslag som kommer att få sociala konsekvenser, och vanligt folk kommer att få stå för kostnaderna. Vinsterna kommer dock att ätas upp av finansvärlden, bland annat genom spekulationer. Av humanitära och sociala skäl är det viktigaste därför inte att bekämpa de högst osannolika orsakerna till klimatförändringen utan att bekämpa resultatet av klimatförändringen. Det handlar inte om att anpassa sig till klimatförändringen utan om att vidta förebyggande åtgärder. I mitt land är det till exempel redan viktigt att trygga tillgången till vatten.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Den globala uppvärmningen medför för närvarande två stora problem för mänskligheten: å ena sidan behovet att drastiskt minska utsläppen av växthusgaser och å andra sidan behovet att anpassa sig till effekterna av klimatförändringen. Med tanke på att vi har att göra med ett globalt fenomen och att EU endast står för 10 procent av alla utsläpp av växthusgaser i världen är det viktigt att vi får till stånd ett globalt, tvingande och juridiskt bindande avtal om två veckor i Köpenhamn. Jag välkomnar president Barack Obamas närvaro i Köpenhamn för att bland annat ställa upp tydliga mål för att minska utsläppen som Förenta staterna ska åta sig att följa. För att kunna anpassa oss till klimatförändringens effekter behöver vi en finansieringsmekanism med exakta uppgifter om vilka belopp som behöver investeras i grön teknik som skapar nya arbetstillfällen, något som är välbehövligt under denna krisperiod.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Målet med den internationella konferensen om klimatförändringen som börjar i Köpenhamn den 7 december är att fastställa ett avtal för tiden efter Kyotoprotokollet som ska få alla länder i världen att minska sina förorenande utsläpp. EU har ensidigt åtagit sig att minska utsläppsnivån med 20 procent jämfört med 2005 och att se till att 20 procent av den energi som förbrukas kommer från förnybara energikällor. Dessa insatser måste dock samordnas med alla utvecklade länders eller utvecklingsländers insatser. Energiförbrukningen och de förorenande utsläppen kan minskas snabbt och billigt genom att öka energieffektiviteten i världen. Därför måste EU och medlemsstaterna öka sin energieffektivitet, särskilt inom bygg- och transportsektorerna. Om EU ska kunna minska de energiintensiva industriernas förorenande utsläpp i enlighet med de åtaganden som gjorts måste det skjutas till finansiella

medel för att modernisera Europas företag. Det är det enda sättet vi kan bibehålla produktionen och i förlängningen sysselsättningen i EU på. Vi måste under EU:s budgetöversyn se till att det finns tillräckligt med finansiella medel för att anta åtgärder för att skydda oss mot klimatförändringen och anpassa oss till dess effekter. Utvecklingen av en miljöeffektiv global ekonomi kommer att ge upphov till nya investeringar, skapa nya arbetstillfällen och höja levnadsstandarden.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.50 i avvaktan på omröstningen och återupptogs kl. 12.00.)

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

4. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

4.1. Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (A7-0070/2009, Catherine Trautmann) (omröstning)

4.2. Statistik om bekämpningsmedel (A7-0063/2009, Bart Staes) (omröstning)

– *Före omröstningen:*

Bart Staes, föredragande. – (NL) Jag vill bara förklara att det här är det sista av tre betänkanden om användningen av bekämpningsmedel.

Tidigare i år, under förra mandatperioden, antog vi en förordning om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden. Vi antog då även ett direktiv om en hållbar användning av bekämpningsmedel. Föreliggande förordning om statistik om bekämpningsmedel är den tredje delen.

Detta förslag fick behandlas i förlikningskommittén eftersom någonting gick fel under förra mandatperioden. Ett stort antal personer var inte där, och vid andra behandlingen närvarade alltför få personer för att få tillräckligt med röster för att slutföra den andra behandlingen.

Jag vill därför tacka det svenska ordförandeskapet och, framförallt det tjeckiska ordförandeskapet, eftersom de helt kunde ha förstört den andra behandlingen: De kunde ha vägrat att låta förslaget gå till förlikning. Tack vare deras goda förbindelser med parlamentet, och tack vare ordförandena för de politiska grupperna som tillsammans med mig skrev ett brev till ordförandeskapet direkt efter valet, har det gått att rädda betänkandet och, genom förlikningsförfarandet, se till att vi idag kan rösta om texten i den form som vi kom överens om vid andra behandlingen. Jag vill tacka alla inblandade.

4.3. Gemenskapens finansiella stöd på området för transeuropeiska nät (kodifierad version) (A7-0057/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)

4.4. Sekretessbestämmelser för Europolinformation (A7-0065/2009, Timothy Kirkhope) (omröstning)

4.5. Tillämpningsföreskrifter för Europols förbindelser med partner, inbegripet för utbyte av personuppgifter och sekretessbelagd information (A7-0064/2009, Sophia in 't Veld) (omröstning)

4.6. Förteckning över de tredjestater och organisationer med vilka Europol ska ingå överenskommelser (A7-0069/2009, Jan Philipp Albrecht) (omröstning)

- 4.7. om utkastet till rådets beslut om antagande av tillämpningsföreskrifter för Europol's analysregister (A7-0068/2009, Agustín Díaz de Mera García Consuegra) (omröstning)
- 4.8. Europeiskt nätverk för förebyggande av brottslighet (EUCPN) (A7-0072/2009, Sonia Alfano) (omröstning)
- 4.9. Ackreditering av kriminalteknisk laboratorieverksamhet (A7-0071/2009, Timothy Kirkhope) (omröstning)
- 4.10. Makroekonomiskt stöd till Georgien (A7-0060/2009, Vital Moreira) (omröstning)
- 4.11. Makroekonomiskt stöd till Armenien (A7-0059/2009, Vital Moreira) (omröstning)
- 4.12. Makroekonomiskt stöd till Serbien (A7-0061/2009, Miloslav Ransdorf) (omröstning)
- 4.13. Makroekonomiskt stöd till Bosnien och Hercegovina (A7-0067/2009, Iuliu Winkler) (omröstning)
- 4.14. Gemensamt system för mervärdesskatt (A7-0055/2009, Udo Bullmann) (omröstning)
- 4.15. Konventionen för skydd av den marina miljön i Nordostatlanten (Ospar-konventionen): lagring av koldioxidströmmar i geologiska formationer (A7-0051/2009, Anna Rosbach) (omröstning)
- 4.16. Avtal mellan EG och Danmark om delgivning av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (ändring av beslut 2006/326/EG) (A7-0058/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)
- 4.17. Avtal mellan EG och Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (ändring av beslut 2006/325/EG) (A7-0056/2009, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg) (omröstning)
- 4.18. Återhämtningsplan för liten hälleflundra inom ramen för Fiskeriorganisationen för Nordatlantens västra del (A7-0046/2009, Carmen Fraga Estévez) (omröstning)
- 4.19. Europeiska gemenskapens anslutning till fördraget om internationell järnvägstrafik (Cotif) (A7-0053/2009, Dieter-Lebrecht Koch) (omröstning)
- 4.20. Protokollet om tillämplig lag för underhållsskyldighet (A7-0062/2009, Diana Wallis) (omröstning)
- 4.21. Begäran om fastställelse av Tobias Pflügers immunitet och privilegier (A7-0054/2009, Tadeusz Zwiefka) (omröstning)

4.22. Anpassning till det föreskrivande förfarandet med kontroll - Del V (A7-0036/2009, József Szájer) (omröstning)

– Före omröstningen om förslaget till lagstiftningsresolution:

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tycker inte att vi ska dra tillbaka förslaget.

(Parlamentet beslutade att förslaget skulle återförvisas till utskottet.)

4.23. Konvention om användning av informationsteknologi för tulländamål (A7-0052/2009, Alexander Alvaro) (omröstning)

– Före omröstningen:

Petru Constantin Luhan (PPE). – (EN) Herr talman! På PPE-gruppens vägnar skulle jag vilja be er att genomföra en separat omröstning om ändringsförslag 27. Det handlar om att ge Eurojust och Europol full tillgång till databasen. Jag vill be alla kolleger att inte rösta för det.

(Parlamentet förkastade förslaget.)

5. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– Betänkande: Trautmann (A7-0070/2009)

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Som en av skuggföredragandena för telekompaketet skulle jag efter den framgångsrika omröstningen vilja säga att jag är glad att denna viktiga ändring av regelverket för den inre marknaden inom elektronisk kommunikation framförallt kommer att medföra ytterligare en rättvis process i fråga om avstängningar från Internet. Det gläder mig att rådet till sist har gått med på våra förslag. Våra garantier kommer att se till att det är verkliga brottslingar, som terrorister eller spridare av barnpornografi, och inte vanliga användare som kommer att stängas av från Internet.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Jag anser att lagstiftningen är nödvändig, när vi går mot en gemensam marknad för elektronisk kommunikation. Vi har genom Lissabonfördraget redan beslutat att det är den här vägen vi ska gå.

Jag är dock väldigt oroad över vikten av att garantera Internetanvändarnas grundläggande rättigheter och fria tillgång till Internet. En oroande faktor är den olagliga användningen och missbruket av Internet, och som vi vet är piratkopiering en av de största frågorna och ett av de största problemen. Piratkopiering ökar kraftigt hela tiden, och Internet är ett av de främsta ställen där det förekommer.

Jag hoppas att vi i framtiden kan investera i att se till att de som producerar kreativt arbete får ordentlig ersättning för det och att piratkopieringen inte äventyrar deras levebröd, vilket för närvarande ofta förekommer på Internet när filer laddas ned olagligt. Det här är rätt steg och väg att gå, även om vi i framtiden bör ägna särskild uppmärksamhet åt kreativa konstnärers rättigheter och förhindra piratkopiering.

– Betänkande: Kirkhope (A7-0065/2009)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Se hur oförmärkt, hur försiktigt, hur successivt, hur lömskt och olyckligt vi har gått mot att inrätta en alleuropeisk federal polis.

När Europol först inrättades i början av 1990-talet presenterades det som en sambandscentral – som en regional del av Interpol, om ni så vill. Sedan dess har det steg för steg fått exekutiva och polisiära befogenheter.

Först beskrevs de som strikt begränsade till gränsöverskridande insatser mot terrorism. Det var naturligtvis också så som FBI grundades. Steg för steg utökades sedan dess ansvarsområde och olika befogenheter tills det så småningom blev en federal polisstyrka för hela den amerikanska kontinenten.

Något liknande håller för närvarande på att hända med Europol, vars ansvarsområde gradvis har utökats och nu omfattar en lång rad brott av nationell karaktär – dock med det ganska fascinerande undantaget att

dess personal fortfarande har diplomatisk immunitet och med andra ord inte kan ställas till svars för missbruk av polisens befogenheter.

När har vi någonsin röstat igenom detta? När har vi någonsin gått med på att inrätta ett alleuropeiskt straffrättsligt system med en egen arresteringsorder, en egen polisstyrka, en egen åklagarmyndighet och en egen alleuropeisk åklagare?

Jag tycker att vi av respekt för folket, våra väljare, borde ha frågat dem vad de tyckte.

– **Betänkande: Moreira (A7-0060/2009)**

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Det bästa vi skulle kunna göra för Balkanländerna och Kaukasusländerna är att villkorslöst välkomna dem i en tullunion och öppna våra marknader för deras produkter. Dessa länder har goda förutsättningar att med sin prisnivå vinna marknadsandelar. De har utbildad och hårt arbetande arbetskraft, men de har relativt låga kostnader och därmed en konkurrenskraftig export.

I stället för att göra det fryser vi ut deras produkter på ett antal viktiga områden, och sedan ger vi dem statsstöd för att rena vårt samvete. På så sätt gör vi dem naturligtvis beroende av oss. Vi gör dem till hejdukar. Det är inte bara ryssarna som betraktar dessa länder som "det nära utlandet". Denna fras tycks ibland även gälla i Bryssel.

Vi drar in deras politiker och deras beslutsfattare i ett enormt fördelningspolitiskt system och europeiserar dem därmed i förväg, eftersom de håller på att lära sig det som vi här i parlamentet vet alltför väl, nämligen att EU:s huvudsakliga funktion nu för tiden är att agera som en mekanism för att ta pengar från skattebetalarna och ge dem till människor som har turen att arbeta inom systemet.

– **Betänkande: Alvaro (A7-0052/2009)**

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Mina damer och herrar! Jag är fast övertygad om att vi behöver ett avancerat informationssystem för den civila förvaltning som kopplar samman medlemsstaternas tull- och polismyndigheter. Vi är skyldiga EU:s medborgare att på ett effektivare sätt bekämpa importen av förfälskade och farliga produkter från tredjeländer. Till skillnad från de flesta ledamöterna anser jag att kommissionens förslag kommer att garantera ett bättre skydd av personuppgifter och samtidigt en effektivare kamp mot den organiserade brottsligheten. Jag röstade därför inte för utskottets 90 ändringsförslag, inte heller betänkandet som helhet.

Jag skulle naturligtvis vilja uppmana kommissionen att förhandla fram ett liknande system för snabbt informationsutbyte som Rapex-China med andra stater, som Indien, Vietnam, Ryssland eller Turkiet, så att farliga eller förfälskade produkter kan beslagtas innan de släpps in i EU-länderna. Jag har noterat att det sedan 2006 har varit möjligt att ingå internationella avtal med tredjeländer om samarbete mellan tillsynsorgan på konsumentskyddsområdet, och jag är väldigt besviken över att kommissionen hittills inte har utnyttjat denna möjlighet.

Skriftliga röstförklaringar

– **Betänkande: Trautmann (A7-0070/2009)**

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Det gläder mig att Europaparlamentet har godkänt telekompaketet och därmed stärkt konsumenternas rättigheter och bidragit till ökad tillgång till information och yttrandefrihet. För att uppnå målen i Lissabonagendan måste vi erbjuda tillräckliga incitament för att investera i nya höghastighetsnät för att främja innovation inom innehållsbaserade Internettjänster och öka EU:s konkurrenskraft på internationell nivå. Det är absolut nödvändigt att främja hållbara investeringar i utvecklingen av sådana nät eftersom detta både kommer att garantera konkurrenskraften och öka konsumenternas valmöjligheter. För att garantera att det görs investeringar i ny teknik i mindre utvecklade regioner bör förordningarna om elektronisk kommunikation anpassas till andra politikområden såsom politiken för statligt stöd, sammanhållningspolitiken eller målet om en bredare industripolitik.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag stöder telekompaketet eftersom jag anser att Internet är ett nödvändigt verktyg för utbildning, yttrandefrihet och tillgång till information. Initiativet befäster verkligen uppfattningen att medborgarnas tillgång till Internet och Internetanvändning bör vara en grundläggande rättighet för alla EU-medborgare. Jag vill tacka Regina Bastos, som var den enda portugisiska Europaparlamentsledamot som deltog i processen. Jag förespråkar frihet på Internet, men det betyder inte att det inte ska finnas någon reglering alls. Otillåtna och olagliga verksamheter förekommer i den virtuella världen på Internet, precis

som i den riktiga världen, bland annat i form av nedladdning av film- och musikfiler och barnpornografi. Trots motståndet från många nationella regeringar har parlamentet sett till att alla användare kan dra nytta av rättigheter och garantier i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Det innebär att alla begränsningar av Internetanvändarnas rättigheter eller grundläggande friheter, till exempel avstängning av Internetanvändare, måste vara förenliga med den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och den allmänna rättsstatsprincipen. De måste först och främst godkännas av en domstol för att upprätthålla rätts säkerhetsgarantier, oskuldspresumtion och rätten till personlig integritet, utan att det påverkar specifika mekanismer i fall som anses brådskande med hänsyn till staters säkerhet.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Domstolens förhandsgodkännande: Det var vad vi ville ha. Med den här kompromissen har vi åtminstone garanterat ett så gott rättsskydd som möjligt i det här läget. EU:s budskap är nu tydligt: Tillgången till Internet är en grundläggande rättighet, och precisa och bindande förfaranden måste följas för att se till att Internetanvändarna faktiskt kan dömas för upphovsrättsintrång. Det är nu upp till de nationella domarna och till EG-domstolens domare att upprätthålla alla Internetanvändares rätt till ett "föregående, rättvist och opartiskt förfarande". Många bestämmelser är otydliga, och det kommer att krävas nära övervakning under genomförandet och tillämpningen av denna viktiga lagstiftning. När Lissabonfördraget nu har ratificerats kommer Europaparlamentet, i egenskap av medlagstiftare, att kunna fortsätta att försvara neutraliteten på Internet. Dagens omröstning är bara ett steg i en lång process. Vi måste fortsätta att försvara Internetanvändarnas rättigheter och framförallt definiera dem bättre. Vi måste också snarast ta upp den viktiga frågan om upphovsrätten på Internet.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Catherine Trautmanns betänkande eftersom jag anser att den nuvarande överenskommelsen går betydligt längre än vad som varit möjligt i förfarandets tidigare skeden, särskilt när det gäller konsumenternas rättigheter. Jag anser att det är absolut nödvändigt att införa åtgärder för att skydda rättigheter och garantier om yttrande- och informationsfrihet för användare av fasta telefoner, mobiltelefoner och Internet. Det är viktigt att effektivisera den interna telekommarknaden genom att främja konkurrensen mellan företag och samtidigt stärka de nationella tillsynsorganens självständighet från sina respektive regeringar. Lika viktigt var det att modernisera förvaltningen av radiospektrumet genom att ta fram teknik som gör det lättare att tillhandahålla dessa tjänster i landsbygdsområden.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar kompromissen mellan parlamentet och rådet om att i ramdirektivet införa ett tillräckligt skydd för användarna vid inskränkningar i tillgången till tjänster och applikationer genom elektroniska kommunikationsnät.

Jag anser att en persons tillgång till information och användning av elektroniska kommunikationsnät enligt rättsstatsprincipen inte får villkoras om det inte görs helt i enlighet med principen om oskuldspresumtion, och åtkomstbegränsningar måste föregås av ett rättvist och opartiskt förfarande som skyddar rätten att höras och rätten till ett effektivt rättsskydd.

Dessutom anser jag att det är särskilt viktigt att stödja tillsynsmyndigheternas oberoende så att de kan reglera marknaden på ett effektivt sätt, främja en lojal konkurrens mellan aktörerna, samt samarbetsmekanismer mellan olika europeiska tillsynsorgan så att vi kan skapa en öppnare och mer konkurrenskraftig marknad där användarna får tillgång till bättre tjänster.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I slutet av oktober antog rådet majoriteten av de texter om det så kallade telekompaketet som förhandlats fram med parlamentet, med några få undantag som togs upp i Catherine Trautmanns betänkande.

Förhandlingarna fortsatte i förlikningskommittén, där den text som vi nu ska rösta om antogs.

Texten innehåller några av de förslag som vår grupp har lagt fram för att försvara användarnas rättigheter. Den är dock inte tillräckligt långtgående, eftersom den medger undantag från rättsstatsprincipen i angelägna fall, även om dessa måste bestyrkas och vara förenliga med den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.

Huvudproblemet med texten är dock dess tillämpningsområde, eftersom den endast handlar om begränsningar som införs av medlemsstaterna, och inte begränsningar som inför av privata företag.

EU tycks vara mer intresserat av att skapa en inre telekommarknad för att främja de dominerande ekonomiska intressena i sektorn än att försvara slutanvändarnas rättigheter och grundläggande friheter. Vi har inget annat val än att motsäga oss en sådan inställning.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Jag lade ned min röst om den slutgiltiga versionen av telekompaketet eftersom den inte är tillfredsställande. Den är dock bättre än ingenting. Den skyddar inte Internetanvändarna från kränkningar i form av frihetsberövande lagar, som den första versionen av Hadopi-lagen [lagen om uppmuntrande av spridning och skydd av skapande på Internet] i Frankrike, eller från administrativa myndigheter som har behörighet att utföra sådana kränkningar. Trots det ger den Internetanvändarna rättsliga verktyg att försvara sig. Det är dessvärre oroväckande att det har blivit så här: att vi ska behöva förlita oss på att EU, som inte bryr sig ett dugg om vad medborgarna tycker och vars rättsakter i de allra flesta fall främst syftar till att tillgodose alla möjliga lobbygruppers intressen, ska garantera europeerna en viss miniminivå av informations- och yttrandefrihet.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Även om telekomsektorn genomgår en exempellös utvecklingsperiod var det viktigt att stödja min kollega Catherine Trautmanns betänkande eftersom det kommer att innebära att konsumenterna erbjuds bättre tjänster till rimligare priser.

Jag välkomnar att texten kommer att öka användarnas rätt till universella tjänster genom tydligare kontrakt, ett lättillgängligare larmnummer, en hjälplinje för försvunna barn, större respekt för funktionshindrade människors rättigheter, och möjligheten att flytta nummer. Den kommer också att göra det möjligt att bättre skydda den personliga integriteten och att bekämpa olaglig verksamhet på Internet genom att öka säkerheten och integriteten i de elektroniska kommunikationsnäten.

Slutligen är det glädjande att ha fått en juridiskt hållbar lösning som erbjuder EU-medborgarna rättssäkerhetsgarantier, till exempel den kontradiktoriska principen, oskuldspresumtion och rätten att höras, och som tvingar medlemsstaterna att leva upp till dessa garantier innan de vidtar åtgärder för att begränsa tillgången till Internet.

Małgorzata Handzlik (PPE), skriftlig. – (PL) Antagandet av Catherine Trautmanns betänkande innebär att bestämmelserna i telekompaketet kommer att träda i kraft inom kort. Det här är goda nyheter för konsumenterna vars rättigheter stärks genom denna lagstiftning. Möjligheten att på en dag flytta ett telefonnummer till ett annat nät, den ökade insynen i taxor och stärkandet av skyddet av personuppgifter är några av paketets positiva resultat.

Dessutom har Europaparlamentet tagit hänsyn till EU-medborgarnas rädsla för att Internetanvändare stängs av från Internet. Europaparlamentet stod fast vid åsikten att tillgången till Internet är en rättighet för alla medborgare. Det kommer endast att gå att stänga av en medborgare från Internet i motiverade fall, i enlighet med principerna om oskuldspresumtion och rätten till personlig integritet, och efter en rättvis och opartisk prövning. Denna lösning kommer verkligen att glädja anhängarna av en fri tillgång till Internet.

Jacky Hénin (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag måste säga att den föreslagna kompromissen mellan rådet och parlamentet inte ger användarna tillräcklig rättssäkerhet.

Även om det i texten står att medlemsstaterna inte får införa begränsningar för Internetanvändarna banar den väg för att Internetleverantörer ska kunna begränsa konsumenternas tillgång till Internet utan föregående beslut av en rättslig myndighet.

Detta undergräver människors rättigheter.

Vår grupps ändringsförslag för att upprätthålla medborgarnas rättigheter har inte antagits.

Slutligen är paketet förbehållet den inre marknadens "lag". Det är därför EG-domstolen som ska besluta om "intressekonflikter". Yttrandefriheten kommer därför med all sannolikhet att vara förbehållen lagen om den inre marknaden, något som det finns alltför många exempel på.

Tack vare starka påtryckningar från användare och medborgare har användarna fått vissa garantier, men vänstern anser att de fortfarande är otillräckliga. Vi kan inte godta oärliga kompromisser om medborgarnas yttrandefrihet.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för kompromissen om telekompaketet. Även om paketet, som vid alla kompromisser, inte är perfekt anser jag att det är ett steg i rätt riktning och innebär en förbättring av konsumenternas rättigheter.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det kan vara befogat att rösta för paketet av den enkla anledningen att den nya europeiska lagstiftningen om telekomsektorn stärker rättigheterna för användare av fasta telefoner, mobiltelefoner och Internet och främjar konkurrensen.

Den mest relevanta av dessa nya regler är stärkandet av konsumenternas rättigheter, garantierna för tillgång till Internet och skyddet av personuppgifter, med tanke på att EU i allt större utsträckning är ett område av rättigheter och friheter.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (ES) Jag röstade mot ramdirektivet om elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster eftersom jag anser att det innebär en attack mot yttrandefriheten och de medborgerliga rättigheterna. Genom att anta detta direktiv tillåter EU att Internettjänster kan dras in utan att det krävs något domstolsavgörande. Som försvarare av de medborgerliga rättigheterna måste jag vara mot detta beslut. Det ger privata företag befogenheter att införa inskränkningar av Internetanvändningen, och det är ytterligare ett exempel på liberaliseringen av den europeiska telekommunikationsmarknaden.

Det faktum att andra organ än domstolar (som vi ännu inte vet hur de kommer att se ut eller vara sammansatta) kan besluta att dra in Internettjänster som en konsekvens av påstått olagligt användande (vilket inte heller har definierats) strider dessutom mot principen att en medborgare är oskyldig tills motsatsen har bevisats, och gör det möjligt för operatörerna att begränsa användarnas rättigheter, upprätta innehållsfilter och göra vissa sidor snabbare till nackdel för andra, vilket i själva verket skulle innebära ett slut på webbens neutralitet.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för paketet på grund av dess odiskutabla användbarhet. Jag inser dock att det är oklart vad ett rättvist och opartiskt förfarande kommer att innebära i praktiken när det gäller de möjliga förutsättningarna för att begränsa Internettillgången. Jag anser att det hade varit bättre att göra ett föregående domstolsbeslut obligatoriskt.

Teresa Riera Madurell (S&D), skriftlig. – (ES) Jag röstade för det betänkande som är kulmen av allt arbete som utförts i samband med "telekompaketet" – två direktiv och en förordning som utgör ett väsentligt framsteg i utvecklingen av informationssamhället och skyddet av användarnas rättigheter.

Den nya lagstiftningen ger även tydliga regler och den nödvändiga rättssäkerhet som behövs för att uppmuntra nya investeringar, vilket i sin tur kommer att göra det möjligt att erbjuda nya tjänster och utveckla nya ekonomiska verksamheter. Dessa bestämmelser kommer därför att ha en stor ekonomisk inverkan. Genom att rättssäkerhet ges i ändringsförslag 138 garanterar den text som slutligen antogs även en större respekt för konsumenternas grundläggande rättigheter och friheter när det gäller att ha tillgång till webben.

I den kompromiss som uppnåts hänvisas till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, medan man i ändringsförslag 138 valde att rikta in sig på Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Det andra alternativet har en klar nackdel: Storbritannien, Polen och nu även Tjeckien har infört ett undantagsprotokoll som förhindrar EG-domstolen och respektive nationella domstolar att agera vid händelse av en överträdelse, även om alla medlemsstater har undertecknat konventionen och de nationella rättssystemen inte påverkas.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Politiska krafter från mittenvänstern och mittenhögern i Europaparlamentet röstade för lagstiftningspaketet om telekommunikation och Internet på grundval av kriterierna konkurrens och säkerhet, med andra ord för att säkra monopolföretagens vinster och begränsa arbetstagarnas friheter och rättigheter. Samma politiska krafter stödde kommissionens bakåttsträvande förslag och bidrog därmed till att främja kapitalistiska intressen, samtidigt som de gjorde storslagna uttalanden om användarnas rättigheter och fri tillgång till Internet inför de överlägsna monopolkoncernerna.

Europaparlamentets beslut stöder kapitalistiska omstruktureringar som kommer att göra det möjligt för företag att växa till gigantiska proportioner och utveckla den "gröna ekonomin" så att de kommer att härska enväldigt på EU-nivå och på global nivå, och därmed mångdubbla sina vinster till nackdel för arbetstagarna och användarna av deras tjänster.

Monopolföretag ges lagstadgad rätt att bevaka och begränsa användarnas tillgång till Internet. Samtidigt säkras deras vinster tack vare harmoniseringen av radiospektret och skillnader i funktionssätt mellan fasta nättjänster och Internettjänster och den nödvändiga infrastrukturen. Vi röstade mot förslaget till rådets och Europaparlamentets förordning, och vi stöder de arbetstagare och användare av elektronisk kommunikation som fortsätter att hävda sina rättigheter och friheter mot den bakåttsträvande politik som bedrivs av EU och kapitalisternas partier.

– Betänkande: Staes (A7-0063/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) I detta fall syftar förslaget till att skapa en ram som bidrar till en harmonisering av regler om insamlande och spridande av statistik som rör användningen och försäljningen av bekämpningsmedel. Ett flertal viktiga definitioner och klargöranden har gjorts, och därför har jag bestämt mig för att rösta för detta betänkande.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar den överenskommelse som nåddes om den gemensamma text som godkändes av förlikningskommittén om Europaparlamentets och rådets förordning om statistik om bekämpningsmedel. Den kommer att göra det möjligt att skapa en rättslig ram och införa harmoniserade regler för insamlande och spridning av statistik om försäljningen och användningen av bekämpningsmedel, med målet att dessa medel ska användas på ett hållbart sätt.

Peter Jahr (PPE), skriftlig. – (DE) Jag välkomnar det faktum att förordningen om statistik om växtskyddsmedel kommer att komplettera EU:s lagstiftningspaket för växtskyddspolitik som därmed kan träda i kraft. För att minimera riskerna för de personer och den miljö som berörs av användningen av växtskyddsmedel behöver vi harmoniserade riskindikatorer grundade på jämförbara och tillförlitliga uppgifter från alla medlemsstater. Det är just detta som nu kommer att bli möjligt. Insamlingen av dessa uppgifter får dock inte leda till mer byråkrati och därmed ökad arbetsbörda för våra jordbrukare och förvaltningar. Där det är möjligt bör befintliga uppgifter användas, och inga nya uppgifter samlas in. Det kommer att bli vårt ansvar när vi granskar tillämpningen av förordningen att se till att de administrativa utgifterna hålls på lägsta möjliga nivå. Vidare hade jag föredragit att begreppet "växtskyddsmedel", som ursprungligen användes i förordningen, hade behållits. På tyska har begreppet "bekämpningsmedel" uteslutande negativa konnotationer och syftar i allmänhet på en olämplig användning av växtskyddsmedel. Den här förordningen kommer nu tyvärr att bidra till denna missstolkning.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Jag välkomnar mycket varmt det faktum att förordningen om statistik om växtskyddsmedel kommer att garantera att det nu finns en gemensam rättslig ram för insamlande och spridning av uppgifter om marknadsföring och användning av bekämpningsmedel. Det råder inga tvivel om att vi främst måste satsa på att minska riskerna för människors hälsa och skydda miljön. Harmoniserade riskindikatorer och tillförlitliga uppgifter från alla medlemsstater kommer nu att göra detta möjligt. Samtidigt vill jag verkligen understryka att en eventuell ökning av de administrativa utgifterna för insamling av uppgifter inte får belasta våra jordbrukare. Genom att avstå från att åter samla in uppgifter som redan samlats in en gång kan vi utnyttja synergieffekter som gör att vi kan skära ner på byråkratin och undvika ökade arbetsbördor.

Miroslav Mikolášik (PPE), skriftlig. – (SK) Bekämpningsmedel har en betydande inverkan på människors hälsa och på miljön, i synnerhet de bekämpningsmedel som används i jordbruket. Därför bör användningen av dessa ytterligare minska betydligt. En lång erfarenhet av insamling av uppgifter om försäljning och användning av bekämpningsmedel har visat att det finns ett behov av att harmonisera insamlingsmetoderna för statistiska uppgifter, inte bara på nationell nivå, utan även på gemenskapsnivå. Den här förordningen skapar i enlighet med subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen en gemensam ram för det systematiska skapandet av gemenskapsstatistik om marknadsföring och användning av bekämpningsmedel.

Därför betraktar jag den gemensamma text till Europaparlamentets och rådets förordning om statistik om bekämpningsmedel som godkänts av förlikningskommittén som en lämplig åtgärd som i slutändan kommer att bidra till en hållbar användning av bekämpningsmedel, en enorm total minskning av riskerna för hälsa och miljö samt ett lämpligt skydd för grödorna.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Jag vill betona att bekämpningsmedel måste användas på ett mer hållbart sätt, vilket även inbegriper en betydande total minskning av de medföljande riskerna. Bekämpningsmedel måste också användas på ett sätt som är förenligt med vårt behov av att skydda skördarna. Förutsättningen för att bekämpningsmedel ska kunna användas utan noggrann övervakning av både kvantitet och kvalitet är dock att en tillförlitlig databas finns tillgänglig. Tillgängligheten och användningen av harmoniserad, jämförbar gemenskapsstatistik om försäljning av bekämpningsmedel spelar en viktig roll i utarbetandet och övervakningen av lagstiftning och gemenskapspolitik inom ramen för den temainriktade strategin för hållbar användning av bekämpningsmedel. Den här typen av statistik är nödvändig för att vi ska kunna utvärdera EU:s politik för en hållbar utveckling och beräkna viktiga indikatorer för hälso- och miljörisker i samband med användning av bekämpningsmedel. Därför röstade jag för detta betänkande.

Oldřich Vlasák (ECR), skriftlig. – (CS) Jag röstade för Europaparlamentets utkast till lagstiftningsresolution om det gemensamma förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om statistik om

bekämpningsmedel som godkändes av förlikningskommittén eftersom jag anser att det kommer att medföra stora fördelar. Det syftar till att harmonisera och framförallt förenkla lagstiftningen när det gäller statistik om bekämpningsmedel. Det omfattar en harmonisering av statistiska undersökningar varigenom uppgifterna blir mer jämförbara, vilket gör det möjligt att på ett bättre och mer omfattande sätt använda administrativa resurser när det gäller insamlade uppgifter. Detta kommer att minska kostnaderna och det administrativa arbetet för jordbrukare och andra enheter inom jordbrukssektorn. Utkastet kommer även att ge ett bättre skydd för konfidentiella uppgifter. Dessutom kommer den här standarden i slutändan att leda till en större medvetenhet om bekämpningsmedel och deras inverkan på folkhälsan, vilket jag personligen anser vara en av de viktigaste frågorna.

- Betänkande: Geringer de Oedenberg (A7-0057/2009)

Jean-Pierre Audy (PPE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för lagstiftningsresolutionen om kodifiering av Europaparlamentets och rådets förordning från 1995 om allmänna regler för gemenskapens finansiella stöd på området för transeuropeiska nät. Med tanke på texternas utformning och komplexitet beklagar jag att kommissionen inte har ändrat sin ståndpunkt från den 1 april 1987 där den ger instruktioner till personalen om att alla lagstiftningsakter ska kodifieras efter högst 10 ändringar och betonar att detta är ett minimikrav och att alla avdelningar ska sträva efter att med ännu kortare intervaller kodifiera de texter som avdelningen ansvarar för. I just detta fall konsoliderar vi förordningarna från 1999, två förordningar från 2004 och en förordning från 2005. Jag anser att politiken för att konsolidera gemenskapslagstiftning bör vara en av Europeiska kommissionens prioriteringar och att den rådande situationen inte är tillfredsställande, särskilt inte i förhållande till medlemsstaterna, medborgarna och mer generellt alla lagens användare: domare, jurister, rådgivare, myndigheter osv.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Jag röstade för förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om regler för gemenskapens finansiella stöd på området för transeuropeiska nät. Dessa nät är mycket viktiga för utvecklingen av EU:s trafikinfrastruktur. Den nya förordningen kommer på ett tydligt sätt att reglera villkoren och förfarandena för gemenskapens finansiella stöd, vilket kommer att ge motsvarande rättssäkerhet, särskilt för de stater och regioner som planerar sådana projekt.

- Betänkande: Kirkhope (A7-0065/2009)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Eftersom jag är en ledamot som alltid har fäst särskilt stor vikt vid frågor som handlar om förebyggande av brottslighet, säkerhet och polissamarbete inser jag Europols grundläggande betydelse när det gäller att skapa ett tryggt EU och förebygga brott i hela EU, samtidigt som jag förstår behovet av att Europol stärks på flera nivåer, bland annat de som vi diskuterar här.

Huvudfrågan för debatt här i dag är dock huruvida parlamentet mindre än en vecka före Lissabonfördragets ikraftträdande bör fransäga sig sina institutionella rättigheter när det gäller förebyggande av brottslighet och polissamarbete och på så sätt omintetgöra möjligheten att spela en roll i beslutsprocessen för alla dessa frågor i enlighet med medbeslutandeförfarandet.

Jag anser inte att detta är den rätta vägen. Parlamentet måste utöva sina nya befogenheter fullt ut i de här frågorna. Med anledning av detta röstar jag för detta betänkande som innehåller en begäran till rådet att dra tillbaka sitt förslag.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi röstade mot förkastandet av denna uppsättning betänkanden från utskottet för medborgarlaga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, inte på grund av innehållet i lagstiftningsförslagen i fråga som gäller Europol och andra delar av kriminalpolisens verksamhet, utan för formens skull. Den enda anledningen till varför majoriteten av parlamentet vill återförvisa dessa betänkanden till utskottet är för att parlamentet ska kunna invänta Lissabonfördragets ikraftträdande. I och med Lissabonfördraget kommer dessa frågor att falla inom ramen för det ordinarie lagstiftningsförfarandet, vilket innebär att parlamentet och rådet blir jämbördiga lagstiftare, att Europeiska kommissionen får exklusiv initiativrätt och ännu värre, att EG-domstolen blir behörig rättsinstans.

Detta anser vi är oacceptabelt. I den gränslösa värld som ni har skapat och som gynnar brottslingar, illegala invandrare och smugglare är polissamarbetet avgörande. Det är dock viktigt att detta förblir inom ramen för det mellanstatliga samarbetet.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Eftersom det rör sig om den tredje pelaren är detta en ytterst relevant fråga för säkerheten i EU, så jag håller med om att den bör bedömas i enlighet med Lissabonfördraget, med tanke på att den kommer att påverka samarbetspolitiken i framtiden.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Ett nära samarbete mellan olika myndigheter för att bekämpa brottslighet är i princip önskvärt. Det saknas dock helt en reglering av uppgiftsskydd i den planerade obegränsade tillgången för alla myndigheter, och det är inte ens klart vilka utredningsrättigheter det föreslagna uppgiftsskyddsombudet faktiskt kommer att ha. Även Swift-avtalet har stora problem när det gäller uppgiftsskyddet. Europaparlamentet måste få en chans att på EU-medborgarnas vägnar hindra detta fiasko med rätten till skydd av personuppgifter. Därför röstade jag för betänkandet.

– **Betänkande: in 't Veld (A7-0064/2009)**

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag stöder föredragandens ståndpunkt och håller med om att lagstiftningen om Europol bör tas i beaktande av Europaparlamentet och rådet i samförstånd. Särskilt stor vikt bör fästas vid skydd av personuppgifter. Det är verkligen inte tillräckligt tydligt huruvida det finns ett starkt skydd när det gäller överföring av personuppgifter till tredje parter. Bryter inte detta mot medborgarnas rätt till integritet, och kan människor lita på att deras uppgifter skyddas? Den här frågan bör utredas grundligt. Därför bör rådet lägga fram ett nytt förslag efter Lissabonfördragets ikraftträdande.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Eftersom jag är en ledamot som alltid har fäst särskilt stor vikt vid frågor som handlar om förebyggande av brottslighet, säkerhet och polissamarbete inser jag Europol's grundläggande betydelse när det gäller att skapa ett tryggt EU och förebygga brott i hela EU, samtidigt som jag förstår behovet av att Europol stärks på flera nivåer, bland annat de som vi diskuterar här.

Huvudfrågan för debatt här i dag är dock huruvida parlamentet mindre än en vecka före Lissabonfördragets ikraftträdande bör fransäga sig sina institutionella rättigheter när det gäller förebyggande av brottslighet och polissamarbete och på så sätt omintetgöra möjligheten att spela en roll i beslutsprocessen för alla dessa frågor i enlighet med medbeslutandeförfarandet.

Jag anser inte att detta är den rätta vägen. Parlamentet måste utöva sina nya befogenheter fullt ut i de här frågorna. Med anledning av detta röstar jag för detta betänkande som innehåller en begäran till rådet att dra tillbaka sitt förslag.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Utan att glömma hur viktig Europeiska polisbyrån (Europol) är, och oavsett det allmänna stöd den bör ha i egenskap av den tredje pelaren, vill jag påpeka att detta är en ytterst relevant fråga för EU-områdets säkerhet.

Därför håller jag med om att frågan bör bedömas i enlighet med Lissabonfördraget, med tanke på dess inverkan på samarbetspolitiken.

– **Betänkande: Albrecht (A7-0069/2009)**

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Eftersom jag är en ledamot som alltid har fäst särskilt stor vikt vid frågor som handlar om förebyggande av brottslighet, säkerhet och polissamarbete inser jag Europol's grundläggande betydelse när det gäller att skapa ett tryggt EU och förebygga brott i hela EU, samtidigt som jag förstår behovet av att Europol stärks på flera nivåer, bland annat de som vi diskuterar här.

Huvudfrågan för debatt här i dag är dock huruvida parlamentet mindre än en vecka före Lissabonfördragets ikraftträdande bör fransäga sig sina institutionella rättigheter när det gäller förebyggande av brottslighet och polissamarbete och på så sätt omintetgöra möjligheten att spela en roll i beslutsprocessen för alla dessa frågor i enlighet med medbeslutandeförfarandet.

Jag anser inte att detta är den rätta vägen. Parlamentet måste utöva sina nya befogenheter fullt ut i de här frågorna. Med anledning av detta röstar jag för detta betänkande som innehåller en begäran till rådet att dra tillbaka sitt förslag.

Petru Constantin Luhan (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jan Philipp Albrechts betänkande väcker debatten om listan över de tredjeländer och organisationer med vilka Europol tänker sluta avtal. Listan över tredjeländer inbegriper t.ex. även Moldavien, medan listan över de organisationer som Europol tänker sluta avtal med även bör inbegripa det regionala centret för bekämpning av gränsöverskridande brottslighet, vars huvudkvarter ligger i Bukarest. Centret bedriver förhandlingar med Europol i syfte att ingå ett samarbetsavtal. Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har beslutat att som grupp rösta mot det här betänkandet under plenarsammanträdet så att den kan granska ärendet efter Lissabonfördragets ikraftträdande. Det är just för att det här är ett så viktigt ämne som vi har bestämt oss för att avsätta mycket tid för det, och vi kommer att diskutera det med början nästa år inom ramen för medbeslutandeförfarandet tillsammans med rådet.

– Betänkande: Díaz de Mera García Consuegra (A7-0068/2009)

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Inom ramen för Europol har fyra förslag lagts fram för parlamentet med målet att införa nya regler som ska gälla för konfidentiella uppgifter, genomförandefrågor som gäller regleringen av Europolns förbindelser med sina partner, inbegripet utbyte av personuppgifter och sekretessbelagda uppgifter, utformningen av listan över tredjeländer och organisationer med vilka avtal kan komma att slutas samt genomföranderegler för analysregister.

Med tanke på att Lissabonfördraget kommer att träda i kraft om bara några dagar och att parlamentet kommer att få nya rättigheter när det gäller polissamarbetet, har de fyra föredragandena begärt att förslagen ska förkastas av juridiska skäl. Därför stöder jag deras hållning att inte kommentera innehållet i dessa förslag, förkasta dem och be kommissionen och rådet att göra ett uttalande under plenarsammanträdet där de lovar att lägga fram ett nytt beslut inom sex månader efter Lissabonfördragets ikraftträdande. Rent konkret bör vi komma ihåg när det gäller de nuvarande incitamenten att rådet – eftersom det endast handlar om att samråda med parlamentet – kommer att kunna fastställa en ståndpunkt före årsskiftet eftersom de fyra genomförandestegen kommer att träda i kraft den 1 januari 2010.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Eftersom jag är en ledamot som alltid har fäst särskilt stor vikt vid frågor som handlar om förebyggande av brottslighet, säkerhet och polissamarbete inser jag Europolns grundläggande betydelse när det gäller att skapa ett tryggt EU och förebygga brott i hela EU, samtidigt som jag förstår behovet av att Europol stärks på flera nivåer, bland annat de som vi diskuterar här.

Huvudfrågan för debatt här i dag är dock huruvida parlamentet mindre än en vecka före Lissabonfördragets ikraftträdande bör fransäga sig sina institutionella rättigheter när det gäller förebyggande av brottslighet och polissamarbete och på så sätt omintetgöra möjligheten att spela en roll i beslutsprocessen för alla dessa frågor i enlighet med medbeslutandeförfarandet.

Jag anser inte att detta är den rätta vägen. Parlamentet måste utöva sina nya befogenheter fullt ut i de här frågorna. Med anledning av detta röstar jag för detta betänkande som innehåller en begäran till kommissionen att dra tillbaka sitt förslag.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Utan att glömma hur viktig Europeiska polisbyrån (Europol) är, och oavsett det allmänna stöd den bör ha i egenskap av den tredje pelaren, vill jag påpeka att detta är en ytterst relevant fråga för EU-områdets säkerhet.

Därför håller jag med om att frågan bör bedömas i enlighet med Lissabonfördraget, med tanke på dess framtida inverkan på samarbetspolitiken. Därför anser jag att ett beslut i den här känsliga frågan skulle vara förhastat så länge Lissabonfördraget ännu inte är i kraft, eftersom det handlar om säkerheten i EU.

- Betänkande: Alfano (A7-0072/2009)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Brottsligheten i EU ökar ständigt. Vi har att göra med en stor mängd organiserade kriminella nätverk och även den it-brottslighet som breder ut sig alltmer. Som ett resultat av detta måste EU:s brottsförebyggande politik befästas och stärkas, samtidigt som medlemsstaterna behöver samarbeta bättre och närmare på grundval av en slagkraftig gemensam strategi på det här området. De framsteg som har gjorts av nätverket för förebyggande av brottslighet de senaste åren har varit tämligen begränsade. Nätverket är i själva verket långt från att ha uppnått sin fulla potential. De huvudsakliga villkoren för att ett sådant nätverk ska fungera är att nätverkets ansvarsområden utökas, att en tydlig, enkel och effektiv administrativ struktur upprättas samt att det civila samhällets, universitetens och de icke-statliga organisationernas delaktighet säkerställs.

Parlamentet kommer att få verkliga lagstiftningsbefogenheter och kommer tillsammans med rådet att kunna fatta beslut om åtgärder i enlighet med medbeslutandeförfarandet som syftar till att uppmuntra och stödja medlemsstaternas brottsförebyggande åtgärder. Därför stöder jag föredragandens förslag att förkasta initiativet och debattera detta viktiga ärende efter Lissabonfördragets ikraftträdande.

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) I det aktuella betänkandet begär föredraganden att ändringarna av det rådande systemet för det europeiska nätverket för förebyggande av brottslighet ska förkastas. Jag anser liksom föredraganden att det finns ett antal områden som kräver förbättringar även när det gäller förslaget. De provisoriska åtgärderna är dock lämpliga för att utföra viktiga ändringar så snart som möjligt. Av dessa skäl har jag valt att rösta mot betänkandet.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Det europeiska nätverket för förebyggande av brottslighet skapades 2001, men det har hittills inte levererat särskilt goda resultat på grund av ett flertal organisatoriska misslyckanden som har hindrat nätverket från att nå sin fulla potential eftersom det redan har utsatts för intern omprövning vid två tillfällen. I detta initiativ försöker man upphäva det beslut som fattades 2001 och föreslår en omstrukturering av nätverket, vilket jag anser vara en något begränsad och uppenbarligen olämplig lösning på de rådande problemen.

Mot bakgrund av detta behöver vi inleda en reform av nätverket som är mer seriös och ambitiös när det gäller organisationen. Det svenska ordförandeskapets insisterande på att parlamentet fattar ett beslut före Lissabonfördragets ikraftträdande är därför oacceptabelt, inte bara på grund av att initiativet är svagt, utan även på grund av att ordförandeskapet begär att parlamentet fransäger sig de institutionella rättigheter gällande förebyggande av brottslighet som det får genom Lissabonfördraget, och detta bara några dagar innan det nya fördraget träder i kraft.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Eftersom jag är en ledamot som alltid har fäst särskilt stor vikt vid frågor som handlar om förebyggande av brottslighet, säkerhet och polissamarbete inser jag Europols grundläggande betydelse när det gäller att skapa ett tryggt EU och förebygga brott i hela EU, samtidigt som jag förstår behovet av att Europol stärks på flera nivåer, bland annat de som vi diskuterar här.

Huvudfrågan för debatt här i dag är dock huruvida parlamentet mindre än en vecka före Lissabonfördragets ikraftträdande bör fransäga sig sina institutionella rättigheter när det gäller förebyggande av brottslighet och polissamarbete och på så sätt omintetgöra möjligheten att spela en roll i beslutsprocessen för alla dessa frågor i enlighet med medbeslutandeförfarandet.

Jag anser inte att detta är den rätta vägen. Parlamentet måste utöva sina nya befogenheter fullt ut i de här frågorna. Därför röstar jag för detta betänkande och begär att rådet inte formellt antar initiativet före Lissabonfördragets nära förestående ikraftträdande.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det europeiska nätverket för förebyggande av brottslighet (EUCPN) skapades 2001 eftersom det fanns ett behov av att införa åtgärder och utbyta verksamheter i brottsförebyggande syfte samt av att stärka nätverket för nationella myndigheter med ansvar för förebyggande av brottslighet.

Efter en extern utvärdering av EUCPN sju år senare drogs slutsatsen att det fanns ett stort utrymme för förbättringar av institutionens funktionssätt.

Utvecklingen av olika aspekter av brottsbekämpning är ytterst viktig på EU-nivå, och det är även stödet för förebyggande och bekämpning av nationell och lokal brottslighet.

Eftersom de frågor som tas upp i betänkandet är så känsliga instämmer jag i beslutet att begära ett nytt förslag från rådet som följer medbeslutandeförfarandet i enlighet med Lissabonfördraget.

- Betänkande: Kirkhope (A7-0071/2009)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Eftersom jag är en ledamot som alltid har fäst särskilt stor vikt vid frågor som handlar om förebyggande av brottslighet, säkerhet och polissamarbete inser jag Europols grundläggande betydelse när det gäller att skapa ett tryggt EU och förebygga brott i hela EU, samtidigt som jag förstår behovet av att Europol stärks på flera nivåer, bland annat de som vi diskuterar här.

Huvudfrågan för debatt här i dag är dock huruvida parlamentet mindre än en vecka före Lissabonfördragets ikraftträdande bör fransäga sig sina institutionella rättigheter när det gäller förebyggande av brottslighet och polissamarbete och på så sätt omintetgöra möjligheten att spela en roll i beslutsprocessen för alla dessa frågor i enlighet med medbeslutandeförfarandet.

Jag anser inte att detta är den rätta vägen. Parlamentet måste utöva sina nya befogenheter fullt ut i de här frågorna. Därför röstar jag för detta betänkande och begär att Sverige och Spanien drar tillbaka sitt initiativ.

Europolpaketet (Kirkhope (A7-0065/2009), in 't Veld (A7-0064/2009), Albrecht (A7-0069/2009), Díaz de Mera García Consuegra (A7-0068/2009), Alfano (A7-0072/2009), Kirkhope (A7-0071/2009))

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandena av Sophia in 't Veld, Timothy Kirkhope, Jan Philipp Albrecht och Agustín Díaz de Mera García Consuegra om ett åtgärds paket för Europol. Jag röstade även för Sofia Alfano's betänkande om det europeiska nätverket för förebyggande av brottslighet där hon

uppmäna parlamentet att förkasta rådets förslag i de här frågorna. Syftet med att förkasta förslagen var att försvara Europaparlamentets rättigheter vid så känsliga frågor som polisiärt och rättsligt samarbete i kriminalfrågor. Europaparlamentet har uppmänts att fatta beslut inom en synnerligen kort tidsram i vad som trots allt är mycket känsliga frågor. Det finns dock inget som motiverar sådana förhastade åtgärder, om det inte är för att de förfaranden som tillämpas i den tredje pelaren kommer att utgå den 1 december och behandlas enligt ett nytt förfarande, dvs. det ordinarie lagstiftningsförfarandet. Vi förkastar dessa förslag för att sända ett tydligt meddelande till rådet om att vi är missnöjda med den press som ledamöterna utsätts för och med rådets uppenbara vilja att förbigå de nya förfarandena för att inkludera Europaparlamentet i lagstiftningsdebatten.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I enlighet med rekommendationen från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor röstade jag mot utkastet till beslut. Med Lissabonfördragets ikraftträdande så nära förestående bör beslut på detta område fattas i enlighet med de nya lagstiftningsförfarandena.

Jörg Leichtfried (S&D), skriftlig. – (DE) Jag röstar mot antagandet av Europolpaketet. Jag röstade för förkastandet av hela paketet eftersom jag anser att det är en skandal att kommissionen och rådet fortfarande försöker tvinga igenom paketet före Lissabonfördragets ikraftträdande.

- Betänkande: Moreira (A7-0060/2009)

David Casa (PPE), skriftlig. – (EN) Georgien har drabbats av en oerhörd nedgång, i synnerhet efter konflikten med Ryssland 2008. Bland annat på grund av att Georgien är ett så strategiskt viktigt land har kommissionen lagt fram ett förslag om att ge makroekonomiskt stöd till Georgien. Trots att jag håller med om att parlamentet behöver mer information om den här frågan har jag bestämt mig för att stödja föredragandens rekommendation och därmed rösta för betänkandet.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi har alltid talat för att EU måste ge solidariskt bistånd till länder som behöver det, och vi har argumenterat för att detta bistånd ska riktas mot projekt som är av verkligt intresse för landets befolkning.

Men det "bistånd" som getts av EU verkar inte ha haft mycket att göra med solidaritet. De kapitalistiska intressena, vare sig det gäller ekonomiska eller finansiella intressen, och stormakternas intressen överstiger alltid intresset för solidaritet.

Detta gäller även det bistånd till Georgien som vi just har röstat om. Det ekonomiska stödet riktas främst mot att finansiera de rekommendationer som gjordes av Internationella valutafonden och dess politik för strukturanpassning, dvs. fasthållandet vid samma nyliberala politik som orsakade den ekonomiska och finansiella krisen i landet nu drabbas av.

Av samma skäl har vi även valt att lägga ner våra röster om de övriga betänkandena. Dessutom finns det ingen garanti för att den finansiering som vi fattar beslut om inte kommer att gå till återupprustningen av Georgien, om än indirekt, med tanke på de georgiska truppernas attack mot invånarna i provinserna Sydossetien och Abchazien, vilket ledde till krig mot Ryssland.

Vi kunde inte se genom fingrarna med ett beslut som skulle kunna leda till större militarisering i förbindelserna mellan länderna i Kaukasusregionen, vars energi, välbefinnande och geostrategiska värde är viktiga för EU och dess monopolföretag.

Jacek Olgierd Kurski (ECR), skriftlig. – (PL) Georgien attackerades brutalt i augusti 2008 av Rysslands arméer, och förutom att landet led stora skador och många dödade har även den ekonomiska situationen förvärrats betydligt. EU kan inte förbli passivt inför Georgiens ekonomiska problem utan måste vara redo att ge Georgien särskilt makroekonomiskt stöd för att se till att landet kan återuppbyggas efter den ryska invasionen förra året. Ekonomiskt stöd från Bryssel kommer även att hjälpa Georgien att motverka effekterna av den ekonomiska och finansiella världskrisen. Av hänsyn till ovannämnda omständigheter och med tanke på Georgiens strategiska betydelse för EU i den europeiska grannskapspolitiken och det nyligen inrättade östliga partnerskapet, stödde jag resolutionen om rådets beslut om makroekonomiskt stöd till Georgien.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det makroekonomiska stödprogrammet är oerhört viktigt när det gäller att förbättra den ekonomiska stabiliteten i de europeiska länder som nyligen har genomgått en väpnad konflikt vars konsekvenser har lett till ekonomiska svårigheter med budgetunderskott och problem med betalningsbalansen.

Det här stödet är avgörande för återuppbyggnadsprocessen i dessa länder, förutsatt att det ges på ett fredligt sätt, vilket endast är möjligt med internationellt stöd. Stödet blir även en garanti för att dessa instabila områden inte äventyrar säkerheten och freden i EU, särskilt med tanke på de flyktingar och fördrivna personer som sådana konflikter medför.

Därför måste EU agera solidariskt och kombinera detta stöd till Georgien med ovannämnda relevanta aspekter.

- Betänkande: Moreira (A7-0059/2009)

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det makroekonomiska stödprogrammet är också oerhört viktigt när det gäller att förbättra den ekonomiska stabiliteten i de europeiska länder som har gått igenom den senaste globala krisen och drabbats av de effekter den här krisen har haft på deras främsta handelspartner, i synnerhet Ryssland i Armeniens fall. Den ekonomiska obalansen beror på problem med budget och betalningsbalans.

Stödet är viktigt för att Armenien ska kunna hantera krisen på ett mer konsekvent sätt och förhindra social instabilitet, vilket skulle kunna framkalla en massutflyttning som skulle skapa problem i Europa.

Därför måste EU agera solidariskt och kombinera detta stöd till Armenien med ovannämnda relevanta aspekter.

- Betänkande: Ransdorf (A7-0061/2009)

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) I Serbiens fall är det makroekonomiska stödet oerhört viktigt när det gäller att förbättra landets ekonomiska stabilitet eftersom Serbien, utöver den globala krisen, har genomgått en väpnad konflikt vars effekter fortfarande är påtagliga.

Det här stödet är ett viktigt verktyg för att skapa ekonomisk stabilitet i Serbien och för att stabilisera situationen i hela Balkanområdet. Serbien och dess ekonomi spelar en enormt viktig roll för den regionala integrationen, och landets deltagande i den europeiska integrationen är också avgörande.

Därför måste EU agera solidariskt och kombinera detta stöd till Serbien med ovannämnda relevanta aspekter.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Nästa år är det planerat att Serbien ska få ett makroekonomiskt stöd i form av ett lån på totalt 200 miljoner euro. Pengarna är tänkta att stödja landets ekonomiska stabilisering, finansiera dess externa behov när det gäller betalningsbalans och hjälpa landet att hantera konsekvenserna av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Jag ser det makroekonomiska stödet till Serbien, som kommer att stödja landets ekonomiska stabiliseringsprogram i den rådande krisen, som ett viktigt verktyg för att främja stabiliseringen i hela Balkanområdet. Serbien och dess ekonomi spelar en central roll i den regionala integrationen, och Serbiens deltagande i den europeiska integrationen har också en avgörande betydelse. Därför röstade jag för Miloslav Ransdorfs betänkande och därmed för ett makrofinansellt stöd till Serbien.

- Betänkande: Winkler (A7-0067/2009)

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det makroekonomiska stödprogrammet är oerhört viktigt när det gäller att förbättra den ekonomiska stabiliteten i Bosnien och Hercegovina och bekämpa den globala krisens skadliga effekter på landets ekonomi. Det här stödet kommer att märkas i en förbättring av landets ekonomi när det gäller budgetunderskott och betalningsbalans.

Bosnien och Hercegovina ligger även i en känslig region, så landets ekonomiska och finansiella stabilitet är särskilt viktig eftersom den kommer att bidra till att skapa bättre stabilitet i hela Balkanområdet.

Därför måste EU agera solidariskt och kombinera detta stöd till Bosnien och Hercegovina med ovannämnda relevanta aspekter.

- Makroekonomiskt bistånd

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Vi accepterar inte att Internationella valutafonden inför restriktioner för lån och subventioner från EU. Vi kommer att rösta mot det förslag om makroekonomiskt stöd som lagts fram i Europaparlamentet i dag. Ni ser själva vilka villkor som gäller: omöjliga tidsfrister, bristande information osv. Hur man än ser på saken strider detta mot de krav på demokrati som borde känneteckna EU.

Vi stöder dock invånarna i Serbien, Bosnien och Hercegovina, Armenien och Georgien. Vi vill inte att de ska lida mer än de redan gör på grund av det förlegade och farliga nyliberala system som Internationella valutafonden försöker bevara.

– Betänkande: Bullmann (A7-0055/2009)

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag ser det här betänkandet om förslaget till rådets direktiv med syfte att ändra det gemensamma systemet för mervärdesskatt som ett sätt att uppnå ett förenklat och harmoniserat system. Faktum är att vi kommer att gå mot en mer effektiv tillämpning av momsens genom att vissa aspekter som gäller moms på leveranser av naturgas, elektricitet och värme eller kylning – som skattemässigt behandlas som gemensamma företag bildade i enlighet med artikel 171 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt – kombineras med en identifiering av vissa konsekvenser av EU:s utökning och med villkoren för att utöva avdragsrätten för ingående moms.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Rådets förslag har som syfte att klargöra vissa frågor som gäller import av och beskattningsort för leveranser av gas och elektricitet, att införa de ändringar som man kommit överens om inför Bulgariens och Rumäniens anslutning till EU inom ramen för direktivet samt att klargöra och betona den grundläggande rättsregel om avdrag som fastställer att denna rätt endast uppstår om varorna och tjänsterna används av en beskattningsbar person och för hans/hennes företags behov.

Den text som antogs i dag överensstämmer dock inte med vissa egenskaper på de nationella marknaderna, exempelvis användningen av butan- och propangas. I Portugal är det en ofrånkomlig verklighet att butan- och propangas används i hushåll samt i mikro- och småföretag. Samma sak gäller även i andra EU-länder där invånarna har låga inkomster och där man relativt nyligen anslutits till de europeiska naturgasnäten, vilket är ytterst kostsamt.

Dessutom är de personer som använder den här typen av energi som regel de mest socialt utsatta, vilket innebär att momsdirektivet diskriminerar denna grupp snarare än grupper med högre inkomster.

Dessutom verkar ändringarna av betänkandet inskränka medlemsstaternas handlingsutrymme.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag lade ned min röst om Udo Bullmanns betänkande. Även om jag anser att rådet har som plikt att lyssna på synpunkterna från parlamentet, EU:s enda direktvalda institution, anser jag inte att momssystemen bör harmoniseras. Subsidiaritetsprincipen fastslår att beskattning är en fråga som bäst hanteras av EU:s medlemsstater.

– Betänkande: Rosbach (A7-0051/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om skydd av den marina miljön i Nordostatlanten gällande lagring av koldioxidströmmar i geologiska formationer eftersom jag anser att förekomsten av regelverk och riktlinjer för lagring av koldioxidströmmar i geologiska formationer kommer att bidra till skyddet av det maritima området, både på kort och på lång sikt. Förutsättningarna är dock att målet är att lagra koldioxiden permanent i dessa formationer och att det inte kommer att ha en märkbart negativ inverkan på den maritima miljön, på människors hälsa och andra berättigade användare av EU:s maritima områden, särskilt Portugals områden och i synnerhet Azorerna.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Anna Rosbachs betänkande om förslaget till rådets beslut om godkännande, på Europeiska gemenskapens vägnar, av ändringarna av bilagorna II och III till konventionen för skydd av den maritima miljön i Nordostatlanten (Ospar-konventionen) gällande lagring av koldioxidströmmar i geologiska formationer. Det är dock viktigt att se till att tekniken för geologisk avskiljning och lagring av koldioxid, som inte har testats i någon större utsträckning, används i enlighet med de striktaste säkerhetskrav som föreskrivs i direktivet om den här frågan.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Geologisk lagring av koldioxid har utpekats som en möjlig lösning för att mildra effekterna av den ökade antropogena koncentrationen av denna gas i atmosfären. Denna lösning väcker dock ett antal frågor om dess tillämplighet i framtiden, särskilt med tanke på att den nödvändiga tekniken fortfarande befinner sig på ett tidigt stadium. Det förväntas bli dyrt, och eventuella risker medföljer. Det kan vara värt att följa de studier som har utförts på området och tänka på att vissa av de resultat som framkommit hittills har varit positiva i den bemärkelsen.

Det bör dock påpekas att studier om detta alternativ eller dess eventuella genomförande i framtiden inte under några omständigheter får inskränka på den nödvändiga ändring av vårt energimönster som syftar till

att påtagligt minska det nuvarande beroendet av fossila bränslen. Å andra sidan måste både de miljömässiga effekterna och säkerheten hos den teknik som används vid lagringen undersökas noggrant. Den godkända resolutionen säkerställer att detta blir gjort, och därför röstade jag för den.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Rosbachbetänkandet. Avskiljning och lagring av kol kan bidra betydligt till arbetet för att bekämpa den globala uppvärmningen. Skottland, där jag kommer ifrån, kommer att spela en viktig roll i utvecklingen av den nödvändiga tekniken. Denna ändring av Ospar-konventionen kommer att innebära att EU och Skottland kan bli världsledande på det här området.

– Betänkande: Geringer de Oedenberg (A7-0058/2009)

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Jag måste erkänna att jag har lärt mig något av dessa två betänkanden av Lidia Joanna Geringer de Oedenberg. Jag har lärt mig att de länder som valde att inte delta i det civilrättsliga samarbetet trots allt har förlorat sin suveränitet.

Danmark lyckades förhandla fram ett undantag, men försökte att som suverän stat ingå ett avtal med gemenskapen för att kunna delta i vissa aspekter av samarbetet. I dag tvingas landet be om kommissionens tillåtelse för att kunna ingå nya internationella avtal av den här sorten med andra! Danmark har med andra ord förlorat sin rätt att fatta helt självständiga beslut inom ett område av landets yttre förbindelser.

Även om jag från intellektuell synpunkt kan förstå att samstämmighet både inom och utanför gemenskapen är nödvändig för att upprätta ett sådant samarbete har jag svårare att acceptera att kommissionen är den enda som har befogenhet för den här typen av internationella avtal, att kommissionen kontrollerar – om än bara delvis – medlemsstaternas förmåga att ingå avtal och att EU:s lagstiftning har företräde över alla andra typer av lagstiftning.

Vi har röstat för dessa betänkanden enbart på grund av att det inte finns någon anledning att hindra Danmark från att ingå de avtal som landet vill ingå, och för att det inte finns mycket annat att göra under de rådande omständigheterna.

– Betänkande: Fraga Estévez (A7-0046/2009)

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för det här betänkandet om ändringen av återhämtningsplanen inom ramen för Fiskeriorganisationen för Nordatlantens västra del. Internationella fiskeriorganisationer är oerhört viktiga för förvaltningen av världens marina resurser. Jag anser att dock att det är beklagansvärt att det är EU som förhandlar med våra nordatlantiska grannar. Även om den här principen har inneslutits i Lissabonfördraget anser jag att det fortfarande finns utrymme för att ansvaret för fiskeriförvaltningen ska återgå till de länder som bedriver fiske och till de maritima områdena.

– Betänkande: Koch (A7-0053/2009)

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) De senaste åren har vi sett en viss utveckling till det bättre, i synnerhet när det gäller godståg och långväga transporter. Passagerarna får dock inte förbigås i den här frågan. Regler om kompensation för försening vid internationella järnvägsresor är inte tillräckligt. Vi måste se till att vi i vår globaliseringsiver inte helt åsidosätter den regionala transporten och därmed avskärmar hela regioner.

Vi måste även se till att det vilseledande förespråkande av privatisering som hittills har förekommit inte leder till stora förseningar och säkerhetsbrister på samma sätt som det har gjort i Storbritannien. Det är viktigt att vi tar oss förbi hinder och tekniska svårigheter som ligger i vägen för gränsöverskridande järnvägstrafik, inte bara av miljöskäl. Därför röstade jag för det här betänkandet.

– Betänkande: Wallis (A7-0062/2009)

Miroslav Mikolášik (PPE), skriftlig. – (SK) Jag välkomnar gemenskapens beslut om att underteckna Haagprotokollet av den 23 november 2007 om tillämplig lag avseende underhållsskyldighet eftersom protokollet ger en länge efterfrågad och välbehövd klargörelse av de regler som fastställer den tillämpliga lagen. Protokollet kompletteras av Haagkonventionen av den 23 november 2007 om internationell indrivning av underhåll för barn och andra familjemedlemmar.

Harmoniseringen av reglerna kommer att ge rättsäkerhet till personer som har rätt till underhåll och en möjlighet att vidta åtgärder utan att råka ut för avvikande rättssystem. Tack vare de särskilda reglerna kommer den även att begränsa undvikandet av underhållsskyldigheter i de fall berättigade personer inte har möjlighet att försäkra sig om att få underhåll på grundval av lagen i det land där de har sin huvudsakliga hemvist.

Möjligheten att vägra tillämpa en rättighet som fastställts på grundval av protokollet begränsas till att endast gälla de fall där effekterna uppenbarligen skulle stå i strid med domstolslandets allmänna ordning. Jag vill även djupt beklaga att Storbritannien inte deltar i rådets beslut om det protokoll som ska undertecknas av gemenskapen.

- Betänkande: Zwiefka (A7-0054/2009)

Sabine Lösing (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Den 9 november 2009 höll Europaparlamentets utskott för rättsliga frågor (JURI) en omröstning om betänkandet om begäran om fastställelse av Tobias Pflügers immunitet och privilegier (A7-0054/2009) och antog det.

Betänkandet grundar sig på felaktiga uppgifter.

Det mest avgörande är att man i betänkandet citerar en dom i första instans som senare har upphävts. Domen är ogiltig eftersom den regionala domstolen i München avvisade de åtgärder som vidtagits mot Tobias Pflüger den 21 juli 2009 i andra och sista instans. Det blev ingen fällande dom. Därför är alla anklagelser ogiltiga.

Det är oacceptabelt från politisk synpunkt att detta betänkande, som innehåller felaktiga uppgifter, röstades genom i plenum i dag (24 november 2009).

Vi har försökt att få detta ofullständiga och därför felaktiga betänkande borttaget från föredragningslistan, men tyvärr utan framgång.

Den här sortens tillvägagångssätt i Europaparlamentet skapar ett intryck av att parlamentet stöder förföljelsen av politiskt aktiva personer, i detta fall det allmänna åklagarämbetet (München II) mot en före detta ledamot av Europaparlamentet.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Den 9 november 2009 höll Europaparlamentets utskott för rättsliga frågor en omröstning om betänkandet om begäran om fastställelse av Tobias Pflügers immunitet och privilegier (A7-0054/2009) och antog det.

Betänkandet grundar sig på felaktiga uppgifter.

Det mest avgörande är att man i betänkandet citerar en dom i första instans som senare har upphävts. Domen är ogiltig eftersom den regionala domstolen i München avvisade de åtgärder som vidtagits mot Tobias Pflüger den 21 juli 2009 i andra och sista instans. Det blev ingen fällande dom. Därför är alla anklagelser ogiltiga.

Det är oacceptabelt från politisk synpunkt att detta betänkande, som innehåller felaktiga uppgifter, röstades genom i plenum i dag (24 november 2009).

Vi har försökt att få detta ofullständiga och därför felaktiga betänkande borttaget från föredragningslistan, men tyvärr utan framgång.

Den här sortens tillvägagångssätt i Europaparlamentet skapar ett intryck av att parlamentet stöder förföljelsen av politiskt aktiva personer, i detta fall det allmänna åklagarämbetet (München II) mot en före detta ledamot av Europaparlamentet, Tobias Pflüger.

Willy Meyer (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Den 9 november 2009 höll Europaparlamentets utskott för rättsliga frågor (JURI) en omröstning om betänkandet om begäran om fastställelse av Tobias Pflügers immunitet och privilegier (A7-0054/2009) och antog det. Betänkandet grundar sig på felaktiga uppgifter. Det mest avgörande är att man i betänkandet citerar en dom i första instans som senare har upphävts. Domen är ogiltig eftersom den regionala domstolen i München avvisade de åtgärder som vidtagits mot Tobias Pflüger den 21 juli 2009 i andra och sista instans. Det blev ingen fällande dom. Därför är alla anklagelser ogiltiga. Det är oacceptabelt från politisk synpunkt att detta betänkande, som innehåller felaktiga uppgifter, röstades genom i plenum i dag (24 november 2009). Vi har försökt att få detta ofullständiga och därför felaktiga betänkande borttaget från föredragningslistan, men tyvärr utan framgång. Den här sortens tillvägagångssätt i Europaparlamentet skapar ett intryck av att parlamentet stöder förföljelsen av politiskt aktiva personer, i detta fall det allmänna åklagarämbetet (München II) mot en före detta ledamot av Europaparlamentet, Tobias Pflüger.

- Betänkande: Szájer (A7-0036/2009)

Peter Skinner (S&D), skriftlig. – (EN) Jag anser att parlamentets roll kan vara effektiv endast om det kan upprätthålla lagstiftningens verkan. Inom ramen för detta tillåter regeln om "det föreskrivande förfarandet

med kontroll" en förhandsbedömning av förslag som ska bli lagstiftning. Det här betänkandet nyanserar parlamentets roll och stärker vår förmåga att kontrollera och övervaka tillämpningen av lagstiftning i medlemsstaterna.

6. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.30 och återupptogs kl. 15.10.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

7. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

8. Frågetimme med kommissionens ordförande

Talmannen. – Nästa punkt är frågetimmen med kommissionens ordförande.

Fria frågor

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr kommissionsordförande! Kommer EU att tvingas hantera en ny gaskris i vinter? Vi måste komma ihåg den konflikt mellan Ryssland och Ukraina som drabbade miljoner EU-medborgare. Jag välkomnar det avtal som slöts den 19 november i Jalta. Vi vet dock att Ukraina hade stora problem förra månaden med att göra upp om gasräkningen med Ryssland. Vi vet också att det politiska läget kommer att vara synnerligen komplicerat i januari i och med förberedelserna inför presidentvalet.

Vilka förebyggande åtgärder kan kommissionen föreslå och genomföra på EU-nivå för att skydda våra medborgare från effekterna av en ny eventuell kris, och vad har kommissionen lärt sig av händelserna från vintern 2009?

Kommer det att räcka med det avtal som slöts den 16 november mellan EU och Ryssland om ett system för tidig varning och det utkast till förordning om tryggsämd naturgasförsörjning som jag också välkomnar?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman, herr Daul! Tack för er fråga. Precis som er vill jag förhindra en upprepning av förra årets kris.

Vi har haft ett nära samarbete – jag har själv utfört en stor del av arbetet – med president Viktor Jusjtjenko, premiärminister Julia Tymosjenko, de ryska myndigheterna och de internationella finansinstituten för att stödja Ukraina.

Vad kan vi göra ytterligare?

På kort sikt bör det system för tidig varning som vi kom överens om med Ryssland förra veckan hjälpa oss att identifiera problemen i tid. Jag kan faktiskt tala om för er att det rådde en mycket god stämning under toppmötet med Ryssland, där president Dmitrij Medvedev närvarade, en mycket bättre stämning än det har varit vid andra tillfällen.

Vi arbetar även med gruppen för samordning av gasförsörjningen – en grupp som består av företrädare för medlemsstaterna och industrin – om lagring av gas. Vi fortsätter att arbeta med de internationella finansinstituten för en reform och modernisering av gassektorn i Ukraina. Men situationen i Ukraina är som ni sade inte enkel. Jag ska i vilket fall vara i Kiev nästa vecka med rådets ordförande Fredrik Reinfeldt för att än en gång visa hur stor vikt vi fäster vid reformen av gassektorn i Ukraina.

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Jag vill fråga er om ni tidigare har haft några problem med den bulgariska regeringen under ledning av Sergej Stanisjev eller med Ivajlo Kalfin som landets utrikesminister? Hade ni någon anledning att betvivla Sergej Stanisjevs eller Ivajlo Kalfins demokratiska legitimitet eller deras lojalitet till EU:s institutioner?

Om inte, hur ser ni på uttalandena av Bulgariens nuvarande premiärminister Boiko Borisov som har sagt att Bulgariens socialistiska parti måste förbjudas? Boiko Borisov har sagt att de – dvs. det bulgariska socialistiska partiets delegater i kongressen – är ett gäng fräcka banditer.

För det tredje gjorde Boiko Borisov ett uttalande den här veckan om att "alla som hatar socialisterna i Bulgarien måste stå på vår sida". Vad anser ni om denna inställning hos en av Europeiska rådets medlemmar?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Tack för er fråga, herr Schulz. Ni måste dock förstå att jag måste vara återhållsam i mina kommentarer om uttalanden av olika stats- eller regeringschefer inom ramen för deras inrikespolitik. Det är inte min sak att här och nu blanda mig i denna inhemska konflikt.

Vad jag kan säga för att ge er ett konkret svar på er fråga är att mitt förhållande till Bulgariens regering under den tid då Sergej Stanisjev var premiärminister alltid präglades av ett ytterst lojalt samarbete. Jag kan också säga här, liksom jag har sagt till honom personligen, att Sergej Stanisjev alltid har varit en mycket lojal partner till kommissionen och alla de övriga institutionerna när det gäller det europeiska projektets fortskridande. Jag kommer inte att glömma det lojala samarbetet och det engagemang han visade för EU bara för att han inte längre sitter vid makten.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Jag förstår att ni inte vill blanda er i Bulgariens inrikespolitik. Jag har full förståelse för er ståndpunkt. Kan jag tolka ert svar som att ni inte anser det vara nödvändigt att förbjuda det parti som leds av Sergej Stanisjev, det bulgariska socialistiska partiets ordförande vars arbete ni har uttryckt en sådan uppskattning för?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Herr Schulz! Jag anser givetvis att alla demokratiska partier har en plats i demokratiska länder. Eftersom Bulgarien som bekant är ett demokratiskt land, har alla landets demokratiska partier en plats i det demokratiska systemet.

Detta gäller självklart alla partier i Bulgarien som respekterar gemenskapens regler.

Guy Verhofstadt, *för ALDE-gruppen*. – (FR) Herr kommissionsordförande! Jag tänker ställa en fråga om kommissionens struktur, vilket är naturligt med tanke på att vi mycket snart kommer att ha en ny kommission.

För det första hyser jag vissa farhågor när det gäller det faktum att miljöportföljen ska delas upp på tre områden: klimatförändringar, energi och miljö. Jag hyser vissa farhågor angående detta, och det vill jag att ni ska veta.

Den viktigaste fråga som jag vill ställa till er handlar dock om de grundläggande rättigheterna och kampen mot diskriminering. Jag tror att det bestämdes att det skulle finnas en ansvarig kommissionsledamot för den här frågan. Nu gäller det att se till att vi inte har en portfölj för rättsliga och inrikes frågor som inbegriper asyl- och invandringsfrågor, eftersom "asyl och invandring" då skulle bli en säkerhetsfråga och inte en inrikes fråga.

Jacques Barrot har föreslagit att tre kommissionsbefattningar ska inrättas: grundläggande rättigheter, inrikes frågor och säkerhet, och asyl och invandring som en separat portfölj. Min fråga är enkel: hur ser ni på den här saken?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) För det första vill jag säga när det gäller frågan om klimatförändringarna, eller snarare portföljen "åtgärder inom området för klimatförändringarna", att jag ser det som ett mycket viktigt ansvar. Det är ett horisontellt ansvar, en dimension som måste införlivas i all EU-politik. Kommissionsledamoten för politiken inom området klimatförändringar kommer självklart att ansvara för att följa upp det arbete som utförs i Köpenhamn, med allt vad det medför i form av interna och externa åtgärder.

När det gäller portföljen för rättsliga och inrikes frågor har vi bestämt oss för att också dela den i två delar. En portfölj kommer att avsättas åt rättsliga frågor och grundläggande rättigheter och den andra åt inrikes frågor. Dessutom är den här uppdelningen vanligt förekommande i många av våra medlemsstater där det finns en justitieminister och en inrikesminister.

Jag vill självklart diskutera den exakta definitionen med de berörda kommissionsledamöterna, men jag kan säga redan nu att jag vill att kommissionsledamoten med ansvar för rättsliga frågor och grundläggande rättigheter särskilt ska arbeta för att undanröja de hinder som EU-medborgare möter i utövandet av sina rättigheter.

Daniel Cohn-Bendit, *för Verts/ALE-gruppen*. – (FR) Herr kommissionsordförande! Jag vill fortsätta på samma tema som Guy Verhofstadt eftersom kommissionen just nu håller på att bildas.

Vi läser och hör rykten som är ganska farliga. Anser ni att det är ni, kommissionens ordförande – som har valts och godkänts som ordförande – som bildar kommissionen, organiserar kommissionen och bestämmer kommissionsledamöternas ansvarsområden, eller är det EU:s medlemsstater och de större länderna som tvingar på er en viss ståndpunkt eller påverkar er på annat sätt?

Jag anser att det är oacceptabelt – men jag kan ha fel – att läsa i tidningarna att Frankrike vill ha det här, Storbritannien vill ha det här, Angela Merkel vill ha det här. Nicolas Sarkozy och Angela Merkel utsåg er, nu har de inget mer att säga till om. Ni måste bilda er kommission!

Ser ni er roll som kommissionens ordförande på det här sättet, eller ser ni det på ett annat sätt som mer liknar Angela Merkels och Nicolas Sarkozys sätt att se på saken?

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Mitt sätt att se på saken är mycket enkelt. Det handlar om att respektera Lissabonfördraget och att respektera det gällande fördraget för den delen. I Lissabonfördraget framgår det mycket tydligt – särskilt i artikel 17, jag har den engelska versionen här – att det från och med den 1 december är kommissionens ordförande som ska besluta om kommissionens interna organisation, och det är självklart vad jag kommer att göra, bland annat när det gäller fördelningen av portföljer.

Vi bör vara på det klara med att det alltid finns en viss press, som ni vet. Det ställs krav på oss alla. Men det är jag som i slutändan bär det fulla ansvaret för kommissionens sammansättning, och jag anser att kommissionen också kommer att gynnas av det tämligen starka stödet inom Europaparlamentet.

Jag har arbetat hårt för att uppnå en relativt stark samstämmighet. Dessutom vill jag ge er några goda nyheter i dag och även tacka er: nästa kommission kommer att innehålla nio kvinnor, vilket är en mer än i dagsläget. För en vecka sedan fanns endast tre kvinnor med bland de eventuella kandidaterna. Många av er har hjälpt mig att få medlemsstaterna att inse hur viktig vår begäran om fler kvinnliga nomineringar var. Det här är ett praktiskt exempel som visar mitt engagemang för att forma en institution som kan gynnas av stödet från parlamentet.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr Barroso! Eftersom ni talar om kommissionen och om kvinnor, tror ni inte att det skulle vara enklare för kommissionens ordförande på lång sikt om varje land lade fram två förslag till kommissionsledamöter, två kandidater: en man och en kvinna?

På så sätt skulle ni kunna bilda en kommission med jämn könsfördelning – inte med nio kvinnor, utan med hälften kvinnor och hälften män.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Ni har helt rätt. Jag skulle mycket gärna vilja uppnå detta. Tyvärr finns det inte föreskrivet i fördraget.

Jag håller med er kollega, Guy Verhofstadt.

Det stora problemet är att det inte finns någon sådan skyldighet i fördraget. Som ni vet utfärdade jag till och med en offentlig skrivelse där jag uppmanade medlemsstaterna att hjälpa mig i frågan om jämn könsfördelning. Det mest idealiska vore att ha en kommission med ännu jämnare könsfördelning.

Jag är i vilket fall glad åt det resultat vi har uppnått i slutändan, och jag vill tacka alla i parlamentet som hjälpte mig i den här uppgiften.

Michał Tomasz Kamiński, *för ECR-gruppen*. – (PL) Herr Barroso! Jag vill tacka er så mycket för att ni är här med oss i dag, och jag vill börja med att säga att det verkar som om vi behöver uppmuntra våra kolleger ännu mer att delta i dessa debatter med er, eftersom vissa ledamöter är mer intresserade av andra sevärdheter i Strasbourg än av möjligheten att träffa er.

Min fråga gäller Lissabonstrategins mål, som alltid har varit mycket viktiga för gruppen Europeiska konservativa och reformister. Detta gäller särskilt något ni sade för inte så länge sedan när ni presenterade det som en del av er strategi: en ny start för den gemensamma marknaden. Vi anser i allra högsta grad att EU behöver en gemensam marknad. Det nyligen antagna Lissabonfördraget ger större befogenheter till EU:s institutioner i politisk mening, och det verkar för mig som om en viss klyfta håller på att öppna sig mellan den politiska integrationen, som gör framsteg, och den ekonomiska integrationen. Jag vill mycket gärna att ni ägnar er åt frågan om starten för den nya marknaden när ni inleder er nya mandatperiod.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Jag har goda nyheter till Michał Tomasz Kamiński: i dag vid kommissionens sammanträde här i Strasbourg antog kommissionen ett arbetsdokument där vi

inledde ett samråd om något som jag kallar "EU 2020-strategin", Lissabonfördragets efterföljare som självklart ska genomdrivas i samråd med parlamentet, EU:s regeringar och samhället i stort.

I arbetsdokumentet finns en stark betoning på att fördjupa den inre marknaden, och jag har till och med bett Mario Monti, som är välkänd här i EU, att skicka en rapport till mig om hur vi kan ta itu med de felande länkarna på den inre marknaden. Jag hoppas att ett första utkast till den här rapporten är färdigt före Europeiska rådets sammanträde i mars, där för övrigt det spanska ordförandeskapet är villigt att bidra till och driva på den här utvecklingen.

Utvecklingen av den inre marknaden är ett sätt för oss att hitta nya resurser för att de hantera de krav som ställs på vår egen konkurrenskraft från andra delar av världen.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Något som glädde mig när det gäller det särskilda toppmötet var den jämna könsfördelningen. Vi vill visa vår uppskattning för detta. Jag vill även tillägga att vi kommer att fortsätta stödja er om ni fortsätter att stödja den jämna könsfördelningen.

Vi har nu två galjonsfigurer för EU att förhålla oss till, om vilka det har sagts från alla håll att de kommer att behöva växa in i sina roller. Så kommer det förstås alltid att vara. Det talas även om lättviktare och tungviktare. Jag ser det så här: dagens lättviktare är morgondagens tungviktare och vice versa. Många är tungviktare en dag och lättviktare nästa.

Förutom detta har vi även en allvarlig ekonomisk kris att ta oss igenom. Det finns mycket att göra, i synnerhet när det gäller de sociala konsekvenserna. I EU drabbas tiotals miljoner människor av arbetslöshet, fattigdom och socialt utanförskap. Antalet krisoffer ökar dramatiskt. I utvecklingsländerna är konsekvenserna mycket värre än här.

Herr Barroso! Är ni beredd att tillsammans med kommissionen lära er av de misstag som gjordes under den radikala politiken för den fria marknaden? Är ni beredd att genomföra en ytterst välbehövad ändring av politiken för att prioritera människor framför vinster och sociala intressen framför konkurrensintressen?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr Bisky! I den nya EU 2020-strategin som jag precis aviserade finns det en stark betoning på de sociala frågor ni just nämnde. Jag anser att vi nu har en brådskande situation när det gäller sociala frågor, särskilt med tanke på den stigande arbetslösheten. Det finns en risk för att den låga tillväxten och höga arbetslösheten håller i sig ett decennium, och det skulle innebära en allvarlig påfrestning på våra sociala modeller och på vår levnadsstandard. Därför anser jag att det är viktigt att arbeta med frågor som rör den sociala integrationen.

Vi behöver också se till att våra medborgare är utrustade med rätt kunskaper för att lyckas i den här nya ekonomiska modellen. Ett av de prioriterade områdena i EU 2020-strategin kommer därför att vara att stärka människors kompetens. Tonvikten bör ligga på utbildning och kunskap, livslångt lärande, arbetstagarnas rörlighet, stöd till entreprenörskap och egenföretagande, men även på att bekämpa utanförskap och fattigdom. Jag anser att vi i EU har en skyldighet att prioritera kampen mot utanförskap och fattigdom.

Rolandas Paksas, för EFD-gruppen. – (LT) Herr kommissionsordförande! I september tog jag upp frågan om den fortsatta verksamheten vid kärnkraftverket Ignalina med er. Från ert svar fick jag intrycket att kommissionen antingen är oinformerad och omedveten om den faktiska situationen eller att kommissionen försöker vifta bort parlamentsledamöterna.

Därför tror jag att ni vet att inga kärnbränsledepåer har byggts och att använda bränsleelement kommer att förvaras i reaktorn, vilket minskar kärnsäkerheten i regionen. Det var det första. För det andra tror jag att ni vet att ersättningsgeneratorer endast kommer att byggas i tre år framöver och att Litauen kommer att lida brist på el. Det var det andra. För det tredje tror jag att ni är medveten om att de omständigheter som jag har nämnt möjliggör kärnkraftverkets fortsatta verksamhet och att det inte är klart att läggas ned.

Min fråga är vem som ska bära ansvaret för den minskade kärnsäkerheten och den ökade risken för EU:s medborgare?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) När det gäller frågan om Ignalina hör den som ni vet samman med Litauens anslutningsavtal. Vi måste respektera det anslutningsavtal som undertecknades av alla medlemsstater, inbegripet Litauen.

Vad vi gör just nu är att noga se över de ekonomiska aspekterna, men även säkerhetsaspekterna. Det är min uppfattning att allt detta tas med i beräkningen vid vårt beslut och att vi kan arbeta med Litauens myndigheter för att trygga kärnsäkerheten där.

Vid det möte jag nyligen hade med president Dmitrij Medvedev tog jag förresten än en gång upp energileveranserna från Ryssland till Litauen. Jag frågade honom varför Ryssland inte kan vara mer samarbetsvilligt när det gäller oljeledningen Druzhba. Så vi arbetar aktivt med våra litauiska vänner och även med andra partner som är viktiga för att trygga Litauens energiförsörjning.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr kommissionsordförande! Frågan om Opelfabrikernas fortsatta existens sysselsätter EU:s medborgare, och det var också en huvudfråga i den tyska valkampanjen. Långt före valet stod det redan klart att en försäljning av det konsortium som styrs av Magna var planerad, men inte förrän den 16 oktober antydde kommissionen att den hyste några misstankar om detta.

Varför väntade kommissionen till efter det tyska valet? Beslutet hade en viktig inverkan på valresultatet i Tyskland. Hur kan ni motbevisa misstankarna om att detta i själva verket berodde på politiska hänsynstaganden, särskilt med tanke på att era nära förbindelser med förbundskansler Angela Merkel är allmänt kända? Är kommissionen beredd att ge allmänheten någon insyn i er skriftliga och muntliga dialog om Opelfrågan före valet i Tyskland den 27 september?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag ska besvara er sista fråga först. Självklart ger jag er gärna all min korrespondens med förbundskansler Angela Merkel. Det finns inga problem med det.

Samtidigt vill jag säga att vi anordnade två möten före det tyska valet med alla länder som var förknippade med General Motors/Opel, och i går anordnade vi det tredje mötet. Det var det tredje ministermötet om Opel som anordnats av kommissionen, och det första sedan General Motors beslutade att inte sälja Opel.

Förutom att underlätta, främst genom att se till att alla intressenter får samma information, kommer kommissionen att fortsätta att se till att den inre marknaden och reglerna för statligt stöd respekteras. Det är mycket viktigt om vi vill undvika en förödande subventionerstävling medlemsstaterna emellan som i slutändan inte kommer att gynna någon.

Bollen ligger just nu i GM:s händer. Först efter att GM:s affärsplan har presenterats och medlemsstaterna visat sig villiga att ge statligt stöd kan kommissionen bedöma om konkurrensreglerna respekteras. Vi kan inte agera på antaganden. Bara när vi vet hur affärsplanerna ser ut kan vi bedöma om de är förenliga med våra gemenskapsregler eller inte.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr Barroso! Jag är mycket tacksam för ert erbjudande, och jag utnyttjar det gärna. Er muntliga dialog är självklart också aktuell. Jag är säker på att vi kan komma fram till en lösning på det. I den andra delen av ert svar nämnde ni en fråga som är mycket central, nämligen att det inte bara blir en tävling i att genomföra lönedumpningar, utan även en tävling i subventionering. Det var ett mycket klokt drag att sammankalla toppmötet i går. Vilka slutsatser har ni dragit från det? Hur kan vi i framtiden förebygga den framträdande risken för de subventionstävlingar mellan olika medlemsstater på EU:s skattebetalares bekostnad som vi har bevittnat ett flertal gånger, samtidigt som vi självklart även ingriper i dessa krafters ekonomiska process?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Det kan vi göra just genom en strikt tillämpning av reglerna för statligt stöd, och det här fallet är verkligen mycket intressant för oss alla – inte bara för de inblandade parterna – för om varje medlemsstat precis som ni antyder började tävla med de andra för att se vem som kan ge mest pengar till ett företag skulle vi få en situation som är mycket ogynnsam för medlemsstaterna, som inte är bra för konsumenterna och som inte är bra för skattebetalarnas pengar.

Den garanti jag kan ge er är att kommissionen kommer att vara strikt i sin tillämpning av reglerna för statligt stöd. Inte för att vi är fundamentalister när det gäller marknaden eller konkurrensregler, utan för att vi anser att det är viktigt att ha en strikt gemenskapsstrategi och att ha lika villkor för alla företag och alla medlemsstater, både stora och små, rika och mindre rika. Det är det bästa sättet att se till att vi förblir rättvisa i EU.

Uppföljning av Europeiska rådets möte den 19 november 2009

Kinga Gál (PPE). – (EN) Herr Barroso! Jag välkomnar varmt det uttalande ni precis gjorde om att det bör finnas en portfölj inom kommissionen som behandlar de grundläggande rättigheterna.

Jag vill ställa ytterligare en fråga om detta. Som ni mycket väl vet bor ett betydande antal ursprungliga nationella och språkliga minoriteter i EU – 15 miljoner människor, dvs. 10 procent av befolkningen. Tänker ni införliva frågan om dessa grupper av nationella och språkliga minoriteter i er portfölj för den nya kommissionsledamoten med ansvar för de grundläggande rättigheterna?

Jag anser att EU ytterligare bör utveckla sin strategi för dessa grupper, särskilt efter det att Lissabonfördraget och stadgan för de grundläggande rättigheterna trätt i kraft.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Svaret är enkelt: ja. Min avsikt är att lägga ansvaret för icke-diskrimineringsfrågor – inklusive, självklart, minoritetsfrågor – hos kommissionsledamoten för rättvisa, grundläggande rättigheter och medborgarskap.

Glenis Willmott (S&D). – (EN) Jag tänkte också ställa en fråga om könsfördelningen i kommissionen, så jag vill ta detta tillfälle i akt för att gratulera Catherine Ashton till hennes utnämning. Jag är säker på att ni håller med mig om att hon är en stor talang. Det gläder mig att posten som unionens första höga representant för utrikesfrågor och säkerhetspolitik går till Storbritannien, och det gläder mig särskilt att det blir en brittisk kvinna. Det är något som vi, kvinnorna i den socialdemokratiska gruppen, krävt under lång tid.

Catherine Ashton var också ledare i det brittiska överhuset när Lissabonfördraget röstades igenom – ingen dålig bedrift. Hon har stor politisk kompetens och har utträttat en hel del sedan hon blev kommissionsledamot. Med sin tysta diplomati, istället för att vara ett "ego på två ben", har hon lyckats få till stånd överenskommelser där andra har misslyckats och där det tidigare visat sig vara svårt att nå en överenskommelse. Jag vill säga till Catherine Ashton att hon inte är där för att stoppa trafiken utan för att skapa själva trafiksystemet. Jag vet att hon kommer att göra ett fantastiskt jobb.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag är väldigt stolt och glad över att Catherine Ashton har utsetts till kommissionens vice ordförande och unionens första höga representant. Det är en utnämning som jag stödde starkt och godkände under Europeiska rådets möte. Självklart känner vi väl till henne och vet att hon har den politiska kompetens och målmedvetenhet som krävs för att kunna ta på sig den krävande uppgiften som unionens höga representant och kommissionens vice ordförande.

Vi vet alla att detta är något nytt. Det kommer att ta tid att lära oss hur vi ska använda det nya systemet för att få fram de bästa resultaten för Europeiska unionens alltmer framträdande roll i världen. Det är tydligt att vi endast kommer att kunna uppnå detta med hjälp av ett äkta partnerskap mellan institutionerna. Det är därför vi har detta dubbla ledarskap och något som jag är säker på att kommissionen kommer att kunna erbjuda: den bästa möjliga rollen i världspolitiken.

Självklart gläder det mig oerhört att hon kommer från Storbritannien – det är viktigt att Storbritannien förblir i Europeiska unionens centrum – och även att hon är kvinna, eftersom jag har varit, som ni säkert vet, väldigt engagerad i att uppnå en jämn könsfördelning. Av alla dessa skäl och även för att hon är min kollega i kommissionen blev jag – som ni säkert kan föreställa er – väldigt glad över detta beslut.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) För det första vill jag förtydliga en sak för Martin Schulz. Bulgariens premiärminister har aldrig krävt att Bulgariens socialistiska parti ska förbjudas. Nu till min fråga till kommissionens ordförande José Manuel Barroso. Kommer det att stå klart efter den 19 november vilka frågor inom utrikespolitiken som kommer att fortsätta att ingå i kommissionen befogenheter och vilka som kommer att överföras till den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, som t.ex. utvidgning, handel eller bistånd till utvecklingsländerna?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Ja, unionens höga representant kommer även att vara kommissionens vice ordförande. Därför skapas en utmärkt möjlighet att slå ihop befogenheter för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken – som ligger hos unionens höga representant – och de traditionella gemenskapsbefogenheterna för yttre förbindelser. Det är helt enkelt så att samma person utför Javier Solanas och Benita Ferrero-Waldners uppgifter. Den personen kommer att göra det som kommissionens vice ordförande men också som ordförande för utrikesrådet. Jag anser att det är mycket viktigt att det ligger på denna nivå.

På stats- och regeringschefsnivå är det i allmänhet ordföranden i Europeiska rådet som ska företräda Europeiska unionen i frågor som rör den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, vilket Lissabonfördraget så tydligt fastställer. Sedan är det kommissionens roll att representera Europeiska unionen i övriga yttre frågor, enligt artikel 17 i Lissabonfördraget.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Herr Barroso, ni kan välja själv om ni vill kommentera dokumentet om budgetöversynen som nyligen läckte ut. Ni känner säkert till att det har skapat en del oro i många regioner runt om i EU. Förste ministern av Wales, Rhodri Morgan, har nyligen skrivit för att uttrycka sin oro.

Med tanke på detta vill jag fråga om ni kommer att lägga fram nya förslag som garanterar att Europeiska unionens regioner får tillgång till strukturfonderna efter 2013? Om ni lägger fram sådana förslag, kommer det då att bli under den nuvarande kommissionen eller under den nya kommissionen, när den väl har blivit utnämnd?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag kan berätta att jag har läst brevet från förste ministern av Wales, men inte det nämnda dokumentet.

Hos kommissionen finns det några arbetsdokument som utarbetats av dess enheter, men de återspeglar inte kommissionens åsikter. Det är endast kommissionskollegiet som tar ställning i frågor som är bindande för kommissionen. Vi befinner oss i en förberedande fas i arbetet. Jag kan berätta att jag personligen, som ni vet, känner starkt för social, ekonomisk och territoriell sammanhållning och att regionalpolitiken förblir högsta prioritet för nästa kommission.

När det gäller budgetöversynen har jag i samråd med Europaparlamentet – via budgetutskottets ordförande – beslutat att lägga fram budgetöversynen vid ett senare tillfälle. Det är vettigt att först ha en överenskommelse om huvudlinjerna i Europeiska unionens 2020-strategi och en budgetöversyn som då presenteras av den nya kommissionen så att det nya kommissionskollegiet kan ta fullt ansvar för det förslaget med tanke på samarbetet inför den kommande budgetplanen.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Chris Patten sade att faran med Balkan är att de låtsas reformera och att EU låtsas tro på dem.

Det verkar vara det som sker i Bosnien som på ett alarmerande sätt glider mot dysfunktion, om inte destruktion. I Bosnien anser man att det internationella samfundet och EU misslyckats med att insistera på reformer och misslyckats med att stå upp mot Milorad Dodik, ledaren för Republika Srpska. Den höga representantens kansli, så länge det fortfarande finns, har underminerats, och det internationella samfundets auktoritet har försvagats.

Hur skulle ni besvara anklagelsen om att EU har en agenda för västra Balkan som gynnar serberna i Belgrad och Bagna Luca – och gör bosnierna till förlorare?

Kommer ni att uppmuntra den nya höga representanten och, när det har blivit bekräftat, kommissionens vice ordförande Catherine Ashton att göra Bosnien till högsta prioritet? Hur kommer ni att se till att EU:s särskilda representant har verkligt inflytande, ett tydligt mandat och ett enat stöd från EU bakom sig?

Talmannen. – Jag vill säga någonting mycket viktigt. Vi talar om resultatet från det senaste Europeiska rådets möte av den 19 november 2009. Jag vet att nästan vad som helst kunde ha sagts eller hänt under rådets möte, men detta var förmodligen inte en fråga på det senaste Europeiska rådets möte, så var snälla och håll er till ämnet, eftersom det är nödvändigt.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Jag frågade om Catherine Ashton, unionens höga representant, som utsågs förra veckan. Det handlar i allra högsta grad om "uppföljning av Europeiska rådets möte".

Talmannen. – Det är i sin ordning om kommissionens ordförande José Manuel Barroso vill svara på det. Jag ber er dock, kära kolleger, att hålla er till ämnet, som är så tydligt definierat.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) För det första vill jag säga att jag delar er oro om situationen i Bosnien. Det håller på att utvecklas till en extremt svår situation. Just nu diskuterar vi detta med de bosniska myndigheterna och med samtliga berörda aktörer, inom och utanför EU.

Självklart är mitt svar ja. Jag hoppas att Catherine Ashton kommer att ägna mycket uppmärksamhet åt detta, tillsammans med kommissionsledamoten för utvidgning och grannskapspolitik, eftersom Bosnien, som ni vet, ligger i Europeiska unionens område för potentiell utvidgning. Självfallet måste vi göra allt för att se till att landet etablerar sig på egen hand och att det kan stärka sin existens som fullvärdig och demokratisk stat, med en strävan att en dag ansluta sig till Europeiska unionen.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Ni talade precis om hur ni hade inlett ett samråd om processen efter Lissabon. Den kommer med andra ord att hanteras kollektivt av den nya kommissionen.

Det finns en hel del irritation över att det tagit så lång tid att inleda ett samråd. Det finns också en allvarlig rädsla för att det endast är en formalitet och att resultaten från samrådet inte kommer att ge några verkliga effekter på processen efter Lissabon.

Vilket är ert förslag för hur samtliga berörda parter och en grundanalys av samrådsförfarandet kan integreras i denna process och integreras i kommissionens dokument? Vilka kommissionsledamöter ska få i uppgift att se till att detta sker, och vilket är ert ansvar i detta avseende?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Mitt ansvar är den övergripande samordningen av kommissionen och av strategin. Jag kommer att arbeta med flera av kommissionsledamöterna, eftersom Europeiska unionens 2020-strategi som ni vet till sin natur är en övergripande strategi som omfattar väldigt viktiga sektorer, från ekonomisk konkurrens till hållbarhet – dvs. miljön – liksom aspekter av social delaktighet. Det är därför ett väldigt brett kompetensområde.

Ni har rätt när det gäller förseningen. Det finns en viss försening. Tyvärr beror det på att Europeiska rådet inte fattade sitt beslut tidigare, vilket i sin tur resulterade i att vi inte kunde få kommissionen på plats.

Därför lägger vi fram arbetsdokumentet idag så att allt kan vara färdigt till Europeiska rådets vårmöte i mars, eftersom vi redan borde ha haft en ny kommission på plats och vi fortfarande inte har det. Jag hoppas att vi har det i slutet av januari.

Så sent som i dag har jag i alla fall – och detta är en annan nyhet som jag vill berätta för er – fått namnen på de 27 nominerade kommissionsledamöterna. I dag alltså. Det är därför som vi är lite sena. Ändå anser jag att vi måste göra bästa möjliga av samrådet så att vi kan ha ett seriöst samråd om Europeiska unionens framtida 2020-strategi.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Herr Barroso! Jag skulle vilja återvända till den fråga som min kollega precis ställde. Den tidtabell ni gett oss är extremt snäv. Hur kan vi definiera en strategi som ska gälla från och med nu och fram till 2020 på bara tre månader? Vi ska utarbeta en strategi för hela EU om sociala, ekonomiska och miljörelaterade frågor, och vi får tre månader på oss och ett samråd som inleds i dag.

Jag anser att vi bör vänta tills den nya kommissionen är utsedd så att vi kan ställa våra frågor direkt till den och framför allt att vi bör ta tid på oss att skapa ett konkret projekt. Vi kan inte definiera ett projekt för Europeiska unionen på tre månader.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Jag delar er oro i denna fråga. Det är därför som vi har beslutat att göra detta nu och inte vänta till ett senare tillfälle. Ni kommer därför att få mer tid på er. Om vi ska vänta på att den nya kommissionens mandat träder i kraft kommer ni förmodligen att behöva vänta till slutet av januari, och därför inleder vi arbetet redan nu. Informationen kommer att publiceras på Internet i dag, om den inte redan finns där. Jag hoppas också på ett åtagande från er sida på denna punkt. Jag är själv redo att engagera mig i frågan.

I vilket fall som helst innebär Europeiska rådets vårmöte inledningen, och inte slutet, på denna process. Rådets roterande ordförandeskap – som Lissabonfördraget bevarar, som ni vet – det spanska ordförandeskapet, har uppmanat oss att utarbeta ett förslag till arbetsdokument som ska ligga till grund för en diskussion. Det är därför som jag så gärna ville presentera den redan nu. Jag ska göra mitt bästa för att se till att alla de som påverkas av denna fråga kan delta i och bidra till översynen av det som, även enligt vad ni själva betonat, är en väldigt viktig strategi.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr Barroso! Om vi ser på de viktigaste beslutsfattande befattningarna i EU:s topp så vinner det gamla EU matchen mellan nya och gamla EU med 3–0. Från och med den 1 januari 2012, när Europaparlamentet får en ny talman, kommer det inte att finnas någon på EU-toppen som kommer att företräda de 12 nya medlemsstaterna. Hur försvarar ni det beslutet?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) För det första är Europeiska rådets ordförande och unionens höga representant inte där för att företräda en del av Europa, utan de företräder hela Europa.

Låt mig säga att jag var väldigt nöjd med nomineringen av Herman Van Rompuy. När den svenske statsministern Fredrik Reinfeldt presenterade hans namn stod det klart att detta var namnet som skulle kunna skapa samförstånd runt förhandlingsbordet. Det faktum att han sedan kommer från Belgien, och instinktivt stöder gemenskapsmetoden och instinktivt är för EU – är också en väldigt fin hyllning till Belgien.

Med tanke på betydelsen av de nya medlemsstaterna anser jag dock att ni redan gjort deras betydelse tydlig genom att välja Jerzy Buzek till Europaparlamentets talman, en person som kommer från en ny medlemsstat, en person som har varit så engagerad i Europas återförening.

Vi som innehar dessa befattningar är inte här för att företräda ett land eller en region: vi företräder hela Europeiska unionen.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Förra veckan godkände rådet överenskommelsen mellan institutionerna om budgeten för 2010. Konsekvenserna av besluten som fattades i Köpenhamn borde inte bli en del av denna överenskommelse eller detta åtagande. De borde snarare vara föremål för en ändringsbudget.

Frågan jag vill ställa till er är väldigt enkel: med tanke på svårigheterna vi har upplevt när det gäller finansieringen av det andra delbeloppet för den ekonomiska återhämtningsplanen för denna budget, var tror kommissionen att de kommer att hitta medlen för att finansiera det första året av kampen mot klimatförändringarna, som kommer att kräva minst två miljarder euro? Dessutom kommer det beloppet att öka varje år, så varifrån tror ordföranden att pengarna ska komma?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (PT) Herr Portas! Tack för er fråga. Det är sant att det visade sig vara mycket svårt att få Europaparlamentet att enas om att godkänna en särskild budget för vissa av åtgärderna när det gäller energieffektivitet, energitrygghet och kampen mot klimatförändringarna. Men det gläder mig oerhört att detta har uppnåtts. Jag vill tacka alla som gjorde godkännandet av denna budget möjligt.

Om, vilket jag hoppas, vi når en överenskommelse i Köpenhamn kommer vi att behöva arbeta för att hitta de nödvändiga medlen för att genomföra denna överenskommelse inom ramen för budgeten.

Vi är inte riktigt där ännu, men jag är helt säker på att om medlemsstaterna når en överenskommelse om framtida finansiering av de begränsningsåtgärder som krävs för utvecklingsländerna, då kommer de även att behöva nå en överenskommelse om de medel som måste göras tillgängliga för att uppnå detta mål.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Herr Barroso! Utnämningen av Catherine Ashton och Herman Van Rompuy, och själva Lissabonfördraget, kommer att leda till förändringar i hur kommissionen fungerar. Vissa förändringar är fastställda i Lissabonfördraget medan andra förändringar är oprecisa och otydliga, och kommer att bli resultatet av vissa metoder och beslut. Jag vill fråga vilka förändringar som ni förutser i Europeiska kommissionens arbetssätt och funktion inom den närmaste framtiden och under de kommande åren. Just nu är det rätt tid att införa sådana förändringar och, som jag sade, finns det just nu möjligheter som inte är helt specificerade i Lissabonfördraget. Ni talade om utnämningen av vissa kommissionsledamöter. Jag talar om politik och åtgärder som inte bara begränsas till de nya kommissionsledamöternas ansvarsområden och funktioner.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Jag instämmer i er generella åsikt att institutionerna även är ett resultat av hur vi formar dem i praktiken. Det är därför jag var så glad över utnämningen av Catherine Ashton och Herman Van Rompuy, eftersom jag vet att båda två arbetar i en sann europeisk anda och är engagerade i gemenskapsfrågor.

När det gäller det praktiska kommer Catherine Ashton att bli unionens höga representant och kommissionens vice ordförande enligt Europeiska rådets beslut av den 1 december. Samma dag kommer hon att bli ansvarig för portföljen för yttre förbindelser i egenskap av kommissionens vice ordförande. Som kommissionens vice ordförande är hon ansvarig inför Europaparlamentet, och Europaparlamentet vet hur mycket Catherine Ashton är engagerad i parlamentarisk demokrati. Jag vet att hon är angelägen om att så snart som möjligt träffa utrikesutskottet så att hennes nya roll kan presenteras på rätt sätt.

När det gäller nästa kollegium kommer det även att bli en utfrågning av Catherine Ashton vid sidan av de andra utsedda kommissionsledamöterna. Det nya kollegiet kommer sedan att bli föremål för er gemensamma omröstning.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Herr talman, herr kommissionsledamot! Med hänvisning till förra veckans möte vill jag fråga er om ni själv är nöjd med urvalsprocessen där två viktiga topposter tillsattes, eller håller ni också med om att vissa av EU:s förfaranden för beslutsfattande fortfarande skulle behöva en stor dos av extra insyn och demokrati?

Jag vill fråga er om den tillämpade urvalsprocessen, där kandidaterna verkade dyka upp så plötsligt som från ingenstans, var ett sätt att bekräfta EU:s auktoritet, och om det ökade förtroendet för EU:s beslutsfattande? Ska stora politiska grupper på allvar fundera över vilka kandidater de föreslår för toppositioner i framtiden, kan urvalsprocessen revideras och förbättras på något sätt och vem ska i så fall göra det? Förmodligen blir det Europaparlamentet och dess ledamöters uppgift. Denna gång hade Finland högt kvalificerade kandidater, och vi bör vara glada över det.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) För det första, som ni vet, har bestämmelserna i Lissabonfördraget till fullo respekterats, och jag stöder självklart genomförandet av fördragen. Vi måste respektera rättsstatsprincipen i Europeiska unionen.

När det gäller de personer som utnämndes anser jag ärligt talat att vi måste respektera dem, eftersom Herman van Rompuy är Belgiens premiärminister och Catherine Ashton är kommissionsledamot. Jag anser därför att de har de egenskaper som krävs för att utföra sina uppgifter.

När det gäller institutionerna är det viktigt att notera att rådets ordförande måste utses av stats- och regeringscheferna. Det är inte ett val som det för den franska presidentposten eller den portugisiska presidentposten. Det gäller Europeiska rådets ordförande, och den ordföranden väljs av stats- och regeringscheferna. Det skiljer sig från valet av kommissionens ordförande, som valdes av stats- och regeringscheferna och sedan av Europaparlamentet. Vi måste respektera logiken i de olika institutionerna.

Jens Rohde (ALDE). – (DA) Herr talman, herr Barroso! Under denna punkt har det förekommit en hel del diskussion om kommissionens sammansättning och de olika portföljerna som kommissionsledamöterna ska få. En fråga som vi i gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa är väldigt oroade över är vilken portfölj som den nya kommissionsledamoten med ansvar för klimatfrågor kommer att få. Det kommer nämligen att bli avgörande när det gäller att kunna besluta om det bara rör sig om tomt prat eller om vi kommer att få en kommissionsledamot som verkligen kan göra skillnad när det gäller klimatförändringar – samtidigt som EU:s konkurrenskraft skyddas.

Jag vill därför fråga vad kommissionens ordförande gör och kommer att göra för att se till att posten som kommissionsledamot med ansvar för klimatfrågor får den tyngd som kommissionens ordförande har visat att den ska ha. I detta sammanhang har jag två specifika frågor: kommer kommissionsledamoten för klimatfrågor att vara ansvarig för energiområdet, och kommer han eller hon att få ett eget direktorat?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) För det första anser jag att det är rätt att välkomna att vi kommer att få en kommissionsledamot för klimatfrågor. Den posten har aldrig funnits tidigare. Det är just eftersom det finns så mycket att göra och för att jag vill ge extra tyngd åt denna funktion, för att använda ert uttryck, som jag har meddelat Europaparlamentet om beslutet att skapa befattningen kommissionsledamot för klimatfrågor. Den kommissionsledamoten kommer att få flera uppgifter. Han eller hon kommer att integrera klimatfrågorna, eftersom klimatfrågor handlar om energi men även om miljö, forskning, jordbruk och industri. Så befattningen innebär en väldigt viktig samordnande roll för klimatinsatser, både internt och externt.

Det framgår med all tydlighet att Köpenhamn inte kommer att bli slutet på denna process. Jag hoppas att vi kommer att nå ett operativt avtal i Köpenhamn, men det kommer också att finnas en hel del saker att göra efter Köpenhamn, inklusive arbetet med våra huvudpartner.

Kommissionsledamoten för klimatfrågor kommer därför få en väldigt viktig roll, externt och internt, när det gäller att uppfylla våra förväntningar om en stark klimatpolitik för Europeiska unionen.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr Barroso! Efter utnämningen av den nye ordföranden Herman van Rompuy har det förekommit en hel del spekulationer om det kommer att införas några direkta EU-skatter. Kan ni ärligt och uppriktigt berätta om så är fallet, och om hur ni i så fall tänker driva in sådana skatter?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) För det första förstår jag inte kopplingen mellan skatter och Herman Van Rompuy eftersom det inte är rådets uppgift att föreslå skatter. Det ligger inom kommissionens befogenheter.

Mitt svar är följande. För det första svarar jag alltid ärligt, så ni behöver inte be mig att ärligt besvara en fråga. För det andra kommer jag att titta på alla frågor som gäller skatter inom EU. Vi måste se över det. Vi måste se till EU:s egna resurser. Vi har lovat Europaparlamentet att göra det. Enligt det program som antogs när jag valdes skulle vi titta på eventuella egna resurser. Det står i programmet som antogs av Europaparlamentet.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Kommissionen fortsätter anslutningsförhandlingarna med Turkiet på ett extremt okritiskt sätt. Genom att göra det visar den knappt något intresse för stämningssläget i medlemsstaterna och deras invånare. Utnämningen av Herman Van Rompuy till Europeiska rådets permanenta ordförande innebär att man valt en tydlig motståndare till Turkiets anslutning, och jag citerar honom: ”Turkiet är inte Europa och kommer aldrig att bli Europa. De allmänna värden som existerar i Europa, som också är de grundläggande värdena i kristendomen, skulle förlora sin kraft om ett stort muslimskt land som Turkiet anslöt sig.”

Jag undrar därför vilken inställning kommissionen har till ett sådant otvetydigt uttalande? Om nu allmänhetens oro i detta avseende inte tas på allvar, hur ställer man sig till oron hos Europeiska rådets ordförande?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Kommissionen respekterar medlemsstaternas hållning i frågan, och medlemsstaterna har enhälligt beslutat att förhandla med Turkiet. Vi uppfyller det mandat som vi har fått för att förhandla på medlemsstaternas vägnar med Turkiet och med andra kandidatländer.

Det är viktigt att komma ihåg att detta var ett enhälligt beslut hos medlemsstaterna. Det var inte ett påhitt från kommissionens sida. Det fattades ett enhälligt beslut bland medlemsstaterna om att förhandla med Turkiet och andra om möjligheten att ansluta sig till EU.

Det är tydligt att Turkiet inte är redo för anslutning – inte heller kommer vi att ge dem medlemskap – men vi bör fortsätta förhandla utifrån en positiv grundsyn med samtliga kandidatländer.

När det gäller Herman Van Rompuys uttalande brukar jag inte kommentera uttalanden. Som rådets ordförande var han väldigt tydlig med att han även kommer att respektera mandatet som han får från medlemsstaterna.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE). – (ES) Herr talman! Jag tänker ta upp två begrepp, nämligen samordning och flexibilitet.

Ett problem har uppstått kring alla de frågor som vi diskuterar i rådet. Under de senaste åren har det funnits en extrem brist på samordning mellan kommissionens olika generaldirektorat. Klimatpolitiken har ofta betraktats fristående från den vetenskapliga expertis som finns hos generaldirektoratet för forskning. Den politiken har också förts oberoende av t.ex. markanvändning som är kopplat till klimatförändringar.

Min första fråga är följande. Är ni beredd att organisera och stärka den interna samordningen på ett sådant sätt att när vi utser våra kommissionsledamöter kan vi vara säkra på att den interna samordningen kan garanteras?

Min andra fråga rör det faktum att vi talar om konkurrenskraft, om en ekonomisk kris. Är kommissionen även beredd att vara mer flexibel i vissa frågor, t.ex. Reach och dess genomförande, som kommer att skada vår konkurrenskraft något oerhört? Kan kommissionen tänka sig att bli mer flexibel?

Min avslutande idé om denna sammanhållningspolitik är att vi inte kan tala om ekonomi och återhämtning utan att tala om att avreglera energimarknaderna. Det finns länder som inte har någon energimarknad, som t.ex. Spanien när det gäller gas. Det innebär att priserna stiger och att utveckling blir omöjligt.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (PT) Jag kommer göra allt jag kan för att förbättra kommissionens interna samordning. Jag anser dock att samordningen har varit bra. Det märks på att kommissionen alltid har beslutat enhälligt.

Det är helt naturligt att olika kommissionsledamöter försöker prioritera den fråga som är hans eller hennes största problem. Det kommer inte som någon överraskning att kommissionsledamöten som ansvarar för miljö visar ett större intresse för miljöfrågor än vad kommissionsledamöten med ansvar för industrin gör, som i sin tur visar ett större intresse för frågor som rör industriell utveckling. Det som till sist räknas är kommissionskollegiets beslut, och där har det varit en effektiv samordning.

Vi vill dessutom utveckla en avancerad miljöpolitik samtidigt som vi garanterar konkurrenskraften för våra företag. Jag anser att förslagen som lagts fram av kommissionen kommer ge oss lämpliga lösningar ifall andra länder inte instämmer i vår höga ambitionsnivå när det gäller miljöskydd. Vi vill inte lägga ut europeiska arbeten på länder som inte har våra stränga miljökrav.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman, herr Barroso! Jag skulle vilja ha ett tydligt uttalande från er när det gäller er inställning i två frågor som är förknippade med sammansättningen av nästa kommission.

För det första hörde jag er säga här i kammaren att ni planerade att dela upp portföljen för rättsliga och inrikes frågor till två separata portföljer: en för grundläggande rättigheter och rättvisa och en för säkerhet och invandring. I eftermiddags hörde jag er dock tala om en portfölj för grundläggande rättigheter och rättvisa och en portfölj för inrikesfrågor. Det tycker jag låter som en mycket bättre kombination, eftersom det innebär att invandring inte längre kommer att ses som ett säkerhetshot eller som en fråga underordnad säkerheten. Att fokusera på invandringen på det sättet anser jag inte bara vara fel utan även farligt.

Jag vill veta om denna strategi kommer att antas och om den kommer att påverka strukturerna för generaldirektoratet – just nu generaldirektoratet för rättsliga och inrikes frågor. Jag vill också höra ett åtagande från er sida när det gäller det lagstiftningsprogram som kommer att genomföras inom ramen för Stockholmsprogrammet på området rättvisa, säkerhet och frihet. När nu Lissabonfördraget träder i kraft kommer Europaparlamentets roll att vara avgörande från början, och jag vill höra ett tydligt åtagande från er sida att ni kommer att engagera denna kammare i utvecklingen av lagstiftningsprogrammet från Stockholmsprogrammet.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (PT) Herr López Aguilar! Som svar på er andra fråga: ja, vi vill gärna att parlamentet ska vara delaktigt, och därför kommer detta att vara en prioritet för nästa kommission, någonting som redan uttrycks i konstitutionen, inte minst därför att parlamentet kommer att ha större beslutsamt i den här frågan.

Vad gäller frågan om portföljen så vill jag gärna säga att det kommer att finnas en kommissionsledamot med särskilt ansvar för rättvisa och grundläggande rättigheter och en kommissionsledamot med särskilt ansvar för inrikes frågor.

Det finns en säkerhetsaspekt på frågor som rör immigration. Till exempel kommer Frontex fortfarande att vara underställt kommissionsledamoten med ansvar för inrikes frågor. Det finns ingen anledning att lägga det ansvaret på någon annan kommissionsledamot. När det gäller integrationsfrågor är det min avsikt att ge ansvaret till kommissionsledamoten med ansvar för sociala frågor.

Precis som Juan Fernando López Aguilar menar jag att vi inte bara bör se immigration ur ett säkerhetsperspektiv. En annan aspekt är kampen mot illegal invandring och traffickingnätverk. Den sköter Frontex. Därför måste Frontex vara underordnat den kommissionsledamot som arbetar med sådana frågor. Däremot kommer jag att ge ansvaret för alla immigrationsfrågor som rör integration till kommissionsledamoten med ansvar för sociala frågor, eftersom de hör till det sociala området.

Reimer Böge (PPE). – (DE) Europeiska rådet har uttryckt förhoppningar om att en överenskommelse om strukturen för den europeiska avdelningen för yttre åtgärder om möjligt ska kunna nås före slutet av april. Kommissionen måste godkänna dessa förslag, och jag skulle vilja fråga er, herr Barroso, om kommissionen innan förslagen godkänns kommer att lägga fram lämpliga förslag och ta upp dessa under förhandlingarna, särskilt med hänsyn till anpassningen av den fleråriga ekonomiska planeringen, anpassningen av det interinstitutionella budgetavtalet och, i de fall där ansvaret för utrikespolitiska program flyttas, anpassningen och omförhandlingarna av dessa program som ju redan är föremål för medbeslutande. Detta är nödvändigt, för om de problem jag har nämnt inte blir lösta kommer avdelningen för yttre åtgärder bara att bli en galjonsfigur utan nödvändiga budgetanslag och utan möjligheter att bestämma sitt innehåll. Hur ska kommissionen gå tillväga för att lösa dessa uppgifter tillsammans med parlamentet under de kommande månaderna?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr Böge! Tack för er fråga. Jag vet hur engagerad ni är i budgetreglerna och parlamentets kompetens.

Mitt svar är ja, naturligtvis kommer vi vid lämplig tidpunkt att lägga fram förslag till parlamentet om att genomföra nödvändiga justeringar så att den nya avdelningen för yttre åtgärder kan få de medel, de budgetanslag, som den behöver för att genomföra alla sina åtgärder.

Som jag sade tidigare så vill vi att det här ska bli en av de stora framgångarna med Lissabonfördraget. Jag anser att detta är ett mycket viktigt initiativ, och naturligtvis ska vi samarbeta med parlamentet i den här frågan, med utgångspunkt från det förslag som kommer att läggas fram av vice ordföranden Catherine Ashton, i egenskap av hög representant.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). – (FR) Herr Barroso! Jag vill göra er uppmärksam på att vi om några dagar kommer att högtidlighålla den internationella dagen för solidaritet med det palestinska folket.

Vi kan inte tillåta att man fortsätter att krossa, kolonisera, sårta och döda palestinierna.

Vi européer med våra värderingar om solidaritet och broderskap har ett ansvar att snabbt hitta en lösning på deras situation, innan den förvandlas till ett blodbad.

Den israeliska regeringen fortsätter sin kolonisation i ilmarsch, efter att den inlett året med att begå krigsförbrytelser. Symboler och tårar räcker inte längre. Nu finns det bara ett sätt att stoppa den israeliska regeringens dödsbringande politik, och det är att erkänna den palestinska staten och ge den en chans att existera.

Palestinierna har samma rätt som alla andra folk att föra en värdig tillvaro som uppfyller deras förhoppningar.

Kommer ni, herr Barroso, som kommissionens ordförande, tillsammans med Catherine Ashton, att vidta några sådana åtgärder, och i så fall hur?

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Först av allt vill jag instämma i era uttalanden om solidaritet med det palestinska folket som utan tvekan är drabbade av brist på respekt för deras rätt till självbestämmande.

Som svar på den specifika fråga ni ställde till mig vill jag påpeka att det är medlemsstaternas ansvar att bestämma om de erkänner en annan stat eller inte.

Vår hållning – samma hållning som kommissionen alltid har haft – går ut på att stödja samexistens mellan två stater: staten Israels rätt att existera fritt och utan hot mot dess säkerhet, och parallellt med detta det palestinska folkets rätt att bygga sin egen stat.

Vi vill att samexistensen mellan dessa två stater ska göra det möjligt att förändra situationen, inte bara för israelerna och palestinierna utan för hela regionen, eftersom situationen där verkligen är mycket allvarlig. Det är inte bara det palestinska folkets förhoppningar som äventyras, utan även freden i regionen och freden i hela världen.

Talmannen. – Tack, herr kommissionsordförande. Vi har uppnått mycket mer än förra gången, för en månad sedan. Jag vill också tacka er för att ni har hållit tiden så precis. Vi förstår att det inte alltid är lätt att besvara komplicerade frågor på en minut.

Jag tror att det är till stor hjälp om vi alla inom de två institutionerna kan förstå varandra. Det är att ta ansvar, och det är en mycket viktig signal till våra medborgare att de två institutionerna kan diskutera olika frågor och kommunicera med varandra.

Vi ses igen vid frågestunden nästa månad.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice ordförande

9. Flerårigt program 2010-2014 om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa (Stockholmsprogrammet) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om det fleråriga programmet 2010–2014 om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa (Stockholmsprogrammet).

Beatrice Ask, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Ärade utskottsordförande, parlamentsledamöter! Vid Europeiska rådets möte den 10–11 december kommer ett nytt femårigt program för området frihet, säkerhet och rättvisa att antas. Programmet ska efterträda det nu gällande Haagprogrammet från 2004. Det nya programmet har föregåtts av en lång förberedelseprocess som inleddes för över två år sedan genom de så kallade framtidsgrupperna.

Programmet kommer att bygga på kommissionens meddelande men också på de många synpunkter som framförts från nationella parlament, det civila samhället och olika EU-organ och -byråer under processens gång. Programmet är naturligtvis också ett resultat av intensiva kontakter och ingående förhandlingar med EU:s medlemsstater, men också med Europaparlamentet. Europaparlamentets inställning till det framtida samarbetet är betydelsefullt, inte minst mot bakgrund av den förstärkta roll som parlamentet får genom Lissabonfördraget.

Utifrån de tidigare arbetsprogrammen Tammerfors- respektive Haagprogrammen så har betydande framsteg gjorts av EU på området för frihet, säkerhet och rättvisa. Men Europa står fortfarande inför utmaningar som vi måste lösa gemensamt på europeisk nivå. Ikraftträdandet av Lissabonfördraget ger oss nya möjligheter att göra det, och det nya fleråriga arbetsprogrammet Stockholmsprogrammet kommer därför att baseras på de nya möjligheter som Lissabonfördraget ger.

Visionen för Stockholmsprogrammet är ett tryggare och öppnare Europa, där enskildas rättigheter värnas. Medborgarnas, de enskilda människornas, behov ska tydligare än tidigare vara utgångspunkten för det framtida samarbetet på området. Vi arbetar på uppdrag av medborgarna, och det framtida EU-samarbetet måste kännas angeläget för våra medborgare. Det bör därför utgå från verkliga problem, ställa relevanta frågor och inriktas på konkreta åtgärder som ger ett mervärde i människors vardagsliv.

Det framtida samarbetet på området ska också bygga på en bättre balans mellan åtgärder som syftar till att skapa ett säkert och tryggt Europa och åtgärder som syftar till att skydda den enskildes rättigheter.

Utifrån ett medborgarperspektiv är brottsbekämpning viktigt. Medborgarna förväntar sig att EU-samarbetet underlättar insatser mot den gränsöverskridande kriminaliteten, men de förväntar sig också frihet och rättvisa. Som jag betonat förr inför Europaparlamentet så måste åtgärder som syftar till att åstadkomma ökad trygghet och åtgärder för att säkerställa rättssäkerhet och individens rättigheter gå hand i hand, och det är naturligtvis också möjligt.

När det gäller bekämpandet av den gränsöverskridande brottsligheten är utmaningarna stora. Narkotikahandel, människohandel och terrorism är en realitet på vår kontinent, samtidigt som vi har fått nya typer av brottslighet, exempelvis på grund av Internet. Vi kan inte låta nations- eller myndighetsgränser hindra de brottsbekämpande myndigheterna från att effektivt utföra sitt arbete.

Det gränsöverskridande brottsbekämpningssamarbetet har utvecklats, men vi har mer kvar att göra för att uppnå ett effektivt europeiskt polisiärt och straffrättsligt samarbete. Det behövs gemensamma lösningar på gemensamma problem. Ett väl utvecklat polissamarbete, ett effektivt informations- och erfarenhetsutbyte och välutvecklade arbetsmetoder är grundläggande för att hantera dessa problem.

En central del i brottsbekämpningen är naturligtvis ett effektivt och behovsanpassat informationsutbyte. På europeisk nivå bör man i vissa fall standardisera, behovsanpassa och effektivisera informationsutbytet. Samtidigt är det ytterst viktigt att säkerställa att informationsutbytet väl uppfyller de grundläggande krav på data- och integritetsskydd som vi måste ställa och att inte mer information samlas in och lagras än vad som behövs för att uppfylla syftet. Vi ska skapa ett säkert Europa där den gränsöverskridande brottsligheten bekämpas effektivt samtidigt som den personliga integriteten respekteras. Det är fullt möjligt och helt nödvändigt att göra båda sakerna. Det handlar om att rätt balansera olika insatser.

Principen om ömsesidigt erkännande ska fortsättningsvis vara en grundprincip för det rättsliga samarbetet. En förutsättning för att medlemsstaterna ska vilja erkänna och verkställa andra staters domar och beslut är att det finns ett ömsesidigt förtroende för de rättsliga systemen. Det handlar också om förtroende mellan våra nationella myndigheter och om att medborgarna ska känna förtroende för de åtgärder som man beslutar om. Ett sätt att öka förtroendet är att öka kunskapen om varandras rättsliga system. Det kan röra sig om utbildningsinsatser, utbytesprogram, förstärkning av befintliga nätverk och välutvecklade utvärderingsmekanismer.

Men den kanske viktigaste förtroendeskapande åtgärden är att garantera vissa minimirättigheter oavsett var man befinner sig i unionen. Det handlar om enkla saker som att t.ex. på ett språk som man förstår få reda på vad man är anklagad för och vilka rättigheter man har som misstänkt eller brottsoffer i en rättsprocess. Det är mycket glädjande att vi inom rådet har kunnat enas om en färdplan för hur de processuella rättigheterna för misstänkta och tilltalade ska tas om hand och genomföras steg för steg. Det är önskvärt att färdplanen görs till en del av Stockholmsprogrammet och jag tror också att det kommer att bli så.

Stockholmsprogrammet bör även ha ett tydligt brottsofferperspektiv. Medborgare som blir utsatta för brott i det egna landet eller i en annan medlemsstat bör få relevant information på ett språk som de förstår och erbjudas lämpligt stöd, information och skydd före, under och efter det straffrättsliga förfarandet. Därutöver bör brottsoffer också erbjudas adekvat ersättning för den skada som de orsakats.

Slutligen vill jag säga ett par ord om de civilrättsliga frågorna, som i hög utsträckning påverkar och berör enskilda medborgares vardagsliv. En konkret fråga är översynen av Bryssel I-förordningen om erkännande och verkställighet av avgöranden från andra medlemsstater. Det kan låta som väldigt tekniska frågor, men de är av stor betydelse för enskilda medborgare.

En av de viktigaste frågorna gäller avskaffandet av exekvaturförfarandet. Idag måste den som vill ha ett avgörande verkställt i en annan medlemsstat först ansöka om och sedan beviljas verkställighet av en domstol i det landet. Det tar tid och medför kostnader för den enskilde. Vi har noterat att det finns ett stort stöd för avskaffandet av exekvaturförfarandet men att det måste förenas med processuella garantier och regler om lagval.

Detta var några av de stora och viktiga frågor som lyfts fram av Sverige, liksom av många medlemsstater. Jag vill tacka så mycket för uppmärksamheten och ser fram emot att få lyssna till era kommentarer och svara på frågor. Men innan jag gör det vill jag lämna över ordet till min ministerkollega Tobias Billström, som har ansvar för och ska presentera några av de asyl- och migrationsfrågor som är betydelsefulla i det kommande Stockholmsprogrammet.

Tobias Billström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman, ärade ledamöter! Jag vill börja med att tacka Europaparlamentet för ett mycket gott samarbete i fråga om det europeiska stödkontoret för asylfrågor. Det återstår några formaliteter att reda ut, men snart finns förutsättningarna på plats för att inrätta kontoret. Rådet ser mycket positivt på det konstruktiva samarbetet med Europaparlamentet som lett till att vi uppnått detta resultat. Det bådär gott inför det utökade samarbete som vi står inför i och med Lissabonfördragets ikraftträdande. Att vi har kunnat komma fram till ett snabbt beslut i fråga om stödkontoret är ett gott exempel på en effektiv och väl fungerande medbeslutandeprocess.

Det vi ska debattera här i dag är ju det kommande femårsprogrammet för arbetet med de rättsliga och inrikes frågorna. Jag vill börja med att konstatera att det har hänt mycket inom EU på asyl- och migrationsområdet de senaste åren. Vi har till exempel fattat beslut om gemensam lagstiftning både i fråga om de första grunderna för en gemensam invandringspolitik och för ett gemensamt asylsystem. Det är en målsättning som för övrigt slogs fast i de båda föregående arbetsprogrammen från Tammerfors och Haag. När Europeiska rådet förra året antog den europeiska pakten för asyl och invandring gavs ny politisk kraft åt detta politikområde. Nu är det dags att slå fast kursen för den fortsatta utvecklingen av politiken på detta område. Utgångspunkten i vårt arbete är att väl hanterad migration kan vara positivt för alla berörda aktörer, inte bara för de enskilda medlemsstaterna och för EU som helhet, utan även för ursprungsländerna och de enskilda migranterna. Om vi ska kunna leva upp till målen i Lissabonstrategin om att EU ska vara en dynamisk och konkurrenskraftig ekonomi, kommer vi sannolikt att behöva öppna för arbetskraftsinvandring i större utsträckning än vad som görs i dag, inte minst med tanke på den demografiska utmaning som vi står inför.

För att understryka migrationens internationella dimension bör frågan om samarbete med ursprungs- och transitländer inom ramen för den globala ansatsen för migration och utveckling vara avstampet i Stockholmsprogrammet. De instrument som utvecklats, som exempelvis partnerskap för rörlighet, bör fortsätta att utvecklas och konsolideras på ett strategiskt sätt. Kopplingen mellan migration och utveckling måste bättre tillvaratas, och lämpliga åtgärder för att bättre ta tillvara migrationens positiva effekter på utvecklingen måste stärkas.

I arbetet med Stockholmsprogrammet har det framkommit att det råder enighet kring uppfattningen att medlemsstaterna tillsammans och på ett samordnat sätt måste motverka den olagliga invandringen till EU. Utvecklandet av en effektiv återvändandepolitik är en viktig faktor i detta arbete. Det råder ingen tvekan om att Frontex har en viktig funktion att fylla i det sammanhanget, och det är tydligt att medlemsstaterna vill se byrån förstärkt. Att öka samarbetet med ursprungs- och transitländerna är också av största intresse. Jag vill dock understryka att det i arbetet mot den olagliga invandringen är viktigt att vi upprätthåller en balans, så att säkerhetsinriktade åtgärder inte genomförs på bekostnad av att laglig invandring till EU kompliceras eller att asylsökandes tillgång till asylprocessen försvåras. Riskerna för sårbara grupper, exempelvis ensamkommande barn, måste också minimeras. Kommissionen kommer att ta fram en handlingsplan med åtgärder som beaktar barnets bästa.

Frågan om solidaritet och ansvarsfördelning kommer att tas upp i Stockholmsprogrammet. Det finns inga enkla lösningar. Vår utgångspunkt bör vara att sträva efter breda och hållbara lösningar, utifrån den globala ansatsen för migration och insikten att gemensamt samarbete med tredje land är en avgörande faktor. Någon form av solidaritetsmekanism för att kunna hjälpa de medlemsstater som befinner sig under särskilt tryck och tar emot en oproportionerligt stor andel asylsökande behöver utvecklas. Medlemsstaterna måste också få stöd för vidare kapacitetsutbyggnad. Frontex måste stärkas och få en större roll i återvändandearbetet. Målsättningen är att vi på ett bättre sätt ska kunna visa solidaritet både med de medlemsstater och de tredje länder som är mest utsatta för ett migrationstryck. Samtidigt måste vi vara tydliga med att det krävs en heltäckande ansats som är hållbar på både kort och lång sikt.

Det är viktigt att det i Stockholmsprogrammet slås fast att det sedan tidigare utsatta målet att skapa ett gemensamt europeiskt asylsystem senast 2012 står kvar. Grundpelaren i det gemensamma asylsystemet måste vara att en enskild asylsökande ska få ett likvärdigt mottagande och få sin ansökan bedömd efter samma kriterier, oavsett till vilken medlemsstat han eller hon anländer. För att vi ska kunna åstadkomma detta är ett välfungerande praktiskt samarbete fundamentalt. I detta sammanhang kommer stödkontoret för asylfrågor att ha en viktig uppgift att fylla.

En annan viktig del av det gemensamma asylsystemet är den så kallade yttre dimensionen. Jag tänker då främst på vidarebosättning av flyktingar från tredje land. Kommissionen har nyligen presenterat ett förslag till ett gemensamt EU-program om vidarebosättning. Det är en aspekt som flertalet medlemsstater gärna ser avspeglas i Stockholmsprogrammet.

För att målsättningen att vi ska ha ett gemensamt asylsystem 2012 ska kunna uppfyllas krävs det ett nära samarbete mellan rådet och parlamentet. Det ligger ett antal förslag till rättsakter på bordet. Vi måste först och främst komma vidare med dem.

Kopplingen mellan EU:s interna arbete med de rättsliga och inrikes frågorna och unionens yttre förbindelser har blivit allt viktigare för att framsteg ska kunna göras, inte bara inom asyl- och migrationspolitiken. EU:s roll som global aktör på detta område bör därför stärkas, och särskild fokus bör ligga på partnerskap och på samarbete med tredje länder. RIF-perspektivet i EU:s yttre förbindelser behöver utvecklas.

Detta är huvuddragen i ordförandeskapets utkast till Stockholmsprogrammet. Vi befinner oss nu i slutet av en mycket intensiv förhandlingsperiod, och programmet kommer förhoppningsvis att antas inom ett par veckor.

Avslutningsvis vill jag säga några ord om Lissabonfördraget. Det nya fördraget innebär stora förändringar på området frihet, säkerhet och rättvisa genom att ett antal nya rättsliga grunder införs. Det så kallade ordinarie lagstiftningsförfarande som introduceras innebär att Europaparlamentet ges en stärkt roll i lagstiftningsprocessen på en rad områden. Minister Ask och jag ser fram emot det ökade samarbetet med Europaparlamentet. Jag tror också att de nationella parlamentens nya uppgifter kommer att vara viktiga för att stärka den demokratiska kontrollen över detta politikområde. Tack så mycket för uppmärksamheten. Precis som min kollega Beatrice Ask sade, ser vi nu fram emot era synpunkter.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Efter de utmärkta inläggen från Beatrice Ask och Tobias Billström ska jag inrikta mig på de viktigaste frågorna.

Först av allt vill jag tacka för att ordföranden i sitt meddelande har behållit Stockholmsprogrammets anda och ställt de europeiska medborgarna i centrum för åtgärderna inom programmet. Texten ska antas vid RIF-rådets nästa möte och därefter vidarebefordras till Europeiska rådets möte i december, och vi hoppas att det kommer att bli en ambitiös och balanserad text, och naturligtvis också att den kommer att återspegla den nya balansen mellan institutionerna.

Ni kommer nu att bli medlagstiftare inom snart sagt alla områden som rör rättsliga och inrikes frågor, och det är därför sant att den här parlamentariseringsen av EU innebär att Europaparlamentet får större makt inom beslutsprocessen, men också att de nationella parlamenten får större kontroll över sina respektive regeringar. Parlamentens ökade delaktighet innebär en möjlighet för det viktiga området frihet, säkerhet och rättvisa.

Nu ska jag komma till de prioriterade frågor som ni lyfter fram i ert resolutionsförslag. Ni understryker vikten av att respektera de grundläggande rättigheterna. Ni gör rätt i att lyfta fram vikten av fri rörlighet, vilket är en stor tillgång som naturligtvis inte får ifrågasättas.

När det gäller de grundläggande rättigheterna har vi fått två viktiga genombrott i och med Lissabonfördraget: stadgan om de grundläggande rättigheterna blir bindande, och unionen som helhet har nu möjlighet att underteckna den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. Som ni påpekar i er resolution måste vi skapa ett omfattande dataskyddssystem som innefattar tekniska framsteg. Kommissionen kommer att presentera ett meddelande i det här ämnet under 2010. Jag tror också att det här dataskyddssystemet måste täcka all politik som unionen för inom olika områden.

Ni lyfter också fram skyddet för barn. Under Sveriges ordförandeskap firade vi än en gång den internationella konventionen om barnets rättigheter, som nu är inne på sitt tjugonde år. EU måste även fortsättningsvis ligga i framkant i den här frågan. Därför kommer vi att presentera en färdplan för ensamkommande barn i början av 2010.

I allmänhet har kommissionen och parlamentet samma önskan när det gäller att bekämpa alla former av diskriminering och att främja jämställdhet mellan män och kvinnor. Det gläder mig att parlamentet och kommissionen väljer samma angreppssätt och ställer de europeiska medborgarna i centrum för sina åtgärder när det gäller fri rörlighet, rösträtt, konsulärt skydd och så vidare. Vi kommer nu att kunna genomföra allt detta i praktiken. Genom Lissabonfördraget sanktioneras proceduren för medborgarinitiativ, och kommissionen har just offentliggjort en grönbok i den frågan. Ett förslag med utgångspunkt från resultaten av de samråd som hållits kommer att läggas fram under 2010.

Som Beatrice Ask nyss förklarade på ett mycket bra sätt måste vi få domarna i våra medlemsstater att vara delaktiga i en gemensam rättskultur. För att uppnå det krävs utbildning. Vi har gett ett löfte i och med Stockholmsprogrammet: minst hälften av alla domare och åklagare inom EU ska ha fått Europautbildning eller deltagit i ett utbyte med en annan medlemsstat.

Ni lyfter även fram behovet av att öka möjligheterna till rättslig prövning och att se till att ekonomin fungerar på ett tillfredsställande sätt. Ni sätter fokus på att skydda brottsoffer: offer för våld i hemmet och offer för terrorism. Kommissionen kommer även att lägga fram förslag i den frågan, tack vare de möjligheter som erbjuds i och med Lissabonfördraget.

När det gäller skydd och säkerhet lyfter ni fram bristen på en övergripande strategi för säkerhetsarkitektur och gränsförvaltning. Därför, som Beatrice Ask just förklarade på ett utmärkt sätt, innehåller Stockholmsprogrammet en verklig strategi för inre säkerhet – en strategi som naturligtvis respekterar de grundläggande rättigheterna och som kompletterar strategin för yttre säkerhet.

Denna övergripande strategi för inre säkerhet bygger på polisiärt och straffrättsligt samarbete och på att styra tillträdet till europeiskt territorium.

Som Tobias Billström så riktigt påpekade alldeles nyss måste integrationspolitiken vara en del av en långsiktig vision för att optimera invandrarnas bidrag till den ekonomiska och sociala utvecklingen. Vi måste ge lagliga invandrare en tydlig och enhetlig status. Vi måste dessutom förebygga och minska illegal invandring samtidigt som vi respekterar mänskliga rättigheter och människors värdighet. Jag kan tillägga att vi i den frågan har lagt fram innehållet i det övergripande angreppssätt som ska göra det möjligt att sammanlänka utveckling och invandring.

Vad gäller asylfrågan vill jag instämma i er uppmaning till äkta solidaritet mellan medlemsstaterna. Vår union måste bli ett verkligt enat skyddsområde som bygger på respekt för grundläggande rättigheter och hög säkerhetsstandard, och asyl måste, som Tobias Billström påpekade, erbjudas enligt samma kriterier inom hela Europa. Solidaritet måste visas fullt ut mellan medlemsstaterna, och i synnerhet gentemot dem som tar emot störst antal flyktingar.

Detta område med frihet, säkerhet och rättvisa kräver naturligtvis en stark yttre dimension som följer EU:s utrikespolitik. I er resolution nämns flera gånger vikten av att övervaka och genomföra utvärderingar. Vi håller med er även på den punkten. Vi måste minska den betydande klyfta som finns mellan de standarder och program som antas på EU-nivå och det sätt på vilket de tillämpas på nationell nivå. Vi måste också ta hänsyn till de olika lagförslagens möjliga inverkan på medborgarna, och vi måste förbättra vårt sätt att utvärdera de instrument som antas.

Sammanfattningsvis är kommissionen alltså fullt delaktig i förhandlingarna om Stockholmsprogrammet. Jag har redan nämnt hur nöjd jag är med samarbetet med det svenska ordförandeskapet, som verkligen har gjort ett ordentligt och seriöst arbete tillsammans med oss. Parlamentets åsikt är naturligtvis mycket viktig för oss, inte minst i dessa sista skälvande ögonblick innan Stockholmsprogrammet antas av Europeiska rådet. Det är därför som jag uppriktigt vill tacka er, och det är också därför som jag i min tur kommer att lyssna mycket uppmärksamt på er. Tack, parlamentet.

Manfred Weber, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr vice ordförande, ministrar, mina damer och herrar! Jag har suttit i parlamentet i fem år nu, och jag arbetar inom området rättsliga och inrikes frågor. I dag är därför en glädjens dag för mig, eftersom vi har tillfälle att debattera programmen för de kommande fem åren, då vi kommer att kunna hålla rådslag om framtiden i egenskap av ett europaparlament som står på jämlik fot när det gäller lagstiftningen.

I dag diskuterar vi ett ärende, ett ämnesområde, som engagerar allmänheten: ett område där allmänheten väntar sig svar från oss, ett område där de till och med säger att vi behöver mer av Europa. Så är det inte med alla ämnesområden, men i det här fallet är det så. De ställer krav på oss. De vill ha svar från oss. Därför vill

jag mycket kort beskriva den förändring som kommer att bli resultatet av den nya arbetsgrunden och dessa ämnen.

För det första gäller det samarbetet med rådet. Vi har alltid företrädare för rådet här, och i egenskap av ordförande för rådet säger de alltid till oss att parlamentet är väldigt viktigt och att vi måste samarbeta. Men när de lämnar den rollen så brukar den förståelsen för det mesta ebba ut. Det är upp till oss parlamentsledamöter att kräva av rådet att de inte längre tillåter sig att tappa bort den här förståelsen eller att – som i fallet med Swift-avtalet – skapa prejudikat utan att låta oss i parlamentet vara delaktiga i godkännandeprocessen. Så kan det inte få gå till, och så ska det heller inte gå till i framtiden. Det var ett exempel på hur institutionerna misslyckades med att ta varandra på allvar.

För det andra måste vi skapa nya idéer. Det nya fördraget ger oss möjlighet att lägga fram lagstiftningsinitiativ. Om vi vill stärka Frontex kan vi inte bara efterlysa förändringar och komma med förslag, utan vi måste också lägga fram en lagstiftning. I framtiden kommer vi att få möjlighet att göra det.

För det tredje vill jag säga att vi måste vara en seriös partner och inte bara komma med önskelistor. Om vi till exempel ägnar oss åt kampen mot illegal invandring kan vi inte bara anta de utomparlamentariska organisationernas hållning, utan vi måste vara en seriös partner. Slutligen måste Europaparlamentet ta subsidiariteten på allvar. Om vi har kompetens måste vi också överväga vilka ämnesområden som kan skötas bättre på nationell eller regional nivå.

Dessa fyra punkter tror jag är betydelsefulla inför de kommande åren. Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) (hade gärna sett att förslagen till Stockholmsprogrammet var ännu mer ambitiösa, men i dag ska vi glädja oss åt att vi nu går in i denna nya fas, och allt som återstår att säga är: låt oss skrida till verket!

Monika Flašíková Beňová, för S&D-gruppen. – (SK) Introduktionen av Lissabonfördraget kommer att bli ett viktigt bidrag till att göra hela det här initiativet framgångsrikt.

Den process som fördraget för med sig kommer att stärka unionen både inifrån och i ett globalt sammanhang, och den har också en nära koppling till vår strävan att stärka samarbetet inom området för den aktuella tredje pelaren. EU kommer att bli öppnare, mer effektivt och mer demokratiskt. Den främsta utmaningen och prioriteten är att säkra de grundläggande fri- och rättigheterna samt integriteten och säkerheten i Europa genom att fullt ut stödja en effektiv tillämpning och en tillräcklig respekt för och förbättring av de befintliga rättsliga instrumenten, samtidigt som vi tar hänsyn till mänskliga rättigheter och medborgarnas friheter.

Stockholmsprogrammet lyfter fram hävdandet av dessa rättigheter, särskilt inom områdena säkerhet och rättvisa. Vi måste prioritera mekanismer som underlättar medborgarnas tillträde till domstolarna, så att deras rättigheter och intressen kan drivas igenom i hela unionen. Vi måste också ha som strategi att förstärka polissamarbetet och genomdrivandet av rättigheter samt att förbättra säkerheten i Europa.

Därmed vill jag tacka alla föredragandena för deras slutsatser och er, herr talman, för er tid.

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle nu officiellt kunna sammanfatta de delar av vår 27-sidiga resolution som har störst relevans för de övriga grupperna, men det tänker jag inte göra. Jag skulle vilja berätta följande historia för er.

På en British Airways-flygning från Johannesburg fick en välbärgad, medelålders, vit sydafrikansk dam sitta bredvid en svart man. Hon kallade på flygvärdinnan för att klaga på sin sittplats. "Vad är det för problem, frun?" "Men ser ni inte det?", sade hon. "Jag kan verkligen inte sitta bredvid den här motbjudande människan. Ge mig en annan plats!" Några minuter senare kom flygvärdinnan tillbaka. "Frun, tyvärr är det fullt i ekonomiklass, som jag misstänkte. Jag har talat med kabinchefen och klubbavdelningen är också full. Men vi har en plats i första klass." Innan den sydafrikanska damen hann svara fortsatte flygvärdinnan: "Det är mycket ovanligt med sådana här uppgraderingar, men med tanke på omständigheterna tyckte kaptenen att det var skandalöst att någon skulle tvingas sitta bredvid en så anstötlig människa." Därefter vände hon sig till den svarte mannen som satt bredvid den sydafrikanska damen och sade: "Herrn, om ni vill ta med er era saker har jag en plats färdig för er längst fram i första klass." Passagerarna runt omkring gav stående ovationer medan den svarte mannen gick fram till första klass.

Vad har då det här med oss att göra? Ser vi andra som underlägsna? Den vita sydafrikanska damen skulle chockera oss alla. Men det var givetvis ett extremt exempel. Jag tror emellertid att vissa av våra kolleger, framför allt i PPE men även i rådet, mycket väl förstår vad jag försöker säga här. Den andra gruppen, min grupp, tror fullt och fast på ett EU som människor kan förstå, lita på och tro på. Ett sådant EU måste baseras på mänskliga rättigheter, grundläggande friheter, demokrati, rättsstatsprincipen och, ja, verklig jämlikhet

för alla. Det är hög tid att ta itu med alla former av diskriminering på alla grunder, även på grund av sexuell läggning.

Jan Philipp Albrecht, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen frågar oss redan verkligen hur det kan komma sig att vi här fattar beslut om en resolution som rör ett program som redan är inaktuellt? Så sent som i går lade det svenska ordförandeskapet fram ett nytt och i stora delar ändrat förslag till Stockholmsprogram. Jag utgår från att det stora flertalet ledamöter av parlamentet inte har haft möjlighet att läsa förslaget i fråga. Det är enligt min mening en oacceptabel situation i detta mycket känsliga ärende.

Dessutom var det förfarande i parlamentet som ledde fram till denna resolution till stora delar ogenomskådligt och ibland kaotiskt. De mindre grupperna lämnades i möjligaste mån utanför processen med att utarbeta resolutionen, och den stora mängden ändringsförslag gällande förfarandena för de gemensamma kommittéerna innebar att det demokratiska beslutsfattandet försvårades avsevärt. Så var snälla och ta hänsyn till våra krav på en hel rad delade omröstningar. Parlamentet måste allvarligt överväga hur det vill hantera dessa villkor, med avseende på både rådet och de egna ledamöterna.

Jag ska nu övergå till att tala om Stockholmsprogrammets innehåll. Delar av detta arbetsprogram bör utan tvekan ses som framsteg. När det gäller rättvisa och gemensam utformning av civilrättsliga bestämmelser ser även vi inom De gröna positiva ansatser för de kommande åren. När det gäller medborgarnas förhållande till staten är programmet dock en manifestation av de oerhört svagt konstruerade ramarna. Med avseende på migrations- och asylpolitik, medborgerliga rättigheter och uppgiftsskydd har behovet av säkerhet i EU prioriterats framför mänskliga rättigheter och frihet. Det sägs öppet att mer frihet i EU automatiskt skulle leda till mindre säkerhet.

Jag vill fråga er: Vad hände i det här fallet med den myt som ligger till grund för Europatanken? Här handlar det om att underblåsa rädsla, och inte – som det sägs i programmet – befogad rädsla för organiserad brottslighet eller terrorism, utan rädsla för våra medmänniskor här i EU, rädsla för dem som vill komma till EU och, framför allt, rädsla för allt som vi på något sätt uppfattar som främmande.

I Stockholmsprogrammet, och tyvärr också i den föreslagna resolutionen, fortsätter man att koppla samman inrikes- och utrikespolitik för att underlätta övervakningen av alla i EU, och man fortsätter att frånta människorna vid våra yttre gränser deras rättigheter, något som ska genomdrivas av Frontex. EU måste antligen lämna denna utveckling bakom sig och sätta de senaste årens felaktiga åtgärder under luppen.

Det betyder också att vi medvetet står för och förespråkar det vi tror på. Det gäller t.ex. våra debatter om Swift-avtalet. Varför ger vi än en gång efter för den amerikanska politiken när det gäller säkerhetspolitiska frågor – som i fallet med Swift-avtalet – utan skäl och utan en ny uttömmande debatt om frågan här i parlamentet? Varför låter vi i parlamentet rådet omringa oss gång på gång? Det måste vi definitivt göra något åt. Sänd ett budskap för mänskliga rättigheter och för frihet här och nu – även till era regeringar – och rösta för alla våra ändringsförslag. Vi inom De gröna kan inte rösta ja till resolutionen som den ser ut nu.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag måste säga att det förslag till resolution som vi hänvisar till i denna debatt är ett utmärkt exempel på Europaparlamentet när det är som sämst. Jag inser visserligen att föredragandena arbetat hårt och utan tvekan har ädla avsikter när de försöker få med allt i den 27-sidiga texten, men förslaget är rörigt och har enligt min mening inte alls det värde som Stockholmsprogrammet och det svenska ordförandeskapet förtjänar.

Låt mig betona att även vi vill se ett ökat samarbete i strävan efter att finna lösningar, och att vi vill ha solidaritet i fråga om invandring, korruptionsbekämpning och informationsutbyte, men det bör inte nödvändigtvis åstadkommas på bekostnad av den nationella suveräniteten, och inte heller bör det bli alltför normativt.

En korrekt tillämpning i hela Europa av FN:s flyktingkonvention från 1951 är fortfarande det bästa sättet att hantera asylfrågor. Vi stöder informationsutbyte för att se till att vår hållning när det gäller användning av uppgifter verkligen ligger i linje med politiken i rättsliga och inrikes frågor och vilar på en grund av starkt uppgiftsskydd samt utgår från principer om proportionalitet, nödvändighet och insyn.

Vi stöder också principen om ömsesidigt erkännande, och rätten till fri rörlighet bör garanteras för EU-medborgarna. Missbruk av denna rättighet måste dock förhindras genom stränga gränskontroller och genom att EU:s tyngd utnyttjas för att säkra snabbare återvändanden samt genom utveckling av Frontex, som skyddar EU:s yttre gränser. Informationsutbytet bidrar till kampen mot terrorismen.

Vi stöder också EU:s strategi mot allvarlig organiserad brottslighet, som är inriktad på ligor som handlar med människor, vapen och hundar. Det handlar om att beslagta olagliga vinster och samarbeta med europeiska organisationer vid EU:s gräns. Vi kan dock inte stödja inslag som vi ser som uppenbara ingrepp i suveräniteten, om de inte i sig själva leder till ett ökat samarbete. Visst finns det en viss ironi i efterlysandet av obligatorisk och oåterkallelig solidaritet – solidaritet är väl något som erbjuds, inte något obligatoriskt.

På det hela taget tycker jag att det svenska ordförandeskapet, och även själva förslaget, har goda idéer, men tyvärr fortsätter vi i vanlig ordning att ge oss själva gigantiska julgranar och åstadkommer därför mycket lite.

Cornelia Ernst, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster kommer inte att stödja resolutionen. Stockholmsprogrammet innebär ett fullständigt misslyckande med att ta itu med dagens verkliga utmaningar. Dess främsta fel är att det skapas ett EU med rättigheter dit EU-medborgarna ges tillträde men inte andra som lever i EU. Dessa andra människor kommer inte att ha rätt till samma mänskliga och medborgerliga rättigheter.

EU vill ansluta sig till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna – och det välkomnar vi – men samtidigt ska invandrare skiljas ut enligt principen "laglig eller olaglig". Frontex rustas därför för krig mot så kallad olaglig invandring, varigenom tanken på en fördomsfri invandringspolitik helt kommer i skymundan. Det är där Stockholm innebär ett misslyckande.

Ett annat problem är den totala obalansen mellan frihet och säkerhet. Det är sant att det inte finns någon frihet utan säkerhet, men det finns inte heller någon säkerhet utan frihet. Frihet är inte något man förhandlar om – det är en universell rättighet för varje människa. Stockholm symboliserar i stället EU:s maniska begär efter säkerhet, som innebär att gigantiska överstatliga databaser ska skapas utan tillräckliga kontrollmöjligheter, varefter underrättelsetjänst- och polisuppgifter kommer att blandas på Europatäckande nivå. Det kommer att betyda att människors rätt till självbestämmande när det gäller de egna personuppgifterna trasas sönder och att visionen om en genomskinlig människa faktiskt blir verklighet.

Som ledamot från östra Tyskland vill jag gärna avslutningsvis konstatera att jag, 20 år efter Berlinmurens fall, finner det outhärdligt att se Europa bli mer och mer likt en fästning.

Mario Borghezio, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Dokumentet om Stockholmsprogrammet är begränsat jämfört med Europeiska rådets slutsatser och innefattar exempelvis inte de väsentliga krav som ställts av den italienska regeringen på vissa områden. I själva verket är det en rad EU-strategier för att komma åt tillgångarna från organiserad brottslighet som inte behandlas i dokumentet.

I dag har jag hört mycket sägas om olika oroande aspekter av brottslighet – och jag har hört det många gånger tidigare. Vi måste gå från ord till handling. EU bör agera som Italien, vars angrepp mot maffians tillgångar kan tjäna som ett exempel för hela Europa, tack vare minister Roberto Maroni. EU tycks inte vilja gå i samma riktning.

Vi måste skapa ett enhetligt europeiskt rättssystem om vi på EU-nivå vill bekämpa brottslighet som blivit internationell och enkelt rör sig mellan banker, skatteparadis, finansmarknader och marknader för rörliga och fasta tillgångar.

Dessutom ägnas ingen större uppmärksamhet åt att stoppa invandring vid EU:s södra gräns, där t.ex. avtalet med Libyen, som nu fungerar vad Italien beträffar, skulle kunna möta svårigheter. Det skulle ske om EU inte upprätthöll sitt åtagande att delfinansiera satellitövervakningssystemet vid Libyens södra gräns, som passeras av enorma mängder olagliga invandrare.

Slutligen vill jag, när det gäller incidenten med rasism mot en icke-vit person, peka på det oerhört stora antalet lika allvarliga fall av rasism mot vita som äger rum i den olagliga invandringens enklaver, för att inte tala om den jakt på vita som sker under president Robert Mugabes regim och även i Sydafrika. De som talar så mycket om rasism mot svarta borde även känna till rasism riktad mot européer och vita.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Kampen mot terrorismen, den organiserade brottsligheten och den olagliga invandringen är definitivt en viktig fråga för EU. Det måste dock sägas att Stockholmsprogrammet tyvärr är en konsekvent fortsättning på den väg mot konstant nedvärdering av och ständiga ingrepp i garanterade mänskliga rättigheter och medborgerliga rättigheter och friheter som vi följt sedan den 11 september 2001. Oro i fråga om uppgiftsskydd viftas helt enkelt bort i kampen mot påstådd terrorism.

När detta sker är det de enskilda medborgarna, just de människor som EU gång på gång sätter högst upp på dagordningen, som får sina uppgifter registrerade och insamlade, även när det inte finns någon misstanke om brottslig verksamhet, och vars uppgifter sedan riskerar att missbrukas. Officiellt är syftet med detta att bekämpa organiserad brottslighet. Det är gott och väl, men vi ser redan de första tecknen och tendenserna, meningsyttringarna, som inte stämmer överens med det vi enats om att kalla politiskt korrekt. Det handlar om att begränsa, förbjuda och, vem vet, förr eller senare kanske bestraffa. George Orwell varnade oss för detta – och vi måste se till att det inte händer.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Utskottet för konstitutionella frågor, som jag har äran att vara ordförande för, gav mig i uppgift att agera föredragande för detta dokument, tillsammans med föredragandena från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för rättsliga frågor, genom gemensamma sammanträden.

Det här är första gången som artikel 51 i arbetsordningen tillämpas, och jag måste säga att jag tycker att resultatet varit mycket tillfredsställande när det gäller de tre föredragandenas samarbete kring denna uppgift.

Det har dock förekommit svårigheter, en del av dem allvarliga, med anknytning till tidsramen och, framför allt, skuggföredragandenas medverkan och översättning av de nästan 500 ändringsförslagen i tid. Det beror emellertid inte på artikel 51 i sig, utan snarare på de mycket korta tidsfrister vi fastställde för oss själva för att få fram ett dokument som vi kunde överlämna till rådet inför toppmötet den 10 december. Problemen med anknytning till arbetstakten kunde därför inte undvikas. För övrigt anser jag att vi bör erkänna att artikel 51, som använts för första gången, är till nytta.

Det går inte att redogöra för det dokument som parlamentet nu behandlar på de få sekunder jag har kvar. Jag måste dock uttrycka min tillfredsställelse över att medbeslutandeförfarandet har utvidgats och blivit det normala lagstiftningsförfarandet, att invandring nu anses vara en EU-fråga – jag hoppas att kommissionen och rådet ser det så – och inte ett problem för enskilda medlemsstater som agerar i solidaritet med varandra, att inställningen till samarbete med de nationella parlamenten inte är att de är väktare som fastställer gränser utan att de i stället är positiva medarbetare i lagstiftningsprocessen, och, slutligen, att vi har den oerhört viktiga hänvisningen till mänskliga rättigheter, som genomsyrar EU.

Eftersom avsikten med detta dokument inte var att gå in på detaljer när det gäller genomförandet av Stockholmsprogrammet utan bara att fastställa generella grunddrag, anser jag därför att det definitivt är ett positivt steg. Vi kommer att få tid och möjlighet att göra det mer uttömmande och ta med fler detaljer.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman! Jag vill till att börja med ge ett erkännande åt det arbete som utförts av rådets svenska ordförandeskap och av kommissionen för att få till stånd det fleråriga programmet för de kommande fem åren i fråga om frihet, säkerhet och rättvisa.

Framför allt vill jag dock framhålla parlamentets arbete. Tre utskott, utskottet för rättsliga frågor, utskottet för konstitutionella frågor och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, har nämligen för första gången arbetat sida vid sida inom ramen för förfarandet enligt artikel 51, och det har vi gjort för att bli färdiga i tid. Orsaken är att det är viktigt, oerhört viktigt, att göra framsteg när det gäller området med frihet, säkerhet och rättvisa, med tanke på att Lissabonfördraget kommer att träda i kraft, vilket utgör ett stort steg framåt. Det blir ett stort steg eftersom det kommer att stärka parlamentet, som blir medlagstiftare och beslutsfattare på ett helt område som hittills varit föremål för mellanstatligt samarbete, men också eftersom Europeiska unionens områden om de grundläggande rättigheterna och mandatet att ratificera Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna träder i kraft. Det kommer att främja ett harmoniskt förhållande mellan frihet och säkerhet.

Säkerheten är varken underordnad friheten eller ett hot mot den. Säkerhet är en medborgerlig rättighet, precis som frihet. Så ser det ut i många av medlemsstaternas konstitutioner, och medlemsstaterna måste gå samman i en gemensam insats för att inkludera statusen som EU-medborgare, medborgarnas grundläggande rättigheter, invandring, asyl, skydd, förvaltning av EU:s yttre gränser samt rättsligt samarbete. Detta måste göras för att stärka det ömsesidiga förtroendet och det ömsesidiga erkännandet av våra medborgerliga rättigheter och avtalsrätten, som främjar ekonomisk tillväxt och skapande av sysselsättning, samt, framför allt, polissamarbetet och det straffrättsliga samarbetet för att tillsammans bekämpa verkliga gemensamma fiender: organiserad brottslighet och terrorism.

Parlamentet har arbetat hårt och har förbättrat det dokument som lagts fram av rådet. Vi har förbättrat det genom att stärka bestämmelserna om icke-diskriminering, framför allt gällande kvinnor och barn, och det finns ett åtagande att bekämpa det könsrelaterade våldet och skydda offren för sådant våld genom att stärka

solidaritetsklausulen med avseende på asyl. Det visar att varken invandring eller asyl är problem som påverkar bara en medlemsstat, utan att de kräver samarbete mellan alla medlemsstater – annars kommer vi inte att kunna komma till rätta med dem.

Parlamentet har också förbättrat texten genom att betona vikten av att utbilda jurister i att samarbeta och föra våra rättsliga strukturer närmare varandra genom ömsesidigt erkännande och ömsesidig tillit, så att vi kan integrera våra reaktionsinstrument och på så sätt göra EU till ett verkligt område med frihet, säkerhet och rättvisa.

Därför anser jag att det är mödan värt för parlamentet att sända ett tydligt budskap till de medborgare som ser på när vi i morgon röstar om det betänkande som de tre utskotten utarbetat tillsammans. Budskapet är att deras grundläggande rättigheter är viktiga för oss, att deras frihet är viktig för oss, att deras säkerhet är viktig för oss, att det är viktigt för oss att samarbeta i kampen mot gränsöverskridande organiserad brottslighet, våld och terrorism, och att skydda alla offer för brott av detta slag, särskilt offren för terrorism.

Jag tror inte att medborgarna skulle förstå om vi svek dem i den här frågan. Därför ber jag om bredast möjliga stöd från parlamentet för det betänkande som vi lägger fram i morgon och som vi måste rösta om under denna sammanträdesperiod.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Först och främst välkomnar jag de varma orden från rådet om samarbetet med parlamentet, men jag skulle hellre se att rådet tog till sig parlamentets rekommendationer. Jag noterar ju, i likhet med Jan Philipp Albrecht, att rådet i själva verket i viss mån slår dövörat till och helt enkelt fortsätter att gå sin egen väg, medan parlamentet arbetar hårt för att nå fram till en ståndpunkt som sedan ändå inte kommer med i rådets program.

Min andra punkt illustreras mycket väl av min kollega Jeanine Hennis-Plasschaert. Jag vill erinra parlamentet, särskilt de två stora grupperna, om att jämlikhet är odelbar. Vi kan inte ge lite jämlikhet till en del grupper och inte till andra. I det förflutna har staten lagt sig i människors val av partner och förbjudit äktenskap mellan människor med vissa religioner och mellan människor av olika raser. De dagarna är lyckligtvis förbi, och ingen medlemsstat i EU bör heller, enligt min mening, vägra att erkänna äktenskap som lagligen ingåtts i en annan medlemsstat – det gäller även äktenskap mellan två personer av samma kön. Jag vill därför vädja till de två stora grupperna att dra tillbaka det kompromissändringsförslag genom vilket de försöker försvaga homosexuella pars rättigheter. Jag vänder mig framför allt till våra vänner i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet.

Vi lever på 2000-talet, och jag anser att alla EU-medborgare förtjänar vårt skydd, oavsett ras, religion, ålder eller sexuell läggning. Det är hög tid att parlamentet en gång för alla erkänner detta.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Jag tror att parlamentet skulle välkomna ett konkret och kortfattat Stockholmsprogram, som verkligen kan främja ett medborgarnas Europa.

Tyvärr tror jag inte att vi har kommit riktigt så långt som vi hade kunnat. Stockholmsprogrammet har definitivt en olycklig tendens att vara vagt, luddigt och generaliserande, och jag måste säga att parlamentets avsaknad av demokratisk kontroll eller makt att ingripa på något konkret sätt som skulle kunna leda till förändring eller få praktisk betydelse är en del av det problem som lett till ett otydligt och alltför förenklat program.

Ett exempel är invandringspolitiken. Vi har alla med stort intresse följt inrättandet av Europeiska byrån för samarbete i asylfrågor, men jag tror exempelvis att mycket få steg har tagits mot att öppna lagliga invandringskanaler, vilket är absolut nödvändigt, eller mot det direktiv om säsongsbetonad invandring som vi väntat så länge på men som inte ens tycks ha tagits upp i Stockholmsprogrammet.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! Stockholmsprogrammet är ett led i upprättandet av ett gemensamt rättssystem i EU. I dokumentet talas det om att "förenkla medborgarnas liv: ett lagens och rättvisans Europa".

Låt mig berätta vad vårt gemensamma rättssystem har gjort för en persons liv. Andrew Symeou, en 20-årig man från London, utlämnades till Grekland i somras, åtalad för dråp. Han tynar nu bort i ett grekiskt fängelse i väntan på rättegång. Bevisningen mot honom skulle inte hålla för fem minuters granskning av en brittisk domstol. Den identifierande bevisningen är motstridig. Vittnesmålen bär alla tecken på att ha skrivits av

polisen. Två vittnen hävdar att de slagits och misshandlats och tvingats underteckna vittnesmål som de sedan omedelbart tog tillbaka.

Appellationsdomstolen i London visste mycket väl att det inte fanns någon riktig bevisning mot Andrew Symeou, men de tvingades utlämna honom eftersom de enligt den europeiska arresteringsorden inte hade befogenhet att stoppa utlämningen. De brittiska domstolarna kan inte längre skydda brittiska medborgare mot obefogad arrestering och fängsling av utländska domstolar.

Vi hade ett alldeles utmärkt område med frihet, säkerhet och rättvisa i Storbritannien innan vi gick med i EU. EU förstör det rättsliga skydd vi åtnjutit i England i århundraden. Det kommer samtidigt att förstöra människors liv. Stockholmsprogrammet kanske handlar om lagstiftning, men det handlar inte om rättvisa. Om det brittiska folket vill behålla sina friheter måste de lämna EU.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Stockholmsprogrammet innefattar utan tvekan ett antal bra initiativ, och jag stöder helt och hållet en intensifierad kamp mot barnporr och terroristnätverk på Internet. Åtgärder mot olagliga invandrare och mot organiserad brottslighet har också mitt stöd. Obegränsad tillgång för säkerhetstjänsterna till EU:s fingeravtrycksdatabas är berättigad i det här avseendet. Men övervakningen får inte gå så långt att EU blir en kontrollstat som sedan också vidarebefordrar sina uppgifter till Förenta staterna.

Vi måste därför se till att de uppgifter som samlas in inte missbrukas. Det handlar i slutändan om varje EU-medborgares centrala grundläggande rätt till skydd för sitt privatliv, och i detta sammanhang måste vi notera att frihet betyder frihet från staten och inte frihet genom staten.

Jag vill också säga något om harmoniseringen av EU:s asyllagstiftning. Det är definitivt rätt väg att gå. Men vi måste göra det fullständigt klart att det inte kommer att fungera utan harmonisering av de olika ländernas ekonomiska förhållanden, eftersom människor naturligt nog kommer att söka sig dit där de kan få den bästa sociala tryggheten, de högsta inkomsterna, de renaste gatorna och de säkraste städerna. En sak är klar: vi bör definitivt ha harmonisering, men EU får inte bli ett område med självbetjäning inom asylpolitiken.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Vi ser frågan om frihet, säkerhet och rättvisa som EU:s nästa stora projekt. Som jag ser det måste detta projekt hanteras på samma sätt som EU:s stora inre marknadsprojekt. Vi måste skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa för alla EU-medborgare.

Hur ska vi åstadkomma det? Vi kommer att lyckas med hjälp av Stockholmsprogrammet, som är ett femårigt arbetsprogram. Det är ett långtgående program som omfattar flera områden inom ramen för frihet, säkerhet och rättvisa. I parlamentets resolution fastställs Europaparlamentets politiska prioriteringar på det här området. När det gäller invandring prioriterar vi exempelvis kampen mot olaglig invandring och en gemensam asylpolitik som bygger på verklig och obligatorisk solidaritet. Jag måste också tillägga att Europaparlamentet har en mycket viktig och konstruktiv roll att spela genom de medbeslutandebefogenheter det kommer att få när Lissabonfördraget väl träder i kraft.

Det finns också en del politiska meningsskiljaktigheter internt i parlamentet. Och varför inte? Det finns olika politiska grupper och olika politiska åsikter. Låt mig dock säga, med särskild hänvisning till min kollega Jeanine Hennis-Plasschaert, som jag har stor respekt för, att mänskliga rättigheter är en politisk prioritering för Europeiska folkpartiets grupp, och att den liberala gruppen i parlamentet inte har monopol på det området. Vi kan inte godta att den liberala gruppen förutsätter sig ha ensamrätt till principen om icke-diskriminering. Vi tror på den principen, men vi tror också på subsidiaritetsprincipen, som innebär att vi också är skyldiga att respektera sådant som är viktigt för EU:s enskilda medlemsstater. Vi får inte glömma att den här unionen bygger på enhet i mångfald och inte på enhet i enhetlighet.

Luigi Berlinguer (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Två nyheter har införts genom Stockholmsprogrammet jämfört med Haagprogrammet: en rimlig balans mellan rättigheter och säkerhet samt rättsligt skydd på både det straffrättsliga och det civilrättsliga området.

Säkerhet är en rättighet: det handlar om att slippa bli angripen på sin egen arbetsplats, att kunna gå på gatorna utan att riskera livet, att inte som kvinna drabbas av våld och att inte utsättas för terroristhandlingar.

Medlemsstaterna och EU måste garantera säkerhet. Men säkerhetsåtgärder som försvagar garantierna för frihet är åtgärder som motverkar rättssäkerheten, och de blir därmed en källa till osäkerhet och grymheter. Tänk på Guantánamo.

Europa är rättigheternas fädernesland. Dessa rättigheter definieras i dag ingående i Stockholmsprogrammet. Det finns en rimlig balans mellan å ena sidan systemet av åtgärder för att förhindra brott och å andra sidan medborgarnas dagliga liv och deras förbindelser i fråga om familj, sociala frågor, ekonomi, arbete och studier, som alla regleras i civilrätten och det civilrättsliga systemet.

Det är det som är medborgarnas Europa. Det bör byggas inom medlemsstaterna och gemenskapsinstitutionerna. Det europeiska samhället är mer enat, och rörligheten är större än vad man i allmänhet tror. Rörlighet är nu en rättighet. Gränserna mellan medlemsstaterna är inte ogenomträngliga väggar utan nät genom vilka samhället dagligen filtreras. Stockholmsprogrammet utgör den institutionella hörnstenen för rättsligt samarbete och ömsesidigt erkännande, ett europeiskt rättssystem (som består av de nationella systemen och gemenskapssystemet), både nationell rätt och gemenskapsrätt, EU-medborgare och europeiska domstolar (både nationella domstolar och gemenskapsdomstolar).

Europeisk lagstiftning bestäms av gemenskapslagstiftning och de europeiska domstolarnas rättspraxis, men den är också ett resultat av agerandet hos arbetstagare, företag, studenter och domare, både nationella domare och domare som tillhör de europeiska nätverken mellan rättsutövare. Det är en nedifrån-och-upp-process som Stockholmsprogrammet vill stödja.

Parlamentet har gjort ett fantastiskt arbete med denna resolution, som jag hoppas kommer att antas enhälligt i omröstningen – vi har arbetat oerhört hårt för detta, och rådet bör ta vederbörlig hänsyn till det. Lissabonfördraget har ännu inte trätt i kraft, men det är på plats. Herr minister! Nu hoppas vi att rådet är ambitiöst och att det tar till sig vad vi skisserat här och de många krav som det leder till.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Herr talman! Det svenska ordförandeskapet bör gratuleras till sitt sätt att driva den försenade frågan om tilltalades rätt till rättvis behandling i hela EU. Detta är ett absolut nödvändigt komplement till den europeiska arresteringsordern. Vi måste se till att ömsesidigt erkännande verkligen kan baseras på ömsesidigt förtroende för alla nationella straffrättsliga system. Så är inte fallet i dag, och det finns allvarliga brister.

Jag har också en väljare, Andrew Symeou, som suttit i fängelse i Grekland sedan i juli och förvägrades frisläppande mot borgen eftersom han är utlänning. Hans grekiska advokat har ingett ett klagomål som gäller polismisshandel och bevisförstöring. En anmälan kommer att göras till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, och det är rätt skamligt att det behövs, för här handlar det om en annan medlemsstats behandling av en EU-medborgare. Det är chockerande att detta måste gå till Strasbourg.

Jag stöder alltså den europeiska arresteringsordern, men den måste definitivt kompletteras med rättigheter för tilltalade. Annars får vi skandaler som den med Andrew Symeou, som ödelägger allmänhetens stöd för den europeiska arresteringsordern, såsom sker i mitt land.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Vi har nu i några månader talat om behovet av att finna den rätta balansen mellan att upprätthålla säkerheten och försvara medborgarnas personliga rättigheter, och vi har betonat att medborgarna måste stå i centrum för Stockholmsprogrammet. Men EU antar och tillämpar i stället åtgärder som stör balansen mellan säkerhet och rättigheter, leder till att det inrättas organ för övervakning och insamling av personuppgifter av alla slag och kränker vår värdighet genom att göra oss alla till misstänkta. Dessutom är det oacceptabelt att invandrare behandlas som brottslingar och möjliga terrorister. Vi stöder inte förslaget till resolution, för det lägger grundarna för att vi ska kunna bygga ett modernt europeiskt panoptikon där, precis som i det fängelse som skapades av Jeremy Bentham, allas handlingar ständigt övervakas utan att fångarna vet hur långt kontrollen sträcker sig, vilket ger dem en falsk känsla av avskildhet.

Tadeusz Zwiefka (PPE). – (PL) Herr talman! Jag tvekar inte att säga att när det gäller rättvisa i EU är Stockholmsprogrammet de senaste årens mest ambitiösa initiativ. Det gläder mig desto mer eftersom en av programmets grundtankar är att förenkla livet för EU:s invånare. Ett korrekt genomförande av Stockholmsprogrammet på rättvisans område kommer naturligtvis att kräva att en verkligt europeisk rättskultur skapas, att förändringar görs av det praktiska förhållningssättet när det gäller införande av ny lagstiftning och även att e-juridikportalen fungerar som den ska.

Principen om ömsesidigt erkännande, som för mig är grundläggande, kräver ömsesidigt förtroende, men även förtroende för andra länders rättssystem, som det talats om här i dag. Dessa värden kan bara komma ur ömsesidigt erkännande och ömsesidig förståelse, som sedan kan leda fram till en europeisk rättskultur. Ömsesidig kännedom och förståelse kan i sig bara komma till stånd som en följd av en aktiv, gynnsam politik, inklusive erfarenhetsutbyte, besök, informationsutbyte och kurser för personer som arbetar inom

rättssystemet, särskilt tingsrättsdomare. Det kräver dessutom en grundlig modernisering av universitetsutbildningsprogram inom EU – detta är oerhört viktigt.

Dessutom måste vikten av den flerspråkiga e-juridikportalen betonas. Portalen bör ge åtkomst till juridiska databaser och till rättsliga och icke-rättsliga elektroniska överklagandemöjligheter. Den bör också ge åtkomst till intelligenta system som utvecklats som hjälpmedel för medborgare som söker efter lösningar på juridiska problem eller som använder omfattande register, förteckningar över personer som arbetar inom rättssystemet eller bara enkla vägledningar till varje medlemsstats rättssystem. Så det gläder mig mycket att Beatrice Ask och José Manuel Barroso talade om detta.

Jag vill också framhålla behovet av att utveckla EU-lagstiftning av högsta kvalitet i fråga om rättsligt samarbete i civilmål, med utgångspunkt i lämpligt genomförda konsekvensbedömningar, för att ge medborgare och företag effektiva instrument för att lösa en rad olika juridiska problem på den inre marknaden.

I ett läge där EU-skepsisen ökar i många av EU:s medlemsstater erbjuder Stockholmsprogrammet oss möjlighet att visa medborgarna att EU-institutionerna kan bemöta deras aktuella behov.

Zita Gurmai (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill särskilt tacka de tre sekretariaten, som fick denna resolution färdig inför plenarsammanträdet.

Stockholmsprogrammet kan ses som en pragmatisk handlingsplan för ett säkrare och öppnare EU grundat på gemensamma värden, principer och åtgärder. Det bidrar till det praktiska samarbetet mellan brottsbekämpande myndigheter, domstolar och invandringsmyndigheter. Det balanserar åtgärder och upprätthåller gemensam säkerhet, rättsstatsprincipen och individens rättigheter. Men det handlar också om en oerhört komplex fråga.

Jag vill framhålla införandet av konvergensprincipen. Det är ytterligare ett steg i uppbyggnaden av EU-staten. Det är inget annat än en sammanslagning av suveränitet. Utgångspunkten är principen om tillgång till alla uppgifter, all information och alla underrättelser som finns hos alla myndigheter i hela EU.

EU:s informationssystem måste bli kompatibla så att alla myndigheter får tillgång till varandras uppgifter. Parlamentet ger kommissionens förslag ett mervärde. Frågor inom alla områden med anknytning till jämlikhet, kön och diskriminering tas upp och behandlas ingående i dokumentet.

När Lissabonfördraget trätt i kraft kan vi utnyttja det historiska tillfället för att skapa ett livskraftigt och starkt område med frihet, säkerhet och rättvisa. Parlamentet betonar med rätta sin nya roll som medlagstiftare likställd med rådet när Lissabonfördraget trätt i kraft. Det gläder mig att en rad europeiska gemensamma värden nämns i texten, t.ex. frihet, rättvisa, grundläggande rättigheter, demokrati, kvalitet och, i det här sammanhanget, privatliv.

Jag vet att dessa värden har olika betydelser beroende på det allmänna politiska klimatet, men i denna resolution har man funnit den rätta balansen mellan dem. Jag vill hänvisa till kampanjen "Put the Children First", som drivs av Europeiska Socialdemokraters Parti. Jag noterar med glädje de barn- och familjerelaterade punkterna i dokumentet. Min politiska avsikt är att säkra lika rättigheter och engagemang för alla medborgare i EU.

Våra medborgare behöver en pragmatisk, framåtblickande och heltäckande europeisk invandringspolitik grundad på gemensamma värden och regler, inklusive principer om solidaritet och öppenhet.

Välförvaltd invandring kan vara gynnsam för alla intressenter och bidrar till ekonomisk tillväxt i EU och i de andra medlemsstater som behöver arbetskraftsmigration.

Talmannen. – Tack, Zita. Du lyckades tala i två minuter, men jag vet inte om tolkningen hängde med för jag fick hela tiden rött ljus. Låt oss i vilket fall som helst gratulera tolkarna om de lyckades följa dig.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Herr talman, ärade ministrar, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag tänker inte upprepa alla de viktiga punkter som tagits upp av mina kolleger i parlamentet när det gäller rättvisa och invandring, men jag skulle vilja påpeka att ett europeiskt rättsligt område endast kan upprättas genom att stärka det ömsesidiga förtroendet medlemsstaterna emellan, eftersom det kommer att underlätta principen om ömsesidigt erkännande, som är hörnstenen i ett rättvisans Europa.

Stora framsteg har gjorts de senaste 15 åren, men det finns fortfarande många brister. Det gläder mig oerhört att Lissabonfördraget slutligen ratificerats av alla medlemsstater under förhandlingarna om denna text.

Europaparlamentet kommer att få lika mycket att säga till om som rådet i rättsliga och inrikes frågor. Den demokratiska legitimiteten kommer därmed att öka till förmån för medborgarna.

Som föredragande för yttrandet från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) för utskottet för framställningar vill jag betona att utskottet för framställningar får alltför många klagomål som gäller hinder för den fria rörligheten för medborgare inom själva EU.

Jag vill också nämna problemen i anslutning till det ömsesidiga erkännandet av kvalifikationer och rätten till sociala förmåner, liksom diskrimineringsproblemen. Erkännandet av samkönade äktenskap är däremot en fråga som tillhör medlemsstaternas jurisdiktion. Unionen måste respektera denna nationella behörighet.

Jag uppmanar Europeiska kommissionen att så snart som möjligt offentliggöra sina riktlinjer, så att medlemsstaternas myndigheter får hjälp att effektivt åtgärda brott mot principen om fri rörlighet. Medborgarna måste kunna röra sig fritt och till fullo utnyttja sina rättigheter i detta område utan inre gränser.

Det gläder mig oerhört att se i resolutionen att EU:s strategi för narkotikabekämpning har en plats i upprättandet av detta europeiska rättsliga område. Jag hoppas dock att EU kommer att visa större initiativkraft i detta avseende. Varför skaffar sig inte unionen nya vapen för att bekämpa denna växande trend, som påverkar våra barn i allt lägre åldrar? De är framtiden. Vad gör vi för att skydda dem? Låt oss äntligen vara lite pragmatiska inom våra institutioner! Det är vad våra medborgare förväntar sig av oss.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Herr talman! Det här har varit en lång resa, från Tammerfors, där vi bara såg konturerna av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa – kanske talar vi för mycket – till detta ovanliga läge där Stockholm och Lissabon krockar. Jag säger med respekt för alla som anser att vi inte behöver en plan för att kämpa för vår sak när det gäller det område med frihet, säkerhet och rättvisa som vi vill ha: vi tar inte våra spelare av banan när matchen börjar. Vi kämpar för vår progressiva sak, och för vår grupps räkning kommer vi att kämpa för vår progressiva politik.

Men vi måste till att börja med ha en Stockholmsplan. Vi har Lissabon, så vi – alla ledamöter här, hur de än röstar – måste ta vårt ansvar för att efter jul lagstifta om det som är viktigt för oss. Det är ett stort ansvar, och min grupp har sina prioriteringar – som fastställts av våra hårt arbetande föredragande Juan Fernando López Aguilar och Luigi Berlinguer. Vi kommer sedan att få ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i en demokrati som vi vinner eller förlorar.

När det gäller våra prioriteringar vill vi sända ett budskap till rådet om icke-diskriminering. Vi vill ha ett övergripande direktiv. Vi måste kämpa för denna framåtsträvande linje. När det gäller straffrätten säger vi: ömsesidigt erkännande är viktigt för att den europeiska arresteringsordern ska fungera i praktiken. I fråga om asyl säger vi ja till solidaritet mellan medlemsstater, men en framåtsträvande lösning innebär för oss att sårbara asylsökande måste komma i första hand.

Detta är alltså vår grupps prioriteringar, detta är vårt mervärde i fråga om hatbrott, ändringar av migrationspolitiken, våld mot kvinnor och en europeisk skyddsorder. Alla dessa frågor visar hur vi som politisk grupp – hur alla politiska grupper – kan ge Stockholmsprogrammet ett mervärde och skapa meningsfull lagstiftning.

I slutändan spelar vi spelet därför att det här inte är något spel för våra medborgare. Det handlar om att äntligen, efter lång tid, ge dem de rättigheter de efterfrågat så länge: grundläggande rättigheter i fråga om uppgiftsskydd, säkerhet och terrorismbekämpning. Allt detta blir meningsfullt när vi här i parlamentet tar på oss ansvaret att lagstifta. Det kommer vi att göra först när vi röstar igenom Stockholmsprogrammet. Vi kommer då att kämpa för ett framåtsträvande Stockholmsprogram och framåtsträvande lagstiftning.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Herr talman! Jag vill ge vice ordförande Jacques Barrot och det svenska ordförandeskapet ett varmt välkomnande för Stockholmsprogrammet. Stockholmsprogrammet är goda nyheter för dem som stöder tanken på EU som mer än bara en gemensam marknad.

Uppbyggnaden av ett medborgarnas Europa avser ett verkligt område med frihet, säkerhet och rättvisa. Jag välkomnar att alla tre sidor i denna triangel ges lika vikt. Jag anser, i motsats till mer radikala förhållningssätt, att alla tre är nödvändiga. Säkerhet utan frihet är diktatur, frihet utan säkerhet är anarki, och rättvisa är omöjlig utan frihet eller säkerhet.

Detta femåriga program går tillbaka på målen från Tammerfors, och verkliga framsteg eftersträvas på många områden. Det är dock viktigt att se till att målen nås. Den lagstiftning och de instrument som antagits måste genomföras effektivt. Europas folk kommer inte att ta oss på allvar om vi inte klarar detta effektivitetstest.

Det är t.ex. omöjligt att försöka få till stånd ett system för in- och utresa och uppmana kommissionen att lägga fram förslag om ett sådant system som ska börja fungera 2015 när vi inte vet om andra generationen av Schengens informationssystem eller informationssystemet för viseringar kommer att kunna tas i bruk, eftersom de är förenade med svårigheter och drabbats av stora förseningar.

Jag hoppas att ett gemensamt europeiskt asylsystem ska kunna inrättas före 2012, liksom en invandringspolitik med en gemensam hållning, både när det gäller mottagande och integration av invandrare och effektiv bekämpning av olaglig invandring.

Slutligen återstår mycket gemensamt arbete för att skapa ett medborgarnas Europa. Det är meningslöst att slösa tid på frågor som inte är vårt ansvar. Att försöka ingripa i familjerätten, som är förbehållen medlemsstaterna, är inte bara lönlöst i rättsligt hänseende utan även politiskt galet, eftersom det leder oss in i meningslösa konflikter och avleder oss från verkligt viktiga frågor, nämligen det centrala Stockholmsprogrammet.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Herr talman! Jag vill också gratulera det svenska ordförandeskapet och hela parlamentet till det betänkande vi utarbetat. Jag vill emellertid utfärda tre varningar som jag tror är viktiga inför framtiden.

För det första, om vi inte får några lagstiftningsinitiativ, om inte rådet och kommissionen lägger fram rättsakter för att fylla ut programmet, kan det givetvis inte bli framgångsrikt.

Den andra varningen, som mina kolleger redan tagit upp, är att parlamentet kommer att få en ny roll. Det kommer inte att utarbeta betänkanden enbart i samrådssyfte, såsom varit fallet hittills. Parlamentet kommer att vara medlagstiftare, det kommer att ge sitt samtycke, det kommer att behöva göra den där avvägningen – som ibland är så svår – mellan säkerhet och frihet. Det här är en ny uppgift och ett nytt ansvar för Europaparlamentets alla ledamöter.

Slutligen vill jag utfärda en varning för fundamentalistisk tillämpning av subsidiaritetsprincipen. Jag hör mina kolleger i parlamentet tala om behovet av respekt för de nationella parlamenten, och jag håller med, men jag måste varna er för att en stelbent och fundamentalistisk tolkning av subsidiariteten inte kommer att göra det möjligt att gå framåt med Stockholmsprogrammet. Om medlemsstaterna håller fast vid en alltför långtgående tolkning av subsidiariteten kommer det inte att bli någon gemensam lagstiftning om Stockholmsprogrammet.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill helt kort nämna avsnittet om ekonomisk brottslighet och korruption i Stockholmsprogrammet. Texten har blivit något tandlös under förhandlingarna i Coreper. Dagens text innehåller exempelvis hänvisningar till Grecos normer för korruptionsbekämpning, och Greco är ett organ inom Europarådet. Det är visserligen nödvändigt att samarbeta med Greco och Europarådet, men EU:s normer för korruptionsbekämpning ligger på en högre nivå än Europarådets, som ju som vi alla vet har 47 medlemsstater.

Följaktligen vill jag i all vänlighet be och samtidigt anmoda rådet att behålla en text med ett starkt engagemang för korruptionsbekämpning. Vi behöver en EU-politik och en EU-mekanism för att bekämpa korruption och bedrägerier på ett kraftfullt sätt i EU, och Stockholmsprogrammet måste spegla det behovet och engagemanget.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera alla som arbetat med detta betänkande och även det svenska ordförandeskapet. Samhällen förändras inte med hjälp av medelmåttighet utan med hjälp av mod, övertygelse och visioner. Och det har vi fått se prov på här i parlamentet i eftermiddag.

Vi talar om frihet, säkerhet och rättvisa – tre grundläggande principer. Men utan jämlikhet och likabehandling får vi aldrig någon frihet eller säkerhet och definitivt ingen rättvisa. Det gäller i synnerhet minoriteter, som så ofta baktalas och ställs i dålig dager.

Jämlikhet och likabehandling är de enda hållbara byggstenarna för ett civiliserat samhälle. Och därför är jag stolt över att stödja och ansluta mig till ett EU där vi alla är jämlika, oavsett ras, etnisk tillhörighet, religion, tro, ålder, funktionshinder, kön eller sexuell läggning – ett EU av jämlikar och av grundläggande värden.

Zbigniew Ziobro (ECR). – (PL) Herr talman! Stockholmsprogrammet är ett svar på den viktiga frågan om att garantera EU-medborgarnas säkerhet. Det är dock inte alltid ett tillfredsställande svar, för vi behöver inte någon fullständig standardisering av straff- och civilrätten. Vi behöver bara harmonisering av dessa rättsområden, och bara i tydligt definierade, avgränsade frågor.

Vad EU mest av allt behöver är ett gott samarbete mellan polisstyrkor och rättsliga myndigheter, så att domar kan verkställas och brottslingar åtalas på ett effektivt sätt, utan hänsyn till EU:s inre gränser. Stockholmsprogrammet bör därför innehålla ett antal incitament och inriktas på dessa områden. I dag vill jag uppmärksamma tre frågor som rör samordning av medlemsstaternas åtgärder.

När det för det första gäller fri rörlighet, som är ett av våra främsta värden, är det väsentligt att vi samarbetar kring informationsutbyte om brott som utgör ett särskilt hot mot den allmänna ordningen. Här tänker jag framför allt på brott av sexuell karaktär som hotar de svagaste och mest försvarslösa, nämligen barnen, och detta uppmärksammas med rätta i Stockholmsprogrammet.

Det är nödvändigt att snarast möjligt inleda arbetet med upprättandet av ett europeiskt register över sexualförbrytare, och särskilt människor som begår dessa aggressiva och oerhört farliga brott mot barn. Berörda parter och organisationer bör ha bredast möjliga tillgång till dessa uppgifter. Fri rörlighet måste gå hand i hand med rörlighet för kunskap och information om eventuella faror, så att samhället och de som är utsatta för de största riskerna, i det här fallet barnen, ges ett tillräckligt skydd.

För det andra måste vi garantera ett effektivt verkställande av beslut som gäller beslagtagande av brottslingars tillgångar. Det handlar framför allt om att effektivisera kampen mot organiserad brottslighet, och det innebär att beslut av en domstol i ett land skulle göra det möjligt att spåra och effektivt beslagta tillgångar som en brottsling gömt i ett annat land. Det gäller även direkta vinster av brott, liksom indirekta vinster av brott i ett senare skede.

För det tredje håller jag med om att icke frihetsberövande domar visserligen är en lämplig reaktion på mindre allvarliga brott, men vi får inte glömma bort att ett frihetsstraff, som isolerar förbrytaren från samhället, i vissa särskilt motiverade fall är det enda riktiga och genomförbara sättet att skydda samhället mot de farligaste brotten. Därför måste vi också komma ihåg att straff av detta slag också är en rättvis reaktion på de mest hänsynslösa brotten.

Avslutningsvis vill jag uttrycka min aktning för det dokument som utarbetats och framhålla att syftet med programmet bör vara att förbättra samarbetet mellan medlemsstaterna samtidigt som deras rättssystem nationella karaktär bibehålls.

Talmannen. – Det är nu dags för ögonkontaktsförfarandet. Jag tänker hålla mig strikt till arbetsordningen.

Jag vill säga att fem ledamöter kommer att ges ordet i en minut var, och vi kommer att stänga av mikrofonen när den minuten gått. Eftersom mer än femton ledamöter begärt ordet kommer vi att lyssna till de första fem.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Herr talman! Till att börja med vill jag välkomna Stockholmsprogrammet som den bästa vägen framåt mot ett medborgarcentrerat EU, och jag vill tacka ministrarna Beatrice Ask och Tobias Billström för deras vision. Äntligen kan vi åka hem och berätta för alla utan åtskillnad att EU är till för dem; EU är med dem; EU är vi.

Stockholmsprogrammet blir givetvis vad vi gör det till. Låt oss ge det en chans. Låt oss ge det ett så brett stöd som möjligt och inleda arbetet med att genomföra det.

Jag vill särskilt tacka för att barn satts i centrum, vilket innebär att vi äntligen kan utarbeta förstärkta åtgärder för skydd av barn, även invandrabarn. Det är också mycket bra att vi har större möjlighet att bekämpa gränsöverskridande brottslighet samtidigt som individuella rättigheter respekteras.

(Talmannen avbröt talaren.)

Anna Hedh (S&D). - Herr talman! Jag är glad att man i den senaste upplagan av Stockholmsprogrammet från rådet har utvecklat frågan om barns rättigheter, våld mot kvinnor och förebyggande när det gäller människohandel. Jag var lite orolig att ordförandeskapet skulle frångå sina prioriteringar. Nu har man ju också möjligheten att förbättra efter parlamentets omröstning.

Däremot är jag besviken över att man inte nämner något om att utarbeta en barnstrategi för Europa, som parlamentet föreslog ganska nyligen. Precis som kommissionär Barrot nämnde måste unionen fortsätta att gå i bräsch när det gäller barns rättigheter. När det gäller skrivningarna om människohandel är jag också besviken över att ordförandeskapet inte har stått på sig när det gäller kopplingen till sexköp, köp av tjänster och möjligheter att lagstifta på detta område. EU behöver också en rättslig grund för kampen mot våld mot kvinnor.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara nämna två frågor som min grupp anser är mycket viktiga i samband med Stockholmsprogrammet. För det första anser vi att den avvägning som mycket ofta görs i detta program går i lite fel riktning. Säkerhet är för oss bara ett verktyg för att åstadkomma frihet – inte frihetens motsats. Om vi inte är fria är vi inte säkra. Vi ser den balansen som något missvisande.

För det andra, när det gäller Frontex, vad menar ni egentligen, minister Billström, när ni talar om att stärka Frontex? Vad menar ni med det? Det har nämligen inte klargjorts i någon av de versioner av Stockholmsprogrammet som jag har sett.

Och anser ni inte att det kan vara oerhört viktigt – ännu viktigare till och med – att stärka den parlamentariska kontrollen över Frontex och hindra Frontex från att skicka tillbaka människor som mycket väl kan ha ett skäl att söka asyl, som Frontex gjort under året? Jag skulle hellre se en förstärkning där. Jag anser att Stockholmsprogrammet bör gynna alla EU:s invånare, inte bara några få.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Herr talman! I dag råder det ingen tvekan om EU:s engagemang för kampen mot terrorismen, och tack vare Stockholmsprogrammet kommer vi att fortsätta att göra framsteg när det gäller det viktiga området med frihet, säkerhet och rättvisa.

Som jag ser det har denna kamp grundats på ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna, men nu, med de möjligheter som Lissabonfördraget öppnar, är det hög tid att harmonisera den nationella lagstiftningen så att preskriptionstiden försvinner för terroristbrott, som bör betraktas som brott mot mänskligheten.

När detta sker kommer ingen här i parlamentet eller i något annat parlament att försvara terrorister, vilket har hänt, händer i dag och kan fortsätta att hända, till skada för terrorismens offer som ser hur de som mördat deras älskade behandlas som hjältar, medan de själva lider i tysthet.

Jag ber därför parlamentet att gå vidare eller anta en europeisk stadga om rättigheter för terrorismens offer, grundad på försvaret av minnet ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Sylvie Guillaume (S&D). – (FR) Herr talman! Att döma av kommentarerna i dag anser många talare att Stockholmsprogrammet förtjänar ansträngningar för att söka bredast möjliga samförstånd och utforma ett ambitiöst program. Det kommer att vara målet med morgondagens resolution som vi ska rösta om.

Jag beklagar att hänvisningen till rösträtt för medborgare i länder utanför EU och till den garanterade tillgången till sjukvård för sjuka migranter inte tagits med i resolutionen. Jag vill dock nämna några viktiga punkter som tagits med: kravet på att direktivet om icke-diskriminering ska antas; fri rörlighet för EU-medborgare och deras familjer – som jag uppfattar det gäller det alla familjer; kravet på att undanröja hinder för utövandet av rätten till familjeåterförening; förbudet mot kvarhållande av underåriga utan sällskap.

Enligt min mening kan Stockholmsprogrammets framgång mätas i den respekt som visas för fyra frågor: åstadkommandet av konkreta resultat som gynnar medborgarna; strikt respekt för Europaparlamentets nya roll, eftersom medbeslutande är en faktor som ger mervärde; kvaliteten i de nationella parlamentens tillämpning av Stockholmsprogrammet; medvetenheten om dess värden bland medborgarna, särskilt bland EU:s ungdomar.

Från och med nu måste antagandet och det framtida genomförandet präglas av samma dynamik ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Vi har nu avslutat anförandena inom ramen för ögonkontaktsförfarandet. Jag beklagar att ytterligare tio eller tolv ledamöter inte kunde få tala, men det är omöjligt med tanke på hur försenade vi är och på grund av den arbetsordning vi måste följa.

Beatrice Ask, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Tack för alla synpunkter! Jag beklagar egentligen inte att tio ledamöter inte fick ordet. Jag är väldigt glad över det engagemang som ledamöterna visar dessa viktiga frågor.

Någon sade att detta program är ambitiöst. Det gläder mig, för det har varit ett ambitiöst arbete och också ett praktiskt arbete, där vi har velat förena visionen med ett pragmatiskt ställningstagande om hur man kan göra saker bättre utifrån ett medborgarperspektiv. När jag lyssnar känns det som att många delar åtminstone huvuddragen i det utkast till program som just nu förhandlas.

Låt mig kommentera två områden. För det första formfrågan. I dagens debatt har det varit lite rörigt – om jag får uttrycka mig så – eftersom några säger Stockholmsprogrammet men menar det intressanta förslag till resolution som ni ska diskutera och ta beslut om i parlamentet, dvs. era synpunkter på det utkast som ordförandeskapet har lagt fram.

Någon sade i inledningen av debatten ”Varför vi ska diskutera ett utkast när det redan finns ett nytt?”. Sanningen är att Europaparlamentet är mitt i den diskussion och förhandling som pågår. Det förändras hela tiden, på fredag eller i helgen kommer ytterligare ett utkast. Men jag kan berätta för den ledamot som tyckte att han hade en gammal handling att vi på ordförandeskapets webbsida hela tiden har presenterat det senaste utkastet. De ledamöter som vill hänga med och se vad som händer och på vilket sätt er diskussion också påverkar slutresultatet, ska naturligtvis ta del av de dokument som vi publicerar.

För ordförandeskapet har det varit oerhört centralt att arbeta med transparens och öppenhet. Det är därför vi har haft väldigt många diskussioner. Ni tio som inte hade möjlighet att yttra er här får hemska gärna mejla mig eller Tobias. Det är väldigt enkelt, adressen är beatrice.ask@justice.ministry.se och likadant med Tobias. Då kan ni skicka in er synpunkter så är de med i matchen. Vi måste börja arbeta modernt, och öppenhet är modernitet för det svenska ordförandeskapet. Jag ser fram emot resolutionen och resultatet av den eftersom jag noterar mycket stöd för en del synpunkter, en del nyanser och en del understrykningar som resolutionen pekar på. Dem ska vi naturligtvis fundera noga över.

Sedan har vi några politiska frågor som jag bara vill nämna. För det första tog två ledamöter, den ena var Gerard Botten, upp enskilda exempel på hur medborgare drabbas – kanske i ett annat land, och så tycker man inte att förhållandena är riktigt bra. Det där är typexempel på bristande förtroende för varandras rättssystem. Då har man två val: Det ena är att berätta för sina medborgare att de ska stanna hemma, för hemma har man alltid de bästa reglerna. Men om man tror att ens medborgare kommer att fortsätta att utnyttja möjligheten till fri rörlighet så kanske det är dags att fundera över hur man förbättrar de processuella rättigheterna och annat i unionen som helhet. Det är precis det som Stockholmsprogrammet syftar till. Det är därför jag är så otroligt glad över att vi har kunnat ta det första steget när det gäller att stärka de processuella rättigheterna, för att nu garantera att alla som blir misstänkta eller offer och hamnar i en rättsprocess i Europa faktiskt får hjälp med översättning och tolkning. Den grundläggande rättigheten finns i Europarådskonventioner och annat, men inte i praktiken. Nu kan vi göra skillnad, och det är så vi ska jobba.

Monika Macovei tog upp frågan om korruption och ekonomisk brottslighet och tyckte att detta var för svagt formulerat. Jag vill gärna säga att det är väldigt tydligt och uppfordrande avsnitt. Att vi nämner Greco beror inte på – och det står inte heller – att vi på grund av deras synpunkter ska lägga oss på en lägre ambitionsnivå. Vad det står är att vi, bland många andra uppgifter, ska samarbeta nära med detta viktiga organ i dessa frågor eftersom vi måste *go for the money* om vi ska bekämpa organiserad brottslighet. Det tror jag är viktigt.

Subsidiariteten har många tagit upp. Jag menar att det förslag som nu diskuteras innebär ett väldigt tydligt ställningstagande där EU-samarbetet på det rättsliga området och inrikesområdet ska vara ett mervärde. Det man klarar lika bra i nationalstaten ska vi låta det stanna där. Det är när vi behöver samarbete som vi ska använda de europeiska institutionerna. Jag menar att vi inte alls tubbar på nationalstatens rättigheter, utan tillför ett mervärde som kan komma alla medborgare till del.

Till sist vill jag ta upp frågan om integritet och dataskydd, som är en stor och viktig debatt. Jag tror att det var Mario Borghezio som tog upp detta och menade att det fanns väldigt stora bekymmer med Stockholmsprogrammet som det ser ut. Han uttalade oro för övervakning och stora databaser och annat. Han jämförde också det vi arbetar med på detta område med situationen i det gamla Östtyskland och vid kommunistiska stater som vi hade förr. Jag menar att den typen av argumentation är direkt osaklig. I Östtyskland fanns det inget dataskydd, ingen demokrati och inga grundläggande rättigheter för medborgarna – tre viktiga faktorer som är grundläggande för vårt samarbete. När det gäller Stockholmsprogrammet stärker och skärper vi reglerna för dataskydd och respekt för de individuella rättigheterna, och också demokratin i flera olika avseenden. Faktum är att den informationsstrategi som vi vill att EU ska arbeta fram balanserar ett metodiskt och effektivt informationsutbyte med stärkta krav på skydd för integritet och säkerhet i datahanteringen, men också på att inte uppgifter blir liggande för länge. Läs gärna de avsnitten lite mer, för de är väldigt tydliga. Detta är ett framsteg där vi också har fått visst beröm från den ombudsman inom EU som arbetar med detta.

Till slut sade någon att vi borde vara mer konkreta. Det finns väldigt mycket konkret och praktiskt i Stockholmsprogrammet, men det är nu matchen börjar. Några ledamöter har sagt att man fått arbeta med resolutionen under tidspress och att det har varit mycket jobbigt att hinna med alltihop. Jag kan berätta för

er att det kommer att bli ännu värre. När vi har antagit Stockholmsprogrammet kommer ni att vara med i det viktiga arbete som måste komma när det gäller att implementera och gå in i de olika förslagen. Då kommer ni att ha mycket tidspress och mycket stress, men också väldigt stora utmaningar och väldigt stora möjligheter att göra skillnad. Tack så hemskt mycket för synpunkterna och använd som sagt gärna Internet om ni vill komma i kontakt med ordförandeskapet de kommande dagarna.

Tobias Billström, *rådets tjänstgörande ordförande*. – Herr talman! Ärade ledamöter! Jag ansluter mig naturligtvis helt till vad minister Ask har sagt om de övergripande slutsatserna om programmet. Tack så mycket för alla goda synpunkter som har presenterats här i dag.

Jag skulle också vilja tacka ordförandena i de tre utskotten, dvs. utskottet för konstitutionella frågor, rättsutskottet och inrikesutskottet, för ett mycket gott samarbete om dessa frågor. Jag tycker som jag sade inledningsvis att detta verkligen visar på ett stort ansvarstagande för alla ingående parter, vilket jag tycker att vi har anledning att vara stolta över.

Jag skulle vilja betona vikten av samarbete på alla betydelsefulla områden inom detta program. I sitt anförande gjorde Simon Busuttil jämförelser med magnituden av den inre marknaden, vilket jag tycker inte är så långt borta ifrån sanningen, eftersom detta är ett ungefär lika stort och viktigt projekt. Ett ord som varit genomgående i de politiska samtalen om asyl- och migrationsfrågorna har ju de senaste åren varit solidaritet. Samtliga medlemsstater är överens om att solidariteten måste stärkas. Det gäller inte bara solidariteten mellan medlemsstaterna utan också solidariteten mellan EU och tredje länder. Det är det budskapet som vi vill förmedla i Stockholmsprogrammet.

Som jag sade i min inledning anser vi att denna komplexa fråga kräver mycket breda och hållbara lösningar som genomsyrar hela politikområdet. Det är bl.a. därför som det inte finns något specifikt solidaritetsavsnitt i Stockholmsprogrammet. Det finns istället solidaritetsmoment under samtliga punkter.

Den globala ansatsen för migration bör vara en av de viktiga utgångspunkterna i detta sammanhang. Frontex roll bör stärkas. Keller tog ju upp detta i sitt inlägg. Jag skulle vilja vara mycket tydlig genom att säga att Frontex naturligtvis inte ensamt är svaret på problematiken. Frontex ansvarar för samordningen av medlemsstaternas gränskontroll men har inget mandat inom sjöräddningen till exempel. Situationen i Medelhavet är inte primärt ett gränskontrollproblem, utan det är istället ett problem som kräver flera olika typer av åtgärder. Ett ökat samarbete mellan ursprungs- och transitländerna är av största betydelse. Dessutom måste vi satsa på utvecklingssamarbete i form av bistånd. Jag tycker att det är viktigt att understryka att Europaparlamentet kommer att vara inblandat i allra högsta grad i alla dessa aspekter nu när vi får Lissabonfördraget på plats, och den demokratiska kontrollen kommer att öka på dessa punkter.

Med utgångspunkt från allt det som har sagts här i dag tycker jag också att det är viktigt att peka på att Lissabonfördraget verkligen innebär en faktisk och betydelsefull förändring. Det är ju stora förändringar som innebär att det ordinarie lagstiftningsförfarandet kommer att ersättas med ett som ger Europaparlamentet en stärkt roll i lagstiftningsprocessen på en rad områden. Jag känner alltså inte alls den oro som Franziska Keller uttrycker här i dag när det gäller dessa frågor. Tvärtom tycker jag att vi ser stora steg i riktning mot en ökad demokratisk kontroll på detta politikområde.

Herr talman, avslutningsvis vill jag bara säga liksom mina kollega Beatrice Ask att det går alldeles utmärkt att framföra synpunkter till oss per e-post om ni inte fick tillfälle att framföra dem här i dag.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag vill framhålla kvaliteten i det arbete som utförts av era tre utskott: utskottet för rättsliga frågor – Carlo Casini är här; utskottet för medborgarligen fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor – Juan Fernando López Aguilar är här; utskottet för konstitutionella frågor. Det är ett mycket intressant arbete de lagt fram, och det kommer att hjälpa oss, och det svenska ordförandeskapet, att få till stånd en slutgiltig version av detta Stockholmsprogram.

Som Simon Busuttil sade är det sant att medborgarna har en inre marknad, men de har egentligen inte ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, även om fri rörlighet nu införts tack vare Schengenområdet. Vi måste ta vara på fördelarna med detta. Jag vill tillägga att riktlinjerna mot missbruk har offentliggjorts.

Jag tycker att den här texten verkar rätt balanserad. Efter att ha hört olika personers skiftande förväntningar tycker jag att texten är balanserad. Jag vill också säga att vi utarbetar Stockholmsprogrammet i en värld där organiserad brottslighet, it-brottslighet och terrorism breder ut sig, och där vi uppenbarligen måste skydda oss. Det är här EU kan ge ett mervärde.

Jag vill också påpeka att vi i detta rättsliga område har allt fler medborgare, par, med dubbelt medborgarskap, som därför även i det här avseendet måste kunna utöva sina rättigheter i de olika medlemsstater där de befinner sig.

Jag är också angelägen att betona att vi har gjort framsteg i fråga om rättssäkerhetsgarantier, som Beatrice Ask förklarade på ett mycket bra sätt, och det är ett oerhört viktigt inslag i Stockholmsprogrammet. Ni nämnde exemplet med en brittisk medborgare i Grekland. Om det fanns minimiförfaranden skulle det underlätta saker och ting mycket. Dessutom, för att använda samma fras som Carlos Coelho, skulle jag säga att vi gjort en lång resa sedan Tammerfors.

Jag vill tillägga att vi inte heller kan godta begreppet "Fästning Europa". Tobias Billström tog upp detta. Även här handlar det om att garantera en balanserad europeisk migrationspolitik. Om vi motsätter oss olaglig invandring är det på grund av all människohandel och all organiserad brottslighet som ligger bakom. Det kan inte förnekas att det är så. Vidare är det emellertid sant att vi har lyckats, tror jag, presentera en asylpolitik som är förenlig med den generositet som är ett europeiskt värde.

Jag kan givetvis inte besvara alla frågor eftersom tiden är knapp. Jag vill bara säga att detta Stockholmsprogram, som Beatrice Ask sade, är mycket pragmatiskt, att det alltså lämpar sig för en handlingsplan som det spanska ordförandeskapet kommer att genomföra, och ni, mina damer och herrar, kommer härnäst att vara medlagstiftare. Jag ser definitivt detta som en kraftfull metod att åstadkomma det område med frihet, säkerhet och rättvisa som medborgarna så gärna vill ha.

Jag är tacksam för vad parlamentet redan har gjort och för vad det kommer att göra i framtiden, nu när det kommer att vara medlagstiftare på området för rättvisa och säkerhet.

Talmannen. – Jag har avslutningsvis mottagit ett resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Försvaret och främjandet av mänskliga rättigheter har fått minskad betydelse på EU:s agenda de senaste åren, och medlemsstaternas säkerhet har blivit den politiska prioriteringen. EU:s område med frihet, säkerhet och rättvisa går nu in i en avgörande fas. Genom Maastrichtfördraget infördes inslag med anknytning till inrikes och rättsliga frågor på gemenskapsnivå, som hittills hanterats enbart på mellanstatlig nivå. Tammerfors- och Haagprogrammet gav viktiga politiska impulser för en konsolidering av politiken. I det fleråriga Stockholmsprogrammet fastställs nu prioriteringarna för de kommande fem åren, så att fördelarna med ett område med frihet, säkerhet och rättvisa blir en realitet för medborgarna. Programmet kommer att genomföras sedan Lissabonfördraget trätt i kraft. Genom att medbeslutandeförfarandet görs till det ordinarie lagstiftningsförfarandet blir EU:s politik i inrikes och rättsliga frågor och de åtgärder som antas i enlighet med den föremål för parlamentarisk granskning.

Kinga Gál (PPE), skriftlig. – (HU) Under utarbetandet av Stockholmsprogrammet var vårt mål att göra EU-medborgarna medvetna om de påtagliga fördelarna med ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Skapandet av ett medborgarnas Europa handlar dock om mycket mer än bara utarbetande av ett program. Lissabonfördraget ger medborgarna nya möjligheter att göra sina intressen gällande. De rättigheter, friheter och principer som ingår i stadgan om de grundläggande rättigheterna ges bindande kraft. EU kan nu ansluta sig till Europarådets konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna. Denna rättsakt måste träda i kraft snarast möjligt. Vi måste ha en tydlig genomförandeplan när det gäller fullgörandet av dessa åtaganden, så att de nya rättsliga strukturer som står till förfogande ges ett ordentligt innehåll.

Detta blir det kommande spanska ordförandeskapets uppgift. Processen för mänskliga rättigheter, inklusive minoriteters rättigheter, inom ramen för gemenskapsrätten har inletts i och med Lissabonfördragets ikraftträdande. Genom Stockholmsprogrammet kommer detta att omvandlas till politiska prioriteringar som ger substans åt de specifika handlingsplaner som förutses för de kommande åren. Som ett led i hela processen kommer inte bara EU:s möjligheter, utan även dess ansvar, att ha ökat efter den 1 december.

(2) Se protokollet.

Kinga Göncz (S&D), skriftlig. – (HU) Ett av Stockholmsprogrammets prioriterade områden kommer att vara skyddet av grundläggande rättigheter. När stadgan om de grundläggande rättigheterna blir bindande och EU ansluter sig till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna är EU:s skyldighet att stärka sitt engagemang för mänskliga rättigheter och att bidra till att EU-medborgarna blir så medvetna som möjligt om sina rättigheter.

Detta är definitivt ändamålsenliga åtgärder, eftersom de grundläggande människorättsliga principerna kräver ständig uppmärksamhet, och vi har fortfarande en hel del kvar att göra på det här området även i EU. Den tilltagande diskrimineringen och intoleransen utgör allt allvarigare sociala problem. Nationella och etniska minoriteter, särskilt romer, homosexuella och människor med funktionshinder, möter någon form av diskriminering varje dag. Det är därför viktigt att varje medlemsstat genomför de befintliga direktiven på ett konsekvent sätt och att rådet ser till att skydda varje grupp som är i riskzonen genom att anta det nya, övergripande förslaget till direktiv.

Som en följd av den ekonomiska krisen ökar rasismen och främlingsfientligheten, liksom antalet brott som orsakas av dessa problem. Enligt byrån för grundläggande rättigheter ger statistiken inte någon sann bild av den faktiska situationen, eftersom offren i de flesta fall inte känner till sina rättigheter och inte vänder sig till myndigheterna. Det är EU-institutionernas och medlemsstaternas gemensamma ansvar att ändra på denna situation. Vi måste på EU-nivå utarbeta bestämmelser som kan garantera att EU och dess medlemsstater fortsätter att skydda mångfalden och inte lämnar utrymme för våld.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Stockholmsprogrammet innebär att Europeiska kommissionen måste lägga fram ett förslag om EU:s anslutning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. Det är ett betydelsefullt steg som kommer att ge oss möjlighet att åstadkomma en enhetlig lägsta skyddsnivå för de grundläggande rättigheterna i EU. Genom att vi ansluter oss till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna kommer EU-institutionerna att bli föremål för extern, oberoende granskning av i vilken utsträckning EU:s lagstiftning och verksamhet är förenlig med konventionen. Samtidigt kommer EU att kunna försvara sin ståndpunkt inför Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna. Därmed elimineras möjligheten att det uppstår skillnader mellan de beslut som fattas av EG-domstolen respektive Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

Med hänvisning till punkt 16 i resolutionsförslaget väddar jag om ett snabbt inledande av förhandlingar om EU:s anslutning till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. När det gäller den resolution vi diskuterar kräver jag att Polen omedelbart drar sig ur protokollet om Polens och Förenade kungarikets tillämpning av Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. I och med Lissabonfördragets ikraftträdande kommer stadgan om de grundläggande rättigheterna att gälla alla åtgärder som vidtas med anknytning till det gemensamma området med frihet, säkerhet och rättvisa. Det är skandalöst att de högervridna myndigheterna i Polen ger efter för påtryckningar från den katolska kyrkans hierarki och nekar polacker deras legitima rättigheter. Polens medborgare bör kunna åtnjuta dessa rättigheter på samma sätt som medborgarna i andra EU-medlemsstater. Om vi inte vill att polacker ska bli andra klassens medborgare i EU måste stadgan om de grundläggande rättigheterna antas i sin helhet.

Csaba Sógor (PPE), skriftlig. – (HU) En viktig del av Stockholmsprogrammet gäller det ökade skyddet av missgynnade grupper i riskzonen. Upprättandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa är otänkbart utan ett förbud mot alla former av diskriminering. Ett förbud är dock inte tillräckligt långtgående. EU måste vidta särskilda åtgärder mot all diskriminering, eftersom det är det enda möjliga sättet att tjäna alla EU-medborgare på detta område. Jag skulle vilja nämna bara en av dessa diskriminerande åtgärder, som drabbar traditionella nationella minoriteter. Dessutom pågår språkligt folkmord just nu i två EU-länder. Jag vill därför be Europarådet och det kommande spanska ordförandeskapet att ägna mer uppmärksamhet åt att förhindra diskriminerande åtgärder under genomförandet av Stockholmsprogrammet. Annars kommer inte detta program att tjäna alla EU-medborgares intressen, utan bara majoritetsbefolkningarnas intressen.

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

10. Organisation av gemensamma flygningar för återsändande av olagliga migranter till Afghanistan och andra tredjeländer (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalandena från rådet och kommissionen om gemensamma flygningar för återsändande av olagliga migranter till Afghanistan och andra tredjeländer.

Tobias Billström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Ärade ledamöter! Jag vill börja med att tacka för möjligheten att komma hit idag för att diskutera denna viktiga fråga. Att döma av de frågor som har ställts av några av ledamöterna är det tydligt att detta är en fråga som väcker viss oro. Jag hoppas att jag idag kan klargöra rådets syn på frågan och besvara era frågor.

Rättsstatsprincipen och respekten för mänskliga rättigheter och de grundläggande friheterna är fundamentala principer för samarbetet inom Europeiska unionen. De ska vara vägledande för medlemsstaternas samarbete inom unionen. Dessa principer är och ska även fortsättningsvis vara utgångspunkten för samarbetet på asyl- och migrationsområdet.

EU:s samarbete på migrationsområdet har utvecklats snabbt de senaste åren och omfattar en rad olika rättsakter och andra typer av åtgärder. När det gäller asylsökandes rättigheter vill jag peka på det grundläggande syftet med asylsamarbetet. Målet med detta är att skapa ett gemensamt europeiskt asylsystem som innebär att människor ges skydd i enlighet med Genèvekonventionen om flyktingars rättsliga ställning och andra internationella fördrag som avser människor i behov av skydd. Inom ramen för samarbetet finns det bestämmelser för att kunna erbjuda subsidiärt skydd, bestämmelser som rör asylproceduren, mottagande och återvändande. Bestämmelserna omfattar hela asylområdet och utgör grunden i det gemensamma europeiska asylsystemet.

De mest centrala rättsakterna på asylområdet är Dublinförordningen om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret att pröva en ansökan om internationellt skydd, mottagandedirektivet, i vilket det fastställs miniminormer för mottagande av asylsökande, skyddsgrundsdirektivet, som handlar om miniminormer för när en tredjelandsmedborgare ska betraktas vara i behov av internationellt skydd samt asylprocedurdirektivet om miniminormer för medlemsstaternas förfarande för beviljande eller återkallande av internationellt skydd.

Samtliga dessa rättsakter är för närvarande föremål för översyn i syfte att ytterligare tillnärma medlemsstaternas lagstiftning på området och på så sätt göra den mer fullständig och effektiv. De föreslagna ändringarna kommer att beslutas genom medbeslutandeförfarandet, vilket gör att vi kommer att ha en bred politisk förankring för framväxten av det gemensamma europeiska asylsystemet.

Väl hanterad migration innefattar att både skapa möjligheter för människor att lagligen ta sig in i unionen och för att kunna sända tillbaka dem som inte uppfyller villkoren för inresa och vistelse på territoriet eller som saknar asylskäl. När det gäller grundläggande rättigheter för dem som inte har rätt att vistas inom unionen vill jag dels återknyta till de allmänna rättsprinciper som ska vara grunden för all EU:s verksamhet, dels mer specifikt hänvisa till de regler som gäller för återvändande av tredjelandsmedborgare som inte har rätt att resa in eller vistas legalt i en medlemsstat. Dessa regleras av återvändandedirektivet som antogs av Europaparlamentet och rådet 2008. Direktivet är ett första viktigt steg mot en lagstiftning som syftar till att ge rättvisa och öppna förfaranden för att uppnå en mer effektiv politik för återvändande på europeisk nivå. En grundläggande princip för återvändandearbetet är att det ska vara rättssäkert, humant och effektivt.

I återvändandearbetet ingår också bestämmelser om gemensamma återsändandeflygningar. Rådets beslut om organisation av gemensamma flygningar för återsändande av tredjelandsmedborgare som inte beviljats uppehållstillstånd eller asyl antogs 2002 inom ramen för handlingsprogrammet för återvändande. Anordnandet av gemensamma flygningar är resurseffektivt och bidrar till att förbättra det operativa samarbetet mellan medlemsstaterna. Jag vill dock understryka att det inte handlar om verkställande av kollektiva avvisningsbeslut, utan det är en samlagsåtgärd för att effektivare utnyttja medlemsstaternas kapacitet. I de gemensamma riktlinjer som åtföljde rådets beslut föreskrivs att gemensamma flygningar kan anordnas för personer som inte eller inte längre uppfyller villkoren för inresa, vistelse eller bosättning på territoriet i en medlemsstat. Den organiserande medlemsstaten och de deltagande medlemsstaterna är skyldiga att se till att den rättsliga situationen för var och en av de återsända för vilka de är ansvariga medger återsändandet.

I förordningen om inrättandet av en europeisk byrå för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser tillåts också denna myndighet, dvs. Frontex, ge medlemsstaterna nödvändigt stöd för att organisera gemensamma insatser för återsändande. I oktober i år uppmanade även Europeiska rådet Frontex att undersöka möjligheten att finansiera gemensamma återsändandeflygningar.

Alla dessa åtgärder är avsedda att säkerställa att internationellt skydd finns tillgängligt för dem som behöver det och att återsändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligen inom EU sker på ett rättssäkert och lagligt sätt. Utnyttjandet av gemensamma återsändandeflygningar innebär inte att principen om *non-reformant* kränks eller att kravet på en individuell prövning kringgås. Medlemsstaterna förväntas ta hänsyn till de

särskilda omständigheterna för varje person som är föremål för återsändande, inklusive eventuell ansökan om internationellt skydd. Det gäller naturligtvis även för personer som har kommit från Afghanistan.

Herr talman, ärade ledamöter! Gemenskapens politik för återvändande är naturligtvis viktig, men det är bara en aspekt av en övergripande migrationspolitik. Den europeiska pakten för invandring och asyl, som antogs av Europeiska rådet i september förra året, bekräftar unionens åtaganden i den globala ansatsen för migration. Det innebär att migrationsfrågor bör vara en integrerad del av EU:s yttre förbindelser, och att en effektiv hantering av migration måste vara enhetlig. Det kräver också ett nära partnerskap mellan ursprungs-, transit- och destinationsländerna.

Stockholmsprogrammet som vi har diskuterat tidigare under eftermiddagen kommer givetvis att bekräfta och ytterligare utveckla denna övergripande strategi.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag tänker försöka ta upp de huvudsakliga principer som styr vår hållning till dessa problem med anknytning till migration och återvändande.

Enligt EU-lagstiftningen ska medlemsstaterna se till att tredjelandssmedborgare som befinner sig på deras territorium kan begära internationellt skydd om de så önskar. När det gäller möjligheten för dessa medborgare, i det här fallet afghaner, att beviljas internationellt skydd i en eller annan form måste medlemsstaterna granska varje asylansökan genom att tillämpa de kriterier som anges i EU-lagstiftningen på asylsökandens specifika individuella omständigheter. Medlemsstaterna måste avgöra om asylsökanden kan hävda flyktingstatus, och om han inte uppfyller kriterierna för att betraktas som flykting måste de undersöka om han kan få så kallat subsidiärt skydd.

Jag ska gå igenom principerna. För det första får tredjelandssmedborgare inte skickas tillbaka till sitt land om de riskerar att utsättas för allvarliga angrepp. Enligt EU-lagstiftningen, närmare bestämt kvalifikationsdirektivet, måste medlemsstaterna respektera principen om "non-refoulement", i enlighet med sina internationella förpliktelser. Medlemsstaterna kan därför inte skicka tillbaka personer till Afghanistan som är flyktingar i Genèvekonventionens mening eller som beviljats subsidiärt skydd. Medlemsstaterna är dessutom skyldiga att se till att inga återsändanden genomförs i strid med artikel 3 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, enligt vilken medlemsstaterna ska garantera att en person inte skickas tillbaka till sitt land om han löper risk att utsättas för förföljelse eller allvarliga angrepp vid återvändandet.

Den andra punkten är att man inte kan uttala sig generellt om ansökningarna när det gäller huruvida återsändande till Afghanistan är lämpligt. Afghanistan är ett av de främsta ursprungsländerna för asylsökande i EU. Jag vill tillägga att unionen bara tar emot en bråkdel av det totala antalet afghanska flyktingar, varav de flesta lever i grannländer, främst Iran och Pakistan.

Det går inte att dra generella slutsatser om huruvida tvångsåtersändandet av afghaner till deras ursprungsland skulle strida mot gemenskapsrätten, Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna eller EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna. Det är upp till de medlemsstater där ansökningarna görs att fatta beslut om varje ansökan mot bakgrund av de individuella omständigheterna. När ansökningarna prövas måste medlemsstaterna titta på de relevanta omständigheterna i varje enskilt fall för att kunna avgöra varje sökandes eventuella skyddsbehov.

Här ingår att undersöka säkerhetsförhållandena i politiskt och humanitärt hänseende och människorättsförhållandena i Afghanistan. Det ingår också att granska den specifika situationen i den del av landet som sökanden kommer från, liksom den personens individuella omständigheter, t.ex. hans familjesituation, hans verksamhet i ursprungslandet eller andra särskilda omständigheter som kan göra honom mer sårbar.

Man kan inte dra generella slutsatser om afghanska asylsökandes skyddsbehov, men statistiken visar att graden av erkännande för denna grupp har ökat under de senaste månaderna. Under första halvåret 2009 fick nästan 50 procent av de afghanska asylsökandena internationellt skydd i EU, jämfört med mindre än 30 procent under sista kvartalet 2008.

Nu kommer jag till en annan fråga: Vilka villkor måste vara uppfyllda innan beslutet om återsändande fattas? I mitt uttalande nyligen om återsändandet av afghaner till Kabul, som genomfördes gemensamt av Storbritannien och Frankrike, påpekade jag att medlemsstaterna måste vidta tre försiktighetsåtgärder innan de skickar tillbaka en person till ett tredjeland som Afghanistan.

De måste för det första försäkra sig om att migranten i fråga inte velat ansöka om internationellt skydd. För det andra måste de, om en ansökan om internationellt skydd gjorts, försäkra sig om att ansökan blivit föremål

för en grundlig, individuell prövning och avslagits efter ett lämpligt bedömningsförfarande. För det tredje måste de försäkra sig om att den migrant som skickas tillbaka till sitt ursprungsland inte löper risk att dödas där.

Kommissionen har försökt få större klarhet i omständigheterna kring det återsändande till Afghanistan som genomförts av Frankrike och Storbritannien. I nuläget har man emellertid inte några uppgifter som tyder på att dessa tre villkor inte uppfyllts för de berörda personerna.

Gjordes då en individuell prövning av varje persons fall i samband med de återsändanden som omfattade flera personer?

Kollektiva utvisningar är förbjudna enligt protokoll 4 till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och enligt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Det finns dock varken något rättsligt hinder eller någon principiell invändning mot att flera återsändanden om vilka beslut fattats individuellt genomförs tillsammans, på grundval av separata beslut, t.ex. på samma flygning. Inte heller finns det något rättsligt hinder för att dessa åtgärder organiseras gemensamt av flera medlemsstater.

Frontex' nuvarande mandat innefattar redan operativt samarbete i form av gemensamma återsändanden. Europeiska rådet har efterlyst en förstärkning av Frontex' operativa befogenheter och framför allt ett övervägande av möjligheten att regelbundet chartra flygplan för att genomföra dessa åtgärder. De här gemensamma åtgärderna bör göra återsändandena effektivare i logistiskt hänseende och kan också föra med sig ett antal högst önskvärda vinster i samband med förvisningar, som alltid är besvärliga.

Det bör också noteras att kommissionen uppmuntrar medlemsstaterna att i det här läget se till att deras beslut om återsändande är förenliga med de regler som fastställs i återvändandedirektivet, även om detta direktiv ännu inte har införlivats av majoriteten medlemsstater. Det betyder framför allt att frivilliga återvändanden måste prioriteras, att det måste finnas möjlighet att överklaga beslut om återsändande och att hänsyn måste tas till utsatta personers individuella behov. Återvändandedirektivet har ännu inte trätt i kraft. Det kommer det snart att göra, och därigenom kommer ytterligare garantier att kunna ges till de berörda personerna.

Det här var alltså de svar jag ville ge, i linje med EU-rätten. Tobias Billström förklarade givetvis också att vi, när det gäller alla dessa problem, försöker finna den rätta balansen mellan önskan att ta emot dem som förföljs av politiska skäl och verkligen förtjänar skydd och, samtidigt, behovet av att även inse att vissa ansökningar inte bör godkännas. Det är en svår avvägning, och kommissionen övervakar den noga.

Det var vad jag ville säga till parlamentet, och jag kommer naturligtvis att lyssna på de anföranden som följer på detta uttalande.

Véronique Mathieu, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman! Unionen har en skyldighet att erbjuda människor som flyr undan krig och förföljelse värdiga mottagningsförhållanden och internationella skyddssystem som är förenliga med dess värden.

I flera år har EU dock tvingats hantera blandade migrationsströmmar och nätverk av människosmugglare som missbrukar nationella asylsystem för att få in personer som inte uppfyller villkoren för att få utnyttja dessa system.

Så vad kan vi göra? Den frågan har ställts i var och en av våra medlemsstater. Faktum är att det finns en gräns för medlemsstaternas absorptionsförmåga. Skyddssystem måste erbjudas åt människor som uppfyller objektiva kriterier, och om vi vill upprätthålla vår tradition att ta emot asylsökande måste vi vara bestämda när dessa asyلفörfaranden missbrukas för ekonomisk migration.

Det är också viktigt att framhålla att alla länder som utgör mål för nätverk för olaglig invandring från Afghanistan eller Irak genomför tvångsåtersändanden. De är skyldiga att göra det. Jag behöver bara nämna ett antal EU-medlemsstater som genomför sådana åtgärder och gör det oavsett sin politiska övertygelse.

Det råder inte längre någon politisk oenighet i EU om dessa frågor, och det är detta samförstånd som kommer att göra det möjligt att inom en snar framtid genomföra gemensamma återsändanden finansierade av Frontex. Detta initiativ, som ett gemensamt redskap för hantering av migrationsströmmar, måste välkomnas. Därför vill jag påpeka att gruppåtersändanden är något helt annat än kollektiva utvisningar enligt rättspraxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

Domstolen i Strasbourg förbjuder alla åtgärder som tvingar utlänningar att lämna ett land i grupper, men den godkänner fall där en sådan åtgärd vidtas efter en skälighet och objektiv granskning av varje utlännings individuella omständigheter.

Internationell och europeisk flyktinglagstiftning är mycket komplex för att garantera att dessa utvisningsförfaranden övervakas nog och genomförs i enlighet med den grundläggande principen om mänsklig värdighet.

Sylvie Guillaume, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag har lyssnat nogga till talarna, men jag vill ändå ta upp ett antal frågor och farhågor med anknytning till den fråga vi diskuterar, och i det sammanhanget är det oundvikligt att nämna två exempel från den senaste tiden.

Det första gäller utvisningen av 27 afghaner till Kabul, som en del av den grupputvisning som organiserades av Frankrike och Storbritannien. Jag undrar om kommissionen och rådet anser att Afghanistan är ett land där den fysiska integriteten för utvisade personer garanteras.

Kommissionen har just berättat att den inte kunde garantera att dessa utvisningar genomfördes efter kontroll av att de berörda personerna inte ansökt om internationellt skydd, eller i överensstämmelse med varje steg i detta förfarande för prövning av deras ansökan, om en sådan gjorts.

Det andra exemplet gäller Tysklands, Belgiens och Österrikes utvisning av romer till Kosovo, med vilket dessa länder har slutit återtagandeavtal trots att UNHCR i sina riktlinjer av den 9 november anser att, jag citerar, "de romer som är bosatta i alla delar av Kosovo fortfarande får se sin rörelsefrihet och utövandet av sina grundläggande mänskliga rättigheter starkt begränsade [...] och det förekommer rapporter om hot och fysiskt våld mot dessa befolkningsgrupper".

Mot denna bakgrund vill jag be om klargöranden på tre punkter. Varför har artikel 15 c i 2004 års kvalifikationsdirektiv, enligt vilken personer som utsätts för, jag citerar, "allvarligt och personligt hot [...] på grund av urskillningslöst våld i situationer av internationell eller intern väpnad konflikt" har rätt till subsidiärt skydd, genomförts så bristfälligt?

Fråga två: Kan det anses legitimt att utvisa personer som uppehåller sig olagligt på EU:s mark eftersom de inte ansökt om internationellt skydd – trots att vi vet att många potentiella asylsökande, på grund av Dublin II-förordningen, inte lämnar in dessa ansökningar i den stat dit de först kommer därför att deras chanser att få sin ansökan godkänd är små och mottagningsförhållandena bedrövliga?

Till sist, fråga tre: Bör medlemsstaterna bekräfta rådets beslut av den 29 och den 30 oktober om att undersöka möjligheten att chartra regelbundna gemensamma flygningar för återsändande som finansieras av Frontex, och har de för avsikt att samtidigt enas om en europeisk förteckning över säkra länder och att vidta snabba åtgärder avseende ett gemensamt asylsystem som gör det möjligt att på en högre nivå harmonisera villkoren för prövning, beviljande och tillämpning av flyktingstatus?

Marielle De Sarnez, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! För det första vill jag berätta om den sorg som många européer kände när två EU-medlemsstater den 20 oktober organiserade tvångsåtersändandet av afghanska invandrare: tre från Frankrike och 24 från Storbritannien. Dessa män, som lämnat ett land i krig för att komma till Europa i tron att de skulle kunna söka asyl och skydd här, har alltså skickats tillbaka till ett land som fortfarande befinner sig i krig, där deras säkerhet inte på något sätt kan garanteras.

Det här ställer vår uppfattning om mänskliga rättigheter på ända. Och föreställ er min förvåning när jag några dagar senare såg Europeiska rådet besluta inte bara om anordnande av gemensamma flygningar utan också om finansiering av dem via EU:s budget. Det här är något helt nytt, och givetvis finns det en koppling.

Herr kommissionsledamot! Det här är inte det EU vi älskar. EU finns inte till för att legitimera nationell praxis som strider mot de grundläggande rättigheterna. Det är alltför enkelt att lägga skulden på EU. När jag t.ex. hör den franske invandringsministern förklara att tvångsåtersändanden bör genomföras i EU:s regi vill jag nu säga att det inte var i det syftet som grundarna skapade EU.

Ni bad Paris och London försäkra sig om att de utvisade afghanerna verkligen getts möjlighet att söka asyl, att ansökan avslagits och att deras liv inte var i fara i det område dit de återsändes. Jag skulle därför vilja ha en uttrycklig bekräftelse från er på att en individuell prövning av varje asylansökan verkligen gjordes.

Jag skulle också vilja veta om kommissionen betraktar Afghanistan som ett säkert land, och om den inte gör det undrar jag om kommissionen håller med om att detta tvångsåtersändande skedde i strid med artikel 3 i Genèvekonventionen.

Jag är mycket tacksam för alla förklaringar ni kan ge oss.

Hélène Flautre, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Till att börja med vill jag tala om hur glad jag är över att vi håller en debatt om den här frågan i dag, eftersom det står klart att stats- och regeringscheferna förväntat sig att utvisningen av olagliga migranter från EU till Afghanistan skulle kunna genomföras utan någon uppståndelse, och så blev det inte.

Det blev inte så av två skäl: för det första därför att Europeiska kommissionen har begärt information från Storbritanniens och Frankrikes regeringar, vilket är bra, och för det andra därför att vi håller en debatt i frågan i dag.

Det har redan ställts frågor. Är Afghanistan ett säkert land? Det tycker jag vi borde fråga Barack Obama om, eftersom han just beslutat att skicka 34 000 soldater dit. Ingen armé kan garantera överlevnaden för sina män i Afghanistan, och ska vi då kunna garantera att de migranter som vi skickar tillbaka dit inte utsätts för livsfara? Det här är ett skämt som inte heller UNHCR ställer upp på, eftersom man varmt rekommenderat medlemsstaterna att inte gå vidare med utvisningar av det här slaget.

För det andra råder det oklarhet kring kollektiva utvisningar. Alla – och i synnerhet jag själv – välkomnar att stadgan om de grundläggande rättigheterna blir bindande i framtiden. I artikel 19.1 står: "Kollektiva utvisningar skall vara förbjudna."

Ni säger att det här inte är någon kollektiv utvisning. Tobias Billström uttrycker sig på ett förtjusande sätt när han säger att det handlar om ett effektivt resursutnyttjande. Snart kommer gemensamma chartrade flygningar att säljas in på samma sätt som bilpooler för att motverka global uppvärmning. Det finns gränser! Och vilka är då de gränserna?

Ja, jag företräder Pas-de-Calais, där det finns många afghaner – vilket dessutom gett upphov till de utvisningar som organiserats av Eric Besson i Frankrike. Jag kan berätta att när den franska regeringen av kommunikationsskäl beslutar att anordna ett kollektivt återsändande och göra det till en mediehändelse sker det gripanden i Pas-de-Calais: kollektiva gripanden som är olagliga därför att de är diskriminerande.

Vi kan därför absolut inte ge de garantier ni talar om, herr Barrot, dvs. att detta är en gemensam insats för personer som, efter individuella bedömningar, befunnits vara olagliga migranter. Här handlar det definitivt om kollektiv utvisning eftersom det gjordes ett kollektivt gripande.

Marie-Christine Vergiat, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Man skulle kunna glädjas åt att den här debatten har hållits. I stället är jag bestört över det struntprat vi fått höra. Låt oss sluta med ordlekarna. Visst handlade det här om kollektiva utvisningar.

EU är en stolt försvarare av mänskliga rättigheter. Asylrätten är en av dessa grundläggande rättigheter. Men i dag har afghaner utvisats till ett land i krig, ett krig där många europeiska länder deltar.

Jag är ledsen, herr Barrot, men lagstiftningen i fråga är lika mycket EU-lagstiftning som nationell lagstiftning, och var snäll och hänvisa oss inte till var och en av de nationella situationerna. En stor del av de situationer som uppkommit har sin orsak i återvändandedirektivet, som jag hellre kallar "skamdirektivet", för det är ett skamligt direktiv i alla människorättsförsvares ögon. Ni vet att asylsökande behandlas mycket olika i vart och ett av de europeiska länderna, och det är just på grund av dessa skillnader som afghaner inte kan söka asyl under rimliga förhållanden.

Jag ställer mig därför bakom alla de frågor som mina kolleger i parlamentet ställt, och jag vill be er att se till att resultaten av alla dessa olika linjer bedöms från fall till fall, om det är möjligt.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Herr talman! Jag vill uttrycka mitt stöd för det gemensamma initiativet av den brittiska Labourregeringen och den franska regeringen att utvisa olagliga afghanska migranter till deras hemland.

I motsats till vad somliga hävdar hade dessa personer faktiskt fått avslag på sina ansökningar om politisk asyl, och detta bilaterala initiativ måste nu utvidgas på EU-nivå. Migrationstrycket är en utmaning som vi måste ta oss an tillsammans, och det är tanken bakom den pakt för invandring och asyl som antogs för några

månader sedan under det franska ordförandeskapet. Nu måste vi gå längre genom att slå ihop våra resurser och anordna gemensamma flygningar för återsändande med finansiering från Frontex.

De 27 ländernas beslut att be kommissionen undersöka denna fråga är ett första steg, och jag hoppas, herr kommissionsledamot, att kommissionen kommer att stödja detta förslag, eftersom allmänheten och, framför allt, de lagliga invandrarna, förväntar sig att vi ska bekämpa den olagliga invandringen.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Herr talman! I samband med definitionen av flykting i Genèvekonventionen anges att villkoren för att beviljas asyl ska granskas separat för varje individ. Som vi hörde i det föregående anförandet hade asylansökningarna behandlats korrekt, och förenade insatser för att återsända dessa personer kunde genomföras under förutsättning att det gjorts en separat granskning av varje persons förutsättningar.

Det som oroar parlamentet och mig är att säkerhetssituationen i Afghanistan är sådan att vi inte vet om någon kan återsändas dit. I Finland, exempelvis, har problemet lösts genom att man utfärdat tillfälliga uppehållstillstånd trots att de personliga villkoren för flyktingstatus inte uppfyllts – dvs. utan att asyl beviljats – eftersom vi inte vill skicka tillbaka människor till ett land i krig. Säkerhetssituationen i Afghanistan är alltför farlig för att någon ska kunna återsändas dit i nuläget, men längre fram, när läget är lugnare, kommer dessa personer att återsändas.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Herr talman! Jag vill inledningsvis ta upp följande. Jag arbetade i många år på ministeriet för nationellt försvar i Polen, och i det sammanhanget reste jag många gånger till Afghanistan, för 2 000 polska soldater tjänstgör där. Att läget är så dramatiskt beror å ena sidan på att det finns människor där som är desperata och inte klarar av den svåra situationen eftersom det hela tiden pågår ett krig runt omkring dem. Å andra sidan finns det människor där som – det tvekar jag inte att säga – spelar ett dubbelspel. På dagen stöder de dem som i nuläget har makten, och på natten hjälper de talibanerna. I det avseendet är min grundläggande fråga följande: Har vi de instrument och den förmåga som krävs för att bedöma vilka avsikter och vilken situation de personer som kommer till Europa i själva verket har? Jag tror att vissa kommer helt enkelt för att de inte ser någon annan utväg och för att de är desperata, men det kan också finnas enskilda personer som spelar dubbelt.

Franziska Keller (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag tycker att diskussionen bitvis varit märklig. Varför är de här människorna här olagligt? De är här olagligt därför att de inte har någon möjlighet att lämna sitt land, som befinner sig i krig, på ett lagligt sätt. De kan inte komma hit lagligt, så det är inte särskilt förvånande att de kommer hit olagligt. Vi vet alla hur svårt det är att ansöka om och få asyl eftersom Genèvekonventionen är rätt strikt på det området och man måste bevisa att man förföljs personligen, vilket givetvis är svårt när man flyr undan krig. Nu säger ni att vi, bara för att deras asylansökan inte godkändes, ska skicka tillbaka dem till Afghanistan, där det är krig och människor inte kan leva, där de inte kan överleva, där det inte går att försörja sig och där det för övrigt också utkämpas ett hårt krig mot kvinnor. Just av det sistnämnda skälet bör alla kvinnor som flyr därifrån beviljas asyl.

Jag vill uppmana alla medlemsstater och kommissionen att motverka återsändandet av dessa människor till Afghanistan.

Tobias Billström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman, ärade ledamöter! Tack för många och intressanta inlägg i denna debatt. Jag skulle vilja börja med att försöka summera vissa av de mest grundläggande principerna i denna fråga. Det gör jag lite med utgångspunkt från Véronique Mathieus första inlägg, där hon tog upp frågan om de blandade migrationsflödena. Det är nämligen så att vi har blandade flöden som kommer till Europeiska unionen, och eftersom Europeiska unionen inte har obegränsad mottagningskapacitet, precis som Mathieu pekade på, är det viktigt med en individuell rättssäker bedömning för att kunna avgöra vem som bör erhålla skydd i enlighet med europeisk lagstiftning och internationella konventioner. Över detta vakar kommissionen genom de direktiv som har antagits i enighet i unionen.

Det för mig då naturligt till de synpunkter som Sylvie Guillaume och Marielle de Sarnez framförde tidigare, nämligen huruvida Afghanistan är ett land där man kan garantera den enskildes säkerhet. Ja, det är ju just detta som hela diskussionen handlar om! Det är just detta som en enskild prövning syftar till att klargöra och att säkerställa. Det är målet för inrättandet av ett gemensamt europeiskt asylsystem att uppnå detta syfte. Jag tycker att flera av talarna bortser helt och hållet från detta i sina inlägg, nämligen att en rättssäker prövning, syftande till att klargöra att ett *ja* är ett *ja* och ett *nej* är ett *nej*, är det vi måste sträva efter. Vid ett *nej* ska ett återvändande äga rum, oavsett – jag upprepar detta så att alla ska förstå precis vad ordförandeskapet menar – till vilket land det rör sig om. Har vi klargjort och säkerställt att en person inte är i behov av enskilt skydd, kan vi med mycket gott samvete återsända den individen till ursprungslandet. Om detta sedan sker samordnat på ett flygplan där, precis som kommissionsledamot Barrot pekade på, flera olika fall, som alla har fått en

enskild prövning, vistas ombord, eller om man åker enskilt är ju faktiskt av underordnad betydelse. Det är bara en logistisk fråga i sammanhanget.

Så vill jag vända mig till Franziska Keller som alltid för intressanta resonemang i dessa frågor. Ja, jag delar synpunkten att accessfrågan är komplicerad. Det är inte helt lätt att vi i dag har ett system som i princip förutsätter att man måste befinna sig på plats i Europeiska unionen för att lämna in sin asylansökan, samtidigt som man kanske inte alltid finner det särskilt lätt att ta sig hit till vår union för att göra detta. Men det är ju just därför som vi under det svenska ordförandeskapet har drivit arbetet med att inrätta ett gemensamt europeiskt vidarebosättningssystem, som kommer att kunna göra det möjligt i denna union att erbjuda ytterligare en väg, en passage, för de människor som kanske är de mest skyddsbehövande, de mest utsatta, de människor som inte har de ekonomiska medlen för att ta sig hit till unionen.

Låt mig säga att om alla unionens medlemsstater kunde ställa upp med lika många platser som Sverige gör idag – vi har 1 900 på årsbasis – i förhållande till sin befolkningsstorlek, då skulle Europeiska unionen på årsbasis kunna erbjuda 100 000 platser till UNHCR, FN:s flyktingkommissariat. Det är ingen liten strategisk reserv för att kunna stänga de värsta flyktinglägren runtom i världen och stå upp och visa den solidaritet som vi från ordförandeskapets sida anser att unionen ska visa med de länder utanför våra gränser som faktiskt inrymmer de flesta av flyktingarna i den här världen.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka alla talare.

Den största svårigheten är det som Véronique Mathieu kallade "blandade migrationsflöden", det vill säga att vi har invandrare som anländer av ekonomiska och miljörelaterade skäl, samtidigt som det anländer människor som är förföljda och som har rätt till internationellt skydd eller subsidiärt skydd. Det är detta som är svårigheten, och det behöver genomlysas ordentligt om vi ska kunna hantera dessa problem. Det är en mycket, mycket svår fråga.

Först vill jag svara. Jag kommer att läsa upp vissa delar av det franska svaret, eftersom ni har ställt frågor till mig när det gäller detta – själv kan jag inte svara på allt. Jag läser upp följande från det franska svaret:

"De berörda parter som inte själva lämnat in asylansökan har hörts som illegala flyktingar och blivit satta i administrativt förvar under överinseende av en häktningsdomstol.

Varje person informerades på sitt modersmål och inför förvaltningsdomaren om sin rätt att överklaga beslutet om att utvisas till Afghanistan, samt om sin rätt att söka asyl vid den franska myndigheten OFPRA (*Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides*), eller att utnyttja ett program för frivilligt återvändande som införts i samarbete med Internationella organisationen för migration.

Av dessa utlännningar var det bara en som varken lämnade in en asylansökan eller överklagade hos förvaltningsdomaren, och två som fick sina ansökningar handlagda av OFPRA, där de förhöordes i närvaro av en tolk. Vid en förhandling i förvaltningsdomstol fick de möjlighet att, med biträde av advokat och i närvaro av tolk, förklara vilka risker de ansåg att de skulle utsättas för om de återvände till sitt ursprungsland.

Även om OFPRA har beviljat flyktingstatus eller subsidiärt skydd för åtskilliga afghaner som sökt skydd under liknande omständigheter ansåg OFPRA i detta fall att det inte fanns något allvarligt eller känt skäl att tro att dessa personer skulle utsättas för verklig risk för förföljelse eller allvarligt hot mot liv eller person om de utvisades."

Vi fick även en reaktion från den brittiska regeringen. Jag har ärligt talat gjort det som mitt samvete och min plikt känsla krävde; vi har varit noggranna med att ställa frågor till medlemsländerna.

Det jag skulle vilja säga er när det gäller begreppet "säkert land" är att rättspraxis från EG-domstolen och Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna säger att det enkla faktum att man kommer från ett land eller en region där oroligheter förekommer inte räcker som skäl för absolut skydd mot utvisning eller rätt till subsidiärt skydd, utom i undantagsfall där nivån av allmänt våld är så hög att alla befinner sig i faktisk fara för liv eller hälsa bara som en följd av att vistas i det aktuella landet eller regionen. Dessutom är det sant att dessa undantagsfall inte återopades i detta fall.

Med detta sagt skulle jag även vilja svara på frågan om gruppflyg. Frontex har redan organiserat gruppflygningar och även delvis finansierat dessa flygningar. Jag anser att detta verkligen måste nämnas. Det förekom sådana flygningar 2008 och 2009, så detta är inget nytt. Det som Frontex försöker göra – och jag tror att Frontex' verkställande direktör håller på att lyckas med det – är att se till att grupp utvisningar utförs under anständiga förhållanden där människor respekteras. Frontex' verkställande direktör berättade

till och med för mig nyligen att han sett att det i Österrike finns en ombudsman som särskilt övervakar hur dessa utvisningar genomförs.

Det vi också vill utveckla är den expertkunskap som finns när det gäller att se till att dessa personer, när de utvisas, överlämnas till sitt ursprungsland under anständiga förhållanden – och detta först när det säkerställts att de inte passar in på definitionen av personer som kvalificerar sig för internationellt skydd eller subsidiärt skydd. Det är också denna fråga vi för närvarande undersöker efter en begäran från Europeiska rådet. Vi har sannerligen inte kommit fram till denna tanke om tvångsåtervändande med flyg utan att ge garantier för att människor behandlas med respekt.

Framför allt skulle jag vilja påminna er om att vi i våras började lägga fram texter som ska hjälpa oss att komma närmare ett asylvänligt Europa, och i det avseendet vill jag tacka Tobias Billström och det svenska ordförandeskapet som hjälpt oss mycket. Vi har en text som handlar om mottagandeförhållanden, vi har granskat Dublinproblemet – Marielle De Sarnez tog med rätta upp denna fråga – och vi har till och med tagit upp frågan om att anpassa Dublinförordningen just för att den inte ska underminera utsatta personers intressen, i synnerhet barns, och vi har stött principen om att vissa undantag från Dublinförordningen ska införas.

Den 21 oktober antog kommissionen ytterligare två viktiga texter, en om kvalifikationsdirektivet och den andra om direktivet om handläggning av asylärenden. Det är i detta nya utkast till direktiv om handläggning av asylärenden som vi försöker införa kriterier som är sant objektiva och identiska och som gäller överallt. Vi behöver stöd från Europeiska byrån för samarbete i asylfrågor för att säkerställa att handläggningen ser mer eller mindre likadan ut överallt i Europa, så att ett Europa för asyl till slut kan bli verklighet.

Jag skulle vilja tacka det svenska ordförandeskapet. Jag anser att det har gjort ett bra jobb när det gäller att lägga fram dessa olika texter för rådet, men det är fortfarande en lång väg att gå innan de kan antas. Och vi har vissa problem. Med hjälp av det svenska ordförandeskapet som banat väg gör jag allt som står i min makt för att bygga ett Europa för asylsökande. Tobias Billström påpekade dessutom just vilket föredöme hans land varit för Europa. Och när det gäller detta problem visar medlemsländerna upp mer solidaritet när det gäller att ta emot dessa flyktingar och garantera deras skydd. Alla länderna måste börja göra det. Vi är inte där ännu, och det finns fortfarande en del länder som inte tar emot några flyktingar.

Det var vad jag ville säga. Jag är väl medveten om att jag inte svarat på varje enskild fråga. Det jag kan säga är att kommissionen trots allt har gjort allt den kan för att upprätthålla respekten för europeisk lag och, skulle jag vilja säga, kanske ännu mer för att upprätthålla respekten för europeiska värden.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

11. Ansvarsfrihet 2007: EU:s allmänna budget, rådet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkande 2 om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2007, avsnitt II – rådet (C6-0417/2008 – 2008/2277(DEC)) – Budgetkontrollutskottet. Föredragande: Søren Bo Søndergaard (A7-0047/2009).

Søren Bo Søndergaard, föredragande. – (DA) Tack, herr talman! För sju månader sedan – den 23 april för att vara exakt – vägrade en övervägande majoritet i denna kammare att bevilja ansvarsfrihet för rådets budget för budgetåret 2007. Varför? Skälet var att rådets beteende med avseende på parlamentet och budgetkontrollutskottet var helt oacceptabelt. Rådet vägrade att svara på de skriftliga frågor vi ställde om budgeten och vägrade träffa budgetkontrollutskottet för att svara på frågor. Situationen var så absurd att rådets företrädare omedelbart lämnade varje möte där frågor om rådets budget ställdes.

I själva verket var detta inget nytt. Det hade faktiskt pågått under många år. Det nya var att i april satte parlamentet stopp för det. Jag tror att de flesta ledamöter i april ställde sig den enkla frågan, att hur kan jag som parlamentsledamot stå till svars inför mina väljare för rådets budget om rådet inte ens svarar på de frågor parlamentet har? Jag tror att det var denna fråga som slutade med att en stor majoritet av denna kammars ledamöter vägrade bevilja ansvarsfrihet för rådets budget. Kanske några trodde att parlamentet skulle bli mer medgörligt efter valet i juni, eller att parlamentets krav på öppenhet och insyn bara var valfläsk och inte ett tecken på en verkligt förändrad inställning. Om så är fallet måste de ha blivit besvikna.

Även efter valet har budgetkontrollutskottet varit enat i vårt mycket enkla ställningstagande: om rådet vill att vi ska bevilja ansvarsfrihet för deras budget, då måste de träffa oss och svara på frågor. I slutet av september hände slutligen någonting. Den 24 september hölls ett möte mellan rådet, budgetkontrollutskottets

ordförande, utskottets föredragande och samordnarna. Samtidigt svarade rådet på utskottets frågor – låt vara indirekt – och dessa svar publicerades även på rådets webbplats.

Låt mig vara tydlig: detta var ett smart drag av rådet – ett mycket smart drag. Det är skälet till att budgetkontrollutskottet idag kan rekommendera parlamentet att bevilja ansvarsfrihet för rådets budget 2007. Låt mig emellertid också tydligt klargöra att vi både förväntar oss och begär att detta steg uttrycker en förändrad inställning hos rådet gentemot parlamentet.

När det gäller rådets budget för 2008 förväntar vi oss att 2007 års absurda teaterföreställning inte kommer att upprepas. Vi antar tvärtom att vi kan utgå från den position som vi till slut nått fram till. Med andra ord, vi förväntar oss att rådet utan onödigt dröjsmål ger skriftliga svar på de frågor som ställs av behöriga utskott och föredragande i parlamentet. Vi förväntar oss att rådet är villigt att träffa de behöriga utskotten och svara på frågor.

För att kunna garantera att det inte råder några tveksamheter inför detta är det klart och tydligt uttryckt i det betänkande vi diskuterar idag, och som jag hoppas parlamentet kommer att anta i morgon, om inte enhälligt så med en mycket stor majoritet. När det gäller att bevilja ansvarsfrihet för rådets budget 2007 har vi visat vår goda vilja. Bollen ligger nu hos rådet.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman!, ärade ledamöter! Det här är oerhört viktiga frågor som vi diskuterar. Transparens och öppenhet är de demokratiska verktyg vi har. Det som främjar medborgarnas förtroende är om de kan ha insyn i processen och det är bra för unionens verksamhet. Här har vi i parlamentet och rådet gemensamma målsättningar. Detta gäller ju överallt på alla områden och för alla institutioner.

Idag talar vi om ansvarsfrihet för år 2007. Här vill jag förstås understryka vikten av extern granskning i allmänhet och av budgetgenomförandet i synnerhet och i detta sammanhang också lyfta fram revisionsrättens roll och det är mycket goda arbete som utgör grunden för den årliga ansvarsprovningen.

När det gäller den specifika frågan om just detta betänkande om ansvarsfrihet 2007 vill jag uttrycka min tillfredsställelse över att ni nu rekommenderar att bevilja rådet ansvarsfrihet. Tittar vi närmare på sakfrågorna finns det faktiskt ingen anledning till att inte bevilja detta. Vi har från rådets sida alltid strävat att följa reglerna och att tillämpa öppenhet när det gäller ekonomisk förvaltning. Det kommer att vara så även i fortsättningen. Jag har förstått att det informella mötet i september mellan budgetkontrollutskottets delegation och rådets delegation ledde till att man kunde klargöra ett antal punkter och att detta var det som gjorde det möjligt – som också föredraganden sade – att bevilja ansvarsfrihet för rådet 2007.

Detta lyfter helt klart fram betydelsen av en dialog mellan våra institutioner också i framtiden. Jag är därför mycket nöjd över att vi har funnit ett sätt att gå vidare i dessa frågor, vilket gör att ansvarsfrihet kan beviljas, och ser fram emot att detta bekräftas när omröstningen genomförs i morgon.

Ingeborg Gräßle, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Malmström, herr Barrot! Ett mirakel har skett. För första gången på fem år bevittnar jag att rådet deltar i denna debatt, och jag vill rikta mitt varmt kända tack till rådets svenska ordförandeskap för denna viktiga signal.

(Applåder)

Varmt välkommen till detta plenarsammanträde då rådet för första gången finns företrätt här när dess ansvarsfrihet debatteras.

Är slutet gott allting gott, som vi säger i Tyskland? Nej, inte den här gången. Förfarandet för beviljande av ansvarsfrihet för rådet har visats sig vara exempelöst och i starkt behov av att tas upp på den interinstitutionella dagordningen, som för övrigt behöver utökas för att göra plats för Europeiska rådets ordförande. Vi har en ny aktör på den europeiska arenan, och det befintliga förfarandet kan inte och får inte fortgå på samma sätt som tidigare. Det sätt på vilket parlamentet måste be om information och dialog för att få svar på sina kvarstående frågor är ovärdigt en parlamentarisk demokrati. Rådet framstår som det ultimata och absoluta organet, och jag, som medborgare i Europeiska unionen, står inför väljarna i min valkrets och skäms över detta beteende. Det förfarande vi har haft hittills är helt enkelt absurt och får inte tillåtas fortsätta i framtiden.

Jag skulle än en gång vilja tacka det svenska ordförandeskapet. Vi har haft en intressant start. Först hade vi detta samtal, en ny och inte tidigare skadad milstolpe, och det faktum att ni befinner dig här idag är en fantastisk signal. Rådets ordförandeskap, liksom alla EU:s institutioner, måste ställas inför parlamentets ansvarsfrihetsförfarande, och samma sak gäller, nu förstås mer än någonsin, den nya höga representanten

som överhuvud för den nya avdelningen för yttre åtgärder. Vi parlamentsledamöter måste nu visa att denna fråga är viktig för oss, och vi måste driva den framåt tillsammans. Frågan måste stå på varje dagordning, och jag skulle vilja be kommissionen att sätta den på dagordningen.

Vi tycker inte om det sätt på vilket diskussionen förts hittills. Det faktum att vi inte har någonting, inte ett enda förslag, om hur saker och ting bör ske i framtiden stör oss. Lissabon får inte bli synonymt med en ogenomskinlig europeisk union där den parlamentariska kontrollen har körts över. Det här är en möjlighet att börja om på nytt med stark delaktighet av folkets valda företrädare, och beviljandet av ansvarsfrihet för Europeiska rådets kommande ordförande är ett första eldprov.

Bogusław Liberadzki, för S&D-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill inleda med att uttrycka min tacksamhet gentemot föredraganden, Søren Bo Søndergaard, som inledde sitt arbete under svåra omständigheter och som visat stort tålamod samt en förmåga att vara mycket välbalanserad i sina utvärderingar och yttranden.

Fru Malmström! Jag håller med er om att det är bra att öppenhetsprinciperna nu efterlevs, inklusive den ekonomiska öppenheten, men jag håller även med de synpunkter som talar om något mer. Vi har idag kommit fram till en avgörande tidpunkt för hur vi ska agera. Strax innan Lissabonfördragets ikraftträdande erkänner rådet att parlamentet är det enda organ som väljs för att parlamentet arbetar öppet. För att parlamentet och rådet ska vara kompatibla organ måste även rådet i mycket större utsträckning än det som nu är fallet arbeta öppet, och det är precis vad som håller på att hända just nu. Vi håller på att övervinna rådets motstånd mot att arbeta tillsammans med parlamentet. Jag tror att detta inte bara kommer att ske inom detta arbetsområde utan att det även kommer att ske inom våra övriga arbetsområden, inklusive parlamentsutskotten.

Min politiska grupp kommer därför definitivt att stödja förslaget om att bevilja ansvarsfrihet för budgeten, som rådet också har möjlighet att erfara under dagens debatt. Vi kommer inte att gå tillbaka till siffrorna; vi pekar inte på debetsidan, kreditsidan, inkomster, utgifter eller god förvaltning. Vi har inga betydande invändningar i dessa avseenden. Men vi är däremot glada över denna debatt och över det sätt på vilket den genomförts.

Luigi de Magistris, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Som ordförande för budgetkontrollutskottet måste jag uppmärksamma det mycket viktiga arbete som utskottet genomfört och det utmärkta arbete som föredraganden utfört, liksom den politiska solidaritet som har uppvisats.

Skälet är att vi, från första början, önskat framföra ett mycket tydligt budskap: vi tänker arbeta mycket målmedvetet för att säkerställa öppenhet, noggrannhet och lagenlighet när det gäller förvaltning av offentliga medel och därför även när det gäller revision av budgetarna.

Vi har haft mycket stor framgång med rådet, som först inte ville svara. Jag skulle personligen vilja gratulera det svenska ordförandeskapet för det. Det har alltid agerat för att befordra öppenhet och riktighet.

I och med detta förväntar vi oss att fler framsteg görs eftersom det naturligtvis är fullständigt oacceptabelt, i synnerhet när nu Lissabonfördraget träder i kraft, att parlamentet inte har den information och de upplysningar som krävs för att kontrollera budgetar och allmänna medel. Detta är något som inte bara ligger i Europeiska unionens utan i alla europeiska medborgares intresse.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Låt oss vara ärliga, detta är fortfarande en svår uppgift, och det gläder mig att rådets ordförande är närvarande. Det innebär ett genombrott. Det är faktiskt första gången ordföranden har närvarat vid en debatt av det här slaget, och jag välkomnar det. Men vi måste oaktat detta erkänna att det fortfarande är en svår uppgift.

Rådet fortsätter trots allt att gömma sig bakom ett slags informell överenskommelse som träffades vid något tillfälle under tidigt sjuttital – för fyrtio år sedan – varigenom parlamentet och rådet kom överens om att inte blanda sig i varandras budgetar, att inte granska varandras bokföring och att se genom fingrarna med allt – som respektabla gentlemän gör. Detta är något som hör till det förflutna eftersom rådets budget har genomgått en fundamental förändring. För fyrtio år sedan bestod den inte av något annat än administrativa kostnader, medan den nu även innehåller operationella utgifter. Därför måste vi arbeta för en genombrytande förändring.

Vi har tillfälligt brutit dödläget. Vi är beredda att bevilja ansvarsfrihet, men nu måste vi verkligen ta ytterligare ett steg. Problemen har trots allt inte löst sig. Vi har i uppgift att säkerställa att öppenhet och demokratisk kontroll tillämpas på rådets budget och även på vårt eget parlaments budget. Därför instämmer jag med alla dem – talare, föredragande, företrädare för de politiska grupperna – som tydligt har sagt: lyssna, det här är

ett skrämskott, nästa gång vi ställs inför att bevilja ansvarsfrihet måste vi ta ett steg till. Revisionsrättens årsredovisning innehåller förslag i det avseendet, och nämner ännu en gång frågor som rör Sesameprogrammet. Fru Malmström, inom kort kanske ni inte längre är engagerad i detta, men vi kommer att fortsätta att driva frågan om öppenhet.

Richard Ashworth, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Får jag först ta tillfället i akt att lovorda kommissionsledamot Siim Kallas för de faktiska framsteg som gjorts när det gäller att ta itu med de frågor och reservationer som framförts av revisionsrätten. Min åsikt är att den avgående kommissionen har gjort fler framsteg än någon annan kommission i modern tid, och jag tackar honom för hans insatser.

Det är allmänt accepterat att införandet av bokföringsmässiga grunder har varit framgångsrikt och att det resulterat i mycket tydliga förbättringar. Jag vill även uppmärksamma de goda framsteg som gjorts inom den allmänna jordbrukspolitik, och i synnerhet internrevisionssystemet, som också varit mycket gynnsamt.

Det finns dock två bekymmersamma områden jag måste nämna. Först och främst framför revisionsrätten i sin årsrapport upprepade gånger kritik mot "korrektheten och tillförlitligheten hos underliggande transaktioner". Jag instämmer i detta; 2007 skilde sig inte i det avseendet från tidigare år. Deras budskap är fullständigt klart: det återstår en hel del att göra.

För det andra vill jag nämna att revisionsrätten kritiserade den bristande kontrollen i gemensamt förvaltade program. Parlamentet har upprepade gånger uppmanat medlemsländerna att mycket mer seriöst ta itu med revisorernas påpekanden; i synnerhet har vi uppmanat medlemsländerna att leva upp till villkoren i 2006 års interinstitutionella avtal.

De måste nu, med hänsyn till finansiell integritet och offentlig redovisningsskyldighet, uppvisa mer beslutsamhet. Av dessa skäl, och fram tills dess vi ser att rådet gör verkliga framsteg i frågan, kommer jag och mina kolleger i den brittiska konservativa delegationen att rösta mot ansvarsfrihet för 2007 års allmänna budget.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi har valts till medlemmar av Europaparlamentet, men våra väljare vet inte vad som pågår bakom kulisserna. I april 2009 beslutade budgetkontrollutskottet att skjuta upp ansvarsfriheten för rådet. Även om revisionsrätten inte hade kritiserat redovisningen hävdade utskottet att det fanns tillräckliga skäl för detta. När utskottet hade sammanträtt med det svenska ordförandeskapet i september och ett antal skriftliga svar hade lämnats på parlamentets frågor publicerade Søren Bo Søndergaard, föredragande om rådets ansvarsfrihet för 2007, ändå ett betänkande som inte ens med mycket god vilja skulle ha kunnat leda till beviljad ansvarsfrihet. Trots detta fattades ett politiskt beslut om att bevilja ansvarsfrihet, och styckena med komprometterande innehåll mildrades.

Utskottet tänker rekommendera beviljande av ansvarsfrihet baserat på förväntningar för framtiden. Om människor som gjorde sig besväret att rösta på oss i juni kände till följande: att det genom ett informellt avtal från 1970 råder enighet om att sitta still i båten, att rådets internrevisor inte skulle bli inbjuden till budgetkontrollutskottet för att rådet då skulle kunna bjuda in parlamentets internrevisor varvid utgången skulle vara osäker, samt att den politiskt utnämnda revisionsrätten inte hade några kommentarer om rapporten från rådets internrevisor från april 2008, vad skulle de då säga?

Redan 2002, när jag var kommissionens redovisningschef, skrev den generaldirektör som då ansvarade för budgeten i ett brev till kommissionens dåvarande internrevisor att förfarandet för att bevilja ansvarsfrihet var ett institutionellt spel och inget annat. Ska vi fortsätta att tassa som katten kring het gröt bara för att vi är rädda att förlora privilegier som vi har uppnått efter flera års tystnad? Vi kan välja att avslöja och göra slut på hyckleriet när vi röstar om rådets ansvarsfrihet för 2007. Jag förmodar att ni vet hur jag ställer mig, och jag hoppas att ni gör gemensam sak med mig och vägrar att bevilja rådet ansvarsfrihet.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! Den europeiska säkerhets- och försvarspolitik är för närvarande inte en flotta utan ett krigsfartyg i internationell politik. Varje år när det är dags att bevilja rådets budgetkrigsfartyg ansvarsfrihet försvinner det plötsligt in i Bermudatriangeln, och Europaparlamentet tycks glatt anamma mottot "allt som inte syns på vår radarskärm finns inte i verkligheten heller".

Förra våren dök det plötsligt upp konton som låg utanför budgeten, och rådet beviljades inte ansvarsfrihet. Fyra skäl angavs för detta. För det första vägrade rådet att acceptera någon som helst sorts officiellt, formellt möte med parlamentet. För det andra vägrade rådet att lämna några uttömmande skriftliga svar. För det tredje kunde rådet inte lämna vare sig någon verksamhetsrapport eller någon komplett förteckning över

budgetöverföringarna. För det fjärde var det omöjligt att avgöra om kostnadsposterna i rådets budget kan karaktäriseras som rörelsekostnader.

Imorgon – några månader senare – vill man nu helt plötsligt bevilja rådet ansvarsfrihet, trots att inte ett enda av dessa fyra skäl för att vägra ansvarsfrihet egentligen har blivit uppklarade eller åtgärdade. Rådets företrädare vägrar fortfarande att ha någon sorts formellt möte med parlamentet. Någon verksamhetsrapport är inte heller förestående, och de konton som ligger utanför budgeten har inte avslutats eller avvecklats, som vi krävde.

Jag vill påminna föredraganden om att han i sin första rapport ställde sammanlagt tjugo frågor till rådet. Men var finns de exakta svaren på dessa frågor? Kan ni säga mig det? Nej, det kan ni inte. Istället för att nu sätta hårdare press på rådet, vad gör vi då? Vi förvandlas till tiggare, och dessa krav blir till önskemål i den nya rapporten. Den som nu röstar för att bevilja rådet ansvarsfrihet kommer att ge sitt stöd till att parlamentet står framför rådet och ödmjukt bugar och ber.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Herr talman! Jag stöder parlamentets beslutsförslag om att bevilja rådets generalsekreterare ansvarsfrihet för genomförandet av budgeten för räkenskapsåret 2007. Det gläder mig att det svenska ordförandeskapet och kommissionsledamot Siim Kallas har visat vilja att lösa det här problemet.

Jag vill dock rikta uppmärksamheten mot ett antal frågor som fortfarande är olösta och som vi måste ta itu med under de närmaste åren. Den svåra och ansträngande processen med att bevilja rådet ansvarsfrihet visar vad Europaparlamentet önskar. Parlamentet vill ha insyn samt öppen men också formell dialog med rådet. Dessa envisa krav från parlamentet är orubbliga, men de är inte uttryck för illvilja från parlamentets ledamöter. De är ett uttryck för omsorg om offentliga medel och är, precis som sig bör, ett uttryck för omsorg om att ha insyn i hur skattebetalarnas pengar används.

Jag vill betona att förfarandet för att bevilja rådet ansvarsfrihet också visar hur parlamentet får information om nya områden som rådet arbetar med, och att parlamentet inte vill utestängas från möjligheterna att kontrollera och övervaka rådets utgifter på något av dess verksamhetsområden.

Att bevilja rådet ansvarsfrihet för 2007 är enligt min mening ett steg i rätt riktning, men vi måste också klart och tydligt säga ifrån att det fortfarande finns vissa saker som ännu inte har förklarats ordentligt, och vi måste fortsätta att påminna rådet om detta. Jag hoppas att dialogen blir konstruktiv på det här området, med ökad insyn och öppenhet, så att allmänhetens pengar kan övervakas på bästa möjliga sätt.

Jens Geier (S&D). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag vill tacka Søren Bo Søndergaard för hans framgångsrika arbete, vilket har medfört att rådet till slut gjorde parlamentet till viljes i fråga om förfarandet för att bevilja ansvarsfrihet. Rådet vägrade länge att ge relevanta svar på parlamentets frågor och hänvisade till "gentlemannaavtalet" – ett informellt avtal som faktiskt är 40 år gammalt idag. Detta förefaller ytterst märkligt när rådets företrädare nu efter 40 år uppenbarligen inte längre vet exakt vad som står i det informella avtalet, eftersom den version som presenterats av parlamentet innehåller precis motsatsen mot vad rådet upprepade gånger hävdade under förhandlingarna.

I den första resolutionen i det informella avtalet stod att rådet inte skulle försöka göra några ändringar i Europaparlamentets utgifter. I den tredje resolutionen står att det ska vara ett nära samarbete mellan de två institutionerna när det gäller budgetfrågor. Rådet uppfattar detta som att varje institution ska lämna den andra partens budgetarbete i fred. I det här skedet avstår jag från att kommentera hur allvarlig denna argumentation är. Istället skulle jag vilja tacka det svenska ordförandeskapet för att ha inlett processen med att få slut på detta skamliga förhållande.

Lösningen är ett tillägg till det interinstitutionella avtalet som tydligt fastställer förfarandet för hur parlamentet ska bevilja rådet ansvarsfrihet, i enlighet med kraven i det framlagda resolutionsförslaget. Därför ber jag parlamentet stödja detta förslag.

Jorgo Chatzimarkakis (ALDE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Först och främst välkomnar jag varmt att det svenska ordförandeskapet för rådet är närvarande, och jag skulle också personligen vilja tacka Cecilia Malmström för att hon har ökat insynen i förfarandet. Allt som mina kolleger har sagt är sant – förfarandet är mer öppet, och även om hon uttryckte sig lite försiktigare idag kan vi ändå säga att vi kommer att bevilja ansvarsfrihet. Men det är fortfarande mycket som återstår. Vi ber rådet att följa upp denna första åtgärd med ytterligare åtgärder, i synnerhet som rådets befogenheter på det utrikes- och säkerhetspolitiska området har blivit mycket tydligare definierade i Lissabonfördraget. I framtiden kommer denna politik också

att ha ett ansikte i form av Catherine Ashton. Medborgarna kände inte till Catherine Ashton förut, och de europeiska skattebetalarna kommer inte heller i framtiden att veta exakt hur mycket pengar hon förfogar över och vad hon gör med dem. Vi måste ändra på detta. Det är faktiskt ett absolut måste i en tid då vi kämpar för ett demokratiskt Europa präglat av insyn.

Jag vill tacka föredraganden, Søren Bo Søndergaard, för att han har tryckt på i vårt – parlamentets – namn, och vi ska behålla det trycket.

Ville Itälä (PPE). – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag vill tacka föredraganden som har gjort ett fantastiskt gott arbete. När vi diskuterar ansvarsfrihet för gemensamma medel för 2007 talar vi inte om rådets pengar eller kommissionens pengar eller parlamentets pengar utan om skattebetalarnas pengar. Det är pengar som tillhör våra medborgare, och de måste ha rätt att få veta vad de används till.

Mer än något annat företräder parlamentet folket, och parlamentet måste ha rätt att få all den information det behöver när den efterfrågas. Vi kan inte ha en situation där parlamentet faktiskt måste tigga och be om information. Därför är öppenhet och insyn enda sättet för EU-institutionerna att vinna folkets förtroende.

Jag instämmer med dem som har lovordat de fantastiska framsteg som har gjorts på det här området och det utmärkta arbete som det svenska ordförandeskapet har utfört och som ligger till grund för att vi nu kan bevilja ansvarsfrihet. Jag vill också tacka kommissionsledamot Siim Kallas för hans utomordentliga arbete under de senaste fem åren. Det har gjorts framsteg på dessa områden. Detta är rätt steg i rätt riktning.

(Applåder)

Aldo Patriciello (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den 23 april sköt parlamentet upp sitt beslut om rådets redovisning på grund av att rådet hade vägrat att lämna sin årliga verksamhetsrapport till parlamentet, vilket gjorde att utgifterna inte kunde granskas på det sätt som är brukligt för övriga institutioner.

Det är faktiskt vår plikt att intensifiera arbetet med att förbättra insynen i gemenskapens institutioner genom att öka medvetenheten om hur gemenskapsbudgeten används och genom att göra de europeiska institutionerna, först och främst rådet, mer ansvariga inför allmänheten.

Jag anser att det har gjorts stora ansträngningar sedan parlamentet vägrade att bevilja rådet ansvarsfrihet. Särskilt välkommet var att rådets årliga verksamhetsrapport publicerades på rådets webbplats samt den ökade insynen inom gemenskapens utrikes- och säkerhetspolitik. Vi välkomnade också mötet i september då vi äntligen fick till stånd en konstruktiv diskussion mellan företrädarna för budgetutskottet och det svenska ordförandeskapet. Rådets ansträngningar för att komma med tillfredsställande svar på parlamentets frågor i april är lika välkomna.

Den text som vi ska rösta om utgör avslutningsvis ett viktigt steg i dialogen mellan parlamentet och rådet, och är en tydlig signal från parlamentet om att skattebetalarna ska skyddas genom att det vid rätt tidpunkt presenteras tydliga och insynsvänliga rapporter om rådets utgifter.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Herr talman! Tack för denna debatt om en oerhört viktig fråga. Jag är glad att vi är överens om betydelsen av öppenhet och insyn. Det är ju fundamenten inte bara i ett gott samarbete mellan oss, utan också för att medborgarna ska känna förtroende för de europeiska institutionerna. Rådet är, precis som Europaparlamentet, angeläget om att ta sitt ansvar för att garantera största möjliga insyn när det gäller skattebetalarnas pengar, och dessa frågor får ju ytterligare relevans med det nya fördraget, som kommer att träda i kraft om bara en vecka.

Den bredare diskussionen om formerna av granskning av unionens finansiella förvaltning bör ske i samband med den översyn av regelverket och det årliga förfarandet för EU:s budget som kommer att bli nödvändig med anledning av Lissabonfördragets ikraftträdande. Men rådet strävar och kommer att sträva efter att alltid följa reglerna och tillämpa öppenhet när det gäller vår ekonomiska förvaltning. I förhållande till Europaparlamentet kommer vi att fortsätta att tillämpa den praxis som etablerats under åren och även nästa år föra en dialog med Europaparlamentet på informell basis för att klara ut eventuella frågeställningar som kan finnas kring genomförandet av budgeten. I detta sammanhang ser jag fram emot en fortsatt dialog med Europaparlamentet om frågan om ansvarsfrihet och är övertygad om att vi även nästa år kommer att ha en konstruktiv, informell dialog om revisionsrättens rapport för 2008. Tack så mycket för denna debatt.

Søren Bo Søndergaard, föredragande. – (DA) Herr talman! Jag vill tacka alla som har bidragit till denna debatt. Jag vill särskilt beröra vad Marta Andreasen och Martin Ehrenhauser sade, och påpeka att när vi påbörjade den här processen fanns inget avtal alls. När vi påbörjade den här processen fick vi inget svar när

vi ställde frågor till kommissionen och krävde skriftliga svar. När vi påbörjade den här processen lämnade kommissionen sammanträdena så fort vi började ställa frågor. Sådan var situationen när vi började.

Dagens uppgift är att besluta om vi har tagit ett steg framåt eller om vi fortfarande befinner oss i samma situation. Frågan är inte om vi har uppnått allt vi ville uppnå. Jag håller med om att vi inte har uppnått allt vi ville. Man behöver bara läsa min rapport och nu även utskottets rapport, för att se att vi fortfarande är missnöjda. Jag vill också be rådet läsa rapporten väldigt noga, för den innehåller många bra saker som kan vara till nytta nästa år.

Men vi har kommit ett steg längre. När vi börjar med 2008 års ansvarsfrihet – och det gör vi redan nu – startar vi inte med ett tomt pappersark. Vi startar från den punkt vi har nått fram till i år. Därför anser jag att det är rätt att försvara vad vi har uppnått genom att rösta för, och därigenom fortsätta denna kamp – för det är ju faktiskt vad det är. Endast framtiden – när vi ser hur det har gått i år och nästa år och året därpå – kan säga om vi har fattat rätt beslut. Det är därför det är så viktigt att vi från utskottets sida, och från parlamentets sida, kan stå enade och hålla oss till det som vi hela tiden föresatte oss.

Jag vill ta tillfället i akt att tacka sekretariatet, skuggföredragandena och hela utskottet, inklusive dess ordförande, för att de har gjort det möjligt för oss att visa upp en enad front. Om vi kan upprätthålla denna solidaritet – även när det gäller 2008 års ansvarsfrihet – så kommer vi att kunna gå ett steg längre 2008 jämfört med 2007. Då kommer vi att befinna oss i ett läge där vi kan uppnå vad vi alla vill uppnå.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 25 november 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Georgios Stavrakakis (S&D), skriftlig. – (EL) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag vill börja med att gratulera föredraganden, som har utfört ett enastående gott arbete, som omedelbart tog upp viktiga frågor och som insisterade på att vi måste få tydliga svar innan vi gick vidare till att rekommendera ansvarsfrihet. Jag vill även gratulera budgetkontrollutskottet som höll fast vid sin ståndpunkt och stödde föredraganden och trots inledande svårigheter lyckades övertyga rådet om att ge oss svar på de viktigaste frågorna. För hur kan vi rekommendera ansvarsfrihet för en budget, hur kan vi ta ansvar för att hävda att budgeten i fråga är korrekt, utan att veta vad som ligger bakom siffrorna? Det skulle vara fullständigt absurt. Efter rådets svar är vi nu redo att rekommendera ansvarsfrihet, men samtidigt har vi lämnat en hel del kommentarer i den medföljande resolutionen, som budgetkontrollutskottet godkände med mycket stor majoritet. Vi vill ha och tror på ett öppet förfarande, vi vill ha och tror på insyn och vi vill veta allt om hur europeiska skattebetalares pengar används.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.25 och återupptogs kl. 19.30 då frågestunden började.)

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

12. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0223/2009).

Följande frågor har ställts till kommissionen:

Fråga nr 25 från **Silvia-Adriana Țicău** (H-0372/09)

Angående: Kommissionens åtgärder för att främja utvecklingen av en miljö som uppmuntrar företag att investera i forskning och banker att finansiera sådana investeringar

År 2009 är Europeiska året för skapande och innovation. Lissabonstrategin som antogs 2000 har som mål att Europa år 2010 ska vara "världens mest konkurrenskraftiga och dynamiska kunskapsbaserade ekonomi". Detta har lett till formuleringen av ytterligare två målsättningar: att öka sysselsättningen bland arbetsföra till minst 70 procent och att öka investeringarna i forskning till minst 3 procent av BNP, varvid två tredjedelar ska komma från den privata sektorn. Dessvärre har år 2009 kännetecknats av en ekonomisk och finansiell kris som drabbat samtliga medlemsstater och lett till att de privata företagens tillgång till finansiering har begränsats. Överlag överstiger inte investeringar i forskning mer än 1,85 procent av BNP, och endast fem medlemsstater har investerat mer än 2 procent av BNP i forskning. Medlemsstaterna kommer endast att

kunna återhämta sig om EU lyckas förbli konkurrenskraftig, vilket förutsätter investeringar i forskning och utbildning.

Vilka åtgärder vill kommissionen föreslå för att uppmuntra företag att investera i forskning, särskilt tillämpad forskning, och banker att finansiera investeringar i forskning och innovation?

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Europas politik för forskning och innovation bygger i huvudsak på sjunde ramprogrammet för forskning, vilket pågår under perioden 2007–2013, ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation, vilket pågår under samma period, samt Sammanhållningsfonden, som även den löper under samma period. När dessa tre stora program förbereddes lade kommissionen fram en långsiktig strategi och en åtgärdsplan under 2005 och 2006. Åtgärdsplanen lades fram 2005, medan den bredare innovationsstrategin är från 2006. Resultaten av dessa olika program finns presenterade i omfattande dokumentation från kommissionen och har ofta diskuterats här i parlamentet. Jag förser er gärna med alla dessa dokument på nytt. Under den begränsade frågestunden är det inte möjligt att läsa upp innehållet för er, men jag vill gärna försöka lyfta fram de viktigaste punkterna.

Genom sjunde ramprogrammet för forskning fick vi en minst sagt anmärkningsvärd ökning av EU:s utgifter för forskning och utveckling samtidigt som en rad nya instrument, framför allt de gemensamma teknikinitiativen, också skapades, och de har visat sig ytterst värdefulla.

Sammanhållningsfonderna är nya och bättre anpassade till målet att främja forskning och innovation, och siffrorna är faktiskt anmärkningsvärda – i sammanhållnings- och strukturfonderna för den angivna perioden har 86 miljarder euro avsatts för dessa områden, vilket faktiskt är 25 procent av de totala struktur- och sammanhållningsfonderna. Ett nytt instrument har skapats inom ramen för den europeiska strukturpolitiken, stödinitiativet Jeremie, som framför allt handlar om att göra det lättare för små och medelstora företag att få tillgång till kapital. Detta sker i samarbete med Europeiska investeringsfonden.

Programmet för att främja innovation och konkurrenskraft, som jag ansvarar för, är också till stor del ett program som ska skapa finansieringsinstrument. Merparten av pengarna används faktiskt till att underlätta för små och medelstora företag att få tillgång till finansieringsinstrument vars syfte är att förbättra deras innovationsförmåga.

Jag är säker på att ni vet att vår europeiska tillväxt- och sysselsättningspolitik inte har särskilt många kvantitativa mål. Men vi har faktiskt ett kvantitativt mål som inte har ändrats sedan 2000. Detta mål är att lägga 3 procent av bruttonationalprodukten på forskning och utveckling. Vi kan redan idag säga att detta mål inte kommer att uppnås. Att bara titta på procentsatserna är dock lite missledande eftersom de absoluta utgifterna för forskning och utveckling inom EU trots allt steg med 14,8 procent mellan 2000 och 2006. Denna ökning är större än i exempelvis Förenta staterna. Trots detta måste vi konstatera att resultaten inte är tillfredsställande, och därför antog rådet redan i december förra året ett dokument med titeln "Vision 2020" för det europeiska forskningsområdet, vilket behandlade frågan om huruvida vi skulle kunna mobilisera mer pengar för den europeiska forsknings- och utvecklingspolitiken.

Jag vill inte dölja min oro för er om att dagens ekonomiska nedgång hotar den långsiktiga strategin för att driva forskning och utveckling framåt. Kommissionen reagerade mycket snabbt på detta hot i november 2008. Den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa, som kompletterar medlemsstaternas åtgärder för att bekämpa den ekonomiska krisen och syftar till att få fart på ekonomin och bemöta den svåra situationen inom finanssektorn, fokuserar starkt på investeringsområdena forskning och utveckling och att främja investeringar. Jag ska ge er tre exempel: initiativet "Framtidens fabriker" som syftar till att modernisera Europas industriella bas, med en finansiering på 1,2 miljarder euro, initiativet för energisnåla byggnader, som har tilldelats 1 miljard euro, samt partnerskapet för att bygga miljövänliga bilar, som också har tilldelats en miljard euro för forskning och dessutom fyra miljarder euro från andra ekonomiska åtgärder.

Kommissionen har redan påbörjat förberedelserna för nästa tillväxt- och sysselsättningsstrategi. Utan att avslöja några hemligheter – eftersom ordförande José Manuel Barroso redan har diskuterat detta i sina riktlinjer – kan jag också säga att forskning, utveckling och innovation kommer att spela en absolut avgörande roll i nästa tillväxt- och sysselsättningsstrategi.

Jag har ytterligare en kommentar i fråga om innovation. När det gäller forskningspolitiken intar Europa faktiskt en ganska bra position. Vi har bra och i vissa fall utomordentlig forskningskapacitet. Vi har också mycket bra resultat när det gäller teknisk utveckling. Men när det gäller innovation kan vi absolut bli bättre. Om vi uppfattar innovation som praktisk tillämpning av forskning och utvecklingsarbete för produkter, tjänster, konstruktion och metoder – med andra ord allt där praktisk tillämpning är möjlig – ser vi fortfarande

en enorm potential för att skapa ytterligare tillväxt och ytterligare sysselsättning i Europa. Kommissionen meddelade därför i år att den ska lägga fram en "innovationsakt". En "akt" i den här bemärkelsen är ett nytt politiskt instrument som vi första gången utvecklade i samband med små och medelstora företag – ni minns säkert småföretagsakten – och vi ska lägga fram en innovationsakt som förenar lagstiftningsåtgärder, politiska initiativ och politiskt bindande riktlinjer i ett större paket.

Jag har försökt att leda detta arbete på ett sådant sätt att den nya kommissionen ska ha friheten att besluta när den vill lägga fram denna innovationsakt. Ni förstår säkert att jag inte kan föregripa detta – det måste den nya kommissionen besluta om. Men förberedelsearbetet har redan kommit långt, och jag tror att jag med säkerhet kan säga att parlamentet kommer att behandla denna innovationsakt senast nästa år.

Låt mig avslutningsvis säga att vi allmänt har gjort stora framsteg på bred front under de senaste åren, även om utvecklingen har varit mycket ryckig. Vi måste dock se objektivt på detta. Vi kan till exempel inte förvänta oss att de nya medlemsstaterna direkt ska lägga lika stor del av sin BNP på forskning, utveckling och innovation som de äldre medlemsstaterna. Jag är dock mycket glad över att se att de nya medlemsstaterna – speciellt de som har störst behov av att komma ifatt – också avancerar snabbast, så jag uppfattar den allmänna utvecklingen som positiv.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Tack för den information och de svar ni har lämnat. Jag vill fråga kommissionen om den tänker hålla diskussioner med Europas bankinstitutioner om möjligheten att lämna garantier och lån med förmånsränta till de forsknings- och innovationsföretag samt projekt som för närvarande uppfattas som en stor risk. Europeiska forskningsprogram som till exempel det sjunde ramprogrammet, som står för upp till 50 procents samfinansiering, passar dessutom ganska illa för små och medelstora företag. Jag vill fråga kommissionen om den tänker modifiera dessa program för att få med fler små och medelstora företag.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru Țicău! Detta är en mycket viktig aspekt, och jag kan med glädje meddela att kommissionen har precis samma åsikt och därför har gjort exakt detta. Jag vill upprepa att det största problemet för våra små och medelstora företag är att få fram erforderligt riskkapital för att kunna betala för forskning och utveckling. Två viktiga instrument har skapats på det här området, nämligen ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation och Jeremieprogrammet.

I båda fallen är det samma fråga som är aktuell, nämligen förmågan att få fram kredit med låg ränta via Europeiska investeringsbanken respektive Europeiska investeringsfonden med hjälp av riskkapital – med andra ord, direkt tillgång till rörelsekapital – och med hjälp av garantier för att underlätta för små och medelstora företag att få tillgång till denna kredit. Det här är stora investeringsprogram där hundratusentals europeiska företag deltar.

Jag är säker på att ni förstår att Europeiska investeringsbanken och Europeiska investeringsfonden inte kan hantera detaljerna varje gång en kredit ska beviljas. Det sker därför via mellanhänder, vanligtvis banker i medlemsstaterna. Enligt den senaste information jag fått har vi nått en punkt där det nationella banksystemet i alla medlemsstater integreras i denna politik, och företag som söker finansiering från gemenskapsbudgeten kan få nämnda medel via sina respektive nationella banksystem.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Min fråga gäller konceptet Eurostars, något vi genomförde i Eurekaprogrammet, vilket framför allt gjorde det lättare att snabbt och effektivt fördela resurser till små och medelstora företag. Anser ni att detta program kan utvidgas? Hur ser ni sedan på utmaningen för det åttonde ramprogrammet för forskning, där man diskuterar tanken på att vi framöver ska avsätta 50 miljarder euro för forskning kring energieffektivitet för i synnerhet små och medelstora företag?

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr Rübig! Ni vet naturligtvis vad jag kommer att svara, men jag är tacksam för att ni ställde frågan. Ja, jag anser att alla de program vi har för att underlätta för små och medelstora företag att få tillgång till finansiering kan utvidgas. Dessa program skapar mycket positiva erfarenheter, och därför ska vi utöka dem. Jag vill vädja om förståelse för att jag inte vill kommentera prioriteringarna för det åttonde ramprogrammet för forskning. För det första är det inte mitt ansvar, som ni vet, och för det andra skulle det vara fel av mig att föregripa den nya kommission som snart ska bildas.

Vad gäller grundförutsättningarna för er fråga kan jag bara säga att den nuvarande kommissionen anser att vår forsknings-, utvecklings- och innovationspolitik för de kommande tio åren måste fokusera på energieffektivitet, förnybar energi och i ett bredare perspektiv på sådan teknik som bereder väg för en hållbar livsstil och ekonomi.

Ni känner mig tillräckligt väl för att veta att jag alltid har framhållit att ökad energieffektivitet förmodligen är det billigaste och mest effektiva programmet för hållbar utveckling, eftersom det hjälper oss att uppnå mycket till relativt låg kostnad. Om den nya kommissionen lägger fram specifika förslag i den här riktningen kommer den därför att kunna dra nytta av den nuvarande kommissionens förberedelsearbete och dess politik.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Särskilt inom läkemedelsindustrin är forskning och utveckling naturligtvis nyckeln när det gäller innovation och att bekämpa sjukdomar, vilket i sin tur kommer unionens medborgare till nytta. Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta mot läkemedelsföretag som försöker begränsa parallellhandeln inom läkemedelssektorn? Kommer kommissionen att kategorisera sådana åtgärder som konkurrensbegränsande?

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr Mölzer! Denna fråga kommer helt enkelt inte att tas upp eftersom den blev grundligt utredd och avgjord i samband med det läkemedelspaket som kommissionen föreslog förra året. Vi har en klar och entydig rättspraxis på det här området där EG-domstolen slår fast att parallellhandel med läkemedel är en del av den fria inre marknaden, och det finns därför inget juridiskt utrymme för att motsätta sig denna.

I det läkemedelspaket som kommissionen föreslog under det gångna året fastställs inga speciella regler som skulle kunna påverka parallellhandeln negativt på något som helst sätt. I de mycket viktiga och långtgående förslag som gäller skydd mot förfälskade läkemedel i den lagliga leveranskedjan gäller exakt samma regler för läkemedelsfabrikanterna som för dem som sysslar med parallellhandel. Här förekommer ingen diskriminering alls. Jag känner inte till att det skulle finnas någon i kommissionen som tänker ta upp det här ämnet.

Talmannen. – Fråga nr 26 från **Marc Tarabella** (H-0377/09)

Angående: Konsumentinformation om energipriserna

Nyligen invigde kommissionen i London det andra medborgarforumet för energi. I sin förklaring framhöll kommissionsledamoten med ansvar för konsumentskydd hur viktigt det är att konsumenterna får fakturor över gas- och elförbrukningen, som är den bästa mätaren på konsumtionen, som är enkla och tydliga och möjliggör jämförelse mellan leverantörer.

Kan kommissionen ange hur man konkret, förutom dessa stora årliga offentliga manifestationer, tänker sig att tvinga energiproducenter och energidistributörer att uppfylla detta för konsumenterna så viktiga mål, då de inte har velat anta den "energikonsumentstadga" som parlamentet har föreslagit?

Meglena Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Som svar på den första frågan från Marc Tarabella om energipriser kan jag säga att den vikt som tillskrivs medborgarnas betydelse inom den inre marknaden för energi har ökat betydligt genom antagandet av det tredje inre marknadspaketet för energi. Avsikten med de nya åtgärderna är att åstadkomma en bättre fungerande detaljhandelsmarknad för energi och ge ökat konsumentskydd. Dessa frågor diskuteras och följs upp vid medborgarforumet för energi, som har inrättats i syfte att åstadkomma en bättre fungerande detaljhandel inom energimarknaden till gagn för enskilda konsumenter.

Forumet, som har företrädare för konsumenterna, industrin, nationella tillsynsmyndigheter inom energiområdet och nationella förvaltningar, eftersträvar ett förbättrat genomförande av energilagstiftningen och kan utveckla inslag i uppförandekoder med självreglerande och rentav i viss mån bindande resultat för industrin. I detta sammanhang inrättades en arbetsgrupp om fakturering vid forumets första möte 2008. Arbetsgruppens rekommendationer är exempel på god faktureringspraxis och lades fram och undertecknades vid forumets andra möte 2009. Tillsynsmyndigheterna inom energiområdet och industrin kommer att rapportera om genomförandet av faktureringsrekommendationerna vid nästa forum, som förväntas äga rum hösten 2010.

Det tredje inre marknadspaketet för energi medförde även ett nytt instrument som var avsett att informera konsumenterna – Europeiska energikonsumenternas checklista. Checklistan är ett verktyg som ska vara en hjälp för att ge konsumenterna i medlemsstaterna information om deras rättigheter – i synnerhet i fråga om fakturering – och bidra till att energilagstiftningen genomförs och tillämpas. Målet är att förse konsumenterna med förenklad, korrekt och praktisk information om lokala energimarknader. En harmonisering av kompetensen hos tillsynsmyndigheterna inom energiområdet när det gäller konsumentskydd, vilket kommer att leda till aktiv marknadsövervakning, kommer att stärka skyddet för konsumenterna ytterligare.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! I ert svar talar ni faktiskt om resultatet av en andra rapport som ska lämnas under hösten 2010 och som gäller ett tredje energipaket som ska granskas ingående.

Under tiden vet ni mycket väl att tusentals klagomål som lämnats till konsumentorganisationer och nationella tillsynsmyndigheter gäller den totala bristen på överskådlighet hos gas- och elräkningar, både när det gäller priser och faktisk konsumtion. Detta sker i ett läge då såväl kommissionen som medlemsstaterna i sina energiplaner betonar behovet av att minska konsumtionen och möjligheten att jämföra priser i syfte att ge möjlighet att byta leverantör. Detta var huvudsyftet med liberaliseringen.

Därför vill jag gå rakt på sak och fråga er, fru kommissionsledamot, vilka åtgärder – lägg märke till att jag använder plural – som kommissionen på kort sikt avser att vidta för att komma till rätta med dessa tillkortakommanden. Jag vill även påpeka att kommissionen har avslagit en stadga om konsumenternas rättigheter på energiområdet som parlamentet genom Mia De Vits har föreslagit och som ni själv dessförinnan hade rekommenderat.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr Tarabella! Er fråga går i mycket hög grad ut på att utröna varför stadgan avsågs. Ett offentligt samråd på temat *Mot en stadga om europeiska energikonsumenter* påbörjades i juli 2007. Resultaten av detta visade att kunskaperna om de rättigheter som energikonsumenterna hade var ringa.

Tanken på att skapa en enda stadga som skulle förena den lagstiftning som berör konsumenträttigheter och som för närvarande återfinns i ett antal EU-direktiv och talrika nationella instrument för genomförande avvisades av rättsliga skäl. De rättigheter för energikonsumenter som finns i den befintliga EU-lagstiftningen är redan de rättsligt bindande.

Ni frågar varför det inte kan finnas en standardfaktura för alla konsumenter. Vår arbetsgrupp om fakturering, som inrättades av det första medborgarforumet för energi, fastslog att industrins rätt till självreglering, som inbegriper stöd för innovativ fakturering, skulle bibehållas. Samtidigt skulle bättre överskådlighet och möjlighet att jämföra de priser och tjänster som erbjuds konsumenterna garanteras.

Faktureringsprecision har nära anknytning till mätningfrekvens. Hur ofta mätare ska avläsas är inte fastslaget i EU-lagstiftningen. Detta problem angrips dock indirekt genom smarta elmätare.

Jag vill också betona att vi vid Medborgarnas energiforum gav vårt stöd för rekommendationer om god faktureringspraxis, vilka syftar till att förse konsumenterna med enkel och tydlig information om gas- och elräkningar.

Genom resultattavlan för konsumentmarknaden, där vi undersökte olika konsumentmarknader, upptäckte vi att den marknad som har flest klagomål är elmarknaden. På andra plats kommer finansmarknaderna och på tredje plats den lokala transportmarknaden.

Därför har kommissionen inlett en stor studie om detaljhandelsmarknaden för el och kommer att presentera resultaten för forumet 2010. Detta är det andra varvet för genomförande av resultaten från resultattavlan för konsumentmarknader, och jag anser att detta i framtiden kommer att förbli ett av de starkaste instrumenten för att ställa vår diagnos om hur detaljhandelsmarknaden fungerar, särskilt i detta fall, som är av så starkt och grundläggande intresse och som också har ett mycket nära samband med tjänster.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Låt mig följa upp frågan: Vi vet att det finns en stor potential för energibesparingar hos privathushållen. Jag tittar på min elräkning med intresse, för jag vill göra dessa besparingar, och jag tycker uppriktigt sagt att den är förvirrande.

Om jag tycker att den är förvirrande, så tror jag att många av mina väljare också tycker det. Självreglering är inte tillräckligt. Förtydliganden är ett område där Europeiska kommissionen skulle kunna göra verklig skillnad, vilket jag tror skulle välkomnas av människor överallt och vara ett viktigt bidrag till våra försök att minska de globala värmeutsläppen.

Var snäll och ta tillbaka detta till kommissionen och tänk efter en gång till.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Under den första hälften av detta år sjönk gasleverantörernas priser för eldningsolja med upp till 40 procent. Ändå hade denna utveckling bara en marginellt positiv inverkan för konsumenterna, något som är särskilt viktigt under de kallare delarna av året.

Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att se till att även konsumenterna kan dra fördel av dessa positiva prISRörelser?

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi är medvetna om att kommissionen inte sätter priserna. Vad vi kan göra och vad vi är förpliktade att göra är att göra priserna överskådliga.

I ett av de senare direktiven – direktivet om konsumentkrediter från 2007 – bad vi bankerna att etablera en gemensam metod för att beräkna räntesatsen, så att konsumenterna på grundval av denna skulle kunna jämföra erbjudanden och finna den bästa lösningen. Vi har flera verktyg att arbeta med. Detta handlar om otillbörliga affärsmetoder, och det är just överskådliga priser som är kärnan i detta direktiv.

Vi har även ett annat horisontellt direktiv, om oskäliga affärsvillkor, som gäller frågan om villkor har samband med otillbörlig och obehörig vinst. Jag tror att det var detta ni syftade på, när ni ställde er fråga om priser.

Denna fråga ligger i våra händer, och vi måste också göra allt vi kan för att se till att verkställigheten genomförs lika väl i alla medlemsstater i hela EU, för alla dessa direktiv är mycket beroende av hur de genomförs. Därför föreslår jag kommissionen ett meddelande om verkställighet. Här bryter vi ny mark, eftersom verkställigheten normalt ligger i medlemsstaternas händer, men vi behöver jämföra resultaten och ha riktmärken, vilket för övrigt – apropå föregående fråga om mätning och förståelse – är orsaken till att vi starkt uppmuntrar projektet med smarta elmätare. Detta kanske inte är ett alleuropeiskt initiativ, men länder som Sverige, som är ordförandeland, tillhör pionjärerna på detta område. Jag kan bara uppmana alla att titta på detta exempel och använda det på bästa möjliga sätt. Detta kan även leda till andra frågor, såsom frågan om hur man ska beräkna det koldioxidavtryck som vi alla lämnar genom vår energikonsumtion.

När det gäller andra områden har kommissionen på senare tid gjort mycket mera i fråga om märkning med avseende på energieffektivitet och ökad prisjämförelse genom att stödja användning av konsumentindex, såsom har skett i Italien och andra länder, för detta är också en mycket bra tjänst, som tillhandahålls genom Internet och som hjälper konsumenterna att kämpa för bättre pris.

För att detta ska ske behövs emellertid gränsöverskridande handel och tillgänglighet. Gränsöverskridande handel via Internet utgör för närvarande bara nio procent i EU, så det är verkligen vår plikt att fullfölja den andra etappen på den inre marknaden, som är detaljhandelsmarknaden. Detta område är en av de felande länkarna på den inre marknaden, och jag hoppas verkligen att parlamentet och kommissionen kommer att påskynda ett av de viktiga direktiv som föreslås inom ramen för direktivet om konsumentkrediter, som syftar till en samling regler som ska ge mer säkerhet och större förtroende – såväl från konsumenternas som från företagens synpunkt – för att förbättra den synnerligen låga nivån på gränsöverskridande handel i Europa.

Talmannen. – Fråga nr 27 från **Jim Higgins** (H-0401/09)

Angående: Livsmedelsmärkning för konsumenter

Kan kommissionen redogöra för vilka undersökningar eller rapporter den låtit genomföra i fråga om livsmedelsprodukter som påstås vara hälsosamma? Har det gjorts några undersökningar eller tester av vissa av produkterna för att kontrollera om de påståenden som görs om dem faktiskt stämmer, i syfte att skydda konsumenterna?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Efter krav från medlemsländer och intressenter lade kommissionen fram förordningen om näringspåståenden och hälsopåståenden, vilken antogs i december 2006 av parlamentet och rådet.

Förordningens syfte är just att se till att näringspåståenden och hälsopåståenden som görs om livsmedel är sanna, tydliga och baserade på allmänt erkända vetenskapliga rön, så att konsumenterna skyddas på ett tillfredsställande sätt. Kommissionen avser därför att upprätta förteckningar över tillåtna hälsopåståenden samt att uppdatera tillåtna näringspåståenden. I förordningen beskrivs förfaranden för godkännande i syfte att garantera att endast vetenskapligt underbyggda hälsopåståenden görs.

Dessa förfaranden inbegriper för det första Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet, som bedömer tillförlitligheten hos hälsopåståenden, för det andra kommissionen, som i enlighet med detta lämnar förslag till godkännande eller avslag för hälsopåståenden, och för det tredje medlemsstaterna, som meddelar sin uppfattning om åtgärderna i den föreskrivande kommittén.

Kommissionen har hittills antagit fyra förordningar om godkännande eller avslag för hälsopåståenden. Liknande åtgärder kommer att fortsätta att antas i enlighet med den bedömning av hälsopåståenden som Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet gör, vilket ska garantera att konsumenterna inte vilseleds.

Jim Higgins (PPE). – (GA) Jag tackar kommissionsledamoten för hennes svar. Jag välkomnar den studie och den undersökning om livsmedelstillverkning som Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet genomför, eftersom det nu har visat sig att kunderna gärna lägger ut mer pengar för livsmedel som är förknippade med hälsofördelar.

När allt kommer omkring är det viktigaste att vi följer de nya reglerna och sätter press på de olika företagen, så att de är fullständigt ärliga när det gäller omfattningen av den information som de lämnar och inte lämnar falska uppgifter till de människor som köper deras varor.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag kan bara hålla med om detta. Det är precis därför som vi lägger fram denna förordning.

Jag måste säga att vi blev förvånade över det antal ansökningar som vi fick. Vi väntade oss några hundra påståenden, och vi fick 44 000. Vi sammanfattade dessa 44 000 påståenden i en grupp på 4 000, som vi lämnade till Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (EFSA) för ett yttrande. Detta är orsaken till att EFSA inte har möjlighet att slutföra undersökningen av alla 4 000 påståenden inom ramen för tidsfristen till december 2010.

Men jag anser att det är mycket viktigt för konsumenterna att vi avslutar denna process och att de, när de ser ett påstående, och de ser livsmedel med påståenden på stormarknaden, ska veta exakt och vara säkra på att dessa påståenden bygger på vetenskap och inte är vilseledande.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Jag tackar kommissionsledamoten för denna information – det ni gör är verkligen mycket viktigt.

Över 40 000 företag har ansökt om ett beslut som bekräftar att deras produkter uppfyller de högsta krav och kriterier. Men vad kommer att hända om de får denna bekräftelse, medan produkterna i själva verket efter en viss tid inte uppfyller alla krav eller motsvarar alla parametrar som beskrivs på etiketterna? Vad kommer att göras, särskilt när det gäller stora internationella koncerner? De har beviljats tillstånd och godkännande, och detta står på etiketten, men verkligheten är en helt annan. Vad händer då?

Paul Rübiger (PPE). – (DE) Det skulle intressera mig att höra hur ni menar att regionala produkter som saluförs på plats i framtiden med bibehållen fräschhet och hög kvalitet ska märkas och marknadsföras.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Mitt svar på den sista frågan är, nej, detta är något helt annat. Det handlar om produktens ursprung. Vi talar nu om hälsopåståenden. När en producent påstår att en produkt är bra för hälsan av den ena eller andra orsaken ska det finnas vetenskapliga belegg för att det verkligen är på det sättet.

När det gäller den andra frågan är det naturligtvis så att EFSA undersöker de hälsopåståenden som görs vid ansökningstillfället på grundval av de vetenskapliga belegg som lämnas vid detta tillfälle.

Om påståenden görs på grundval av vissa vetenskapliga belegg och producenten sedan förändrar produkten är detta naturligtvis uppenbart bedrägeri, och åtgärder kommer att vidtas mot den producenten eftersom den inte bara vilseleder allmänheten utan även bedrar den.

Talmannen. – Fråga nr 28 från **Gay Mitchell** (H-0366/09)

Angående: Varierande konsumenträttigheter

Mycket ofta vänder sig väljarna till sina parlamentsledamöter med problem som avser deras rättigheter som konsument, bosatta eller resande i en annan medlemsstat. Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att främja kunskapen om och förståelsen för konsumenternas rättigheter, som varierar i EU:s olika medlemsstater?

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Frågan gäller varierande konsumenträttigheter, och den kommer mycket lägligt. I alla medlemsstater finns det institutioner och organisationer som har till uppgift att främja medborgarnas kunskaper om och förståelse av konsumenternas rättigheter.

En översikt över dessa nationella institutioner och organisationer finns tillgänglig på webbplatsen. Jag kan naturligtvis ge er adressen till webbplatsen. Den är http://ec.europa.eu/consumers/empowerment/cons_networks_en.htm, och det är verkligen mycket intressant att bläddra omkring på den.

Kommissionen främjar medvetenhet om konsumenträttigheter genom olika instrument. Vi sponsrar ett nätverk av konsumentcentrum över hela EU som förser konsumenterna med information om deras rättigheter när de handlar över gränserna och hjälper dem att söka gottgörelse när något går snett. Centrumens webbplatser, informationsblad och broschyrer förklarar för konsumenterna vilka rättigheter de har, till exempel när de handlar på Internet, hyr en bil eller bokar semester i en annan medlemsstat.

Kommissionen rekommenderar därför parlamentsledamöterna att hänvisa sina väljare till det europeiska informationscentrum för konsumenter som finns i deras respektive land. Dessutom leder kommissionen informationskampanjer i medlemsstater som nyligen har gått med i EU för att öka medvetenheten om konsumenträttigheter och främja nationella organisationer och institutioner där konsumenterna kan finna ytterligare hjälp och stöd.

Kommissionen främjar också kunskaper om rättigheter genom sina konsumentutbildningsinitiativ, såsom "Europe diary" som vänder sig till elever i åldrarna mellan 15 och 18 år och Dolceta – en webbplats som vänder sig till vuxna och lärare.

Sist men inte minst lade kommissionen i oktober 2008 fram sitt förslag till direktiv om konsumenträttigheter, som för närvarande är föremål för förhandlingar i parlamentet och rådet.

Om detta direktiv antas kommer det att minska den nuvarande uppsplittringen av konsumentregelverket och resultera i att alla konsument i EU kommer att kunna dra nytta av en enda enkel samling konsumenträttigheter, vilket skulle göra det lättare att leda alleuropeiska utbildningskampanjer om konsumenträttigheter.

Kommissionen genomför för närvarande forskning och inventering av fakta om information för konsumenter vid försäljning, och den har för avsikt att rådfråga detaljhandelse experter, konsumentorganisationer och andra intressenter på fältet innan den föreslår konkreta åtgärder.

Jag har även nyheter som är mycket viktiga för oss. Vi har utökat informationswebbplatsen Dolceta med två nya inslag. Vi har lagt till ytterligare två områden: det ena är hållbar konsumtion och det andra är tjänster av allmänt intresse, så vi växer alltså.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Jag tackar kommissionsledamoten för hennes svar. Får jag fråga henne om hon är medveten om att personer som enligt vad hon nämner handlar på Internet, till exempel förmånskort för hotell eller vad det nu kan vara, har stora svårigheter att hitta någon som faktiskt tar emot ett klagomål? Det kan finnas något slags boxnummer men sällan ett telefonnummer eller en riktig e-postadress. Kommer ni, fru kommissionsledamot, att kräva att den som säljer något ska ha ett direktnummer där personer som har svårigheter kan få direktkontakt med den som har sålt bristfälliga varor eller tjänster?

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Detta hör i mycket hög grad till de offentliga myndigheternas område i medlemsstaterna. Kommissionen har möjlighet att begära uppgifter om att det finns offentliga myndigheter som ägnar sig åt detta. Vi har ett nätverk av sådana myndigheter. Vi samlar information då och då, men vårt fokus ligger på stödnivå, på vad vi kan göra på gränsöverskridande och alleuropeisk nivå. För övrigt är det mycket uppdelat från land till land. Detta är en del av utbildningen, och som vi vet ligger utbildningen i mycket hög utsträckning i medlemsstaternas händer.

När det gäller klagomål samlar jag in alla klagomål och ser på vilken nivå dessa klagomål ligger inom ramen för resultattavlan för konsumentmarknaden, jämför med hur nöjda konsumenterna är och drar de nödvändiga slutsatserna om hur konsumenterna behandlas. Ni har fullständigt rätt i att vi måste jämföra hur många klagomål som kommer inom olika områden. Därför föreslår vi – och arbetar på – ett gemensamt formulär för klagomål i Europa, eftersom den information som för närvarande kommer till de offentliga myndigheterna i land A inte är utformad på samma sätt som i land B. Om vi har detta gemensamma formulär för klagomål innebär detta inte att kommissionen blir ett slags ombud för konsumentfrågor, utan vi ska utveckla vår politik utifrån dessa klagomål så att det vi gör blir mer relevant för medborgarna. Jag anser att detta är ett mycket viktigt projekt för framtiden.

Vi har verkligen mycket begränsade rättigheter att ingripa i hur medlemsstaterna behandlar nationella klagomål och vilket gensvar de ger. Vi kan göra en resultattavla och vi kan sätta upp riktmärken, men vi kan inte ersätta den enskilda medlemsstatens närvaro.

Jag är mycket angelägen om att, tillsammans med parlamentet, i Europeiska kommissionen sätta upp riktmärken och mäta hur konsumenterna behandlas och hur mycket medlemsstaterna investerar i denna

politik. Jag anser att det, särskilt nu i en svår ekonomisk tid, är en mycket bra investering att se hur konsumenterna behandlas, eftersom detta ger god information om marknaden.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Herr talman! Jag ville särskilt vara här i kväll, eftersom jag tror att detta är Meglena Kunevas sista chans att tala till oss som kommissionsledamot, och jag ville ställa två frågor.

För det första, håller hon med mig om att konsumentinformation och konsumentsvep och hennes arbete har ökat dramatiskt under hennes ämbetsperiod som den första kommissionsledamot vars ansvar särskilt har fokuserats på konsumenterna?

För det andra, håller hon också med mig om att det är absolut nödvändigt att vi i nästa kommission fortsätter att ha en kommissionsledamot som ägnar sig åt konsumentfrågor? Vi har hört alarmerande rykten om att detta kanske inte kommer att ske i den nya kommissionen, och jag ville ge henne chansen att säga sin mening till oss i kväll.

Meglena Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag har haft förmånen att arbeta med Malcolm Harbour, och jag uppskattade det mycket, och jag vill tacka er särskilt och personligen för denna möjlighet under de senaste tre åren. Tro mig, jag kommer att fortsätta att ha ett mycket starkt engagemang för marknadsekonomin, för marknaden är inte enkel, utan ett slags laboratorium för medborgerliga rättigheter. Jag är mycket glad över att vi nu är så nära samma rättigheter som nu är så viktiga för hela mänskligheten, nämligen rättigheterna på miljöområdet.

Konsumentportföljen är verkligen mycket viktig. Den handlar om marknaden och detaljhandelsmarknaden, men det finns något mer, något ytterligare, nämligen frågan om rättigheter, verkställighet, klagomål från konsumenterna och hur en mer relevant politik ska utformas.

Jag är helt säker på att ordföranden José Manuel Barroso kommer att finna rätt balans, för i sitt tal sade han att vi måste finna de felande länkarna på den inre marknaden. Jag anser att en av dessa felande länkar är detaljhandelsmarknaden. Jag är helt säker på att ordföranden kommer att ägna full uppmärksamhet åt konsumentfrågor på det ena eller andra sättet, och jag är övertygad om att politiken kommer att förbli mycket stabil. Men jag kommer naturligtvis att vidarebefordra budskapet.

Talmannen. – Fråga nr 29 från **Pat the Cope Gallagher** (H-0412/09)

Angående: Biluthyrningsföretag

Accepterar kommissionen biluthyrningsföretagens praxis att kräva att konsumenterna ska betala för full bränsletank innan de hyr en bil, trots att de kan returnera bilen till företaget när det återstår t.ex. en halv tank bränsle, utan att få ersättning för detta?

Stämmer denna praxis överens med direktivet om paketresor (90/314/EEG⁽³⁾)?

Meglena Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Kommissionen är väl medveten om denna praxis hos biluthyrningsföretagen och har svarat på en rad andra frågor från parlamentet och medborgares klagomål. Jag får personligen många av dessa.

Jag har sagt förut att sådan praxis är oacceptabel om den resulterar i att konsumenterna betalar för bränsle som de inte har använt, om de inte har blivit tydligt informerade i förväg. Direktivet om paketresor är bara tillämpligt om biluthyrning ingår i ett semesterpaket. Denna specifika fråga regleras emellertid inte i direktivet om paketresor. Å andra sidan kan denna praxis strida mot direktivet om otillbörliga affärsmetoder och direktivet om oskäliga villkor i konsumentavtal.

För det första får enligt direktivet om oskäliga villkor i konsumentavtal standardformuleringar och villkor inte påtagligt väga över till konsumenternas nackdel. Dessutom ska avtalen vara utformade på ett enkelt och begripligt språk. Man kan hävda att en klausul som resulterar i att konsumenterna i praktiken betalar för något de inte har konsumerat är oskälig.

För det andra tvingar direktivet om otillbörliga affärsmetoder försäljare att leva upp till standarden för god yrkessed. Försäljare måste vara öppna och uppriktiga om huvudvillkoren för den tjänst som tillhandahålls. Biluthyrningsföretag som inte informerar kunderna om att bränsle som inte används inte kommer att

(3) EGT L 158, 23.6.1990, s. 59.

återbetalas kan anses handla i strid mot detta direktiv. Denna praxis kan även anses strida mot standarden för god yrkessed, som försäljarna enligt direktivet är skyldiga att leva upp till.

Man ska emellertid vara medveten om att det åligger de nationella myndigheter som har ansvar för verkställigheten att avgöra huruvida sådan praxis är otillbörlig och att vidta åtgärder mot företag som gör sig skyldiga till brott. Kommissionen har inga befogenheter att ingripa. Konsumenter som har köpt gränsöverskridande tjänster kan emellertid klaga hos det europeiska informationscentrumet för konsumenter i sitt hemland, som bör kunna hjälpa dem att få gottgörelse från försäljare i andra EU-länder.

Men jag anser att vi måste göra allt som är möjligt för att se till att det inte finns några kryphål i lagstiftningen och att konsumenterna inte lämnas med en känsla av orättvisa, hopplöshet och hjälplöshet.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Jag vill tacka kommissionsledamoten för hennes gensvar och önska henne lycka till med vadhelst hon bestämmer sig för att göra efter den här kommissionens mandatperiod.

Denna praxis är allmän i hela unionen, att konsumenter som hyr en bil tycker att de har gjort ett rimligt avtal – vi förstår frågan om försäkring som är av avgörande betydelse – men sedan får veta att de måste returnera bilen med tom tank.

Det måste finnas något direktiv som företagen handlar i strid mot. Jag anser inte att det är tillräckligt för kommissionen att säga att detta kan hanteras genom kontakt med konsumentcentrum i olika länder. Jag anser att detta är ett stort problem. Ett mycket tydligt budskap bör lämnas om att detta är utpressning. Människor som åker på semester använder ofta bara bilen fram och tillbaka till sitt slutmål. Jag vet många av mina väljare som har använt bensin till ett värde av 15 euro, men som har fått betala 60 euro. Skillnaden blir 45 euro, eftersom det kostar 60 euro att fylla tanken i en genomsnittlig bil.

Detta är något jag anser att vi måste ta itu med, och jag hoppas att en kommande kommission och kommissionsledamot kommer att ta ansvar för detta och vidta praktiska åtgärder.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Som sagt, det åligger de nationella myndigheterna att verkställa lagarna på detta område, och hur kritiska vi än må vara gentemot våra EU-institutioner anser jag att vi även måste tänka på att vi handlar inom ramen för subsidiaritetsprincipen, och det finns vissa områden där kommissionen inte kan skrida till direkt handling.

Jag tycker att det skulle vara mycket lämpligt om vi även betonade medlemsstaternas ansvar. För övrigt tror jag att vi kan vänta oss att något gott ska komma från parlamentet, eftersom utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd för närvarande är sysselsatt med ett initiativbetänkande om konsumentskydd, som Anna Hedh är föredragande för. Som man kom överens om under det senaste sammanträdet i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd kommer detta initiativbetänkande att handla om såväl resultatavslutningen för konsumentmarknaden som den verkställighet av lagstiftningen som vi talar om, som kommissionen hade lagt fram ett meddelande om den 2 juli 2009.

Vi arbetar med verkställigheten, men utan medlemsstaterna kommer det att bli mycket svårt att lyckas. Jag inser emellertid till fullo problemets allvar – tro mig, jag delar samma oro, eftersom jag tar emot mängder av klagomål och inte har möjlighet att handla praktiskt och lösa problemet i stället för en medlemsstat.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Jag hyrde en bil i Frankfurt för min första dag här i parlamentet. Tanken var full och betald av företaget. Jag måste återlämna den med full tank. Det är absolut bästa praxis. Kan kommissionen se till eller rekommendera att denna praxis tillämpas i hela EU? Det är rättvist, öppet och korrekt.

Malcolm Harbour (ECR). – (EN) Detta är en fråga som jag personligen har diskuterat med biluthyrningsföretagen. Det finns andra frågor förutom denna: exempelvis oväntat höga skadeståndskrav och inte inspekterade bilar. Jag undrar därför om kommissionsledamoten håller med mig om att medlemsstaterna, enligt bestämmelserna i tjänstedirektivet för tillhandahållande av gränsöverskridande tjänster, uttryckligen uppmuntras att främja korrekta uppförandekoder för tillhandahållande av sådana tjänster. Det verkar vara exakt det område där vi bör uppmuntra medlemsstaterna, kanske med bistånd av kommissionen, dvs. att samla biluthyrningsfirmorna till att lägga fram en uppförandekod som ansedda aktörer skulle bli tvungna att underteckna, vilken skulle täcka alla frågor som mina kolleger talar om samt även andra allvarliga konsumentfrågor.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag anser att detta är en av de viktigaste idéer som vi måste utveckla i framtiden. Först och främst gäller det tjänstedirektivet, eftersom vår ekonomi och våra liv helt

klart är i hög grad beroende av tjänster. Vi kan inte bara låta företag med dåligt rykte förstöra en hel branschsektor.

Vi måste bekämpa dåliga metoder, och vi måste alltid skydda konsumenterna. Men varje sak har sin begränsning. Vi måste ta reda på vilket ansvar medlemsstaten och kommissionen har.

Vi har ett nätverk av offentliga myndigheter med vars hjälp vi kan överblicka medlemsstaterna. Om vi har någon form av uppförandekod, som Malcolm Harbour hänvisade till, eller om vi upptäcker ett brott mot lagstiftningen i form av otillbörliga affärsmetoder kan centrumen och de olika offentliga myndigheterna tillrådas att kontrollera alla biluthyrningsfirmor i medlemsstaterna och rensa upp marknaden.

Vi gjorde det när det gäller flygbolagen, vars webbplatser innehöll erbjudanden om biljetter, vi gjorde det när det gällde ringsignaler och vi gjorde det när det gällde elektroniska varor. Varför inte öka våra ansträngningar och göra någon form av upprepningskontroll också i biluthyrningsbranschen?

Talmannen. – Fråga nr 30 från **Georgios Papastamkos** (H-0363/09)

Angående: Handlingsprogram för att minska de administrativa bördorna i EU

I januari 2007 inledde kommissionen handlingsprogrammet för minskning av de administrativa kostnaderna i EU för att mäta de administrativa kostnaderna som beror på lagstiftningen i EU och minska den administrativa bördan med 25 procent senast 2012. Detta program finansieras enligt ramprogrammet för konkurrenskraft och innovation.

Vilken är kommissionens bedömning av de hittillsvarande framstegen för genomförandet av ovan nämnda handlingsprogram och dess inverkan på de europeiska företagens konkurrenskraft?

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr Papastamkos! Denna fråga ger mig anledning att berätta en mycket angenäm framgångssaga för er. Åtgärdsprogrammet för minskning av administrativa bördor i Europeiska unionen är en av pelarna i programmet för bättre lagstiftning. Jag nämnde redan våren 2006 att jag avsåg att skära ned de byråkratiska kostnaderna för EU-företagen, som beror på EU-bestämmelser, med 25 procent senast 2012 och att det i detta hänseende skulle bli nödvändigt för kommissionen att lägga fram förslag om detta i slutet av 2009.

Kommissionen har inte bara lagt fram de relevanta förslagen. Den har gått ännu längre. Kommissionen har gjort detta på grundval av en kvantifiering som vi har genomfört i hela EU. Alla kan säga att de skär ned kostnaderna med 25 procent när ingen vet hur höga kostnaderna för byråkratin faktiskt är i EU. Därför har vi organiserat den största kvantifieringen någonsin för att bestämma vilka de faktiska kostnaderna för de europeiska rättsakterna och deras genomförande är för de europeiska företagen, när det gäller till exempel dokumentation, statistik och information.

Resultaten var i stora drag vad vi hade väntat. De europeiska företagen betalar varje år ut 124 miljarder euro för denna byråkrati, vilket är ungefär hälften av de totala byråkratikostnaderna för de europeiska företagen. Med andra ord står vi för 50 procent av dessa kostnader här i Strasbourg eller i Bryssel.

När det gäller den brittiska pressen och de brittiska ledamöterna i parlamentet vill jag särskilt tillägga att det skulle vara helt fel att av detta dra slutsatsen att den inre marknaden själv ger upphov till byråkratiska kostnader som uppgår till 124 miljarder euro. Om vi inte hade dessa EU-bestämmelser skulle det finnas 27 uppsättningar med olika nationella bestämmelser inom alla dessa områden, och bördan för de europeiska företagen – i den mån de deltar på den inre marknaden – skulle vara mycket större. Jag vill framhäva detta mycket tydligt, till och med starkt, eftersom jag är mycket trött på att genom vissa mediekkanaler i EU höra rent äreröriga kommentarer om kostnaderna för den inre marknaden. Trots detta anser vi att 124 miljarder euro är en alltför hög siffra och att vi, genom bättre lagstiftning, både fullständigt kan uppnå målen i vår lagstiftning och minska de sammanhängande kostnaderna.

Kommissionen har därför lagt fram lämpliga förslag, och resultatet är följande – jag vill bara ge er siffrorna. De åtgärder som lagstiftarna redan har antagit – och som därför redan har trätt i kraft – gör att kostnaderna för byråkratin för de europeiska företagen skärs ned med 7 miljarder euro per år. De möjliga besparingarna av de åtgärder som kommissionen har föreslagit och som lagstiftarna ännu inte har godkänt uppgår till 31 miljarder euro per år. Kommissionen arbetar för närvarande på ytterligare förslag som den kommer att lägga fram inom kort och som kommer att innebära möjliga besparingar på ytterligare 2 miljarder euro, vilket gör att vi kommer att få ett totalt belopp av årliga besparingar på mer än 40 miljarder euro per år. Det skulle

innebära att vi överskrider målet med 25 procents nedskärningar av dessa kostnader, förutsatt att åtgärderna antas av lagstiftarna.

Jag har en sista kommentar, nämligen att programmet håller på att kompletteras med motsvarande nationella program i alla medlemsstater. Det gläder mig att kunna meddela er att alla 27 medlemsstaterna nu har genomfört jämförbara program. Det kommer emellertid inte att förvåna er när jag säger att ingen medlemsstat ännu har lyckats uppnå de mycket positiva siffror som jag har kunnat redovisa för er i dag när det gäller EU:s åtgärder.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! I kommissionens handlingsprogram av den 22 oktober hänvisar ni bland annat till undantaget för mikroenheter när det gäller redovisningskrav. Jag anser att det finns andra och viktigare hinder som har att göra med lagstiftning, administration och skatter. Få mikroenheter bedriver några gränsöverskridande affärer. Det finns alltför många mikroenheter som behöver säkerheten med en revisorsstämpel för att få tillgång till finansiering från bankkonton och öppenhet i sina transaktioner. Jag vill få ett svar från er på denna speciella men specifika fråga.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr Papastamkos! Ni känner förmodligen till min personliga åsikt, som till och med är något radikalare än er egen. Min egen, mycket bestämda åsikt är att mikroföretag som inte opererar på den inre marknaden definitivt inte angår oss – och inte heller EU-lagstiftarna eller kommissionen.

Men ni är säkert medveten om att ni och jag är i minoritet i detta avseende. Varje gång parlamentet sammanträder – och framför allt under frågestunden – hör jag ett antal förslag som gäller uppförandereglerna för små företag och mikroföretag. Med andra ord måste ni fortsätta att övertyga.

Genom att emellertid införa det speciella SMF-testet för konsekvensanalyser – dvs. testet för små och medelstora företag – har kommissionen bemödat sig om att se till att särskild hänsyn tas till inverkan på små och medelstora företag samt för mikroföretag. När det är möjligt är principen den att mikroföretag undantas från bestämmelserna.

Jag ska nämna ett aktuellt exempel på detta. Kommissionen har föreslagit att mikroföretag ska undantas från EU-bestämmelserna om redovisning av budgetkonsekvenserna. Genom denna åtgärd kommer sådana företag att spara 7 miljarder euro i kostnader. Tyvärr måste jag meddela er att Europaparlamentets behöriga utskott har förkastat kommissionens förslag, och jag beklagar att jag måste meddela er att det finns ett organiserat motstånd mot detta förslag – ni anar säkert vem som organiserar detta motstånd. Trots detta står kommissionen fortfarande fast vid sitt förslag. Det är en mycket viktig del av vår politik för små och medelstora företag och för att skära ned byråkratikostnaderna för mikroföretagen.

Talmannen. – Fråga nr 31 från **Seán Kelly** (H-0368/09)

Angående: Turismen enligt Lissabonfördraget

Kan kommissionen i stora drag beskriva vilka planer den har utvecklat, när det gäller förberedande åtgärder och andra initiativ, för att bereda marken för utvecklandet av befogenheterna på turismens område enligt Lissabonfördraget (artikel 195 FEUF), under förutsättning att Lissabonfördraget träder i kraft?

Kan kommissionen säga något om möjligheten att utveckla synergier mellan turismen och den regionala utvecklingspolitiken, med särskild hänvisning till geografiskt och ekonomiskt marginaliserade regioner i EU?

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr Kelly! I rättsligt avseende innebär Lissabonfördraget en förändring genom att man i fördraget betraktar turismen som en gemenskapsbefogenhet på nivå tre. Med andra ord kan gemenskapen agera för att komplettera medlemsstaternas verksamhet, men den kan inte lägga fram någon harmoniserad lagstiftning på detta område. I praktiken innebär Lissabonfördraget ingen förändring av den aktuella situationen, eftersom vi för några år sedan i detta avseende uppnådde allt som Lissabonfördraget nu innebär som rättslig grund genom en form av frivilligt samarbete med medlemsstaterna. Detta innebär att medlemsstaterna för några år sedan gick med på att kommissionen spelar en roll när det gäller turistpolitiken. Vi har i själva verket kunnat fatta en rad specifika beslut tillsammans med medlemsstaterna.

Att turismen nu ska inta en egen plats i EU-fördragen kommer emellertid att betyda att turismen vinner i betydelse inom vår övergripande politik för tillväxt och sysselsättning. Om jag kunde få den tillträdande

kommissionen att, så att säga, ärva något av mig skulle det vara detta. Det finns en enorm potential för tillväxt inom detta område, och den skulle kunna frigöras på ett bättre sätt genom skickligt och intelligent samarbete mellan medlemsstaterna och gemenskapsinstitutionerna. Det är helt klart att Europa fortfarande är det mest attraktiva målet för turister från hela världen. Vi måste emellertid ta itu med mycket stora strukturella förändringar. Vi måste hantera en enorm konkurrens, framför allt från Asien. Vi måste göra alla ansträngningar som står i vår makt för att se till att Europa fortsätter att vara det främsta turistmålet i världen.

Om ni frågar mig vilket jag anser vara det främsta prioriteringskravet vill jag säga att alla turistföretag – regionerna, medlemsstaterna och gemenskapsinstitutionerna – måste göra mer överlag för att göra Europa mer känt i världen som turistvarumärke och kvalitetsmärke. Vi har tagit de första stegen i denna riktning, och jag anser att mycket mer kan göras i detta avseende. Jag hoppas att vi, på grundval av den tydliga politiska signalen i Lissabonfördraget och dess införande av turistikpolitik, under de närmaste åren kommer att se att man här i parlamentet, i rådet och i kommissionen i större utsträckning utnyttjar de befintliga möjligheterna att främja EU-turismen och synliggöra den på ett bättre sätt. Jag är helt övertygad om att detta är ett område där det finns stort utrymme för oss att skapa större tillväxt och där vi framför allt kan tillhandahålla arbetstillfällen i EU-regioner där det inte finns några praktiska alternativ, där man endast inom turismen kan hitta verkligt goda arbetstillfällen.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Till att börja med blev jag något förvånad över kommissionsledamotens inledande anmärkningar, men sedan klargjorde han situationen. Det gläder mig mycket eftersom han säger att den nya kommissionen kan undersöka saken. Det finns stora möjligheter att utveckla turismen i hela EU, och jag ser fram emot att samarbeta med kommissionen och göra allt vi kan eftersom det är ett bra tillfälle. Det är mycket viktigt att visa att vi genom Lissabonfördraget arbetar för medborgarna och att vi därigenom skapar arbetstillfällen, framför allt inom turismen. Därför är jag mycket nöjd med svaret, och det finns inget behov av ytterligare svar.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Varje gång vi diskuterar turismen på EU-nivå – jag vet nu att det inte kommer att finnas några lagstiftningsmöjligheter i detta avseende i framtiden – stöter vi på ett stort problem som gäller turism, transport och miljöskydd, nämligen semestertiderna i EU, som inte har harmoniserats, integrerats eller anpassats. Jag vill nu ställa en fråga till er med er stora erfarenhet från många år som kommissionsledamot, om ni ser några möjligheter i framtiden för samordningen av semestrarna i EU – inledningsvis kanske inte på grundval av lagstiftning – men för att kunna göra ett försök att samordna dem så att det kaos som vi för närvarande upplever genom att semestrarna alltid inleds på en lördag överallt och samtidigt, så att vi därigenom skulle kunna bli mer flexibla i detta avseende och så att den övergripande situationen i någon utsträckning skulle kunna samordnas.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Genom min följdfråga får ni tillfälle att svara mig, eftersom de frågor som jag vill ställa har besvarats genom de svar ni har lämnat. Den globala ekonomiska krisen har också haft en negativ inverkan på turismen. Med hänsyn till turismens betydelse för EU och för vissa länder, till exempel Grekland, det land jag kommer från, vill jag ställa följande frågor till er: För det första, vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att stärka och skydda arbetstillfällena i EU:s turistindustri? För det andra, vilka initiativ kommer kommissionen att ta för att stärka den inre turismen i EU? För det tredje, vilka åtgärder kommer ni att vidta för att locka turister från andra länder utanför EU?

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Herr Leichtfried! Mitt svar på er första fråga är att vi alltid kan försöka. Under det österrikiska ordförandeskapet gjorde man några försök att samordna början av semesterperioden, men utan framgång. Jag skulle vilja tala för att man gör ytterligare ett försök, men jag varnar också för alltför höga förväntningar.

Den uppfattning som råder i vissa turistområden, att det är möjligt att samordna semesterperioderna i EU så att dessa turistområden kan ha full kapacitet hela året runt, är en illusion, och förresten skulle den inte få något stöd av mig. Var och en har rätt till semester under den tid på året som passar dem bäst och då möjligheten till återhämtning är störst. Men ni har helt rätt när ni säger att angränsande länder bör komma överens så att deras semestrar inte alltid måste börja samma dag överallt. Det är sådant jag anser vara möjligt att uppnå och inte bara med tanke på turistikpolitiken, utan sådant som helt enkelt bör hanteras mot bakgrund av miljö- och transportpolitiken.

När det gäller Nikolaos Chountis fråga har vi grundligt undersökt den ekonomiska krisens inverkan på turismen, och med utgångspunkt från 50 000 berörda parter i EU har vi funnit att människor fortfarande åker på semester – de klarar sig inte utan sina semesterresor – men de reser mindre långt, ger ut mindre

pengar och det är mer troligt att de semestrar i sitt eget land. Men de kräver fortfarande samma standard, vilket innebär att de som vinner för närvarande är de som kan erbjuda ett specialpris/en servicekvot.

Alla åtgärder som kommissionen vidtar inom detta område kan endast innebära en komplettering av medlemsstaternas åtgärder. Vi har ingen självständig EU-turism i egentlig mening, och i nuläget vore det överdrivet att specificera de många initiativ som syftar till att sprida kunskap i hela världen och även inom Europa om vilket lockande turistmål Europa är. Jag vill bara nämna ett exempel, eftersom det nyligen har varit mycket framgångsrikt. För tre år sedan inledde vi tävlingen "Framstående europeiska resmål" (Eden). Genom tävlingen uppmuntrades turistregionerna i EU att visa vad de hade åstadkommit inom vissa områden, och tre års erfarenhet har visat att vi har utomordentliga turismprodukter i nästan alla avseenden i hela EU. Det viktiga är för närvarande att även skapa kunskap om dessa turismprodukter. Därför har vi skapat en webbportal där man genom en enda tangenttryckning får tillträde till all turistrelevant information från alla medlemsstater.

Talmannen. – Fråga nr 33 från **Konstantinos Poupakis** (H-0361/09)

Angående: Deltagande av arbetsmarknadens parter vid utformandet och genomförandet av sysselsättningspolitiken på nationell och EU-nivå

Som vi vet har den intensiva och omfattande ekonomiska krisen bidragit till allvarliga organisatoriska och driftsmässiga problem för arbetsmarknaderna i EU:s medlemsstater. Hanteringen av dessa problem överstiger det som står i de nationella centrala regeringarnas förmåga. En av de värsta följderna som medlemsstaterna står inför är den minskade sysselsättningen och den motsvarande ökningen av arbetslöshetssiffrorna samt den stora svårigheten att skapa nya arbetstillfällen som är stadigvarande och av god kvalitet. Dessutom har den nuvarande omstruktureringen av de nationella arbetsmarknadernas sätt att fungera en olycklig inverkan på arbetstagarna, eftersom man i praktiken kringgår kollektivavtalen. Arbetstillfällena blir osäkrare och de industriella förbindelserna skadas genom utvecklingen mot flexibla arbetsformer utan någon motsvarande förstärkning av begreppen om säkerhet och skydd i arbetet.

Vilken ståndpunkt intar kommissionen och planerar den ett mer aktivt deltagande och engagemang av arbetsgivar- och arbetstagarorganisationerna när det gäller att utforma politiken för att se till att arbetsmarknaden organiseras och fungerar på ett smidigt sätt, för att bekämpa arbetslösheten och öka sysselsättningen på nationell nivå och på EU-nivå?

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Herr talman, mina herrar! Som ni vet är det medlemsstaterna som i första hand är ansvariga för att skapa och genomföra politiska åtgärder som svar på krisen och särskilt dess inverkan på sysselsättningen. Trots detta har kommissionen, sedan krisen bröt ut förra hösten, genomfört ett antal initiativ i syfte att lindra inverkan av den finansiella och ekonomiska krisen på arbetsmarknaden.

Den europeiska ekonomiska återhämtningsplan som kommissionen lade fram i november 2009 och som godkändes av rådet handlar om att lösa brådskande frågor och innebär att man efterlyser investeringar som bör gagna unionen på lång sikt. I återhämtningsplanen lägger man tonvikten på att genomföra den integrerade politik som sammanfattas med begreppet *flexicurity* och som syftar till att skydda EU-medborgarna från de värsta verkningarna av krisen. I detta sammanhang lägger man vikt vid starkare aktiveringsstrategier, omskolning och ökade kvalifikationer och bättre koppling mellan den yrkesskicklighet som erbjuds och arbetsmarknadens behov och betonar behovet av att hjälpa de mest sårbara. Syftet är att skydda sysselsättningen och framför allt den långsiktiga sysselsättningen snarare än specifika arbetstillfällen. Erfarenheten visar att det grundläggande syftet med *flexicurity* – dvs. förmågan att anpassa sig till förändringar och underlättandet av rörligheten mellan olika arbeten – är ytterst viktigt i en tid av ekonomisk nedgång och ökande instabilitet på arbetsmarknaden.

Genom den integrerade strategin får man en sammanhållen rampolitik genom vilken det blir möjligt att samordna de ansträngningar som syftar till att lösa krisens inverkan på sysselsättningen och det sociala området och som kan bidra till att skapa balans mellan kortsiktiga åtgärder för att lösa kortsiktiga behov, till exempel tillfälliga minskningar av arbetstiden och långsiktiga reformer som bland annat innebär bättre kvalifikationer och en aktiv politik på arbetsmarknaden.

Efter återhämtningsplanen följde toppmötet om sysselsättning i maj 2009. Vid detta tillfälle visade huvuddeltagarna en gemensam vilja att lindra inverkan av den ekonomiska krisen på sysselsättningen i EU. I samband med toppmötet om sysselsättning antog kommissionen den 3 juni ett meddelande om "Ett gemensamt åtagande för sysselsättning" där man fastställer tre viktiga åtgärder som ska prioriteras: värna sysselsättningen, skapa arbetstillfällen och främja rörligheten, höja kompetensen och matcha behoven på

arbetsmarknaden samt förbättra tillträdet till arbetsmarknaden. Dessa huvudprioriteringar godkändes vid Europeiska rådets möte i juni.

Kommissionen är övertygad om att samarbete med och mellan arbetsmarknadens parter är mycket viktigt, framför allt i en tid av kris, och som innebär omstruktureringar. Arbetsmarknadens parter har en viktig roll för att skapa och genomföra ekonomiska återhämtningsåtgärder. På inhemsk nivå utgår denna roll från de traditioner och den erfarenhet som har samband med inblandningen av arbetsmarknadens parter för att fastställa och genomföra politiska åtgärder för arbetsmarknaden. På EU-nivå fortsätter samrådet om den föreslagna politiken, framför allt inom ramen för det sociala trepartstoppmötet. Samarbetet med EU:s arbetsmarknadsparter har intensifierats i år i samband med förberedelserna inför det tidigare nämnda toppmötet om sysselsättning och meddelandet av den 3 juni.

Konstantinos Poupakis (PPE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det gläder mig att även ni, vilket också framgår av ert tal, anser att ett aktivt deltagande av arbetsmarknadens parter är ytterst viktigt för en demokratisk och effektiv social dialog, framför allt i denna kritiska tid av ökande ekonomisk kris, med minskande sysselsättning, arbetslöshet, osäkra arbetsförhållanden och mycket annat. Eftersom vi känner till det nuvarande formella deltagandet vill vi emellertid veta om kommissionen har för avsikt att vidta specifika institutionella åtgärder för att säkra det grundläggande deltagandet som en förutsättning, både på EU-nivå och på nationell nivå, med särskilda riktlinjer från EU.

Vladimír Špidla, kommissionsledamot. – (CS) Mina damer och herrar! Jag måste säga att man i artikel 138 i fördraget tydligt fastställer ståndpunkten för arbetsmarknadens parter och den roll som arbetsmarknadens parter spelar i förhandlingarna om alla viktiga sociala frågor. Kommissionen utnyttjar denna ram helt och fullt, och avtal har därför också ingåtts mellan arbetsmarknadens parter inom vissa områden, som har införlivats eller som håller på att införlivas i EU-direktiven.

När det gäller de institutionella förändringarna eller förändringarna inom lagstiftningen är ni säkert medveten om att kommissionen har föreslagit en ändring av direktivet om inrättandet av ett europeiskt företagsråd som har godkänts inom ramen för dessa förhandlingar och som innebär en förstärkning av ställningen för EU:s arbetsmarknadsparter, framför allt under förhandlingar om omstrukturering på transnationell nivå. Ni känner säkert också till att kommissionen stöder användningen av alla dessa sätt att effektivt ingripa på arbetsmarknaden. Jag vill också betona att kommissionen är mycket aktiv inom ramen för de internationella organisationerna genom att den gör intensiva ansträngningar och genom att den stöder tillämpningen av Internationella arbetsorganisationens viktigaste fördrag och konventioner, både på global nivå och, naturligtvis, på EU-nivå. I varje fall har det under denna kommissions mandatperiod skett framsteg i samarbetet med arbetsmarknadens parter, och jag är säker på att detta kommer att fortsätta eftersom, vilket jag redan har framhåvt, diskussionen med arbetsmarknadens parter är en del av fördraget och det är ett specifikt drag i EU-lagstiftningen, och enligt min åsikt är det ett obestridligt framsteg.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! EU-strategin för sysselsättning är ett nytt paket med kapitalistiska omstruktureringar för att skydda och öka kapitalets vinster genom att öka exploateringen av arbetstagarna. Fruktan och hinder för hoppet för de arbetslösa, kvinnorna och ungdomarna å ena sidan och vinster för kapitalet å den andra. Vad säger ni, herr kommissionsledamot, till de arbetslösa, till arbetstagare med flexibla, tidsbegränsade, osäkra anställningar, som i över 4–5 år har arbetat inom den offentliga och privata sektorn på de omtalade praktiktjänsterna och som redan har blivit uppsagda? Vad har ni att säga till kvinnor, som under förevändning av jämställdhet mellan män och kvinnor, har fått veta att deras pensionsålder kommer att öka med 5 till 17 år, vilket händer nu i Grekland?

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) När det gäller EU:s sysselsättningspolitik vill jag säga att antalet personer på arbetsmarknaden, under perioden före krisen, nådde sin högsta nivå någonsin i EU. Detta visar, i någon utsträckning, den europeiska sysselsättningspolitikens inflytande på arbetsmarknaden. När det gäller era frågor om systemet med socialförsäkring och social trygghet enligt fördraget hör dessa system till medlemsstaternas ansvar.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Jag vill bara tacka kommissionsledamoten vid hans sista besök hos oss för det arbete han har gjort. Jag beklagar att han inte kommer tillbaka igen, och jag ville bara att detta ska tas till protokollet. Vi har ofta haft motsatta åsikter, men han har varit en bra kommissionsledamot.

Talmannen. - Tack för den anmärkningen, herr Posselt. Jag avstod från att ge samma kommentarer till övriga kommissionsledamöter i kväll. Vi är inte helt säkra: De kan mycket väl komma tillbaka under några veckor!

Jag ber om ursäkt till de kolleger som har haft vänligheten att närvara, men vars frågor inte har besvarats.

De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

13. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter: Belgien - textilindustri och Irland - Dell - Omlokalisering av företag inom EU och den roll som EU:s finansiella instrument spelar (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Reimer Böge, för budgetutskottet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i enlighet med punkt 28 i det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om budgetdisciplin och sund ekonomisk förvaltning, och

– en muntlig fråga till kommissionen från Pervenche Berès, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om omlokalisering av företag i EU och den roll som EU:s finansiella instrument spelar (O-0120/2009 – B7-0226/2009).

Reimer Böge, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som föredragande för budgetutskottet lägger jag i dag fram ett förslag om att i två specifika fall utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. I det ena fallet rör det sig om en ansökan från Belgien och i det andra om en ansökan från Irland. Till att börja med vill jag dock än en gång påpeka att det är upp till budgetutskottet att pröva om villkoren för att utnyttja fonden för globaliseringseffekter har uppfyllts. Jag betonar därför att budgetutskottet under de senaste månaderna har haft ett utmärkt samarbete med utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Vi har även strävat efter att ta hänsyn till kommentarer och kritiska synpunkter från utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Med tanke på hur bråttom det är att fatta beslut i denna fråga är det därför helt på sin plats att vi även tar upp den muntliga frågan från utskottet för sysselsättning och sociala frågor.

Fonden för justering för globaliseringseffekter har ett tak på 500 miljoner euro per år och har som enda syfte att ge extra stöd till arbetstagare som blivit arbetslösa till följd av genomgripande strukturförändringar i världshandelsmönstret. I resolutionen har vi klargjort att vi fortsätter att motsätta oss systematisk överföring av medel från Europeiska socialfonden för att finansiera fonden för justering för globaliseringseffekter. Herr kommissionsledamot! I dag ber jag er än en gång bekräfta att finansieringen inte kommer att genomföras med hjälp av betalningar från Europeiska socialfonden.

Jag vill verkligen än en gång uppmana kommissionen att i dag bekräfta sitt åtagande i budgetutskottet – nämligen att i framtiden avstå från att sammanföra ansökningar om utnyttjande av fonden, och i stället lägga fram dessa ansökningar separat, eftersom varje fall grundas på delvis olika saker och man bör undvika att ett komplicerat fall försenar godkännandet av ett annat fall. Jag hoppas att ni än en gång kan bekräfta detta här i dag.

När det gäller de faktiska omständigheterna i de två fallen, till och med enligt de ändrade reglerna – eftersom dessa två ansökningar lämnades in efter den 1 maj 2009 – talar vi om att utnyttja cirka 24 miljoner euro av fonden. Detta är tänkt att bidra till att täcka vissa av kostnaderna för förlusten av arbetstillfällen inom textilindustrin i Belgien och datortillverkningsindustrin i Irland. I Belgien rör det sig sammanlagt om 2 199 förlorade arbetstillfällen i 46 företag inom textilindustrin, vilka samtliga var baserade i två angränsande Nuts 2-regioner, nämligen Öst- och Västflandern, och i den separata Nuts 2-regionen Limburg. De belgiska myndigheterna har ansökt om 9,2 miljoner euro ur fonden för detta. När det gäller Irlands ansökan hade utskottet för sysselsättning och sociala frågor med rätta ytterligare några följdfrågor som diskuteras eller redan delvis fått sin förklaring med hjälp av kompletterande uppgifter. Ansökan rör en förlust av 2 840 arbetstillfällen i företaget Dell i grevskapet Limerick, Clare och North Tipperary och i staden Limerick. Av dessa begärdes stöd för 2 400. Ett belopp på 14,8 miljoner euro har anslagits i detta syfte. Efter en intensiv debatt i budgetutskottet gav vi i båda fallen klartecken till att utnyttja fonden för justering för globaliseringseffekter. Jag vill emellertid påminna er om min inledande kommentar där jag än en gång bad kommissionen att inta en tydlig ståndpunkt i denna fråga, och jag är mycket glad att budgetutskottet förde upp de mycket grundläggande frågorna om utnyttjandet av gemenskapsbudgetens finansiella instrument på dagens föredragningslista.

Jag ber därför kammaren att stödja detta betänkande.

Pervenche Berès, frågeställare. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Utskottet för sysselsättning och sociala frågor ville kombinera en muntlig fråga om omlokaliseringar, framförallt multinationella företags omlokaliseringar, med behandlingen av dessa två ansökningar om utnyttjande av fonden för justering för globaliseringseffekter, eftersom vi i Irlands fall insåg de svårigheter och motsättningar som en sådan fond skulle kunna ge upphov till. Ledamöterna i utskottet för sysselsättning och sociala frågor försökte inte vid något tillfälle ta de irländska arbetstagarna som gisslan eller hota att inte hjälpa dem i det kritiska läge de som Dells företagsstrategi och omlokalisering har försatt dem i.

I det aktuella fallet konstaterar vi bara att kommissionens ordförande José Manuel Barroso den 19 september meddelade att ett stödpaket på 19 miljoner euro – som vi debatterar i kväll – hade beviljats Dell, eller snarare de arbetstagare som hade blivit uppsagda från Dell, för att hjälpa dem under deras omskolningsperiod. I New York köpte Dell samma dag upp Perot Systems, vilket fick Dells aktiekurs att stiga. Några dagar senare, den 23 september, beviljade kommissionsledamot Neelie Kroes mer än 54 miljoner euro i statligt stöd för att inrätta en Dellfabrik i Polen.

Vi har ställt frågor till både kommissionsledamot Vladimír Špidla och kommissionsledamot Neelie Kroes om detta. I ett långt brev förklarar de att de själva trodde att Dell skulle ha kvar två tillverkningsanläggningar för att försörja den europeiska marknaden. Problemet är att när Dell väl stängde en av dessa tillverkningsanläggningar förändrades inte den övergripande bedömningen av företagets strategi.

Vilken slutsats bör vi dra av detta? Att Dell inte respekterar vissa av de europeiska lagar om arbetstagares och fackföreningars rättigheter som vi dagligen talar om. Därför är det verkligen svårt att förstå varför EU:s budget – vid en tidpunkt när vi inser hur svår budgetprocessen är och hur svårt det är att finansiera återhämtningsplanen – i slutändan ska användas på detta paradoxala sätt där vi hjälper amerikanska aktieägare att öka avkastningen på sina investeringar men sätter irländska arbetstagare, inom EU, i polska arbetstagares skor. Detta är verkligen inte den filosofi som vi gav vårt stöd till när vi ställde oss bakom genomförandet av fonden för justering för globaliseringseffekter.

Naturligtvis är detta inte enbart kommissionsledamot Vladimír Špidlas fel, men vi bör i mer detalj studera under vilka villkor gemenskapsbudgeten utnyttjas för att stödja storföretags strategier. Detta gäller i än högre grad eftersom en av nyckelåtgärderna på sysselsättningsområdet i den återhämtningsplan som kommissionens sittande ordförande José Manuel Barroso utarbetade var att prioritera att de arbetstagare som hade arbeten behöll dessa.

Eftersom kommissionen informerades om Dells strategi för de två anläggningarna, när det blev aktuellt att välja mellan dem, anser jag att kommissionen borde ha varit mer proaktiv och förhandlat med Dell om att göra om den irländska anläggningen – med tanke på att företagets strategi var att förvandla en anläggning som tillverkar stationära datorer, som den i Irland, till en anläggning som tillverkar bärbara datorer, som den som nu finns i Polen. Om kommissionen kommer till multinationella företags undsättning i denna typ av situationer anser vi att vi bör ha en fastare rätt att yttra oss.

På det hela taget anser jag att dessa överväganden bör få den nya kommissionen – och särskilt Mario Monti inom hans ansvarsområde – att lägga fram betydligt mer proaktiva förslag om användningen av gemenskapsfonder vid en tidpunkt när vi måste hantera omlokaliseringar som än en gång ställer arbetstagare i en medlemsstat mot arbetstagare i en annan medlemsstat, och allt detta som ett led i en multinationell strategi som inte respekterar andan i en sociallagstiftning baserad på social marknadsekonomi på det sätt som vi vill se.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Till att börja med vill jag tacka föredraganden för att han stöder kommissionens förslag om att utnyttja fonden för justering för globaliseringseffekter som svar på uppsägningarna inom textilsektorn i Belgien och datortillverkningsindustrin i Irland. Föredragandens stöd åtföljs av ett antal kommentarer, och jag tänkte begränsa mig till de frågor som rör budgeten eftersom vi kommer att få möjlighet att diskutera de andra frågorna i betänkandet vid ett senare tillfälle.

Er första budgetfråga rör var medlen kommer ifrån. Ni påstår att Europeiska socialfonden inte får vara den enda finansieringskällan. Ur ett budgetperspektiv är fonden för justering för globaliseringseffekter ett specialinstrument, eftersom den saknar egna medel. Den utnyttjas över redovisningsperioder, även om det i huvudsak handlar om att anslå tillgängliga budgetmedel och föreslå för budgetmyndigheten att vissa belopp ska utnyttjas genom revidering av budgeten. Arbetet utförs från fall till fall och utifrån vilka behov som finns.

Det stämmer att Europeiska socialfonden hittills rent tekniskt har varit den huvudsakliga finansieringskällan. Här vill jag betona "rent tekniskt" eftersom tillgångarna i Europeiska socialfonden inte på något sätt kommer att minska i slutet av redovisningsperioden. Detta är principfrågan.

Den andra fråga som ni tar upp rör inte uteslutande budgeten, utan handlar snarare om beslutsprocessen, eftersom ni ber kommissionen lägga fram förslag om utnyttjande av fonden för justering för globaliseringseffekter i separata dokument. Kommissionen är väl medveten om fördelarna med denna individuella strategi som helt och hållet eliminerar risken för konflikt eller att fonden används som en garant.

Det är emellertid viktigt att ta hänsyn till de nya kriterier för att vara berättigad till medel ur fonden som vi diskuterade tidigare i år, och som ni godkände. Med dessa nya kriterier kan vi de kommande månaderna förvänta oss en ökning av antalet ansökningar, och det är inte säkert att handläggningen av de enskilda dokumenten blir snabbare om de lämnas in separat. I vilket fall som helst anser kommissionen att den mest fördelaktiga strategin, som undviker risken för tekniska komplikationer, är en strategi som bygger på en bedömning från fall till fall, eftersom denna strategi ger bättre kvalitet. Kommissionen noterar därför era kommentarer och lovar att anpassa sina förfaranden de kommande redovisningsperioderna. I båda fallen tycker jag att jag tydligt har redogjort för kommissionens ståndpunkt.

När det gäller den andra frågan gläder det kommissionen att parlamentet har godkänt beslutet att utnyttja fonden för justering för globaliseringseffekter till stöd för arbetstagare som har sagts upp till följd av överkapacitet inom textilsektorn i Belgien och datasektorn i Irland. I samband med detta togs frågan upp om en möjlig koppling mellan omlokalisering av företag inom EU, den roll som EU:s finansiella instrument spelar och kommissionens kontroll av statligt stöd.

För det första är kommissionen medveten om och följer noggrant de negativa följder som företagsomlokaliseringar får för arbetstagare, deras familjer och regioner. Så länge det inte sker någon överträdelse av gemenskapsrätten kan kommissionen emellertid inte blanda sig i hur företag fattar sina beslut. Kommissionen konstaterar dessutom att den saknar befogenhet att hindra eller försena enskilda företags beslut och att företagen inte har någon allmän skyldighet att underrätta kommissionen om huruvida deras beslut är lagenliga. I detta sammanhang är kommissionen även medveten om den olust det väcker att regionalt statligt stöd, inklusive eventuella bidrag från strukturfonderna, kan användas som ett sätt att locka kommersiella investeringar från andra regioner.

Kommissionen konstaterar att målet för gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd bland annat är att se till stöd för att påverka företags beslut om var de ska placera sina investeringar endast ska ges till missgynnade regioner och att sådant stöd inte får användas på ett sätt som skadar andra regioner. Detta problem tas även upp i förordningen om allmänna bestämmelser för strukturfonderna och Sammanhållningsfonden och i riktlinjerna för regionalt stöd för perioden 2007–2013 för att se till att dessa investeringar ger ett verkligt och hållbart bidrag till regional utveckling.

Enligt artikel 57 i förordningen om allmänna bestämmelser för strukturfonderna ska medlemsstaterna säkerställa att ett projekt får behålla sitt stöd från fonderna i fem år efter det att projektet har slutförts, eller tre år när det gäller små- och medelstora företag. Om ett projekt ändras till följd av en förändring av ägandeförhållandena för en infrastruktur eller till följd av att en produktionsverksamhet upphör och denna ändring påverkar dess karaktär eller villkoren för dess genomförande eller innebär att ett företag eller ett offentligt organ får en otillbörlig förmån, ska stödet betalas tillbaka. Medlemsstaterna ska varje år informera kommissionen om sådana grundläggande ändringar i sina årsrapporter om genomförandet av operativa program. Kommissionen ska meddela de andra medlemsstaterna.

Under programperioden 2007–2013 infördes dessutom en särskild lagbestämmelse i syfte att se till att företag som omfattas av förfarandet för att betala tillbaka belopp som felaktigt utbetalats efter en omlokalisering av produktionsverksamhet i en medlemsstat, eller till en annan medlemsstat, inte får ta emot stöd från fonden. I punkt 40 i riktlinjerna för regionalt stöd anges på liknande sätt att stödet ska göras beroende av att investeringen upprätthålls i den berörda regionen i minst fem år efter det att den slutförts. Om stödet beräknas på grundval av lönekostnader ska tjänsterna dessutom vara tillsatta inom tre år efter det att arbetena slutförts. Varje arbetstillfälle som skapats genom investeringen ska finnas kvar i den berörda regionen under fem år från den dag då tjänsten först tillsattes. När det gäller små och medelstora företag kan medlemsstaterna förkorta denna period till tre år.

Syftet med denna bestämmelse är att undvika en vild jakt på bidrag och att fabriker stängs uteslutande på grund av att företagen kan få högre offentligt stöd någon annanstans. Den tar hänsyn till att statligt stöd bara

är en av de faktorer som påverkar företags beslut att omlokalisera och att övriga faktorer som löner, färdigheter, skatter och geografiskt läge ofta är mer betydelsefulla.

Jag anser att det inte råder något tvivel om att det är både naturligt och helt i sin ordning att diskutera frågor som rör användningen av EU-medel på strategisk nivå. Jag påminner om att medel som används eller kommer att användas inom ramen för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter går till personer som har påverkats negativt eller till enskilda arbetstagare, som arbetstagarna i Belgien, Irland eller andra EU-länder, och absolut inte till företag. Det handlar om pengar som är till för att stödja personer, enskilda personer, och inte företag.

Elisabeth Morin-Chartier, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill återknyta till de fall som vi är tvungna att ta ställning till i samband med fonden för justering för globaliseringseffekter. Vi arbetar givetvis i arbetstagarnas intresse, för att öka deras anställbarhet när de drabbas av arbetslöshet inom sin ekonomiska sektor.

Låt oss emellertid gå tillbaka till Dellfallet, som Pervenche Berès kände sig tvungen att ta upp. Dells fabrik i Irland är inriktad på tillverkning av stationära datorer. I samma stund som kommissionen lät detta företag bygga en fabrik i Polen för att tillverka bärbara datorer – eftersom marknaden för och efterfrågan på bärbara datorer är mycket större – kollapsade den irländska produktionsanläggningen.

Valet av vid vilken av de två anläggningarna som tillverkningen skulle ske var en förespegling av de problem som vi måste lösa för de irländska arbetstagarnas skull. Efter att noggrant ha studerat varje enskilt fall har vi i vår arbetsgrupp om fonden för justering för globaliseringseffekter uppmanat kommissionen att noggrant bevaka allt stöd som beviljas respektive anläggning, oavsett om det handlar om EU-stöd eller regionalt stöd, eftersom EU:s politiska riktlinjer för stöd inte får användas på ett obalanserat sätt och inte får slå tillbaka mot arbetstagarna.

Vi vill därför att dessa problem ska ges större uppmärksamhet redan i tidigt skede, så att arbetstagarna inte behöver drabbas av dem.

Alan Kelly, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Den 8 januari 2009 upplevde de centrala delarna av västra Irland, särskilt Limerick, Tipperary och norra Kerry, ett ekonomiskt trauma utan motstycke. Dells tillkännagivande av att 2 000 arbetstillfällen skulle försvinna från regionen, tillsammans med tusentals sidoarbetstillfällen, innebar en förlust av historiska proportioner.

Genom fonden för justering för globaliseringseffekter har EU inrättat en fond som direkt kommer att hjälpa de ekonomiskt utsatta i detta område. När vi röstar i morgon bör vi se de 14,8 miljoner euro det rör sig om som en hjälpande hand, inte ett bidrag, till mer än 2 400 personer så att dessa kan få hjälp till en nystart i livet. Detta är mycket välkommet.

Pengarna kommer att användas för att omskola arbetstagare, hjälpa till att starta företag och tillhandahålla arbetsförmedling till människor, som verkligen behövs. Bara det att vi har företrädare för Dellarbetstagarnas kommitté på åskådarläktaren här i kväll visar hur betydelsefull denna fond är för Dellarbetstagarna och hur välkommen den är.

Vi har emellertid bara kommit halvvägs. Vi har nu 18 månader på oss att spendera pengarna, och i kväll uppmanar jag vår lokala minister i Irland, näringsminister Mary Coughlan, att personligen ingripa och se till att det finns en plan för hur pengarna ska spenderas. Detta är en engångsfond för vanliga arbetstagare, och de kommer aldrig att få en sådan chans igen. Fru minister! Sätt fart och se till att de centrala delarna av västra Irland får ta del av denna unika möjlighet.

Jag vill tacka alla ledamöter, särskilt mina egna kolleger, för deras stöd för Dellansökan och uppmanar dem att även stödja de liknande ansökningar som är på väg från Waterford Crystal och SR Technics.

Marian Harkin, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Till att börja med måste jag säga att fonden för justering för globaliseringseffekter verkligen är ett uttryck för solidariteten mellan EU-medborgarna och EU-medlemsstaterna. Som irländsk ledamot är jag för det andra verkligen glad att de arbetstagare hos Dell som har sagts upp nu åtminstone kan blicka framåt och planera för framtiden. Precis som Alan Kelly nämnde är det emellertid mycket viktigt att se till att alla program och utbildningskurser som genomförs är skraddarsydda för att möta arbetstagarnas behov och att målet för allt stöd är att göra det möjligt för dem att komma tillbaka till arbetsmarknaden, eller starta sitt eget företag.

Avslutningsvis vill jag uppmärksamma den roll som parlamentet spelade vid godkännandet av fonden för Dellarbetstagarna. Trots några av de mycket allvarliga problem som har tagits upp i kväll tog vi inte arbetstagarna som gisslan, och vi godkände ansökan om 14,8 miljoner euro. Kommissionen måste emellertid se till att EU:s industripolitik präglas av konsekvens och att EU:s budget inte används för att öka aktievärdet i vissa företag, samtidigt som EU:s arbetstagare betalar priset för detta.

Marije Cornelissen, för *Verts/ALE-gruppen*. – (NL) Irlands ansökan om EU-medel för de personer som sades upp när Dell lade ned sin anläggning i Irland har gett upphov till en rad frågor som kräver svar.

Det faktum att ett företag som Dell lägger ned en anläggning i ett land och öppnar en ny i ett annat land är i princip en följd av vanliga marknadskrafter. De olika former av statligt stöd som är inblandade förändrar emellertid det hela. Dell etablerade sig i Irland för ett antal år sedan med hjälp av statligt stöd. Nu lägger man ned sin verksamhet där och startar en ny anläggning i Polen, återigen med hjälp av statligt stöd. I stället för att Dell står för en social åtgärdsplan för de arbetstagare som företaget har gjort arbetslösa får dessa personer förlita sig till Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Hur många arbetstillfällen har när allt kommer omkring egentligen skapats med hjälp av allt det statliga stöd som Irland, Polen och EU har pumpat in i Dell?

Frågan är därför vad kommissionen och medlemsstaterna tillsammans kan göra för att se till att de för en konsekvent politik? Hur kan vi dessutom se till att fonden för justering för globaliseringseffekter stöder de insatser som ett företag gör för sina arbetstagare i stället för att i stor utsträckning ersätta dem?

Ilda Figueiredo, för *GUE/NGL-gruppen*. – (PT) Herr talman! Vi har alltid förespråkat att EU:s politik för omlokalisering av företag borde ses över, och vi har alltid ansett att fonden för justering för globaliseringseffekter bara är ett sätt att lindra smärtan för de arbetstagare som har drabbats av multinationella företags strategier eller bristen på lämplig industripolitik som inriktas på produktion och bra arbetstillfällen med rättigheter. Vi förespråkar därför nya politiska riktlinjer för social utveckling och sociala framsteg.

Vi anser emellertid även att de irländska arbetstagarna inte ska behöva drabbas dubbelt av att det multinationella företaget Dell, som lade ned sin verksamhet i Irland och fick stöd för att etablera sig i Polen, använder sig av social dumpning för att maximera sin vinst.

Därför stöder vi betänkandet.

Vi vill emellertid ha svar från Europeiska kommissionen om framtiden. Vi vill se radikala förändringar när det gäller politik, effektiv övervakning av det stöd som ges till multinationella företag, en riktig industripolitik och en kraftig investering i skapandet av arbetstillfällen med rättigheter.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Herr talman! Till att börja med vill jag verkligen tacka kommissionen för att den anslår medel ur denna fond till de arbetstagare som Dell har gjort arbetslösa. Framför allt välkomnar jag Gerry och Denis som är här i kväll.

(EN) Utan tvekan förtjänar EU, och särskilt kommissionen, stort beröm för sin hjälp till Dellarbetstagarna, och jag vill tacka den för det. Jag vill även tacka två före detta kolleger som är här i kväll, Marian Harkin och Brian Crowley, och min omedelbare föregångare, Colm Burke, för att de i maj tog initiativet till denna fond.

Kommissionen gjorde två stora förändringar som var mycket viktiga för oss. Den minskande 50/50-finansieringen från 35 procent för den nationella regeringen och 65 procent för kommissionen och minskade även beloppet från 1 000 till 500 miljoner euro. Förhoppningsvis kommer även de anställda vid Waterford Crystal och SR Technics därför att få pengar så småningom.

Jag har emellertid två invändningar. För det första bör den tvååriga förlängningen av tidsperioden utökas till tre år eftersom många personer kommer att följa treåriga utbildningar. För det andra bör startdatumet inte vara samma datum som ansökningsdatumet utan det datum när parlamentet och rådet undertecknar beslutet.

Utöver det vill jag bara göra två kommentarer. Människor är mycket tacksamma över det som har skett. Ni har gett dem hopp i en tid av misströstan. Ni har visat solidaritet i stället för isolering, och denna fond kommer att användas väl och jag är övertygad om att den mycket väl kan bli den bästa fond och den bästa finansiering som Europeiska kommissionen någonsin har stått för. Jag tackar er verkligen.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Flera frågor har tagits upp, men fonden för justering för globaliseringseffekter ger mig två olika känslor.

För det första är jag glad att den finns. Europeiska arbetstagare behöver veta att EU finns här för dem i de svåra tider vi nu upplever. För det andra är jag glad att Belgien har fått beröm för det goda samarbete som arbetsmarknadens parter i Belgien har visat prov på när denna fråga förbereddes.

Tyvärr har jag även lite kritik att rikta mot hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar. För det första speglar fondens framgång ett besvärligt ekonomiskt läge i Europa, med alltför välkända samhällskonsekvenser.

För det andra har det i Dellfallet ifrågasatts om fonden verkligen är förenlig med andra stödinstrument. På den punkten stöder jag helt min kollega Pervenche Berès' kommentarer tidigare.

Avslutningsvis måste betalningsbemyndigandena för att genomföra anslagen från denna fond överföras från andra budgetposter, och såvitt jag vet överförs de systematiskt från Europeiska socialfonden. Även om det tack vare strukturfondernas utnyttjandegrad, som inte är så hög som man kunde önska, går att göra på detta sätt måste strukturfonderna användas för det syfte de är avsedda för.

Sammanfattningsvis begär jag att man noggrant ska överväga hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska finansieras, och jag har på känn att kommissionen är beredd att göra en eftergift, om inte genom att direkt ge Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter en finansiell bas så åtminstone genom att se till att den inte längre finansieras enbart med medel från strukturfonderna.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Jag vill göra en kort kommentar om fondens strukturella effekter. Naturligtvis är vi oerhört glada över de projekt som vi i dag har framför oss och som väntar på att godkännas i morgon. Trots det kan samtliga projekt förbättras, och det är skälet till min korta kommentar.

Fonden skjuter ibland över målet. Det beror helt enkelt på att förfarandet är för tungrovt. Huvudsyftet med fonden är trots allt att arbetstagare som drabbas och förlorar sina tjänster snabbt ska få stöd och hjälp att hitta en ny tjänst. För närvarande fungerar inte alltid detta, eftersom vi inte klarar att reagera tillräckligt snabbt. Detta är oerhört frustrerande, särskilt för äldre arbetstagare. Utplacering och hjälp kräver en strategi som är snabb och kraftfull. En sådan strategi saknas helt saknas för tillfället.

Dessutom lider fonden för justering för globaliseringseffekter av bristande flexibilitet. Om man är en arbetstagare som har blivit uppsagd och har oturen att komma från ett företag som inte står på listan är man helt enkelt inte berättigad till stöd. Varje dag får vi höra sådana berättelser från arbetstagare som har drabbats men som inte är berättigade till stöd, och vi kämpar för att förklara – eftersom det är så komplicerat – varför de inte kan få stöd.

Jag anser att vi så snabbt som möjligt måste hitta en praktisk lösning på detta problem. Vi behöver en mycket snabbare strategi och om det går även ett sätt för oss att arbeta på ett mer heltäckande sätt. Jag anser att vi måste agera på detta område de kommande veckorna eller månaderna.

Markus Pieper (PPE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Fonden för justering för globaliseringseffekter hjälper personer att få vidareutbildning och kvalifikationer. Det är EU:s sociala sida, och det är en god sida. Kommissionen har emellertid även undersökt om det stöd som har getts till Dell i Polen är förenligt med reglerna för statligt stöd. Kommissionen har godkänt 54 miljoner euro i polskt statligt stöd till Dell eftersom detta stöd sägs gynna regionalt ekonomiskt stöd.

Detta ger upphov till den grundläggande frågan om vi verkligen måste konkurrera med oss själva inom EU när det gäller offentliga medel. Svaret är "nej"! Vi bör ändra reglerna för statligt stöd så att det inte längre betalas ut något omlokaliseringstöd, inte heller av medlemsstaterna.

Jag har en annan fråga som jag vill ställa direkt till kommissionen: Inkluderar Polens 54 miljoner euro till Dell även pengar från EU:s strukturfonder? Herr kommissionsledamot! Varför har kommissionen inte någon tydlig ståndpunkt i denna fråga? Jag uppmanar kommissionen att verkligen ta sitt ansvar för att övervaka strukturfondsförordningarna på allvar. Inga EU-medel bör betalas ut för omlokalisering av företag inom EU. Herr kommissionsledamot! I dag gav ni ett undvikande svar. Ni gömmer er bakom den polska regeringens rapport. Ni har emellertid inte direkt undersökt om förordningen om allmänna bestämmelser för strukturfonderna verkligen har efterlevts.

Låt oss äntligen få lite insyn och offentliggöra varje enskilt stöd från strukturfonden, i likhet med vad som gäller på jordbruksområdet. Bara på så sätt kan vi verkligen skapa förtroende för EU:s strukturpolitik.

Csaba Óry (PPE). – (HU) Jag kommer mycket väl ihåg när vi inrättade denna fond för justering för globaliseringseffekter. Redan då debatterades det flitigt om det inte vore bra om det stöd som betalades ut från fonden, i stället för att mildra konsekvenserna av förlorade arbetstillfällen, hjälpte uppsagda arbetstagare att komma tillbaka till arbetsmarknaden och på så sätt uppmuntra företag att dra fördel av omlokaliseringsverkyget så att fonden täcker de förlorande parternas kostnader.

Dellfallet är ett typiskt exempel på detta eftersom erfarenheten visar att stödet i stället för att användas för att mildra konsekvenserna av förlorade arbetstillfällen och visa solidaritet verkar ha fungerat som ett incitament, eftersom Dell både får stöd för att säga upp anställda och för att omlokalisera. Det handlar helt enkelt om bristande samordning av EU-medel. Fonden för justering för globaliseringseffekter används som en del av konkurrenspolitiken och strukturfonderna. Det fyller ingen funktion och ger inga som helst fördelar, för att inte tala om att det strider mot fondens syften att använda dessa resurser på ett motstridigt sätt, utan någon som helst samordning. Därför uppmanar jag kommissionen att använda EU:s offentliga medel på ett samordnat sätt i denna typ av fall, så att vi i framtiden slipper denna typ av förvirring.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Herr talman, herr kommissionsledamot! Den ekonomiska och finansiella krisen har påverkat, och kommer att fortsätta att påverka, såväl järn- och stålindustrin som varvsnäringen. Min hemstad Galați har drabbats hårt av att tusentals arbetstillfällen har försvunnit från metallindustrin och varven.

Användningen av fonden för justering för globaliseringseffekter är en lösning på kort och medellång sikt när det gäller att stödja arbetstagare som befinner sig i en tuff situation efter att ha förlorat sitt arbete. Jag vill betona att de tunga industrierna måste moderniseras så att de i framtiden kan minska sina utsläpp. På så sätt kan vi bevara arbetstillfällen och därigenom ge arbetstagarna ett långsiktigt skydd.

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Herr talman! I likhet med mina kolleger vill jag tacka kommissionsledamoten och föredraganden för deras arbete i denna fråga. Kommissionen kommer säkert ihåg att jag och en av mina före detta kolleger, Colm Burke, träffade honom i januari för att försöka få Dellarbetstagarna att omgående omfattas av fonden för justering för globaliseringseffekter.

Det visar tydligt hur mycket vi, på EU-nivå, anstränger oss för att sätta människor i första rummet och se till att det är människor som utgör politikens kärna. Vi försöker se till att deras liv skyddas och att EU kan reagera snabbt vid problem och svårigheter.

På ett mer personligt plan vill jag tacka kommissionsledamoten för hans aktiva engagemang i denna fråga, inte bara här i parlamentet utan även tillsammans med mig. Jag vill även tacka honom för att han åkte till Limerick för att träffa arbetstagarna.

Till resten av mina kolleger, som i andra frågor ibland ägnar sig åt att lägga ut villospår, vill jag säga att fonden för justering för globaliseringseffekter, trots alla sina brister, är ett positivt bidrag från EU:s sida, och vi borde uppmuntra att den växer sig stark. Som det heter i det gamla talesättet: Ge en man en fisk, och han har mat för dagen; lär en man att fiska, och han har mat för livet. Tack vare fonden för justering för globaliseringseffekter kan vi göra just det.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag vill anknyta till kommissionsledamot Vladimír Špidlas andra kommentar. Han sade att vi inte kan påverka företagens beslut. Det stämmer inte. Naturligtvis påverkar vi företagens beslut genom att betala ut subventioner, pengar från Europeiska strukturfonderna och annat stöd.

Just därför debatterade parlamentet frågan om omlokaliseringar under förhandlingarna om förordningen. Till sist gav parlamentet med sig – även PPE-gruppen röstade tyvärr för, herr Pieper – och gick med på att fastställa en gräns på bara fem år i strukturfondsförordningen, vilket helt klart är otillräckligt sett till graden av stöd. Verts/ALE-gruppen var den enda grupp som vid detta tillfälle sade att vi åtminstone behöver 10 år för den del av förordningen som kommissionsledamoten citerade, som rör kravet på att företag som flyttar ska betala tillbaka det stöd de har fått. Allt jag kan säga är att detta visar att Verts/ALE-gruppen hade rätt.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Herr talman! Genom att utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter går EU än en gång samman för att möta ekonomiska svårigheter. Den här gången rör det sig om svårigheter på grund av strukturella förändringar av världshandeln. I likhet med finanskrisen är det bara med hjälp av integrerade åtgärder som vi kan bekämpa globaliseringens effekter.

Tack vara finansiella medel till dem som har blivit arbetslösa har såväl belgiska textilarbetare som arbetstagare från Dells fabrik i Irland getts omedelbar möjlighet att omskola sig och hitta ett nytt arbete. Syftet med fonden

är även att främja entreprenörskap och egenföretagande. Denna hjälp till enskilda sektorer i olika länder är ett bra bevis på den sociala solidariteten inom EU.

Faktum är att Dell, som motiverade sin flytt av produktionen från Irland med behovet att hitta ett land med lägre produktionskostnader, har hittat ett sådant land inom EU, nämligen staden Łódź i Polen. Łódźområdet har hög arbetslöshet, och Dellfabriken har skapat cirka 2 000 nya arbetstillfällen. Denna investering betyder mycket för att förbättra situationen i och omkring Łódź, och kommer att öka utvecklingstakten i hela provinsen.

Pervenche Berès, frågeställare. – (FR) Herr talman! Jag kan försäkra min kollega Brian Crowley att ingen ledamot av utskottet för sysselsättning och sociala frågor har ifrågasatt att fonden för justering för globaliseringseffekter är effektiv och användbar. Vi anser bara att den kan användas bättre.

Jag vill anknyta till en av kommissionsledamotens kommentarer, när han berättade för oss att vi måste undvika fondshopping. Det är just det som dagens problem handlar om.

När ni lämnar över ansvaret för detta område, vad kommer ni att säga till nästa kommissionsledamot med ansvar för fonden för justering för globaliseringseffekter? Delfallet visar nämligen tydligt att det finns risk för att förfarandena snedvrids, att gemenskapsmedel missbrukas och att beviljandet av stöd sker inom ramen för konkurrenspolitiken.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Mina damer och herrar! Jag anser att denna diskussion i princip följer två linjer. De flesta anser att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar men att den kan fungera bättre. Tidsaspekten nämndes, även om jag anser att denna aspekt till viss del har överdrivits genom att medlemsstaterna kan reagera med en gång och får tillbaka kostnaderna. Trots detta anser jag att vi bör debattera frågan och att vi även måste leta efter en lösning i linje med detta.

Frågan om enskilda budgetposter togs också upp. Det stämmer att detta inte var praktiskt möjligt när fonden inrättades. Trots detta kan fonden fungera på detta sätt. Just därför är det nödvändigt att ställa alla frågor som går och om möjligt hitta ett bättre svar på dessa frågor än vi hittills har lyckats med. Inget av detta ifrågasätter emellertid grundprincipen att fonder kan ge konkret hjälp i kristider.

Den andra frågan som har tagits upp i debatten är mycket mer komplex. Det rör sig om frågan om omlokalisering, frågan om eventuella konkurrerande subventioner och en rad andra frågor som hänger samman med detta och som är extremt komplexa. Jag anser att det är rätt att ta upp dessa frågor och att det är rätt att göra det grundat på en djup förståelse för de faktiska omständigheterna. Jag skulle vilja nämna några fakta i samband med Delfallet och även förmedla några av våra tankar kring det övergripande problemet.

Till skillnad från den allmänna uppfattningen är faktiskt lönekostnaden per produktionsenhet klart högre i Polen än i Irland, enligt OECD. Lönekostnaderna i Polen är således inte lägre utan högre än i Irland. Detta är viktigt att komma ihåg, för slutsatser från direkta jämförelser i komplexa situationer är inte någon tillförlitlig metod. Om vi vill debattera dessa frågor måste vi öka kunskapsnivån betydligt, åtminstone på vissa områden.

Den andra frågan rör Dell självt. Det stämmer att Dell inledde sin verksamhet i Limerick 1991, med andra ord för 18 år sedan. Det stämmer också att det inte finns några bevis för att det har fått stöd från EU-fonder för sin verksamhet. Det finns ingen information om detta, även om jag inte kan utesluta att företaget erhöll stöd från regionala fonder eftersom det på den tiden, 1990, inte fanns några skyldigheter eller metoder som gjorde det möjligt för oss att få sådan information. Det stämmer även att Dell fattade sitt beslut att omlokalisera verksamheten till Łódź i december 2007. Därför är inga pengar från Europeiska strukturfonderna inblandade. I detta fall – och detta gäller inte i alla fall utan bara i fall som överstiger 50 miljoner euro, vilket är fallet här – görs en grundlig utvärdering som även tar hänsyn till arbetsmarknadsfrågor. Kommissionen kom fram till att dessa två händelser, som ligger så långt ifrån varandra rent tidsmässigt, inte kan kopplas till varandra. Detta betyder emellertid ingenting och motsäger inte på något vis att frågan om användningen av EU-resurser regelbundet måste vara föremål för grundliga diskussioner på grundval av våra nya uppgifter och att det är bra att vi får större konsekvens. Delfallet har utgjort en bra språngbräda, och det är utan tvekan rätt att fortsätta denna debatt.

Mina damer och herrar! Jag vill tacka er för denna debatt och för möjligheten att tillsammans med er ta upp några aspekter i samband med användningen av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Sammanfattningsvis vill jag säga att det inom ramen för vår politik naturligtvis finns en risk att resurser används på olämpliga eller inte helt optimala sätt. Det är en inneboende risk som alltid kommer att finnas när vi utvecklar vår politik. Därför är det upp till oss att tänka på det och våga betrakta vissa grundmurade

principer med nya ögon och ändra dessa gamla, grundmurade och kanske omoderna metoder när vi hittar intellektuella och tekniska lösningar och når politiskt samförstånd.

Reimer Böge, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill upprepa att budgetutskottet och utskottet för sysselsättning och sociala frågor under de senaste månaderna har strävat efter att sätta igång förfarandena så fort som möjligt baserat på ett yttrande från det sistnämnda utskottet – som till och med inrättade en särskild arbetsgrupp i detta syfte. I de berörda arbetstagarnas och deras familjers intresse var målet att efter noggrann prövning se till att medlen blev tillgängliga så snabbt som möjligt.

För det andra vill jag säga att vi under prövningen av den fleråriga budgetramen och de nya instrumenten och under översynen och ändringen av budgeten precis som med alla andra instrument även måste pröva hur Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter fungerar och vilket mervärde den ger, framför allt hur den påverkar förvaltningen och interaktionen mellan institutionerna på nationell nivå och på EU-nivå. Vi måste fundera över hur denna interaktion med Europeiska socialfonden (ESF) kan utformas på ett bättre sätt. Därför måste vi vara öppna för alla möjliga diskussioner som kan leda till förbättring.

Herr kommissionsledamot! När det gäller finansieringskällorna hade ni naturligtvis rent tekniskt rätt i era kommentarer om betalningsbemyndiganden från ESF. När det kommer till kritan skulle jag emellertid vilja att den övergripande bilden för åtaganden och betalningar enligt den fleråriga budgetramen, både för strukturfonderna och för ESF, ser ut som vi kom överens om i totalsiffrorna. Dåligt genomförande får inte leda till att medel förblir oanvända till följd av problem inom kontroll- och förvaltningssystemen och sent genomförande av fonderna, och att vi sedan tar en bit av dessa pengar varje år för att betala för andra program som det här. Det ligger inte i upphovsmännens intresse.

För tillfället noterar vi vad ni har sagt om bestämmelserna för statligt stöd. Vi ställde liknande frågor i ett annat fall som rörde Nokia i Bochum och dess omlokalisering till Rumänien. Trots det måste jag säga att vi noga måste undersöka interaktionen mellan kommissionen och medlemsstaternas rapporteringsskyldigheter. Jag får intrycket att i dessa frågor fungerar det ungefär på samma sätt som vid övervakningen av fiskekvoterna: vardera sidan trycker på lite mot den andra, och slutresultatet blir att vi inte får något effektivt system. Vi kommer att fortsätta att hålla ögonen på denna fråga och kommer även att intensivt övervaka dessa frågor i liknande situationer, och insisterar på att kommissionen agerar i enlighet med de bestämmelser och regler som vi enades om 2007.

Avslutningsvis vill jag rikta en uppmaning till er alla. Rösta för detta utnyttjande av fonden för justering för globaliseringseffekter i morgon.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 25 november 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Herr talman! Jag stöder Reimer Böges betänkande eftersom jag anser att många arbetstagare i EU som har blivit arbetslösa behöver stöd, inklusive från EU-fonderna. Mer än 37 miljoner euro delades ut till 10 275 arbetstagare under 2009, vilket är långt från det årliga taket på 500 miljoner euro från denna EU-fond. Jag måste betona att dessa medel är avsedda för uppsagda arbetstagare och inte deras företag. EU får inte finansiellt stödja företagsstrategier som går ut på att företag omlokaliseras och säger upp arbetstagare, framför allt om företaget flyttar utanför EU eller samtidigt får stöd från en annan medlemsstat.

Vi måste verkligen noga övervaka hur företags omlokaliseringar går till. De sociala kostnaderna i samband med nedläggning eller omlokalisering av fabriker får inte läggas på EU:s skattebetalare. Låt oss inte glömma att fonden skapades för att ge extra stöd till arbetstagare som har sagts upp på grund av genomgripande strukturella förändringar inom världshandeln, och efter den 1 maj 2009 även till dem som har sagts upp till följd av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Jag anser att möjligheten att utnyttja EU-fonder dessutom kan vara till stor hjälp för nya medlemsstater. En sådan möjlighet kan göra det lättare för dem att klara de svårigheter de har hamnat i på grund av den ekonomiska krisen och lättare för dem att anpassa sig till konkurrensen på EU:s gemensamma marknad.

14. Lägesrapport om frihandelsområdet Euromed (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Vital Moreira, för utskottet för internationell handel, om lägesrapport om frihandelsområdet Euromed (2010) (O-0116/2009 – B7-0222/2009).

Vital Moreira, frågeställare. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! Denna fråga utarbetades och lades fram innan vi visste att Cathrine Ashton skulle avgå som kommissionsledamot med ansvar för handelsfrågor. Vi hoppas att kommissionen ändå kan besvara frågan.

Frågan handlar som sagt om det aktuella läget för frihandelsområdet Euromed, som ursprungligen planerades till 2010.

När Barcelonaprocessen sjösattes 1955 var ett av de projekt som detta resulterade i inrättandet av ett frihandelsområde i Medelhavsregionen 2010. Detta område skulle inrättas på regional basis och innefatta ett nord-sydligt nätverk och ett syd-sydligt nätverk. Detta mål är dock långt borta, och jag har därför följande frågor:

Anser kommissionen att det är ett realistiskt mål att upprätta frihandelsområdet Euromed senast 2010? Kan kommissionen ange skälen till detta?

För det andra, parlamentet känner till att det snart ska antas en ny färdplan för Euromed och eventuellt en ny mekanism för att underlätta handel och investeringar i regionen.

Kan kommissionen ge mer information om de praktiska aspekterna kring och konsekvenserna av en sådan mekanism?

För det tredje, kan kommissionen redogöra för det aktuella läget när det gäller Agadiravtalet och för EU:s insatser för att modernisera detta avtal och mer allmänt för den syd-sydliga dimensionen av Barcelonaprocessen: en union för Medelhavsområdet?

För det fjärde, kan kommissionen redogöra för hur den har införlivat rekommendationerna från den bedömning av konsekvenserna för hållbar utveckling som genomfördes av universitetet i Manchester, så att social sammanhållning och hållbar utveckling beaktas i förhandlingarna på det sätt som förespråkas i denna bedömning?

För det femte, kan kommissionen redogöra för innehållet i omförhandlingarna av associeringsavtalet mellan Syrien och EU, som frystes 2004?

För det sjätte, kan kommissionen informera oss om sina förhandlingar med Libyen, syftet med dessa förhandlingar och det aktuella läget i förhandlingarna?

För det sjunde har flera Medelhavsländer uttryckt intresse för att fördjupa och/eller utvidga sina handelsavtal med EU.

Kan kommissionen framför allt upplysa parlamentet om denna ”nya generationens” associeringsavtal?

Kan kommissionen med hänsyn till de nya befogenheter som Europaparlamentet får på handelsområdet i och med Lissabonfördraget dessutom berätta om den skulle kunna beakta en tidigare resolution från Europaparlamentet medan förhandlingarna av de nya avtalen pågår?

Det var de frågor jag hade. Med tanke på vilken betydelse Barcelonaprocessen och området söder om EU har anser vi att dessa frågor är mycket relevanta och ligger helt rätt i tiden.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar, herr Moreira! Jag svarar på Cathrine Ashtons vägnar.

När det gäller frihandelsområdet Euromed var inrättandet av detta område 2010 ett realistiskt projekt. Redan under nästa år kommer vi att ha kommit en lång väg mot målet, även om det är uppenbart att det fortfarande återstår mycket att göra för att fullt ut förverkliga potentialen av ekonomisk integration i Euromed-området.

Framför allt har vi gjort framsteg när det gäller den nord-sydliga dimensionen. EU har ingått bilaterala associeringsavtal med samtliga våra Medelhavspartner utom Syrien, och dessa inriktas huvudsakligen på handel med varor. Andra bilaterala avtal är emellertid på gång för att ytterligare främja handeln med

jordbruksprodukter, handeln med tjänster och etableringsfrihet, och att inrätta en bindande tvistlösningsmekanism. Vissa av dessa förhandlingar har redan slutförts, och andra kommer att slutföras senast 2010.

När det gäller de nya förhandlingarna mellan EU och våra Medelhavspartner och Europaparlamentets roll kan jag upplysa er om att vi, än en gång med hänvisning till den nord-sydliga dimensionen, vid Europa-Medelhavsområdets handelsministerkonferens den 9 december förväntar oss att nå ett avtal om en handelsfärdplan för Europa-Medelhavsområdet efter 2010 som speglar målet att gradvis omvandla de nuvarande Euromed-associeringsavtalen till heltäckande och omfattande frihandelsavtal.

Vi talar inte om att förhandla fram nya associeringsavtal, utan i stället om att utvidga och stärka befintliga avtal för att kunna hantera frågor som handelslättnader, tekniska handelshinder och sanitära och fytosanitära frågor, liksom offentlig upphandling, konkurrens, immaterialrätt, handel och frågor som rör hållbar utveckling och öppenhet.

Bilaterala förhandlingar kommer att skraddarsys för varje partner i södra Medelhavsområdet. Marocko kanske blir det första Medelhavsland som vi kommer att inleda förhandlingar med nästa år. Efter Lissabonfördragets ikraftträdande kommer parlamentet självfallet att få en starkare roll på handelsområdet. Kommissionen är redo för ett nära samarbete med parlamentet vid de framtida förhandlingar som jag nyss nämnde.

Frihandelsområdet Euromed har även en syd-sydlig dimension. Våra Medelhavspartner skapar sinsemellan ett nätverk av frihandelsavtal, och Agadiravtalet, som trädde ikraft 2007, är även öppet för andra Medelhavspartner. Israel och Turkiet har också undertecknat frihandelsavtal med Medelhavspartnerna, samtidigt som det fortfarande finns planer på andra avtal.

Det är för tidigt att göra en fullständig utvärdering av det nuvarande Agadiravtalet. Handeln mellan de fyra partnerna har ökat, trots att ökningen inte har varit lika stor som ursprungligen förväntades. Detta kan bero på en rad olika orsaker, exempelvis förekomsten av icke-tariffära handelshinder, att de olika marknaderna inte kompletterar varandra tillräckligt mycket, avsaknaden av en regional marknad som kan attrahera investerare och sist men inte minst att företag inte i tillräckligt hög utsträckning är medvetna om de möjligheter som dessa avtal erbjuder.

Färdplanen för Euromed efter 2010 bör hjälpa till att lösa detta problem. Färdplanen innehåller även en rad praktiska kortsiktiga förslag, varav ett är mekanismen för att underlätta handel och investeringar inom Europa-Medelhavsområdet. Skapandet av denna mekanism kommer att ge gratis, aktuell, heltäckande och lättillgänglig information om handel, investeringsvillkor och lagstiftning i Europa-Medelhavsområdet. Syftet är att hjälpa företag, framför allt små och medelstora företag, att bedriva verksamhet i Europa-Medelhavsområdet.

När det gäller hållbar utveckling gjorde kommissionen precis som för alla våra fyra handelsområden en bedömning av konsekvenserna för hållbar utveckling. Analysen slutfördes i december 2007 och kommer att användas i såväl de nuvarande som de kommande förhandlingarna.

Framför allt när det gäller handelsfrågor lyfte man i stabilitetspakten fram vikten av de långa övergångsperioder som fastställdes i associeringsavtalen för att få bort industritullarna i de södra Medelhavsländerna, och behovet av att fastställa liknande övergångsperioder i de aktuella förhandlingarna om jordbruksprojekt.

Vid de pågående samtalen om tjänster och etableringsfrihet måste vi självfallet också ta hänsyn till hur utvecklade våra partnerländer i södra Medelhavsområdet är.

I många av dessa länder stöder kommissionen dessutom skattereformprogram som kan bidra till att mildra de negativa konsekvenser av minskade tullinkomster som angavs i bedömningen av konsekvenserna för hållbar utveckling.

När det gäller det avtal med Syrien som jag hänvisade till tidigare påbörjade kommissionen 2008 en översyn av utkastet till associeringsavtal för att före antagandet fastställa om det krävdes tekniska ändringar eller uppdateringar. Det räckte med en förhandlingsrunda, och vi kom överens med Syrien om de ändringar som krävdes för att ta hänsyn till Rumäniens och Bulgariens anslutning till EU och de ändrade tullar som både Syrien och EU hade infört sedan samtalen avbröts 2004. Syrien har skjutit upp ingåendet av avtalet för att analysera dess ekonomiska konsekvenser.

I november 2008 inleddes i Bryssel å andra sidan förhandlingar med Libyen om ingående av ett ramavtal om ett ambitiöst frihandelsavtal för varor, tjänster, etableringsfrihet och lagstiftningssamarbete. Ingåendet av detta avtal med Libyen är sista pusselbiten. När detta avtal ingås kommer EU att ha ingått frihandelsavtal med alla våra grannar i Medelhavsområdet, även om Libyen inte omfattas av den europeiska grannskapspolitiken.

Ingåendet av detta handelsavtal kommer att ge EU:s exportföretag nya exportmöjligheter i Libyen och mer fördelaktiga regler, framför allt inom tjänstesektorn och på olje- och naturgasmarknaderna. Naturligtvis är förhandlingarna med Tripoli fortfarande i ett tidigt skede, och det krävs mer tid innan vi kan enas om ett avtal.

Under denna process kommer kommissionen att vara extra uppmärksam på den libyska förvaltningens kapacitetssuppleering i handels- och handelsrelaterade frågor. Även i Libyens fall håller en bedömning av konsekvenserna för hållbar utveckling för närvarande på att slutföras.

Georgios Papastamkos, för PPE-gruppen. – (EL) Herr talman! Vi stöder det strategiskt viktiga Euromed-partnerskapet och stärkandet av politiskt, ekonomiskt och kulturellt samarbete och fred, säkerhet och stabilitet i området i stort. Vi uppmanar ministrarna att vid den kommande ministerkonferensen anta en färdplan för genomförandet av frihandelsområdet Euromed. Den bilaterala strategin måste åtföljas av en regional strategi. Utöver den nord-sydliga dimensionen anser jag att den regionala ekonomiska integration mellan syd och syd som både ordföranden för utskottet för internationell handel, Vital Moreira, och kommissionsledamot Antonio Tajani hänvisade till är särskilt betydelsefull. Framför allt måste öppnandet av marknader åtföljas av sociala och miljömässiga privilegier och växtskyddsstandarder. Vi måste dessutom ta upp vissa viktiga frågor kring import av jordbruksprodukter till EU. Personligen är jag för att stärka Barcelonaprocessen: en union för Medelhavsområdet, och de program som inom ramen för denna process angavs inom strategiska sektorer, exempelvis samarbete mellan små och medelstora företag och utnyttjandet av förnybara energikällor. Avslutningsvis vill jag särskilt lyfta fram utvecklandet av havskorridorer och det förslag som Grekland lade fram förra sommaren om att inrätta ett transportobservationsorgan i östra Medelhavet, baserat i Grekland.

Kader Arif, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag tackar Vital Moreira för hans anförande.

Den 9 december kommer handelsministrarna från de länder som ingår i Europa-Medelhavspartnerskapet att mötas för att diskutera återupptagandet av vårt ekonomiska samarbete och handelssamarbete. För det första vill jag att alla ska vara medvetna om en sak. Om målet med frihandelsavtalet verkligen var att alla partner skulle gynnas, både de i norr och de i söder, var fastställandet av 2010 som det år frihandelsområdet ska införas varken realistiskt eller önskvärt, eftersom det fortfarande finns stora skillnader i graden av utveckling mellan länderna norr och söder om Medelhavet.

Vissa personer förespråkar dessutom fortfarande att vi för att lyckas med Europa-Medelhavspartnerskapet – som för att påminna er består av tre pelare: politik, ekonomi och samhälle och kultur – bara behöver ignorera de politiska svårigheterna för att lyckas med den ekonomiska aspekten och handelsaspekten. Som ni förstår delar jag inte denna magiska och skadliga syn på att endast handel kan hjälpa oss att nå harmonisk integration, fred och stabilitet.

Jag tror ännu mindre på detta eftersom fakta talar för sig själva. Genom att ignorera de politiska konflikterna var exempelvis unionen för Medelhavsområdet tänkt att gjuta nytt liv i det stagnerade samarbetet mellan EU och länderna kring Medelhavet med så kallade konkreta och synliga projekt. I dag är det unionen för Medelhavsområdet som håller på att stagnera, och de politiska tvister som ingen vågade nämna går igen.

Jag tillhör dem som verkligen tror på andan i Barcelonaprocessen. Jag anser att framgång inte enbart kan mätas i handelsstatistik, som fortfarande är alltför ofördelaktig för våra partner i söder och deras invånare. Handel för handelns egen skull – nej, det tror jag definitivt inte på.

Å andra sidan, handel som inriktas på utveckling och som syftar till att minska klyftan mellan rika och fattiga och se till att välbefindet verkligen sprids och att det finns regional integration – ja, det kan jag tänka mig. Förhandlingarna måste emellertid fortfarande styras i denna riktning.

Vid näste möte uppmanar jag oss alla därför att vara ambitiösa och inte bara diskutera tekniska frågor som avlägsnandet av handelshinder, som om det vore målet. Det är oacceptabelt att fortsätta i de tankebanorna.

När det gäller regional integration, särskilt det syd-sydliga nätverket, måste lösningarna för att klara den ekonomiska krisen – som har fått stora konsekvenser genom den arbetslöshet som följer i dess spår – mänskliga, sociala och miljömässiga överväganden, och människorättsfrågor utgöra kärnan i diskussionerna och än en gång bli de viktigaste frågorna för oss.

Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Med tanke på hur sent det är skulle jag vilja inleda med ett citat från "Tusen och en natt", eftersom vi trots allt diskuterar arabvärlden.

I en av berättelserna ur "Tusen och en natt" kan vi läsa att varken vinning eller ära tillkommer den overksamme och att rinnande vatten smakar sött, men att stagnerande, stillastående vatten snabbt blir ruttet.

Här får vi en känsla av den stolta arabiska traditionen, som uppmanar oss att vakna upp ur vår dvala och återuppta integrationsprocessen mellan EU och länderna i Medelhavsområdet så bra vi kan. När vi gör det är det två faktorer som vi måste ta hänsyn till.

Den första faktorn är tid. I dag är 50 procent av Medelhavsländernas befolkning under 18 år, och om mindre än 30 år kommer vi att ha ett frihandelsområde som kommer att bestå av nästan en miljard konsumenter och medborgare. Därför har vi ont om tid.

Den andra faktorn är hur de frihandelsavtal ser ut som vi vill erbjuda dessa länder. Som liberaldemokrater vill vi se handelsavtal utan byråkratiska strukturer eller centralstyrning, och vi vill att avtalen ska se till att de oligarkiska strukturer som för närvarande styr i partnerländerna förlorar sin kontroll över resurser och välförhållanden.

Yannick Jadot, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Efter 15 års förhandlingar om Barcelonaprocessens handelsaspekt betvivlar vi starkt att förhandlingarna om ett frihandelsavtal av Euromed-typ är rätt lösning på regionens sociala, politiska och ekonomiska problem.

Som tidigare nämndes visade bedömningen av konsekvenserna för hållbar utveckling framför allt att det fanns några potentiellt mycket negativa konsekvenser, både av social och ekonomisk karaktär och när det gäller regional integration.

Därför anser vi att kommissionens förslag – färdplanen för 2010 och därefter – med sin betoning på bilaterala handelsavtal är för ensidig för att vi ska kunna ställa oss bakom den.

Vi stöder det resolutionsförslag som är föremål för dagens debatt, inte minst eftersom det tar upp alla dessa frågor om sociala konsekvenser, miljökonsekvenser och konsekvenser för den regionala integrationen, och framför allt eftersom det i punkt 10 begärs att målen för handelsavtalen ska ses över, framför allt mot bakgrund av dessa sociala och miljömässiga frågor, samt framför allt eftersom vi genom att se över dessa avtal kanske kunde överväga att på nytt integrera handelsaspekten i den samlade Barcelonaprocessen.

Willy Meyer, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Herr talman! Min grupp anser att det är omöjligt att separera den del av Euromed-projektet som rör handel, invandring eller finansiering från den politiska delen. Vår grupp motsätter sig därför att EU ger Israel och Marocko denna upphöjda status, eftersom det rör sig om två turbulenta områden som är oförenliga med en union för fred baserad på internationell rätt.

Vi anser att EU och Europeiska kommissionen borde kräva mycket mer när det gäller de värden som kan leda oss mot ett projekt för gemensam fred och säkerhet.

En politisk ledare från Väst-Sahara hungerstrejkar exempelvis just nu på den spanska ön Lanzarote eftersom Marocko inte tillåter henne att återvända till de ockuperade områdena. Detta är en viktig fråga, och EU-institutionerna måste inta en kraftfull hållning mot Marocko.

Jag anser att unionen för Medelhavsområdet inte bara handlar om handel, utan även om att försvara internationell rätt och mänskliga rättigheter.

William (The Earl of) Dartmouth, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! UK Independence Party motsätter sig Euromed-avtalet av följande skäl: Euromed-avtalet kommer att innebära stora handelsförmåner, och till och med subventioner, till tredjeländer. Detta kommer de brittiska skattebetalarna direkt eller indirekt att få stå för. När kommissionens företrädare talade om Euromed i utskottet för internationell handel – som jag tillsammans med andra av de närvarande ledamöterna har äran att vara ledamot i – sade han dessutom att det inte var inte tal om att genomföra alla EU-bestämmelser. Han fortsatte med att säga att tillämpningen av EU-bestämmelserna kommer att ske på ett intelligent och selektivt sätt.

Vi i Storbritannien får däremot stå ut med, och vår ekonomi lider av, att alla EU-bestämmelser tillämpas och dessutom tillämpas på ett sätt som är både ointelligent och universellt.

Vi får inte ens ha den typ av glödlampor vi vill. Men det handlar inte bara om glödlampor. Efter Lissabon kommer vi i Storbritannien att mer eller mindre styras av de tre amigos: kommissionens ordförande, den nyligen utsedda rådsordföranden – som helt klart måste vara Tintins farfar – och ännu viktigare, den höga representanten Cathy Ashton, som i trettioårsåldern var en av fyra avlönade företrädare för den vänsterextrema antikärnvapenorganisationen CND.

Detta är en allvarlig fråga, och detta är de personer som vi får dras med, men Euromed-länderna slipper helt dessa tre amigos.

Sedan handlar det även om mänskliga rättigheter. På den punkten undrar jag vad som pågår. Syrien och Libyen, av alla länder, har erbjudits handelsförmåner och till och med subventioner som vi kommer att få betala för. Men var finns skyddsklausulerna för mänskliga rättigheter? De saknas helt för dessa två länder som båda har ett långt och uppriktigt sagt uselt facit på detta område. För någon som var tonåring på 1960-talet måste jag säga att de som står bakom denna del av resolutionen måste ha rökt någonting skumt. Vi motsätter oss därför resolutionen i alla dess delar.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Herr talman! Frihandel kan vara bra, när frihandel inte är slutmålet. Avtal som detta handlar om så mycket mer, och det måste de göra. De får inte bara handla om att inrätta ett frihandelsområde; de måste även handla om långsiktiga effekter. De måste handla om att få till stånd utveckling. De måste handla om att tillhandahålla säkerhet. De måste handla om att skapa välbefinnande för alla. Detta är mycket viktigare än att se till att det blir ordentlig liberalisering, att marknader öppnas och att några få gynnas i slutet av processen. Om vi vill göra handeln friare måste målet för dessa insatser – både här och i våra grannländer i söder – vara att bekämpa arbetslösheten. Insatserna måste syfta till att skapa fler möjligheter, särskilt för kvinnor, ungdomar och människor på landsbygden. Om det är vårt mål är vi på rätt spår. Om målet bara är att liberalisera, öppna marknader och göra det möjligt för ett fåtal att göra vinster är vi på fel spår.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! EU:s grundläggande mål för Medelhavsassocieringsavtal är i princip att stärka samarbetet, främst på handelsområdet, med Medelhavsländer och att omstrukturera dessa länders ekonomier. På så vis kan EU hjälpa arabvärlden att förvandlas till en region av välbefinnande, och detta kommer att skapa förutsättningar för närmare samarbete och en chans att uppnå stabilitet i regionen.

Vi måste göra allt vi kan för att snabba på den process som inleddes i Barcelona. I samband med detta måste vi särskilt uppmärksamma de frågor som rör demokrati, upprätthållandet av rättsstatsprincipen, värderingar, mänsklig värdighet och ekonomisk och social utveckling. Att stärka den interkulturella dialogen kommer också att spela en viktig roll i detta sammanhang.

Jag anser att en liberalisering av handeln med jordbruksprodukter i Europa-Medelhavsområdet kan bidra till ett fördelaktigt handelsutbyte, under förutsättning att EU främst koncentrerar sig på exporten av spannmål, kött och mjölk och import av frukt och grönsaker från Medelhavsländer. Förverkligandet av en sådan osedvanligt ambitiös plan som Europa-Medelhavspartnerskapet kommer att kräva stora insatser och många kompromisser från de stater som deltar i processen.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! För några veckor sedan deltog jag i ett möte i delegationen för förbindelserna med Kanada. På mötet diskuterades ett frihandelsavtal mellan EU och Kanada. Dessförinnan diskuterade vi här i parlamentet ett frihandelsavtal med Sydkorea. I kväll diskuterar vi ett frihandelsavtal med Euromed.

Kan kommissionen svara på hur många frihandelsavtal vi håller på att förhandla om eller hittills har slutfört förhandlingar om? För det andra, vilket nettovärde ger detta EU:s medlemsstater? För det tredje, vilka ekonomiska och sysselsättningsskapande möjligheter har företag och entreprenörer?

Avslutningsvis håller jag med det som The Earl of Dartmouth sade, men jag skulle vilja få svar på hans huvudfråga och bryr mig inte så mycket om de olika personerna.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Denna debatt har handlat om handelsliberalisering, och idag står jag här i kammaren som en europé som tror på samarbete mellan nationer, men inte som en person som tror på det nuvarande projektets federalistiska inslag.

För Storbritannien kommer Lissabonfördraget att minska våra möjligheter att kontrollera handeln och idka handel med vem vi vill. Nedmonteringen av vår demokrati, både i Storbritannien och i EU, blir dessutom uppenbar när vi betraktar den senaste veckans händelser där vi bevittnade utnämningen av en permanent ordförande och smörjningen av en hög representant för utrikesfrågor och säkerhetspolitik som aldrig har varit förtroendevald, men som ska föra EU-medborgarnas talan i utrikesfrågor. Detta är inte en situation som kommissionen kan ignorera, och det vore intressant att höra dess syn på saken.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! När vi överväger att inrätta ett Europa–Medelhavsfrihandelsområde bör vi komma ihåg två saker.

Det första är en allmän punkt som gäller länderna i södra och östra Medelhavsområdet, i likhet med de flesta utvecklingsländer med vilka EU vill inrätta liknande avtal, särskilt de länder som är bundna av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Här passar dominikanermunken Jean-Baptiste Henri Lacordaires bra. Han skrev att mellan den svage och den starke, mellan den rike och den fattige, mellan herren och slaven, är det friheten som förtrycker och lagen som frigör. Vi får varken ignorera de uppenbara och viktiga sociala och ekonomiska paralleller som finns här, eller att produktionssystemen är olika långt utvecklade i länderna norr och söder om Medelhavet.

Liberaliseringen av handeln, särskilt i utsatta sektorer som jordbruk och fiske, har utan tvekan varit en faktor som har förvärrat den nuvarande ekonomiska och sociala krisen, på grund av det tryck som liberaliseringen till följd av ökat beroende har satt på svagare produktionssystem, sysselsättning och sociala rättigheter. Detta tryck är extra hårt när det handlar om livsmedel, och hotar varje lands fria utveckling och suveränitet.

Som redan har nämnts har vi fortfarande situationen i Palestina och Västsahara i färskt minne, och det får vi inte glömma i denna debatt.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Herr talman! Jag tror att jag kan säga det jag vill ha sagt på mindre än en minut. Även jag har en fråga till kommissionsledamoten. Vi är överens om att frihandelsavtal och handelsavtal inte bör begränsas till handel, utan även ha andra mål som i slutändan gynnar oss alla. I vilken utsträckning kommer denna process att leda till att både vi och våra samarbetspartner upplever ökad demokrati, ökad respekt för mänskliga rättigheter och en mer rättvis fördelning av välstånd? Kan vi redan nu se prov på detta, eller kommer det att dröja innan så sker? Om så är fallet, hur lång tid kommer det att ta?

Kader Arif (S&D). – (FR) Herr talman! Jag hade inte räknat med att behöva svara Diane Dodds, men jag vill uppmäna henne att läsa Lissabonfördraget. Om det är något utskott som gynnas av Lissabonfördraget så är det utskottet för internationell handel. Därför kan jag meddela att Europaparlamentets inflytande kommer att öka något under de kommande månaderna eller åren.

João Moreira ställde några mycket tydliga frågor till kommissionsledamoten. Jag hörde Antonio Tajani svara: Libyen och Syrien. En fråga avfärdades emellertid mycket snabbt, och det var frågan om mänskliga rättigheter som inte fick något tydligt svar. Jag vill verkligen att det ska ske framsteg i förhandlingarna med Libyen och Syrien, men samtidigt krävs det tydliga svar på EU:s frågor, förfrågningar och begäranden i fråga om mänskliga rättigheter.

Den andra punkten jag vill ta upp är att jag upplever det som omöjligt att tala om EU–Medelhavsområdet utan att ta upp Israel–Palestinafrågan, i och med att produkter importeras från de ockuperade områdena. Därför vill jag även veta var kommissionsledamoten står i denna fråga.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först av allt vill jag betona att kommissionsledamot Catherine Ashtons frånvaro inte beror på den tjänst hon kommer att tillträda den 1 december, utan på andra institutionella åtaganden som har med hennes nuvarande tjänst att göra.

Jag ska försöka att besvara era frågor där så är möjligt. Om jag inte kan svara vidarebefordrar jag era frågor till kommissionsledamot Ashton och hennes stab som därefter utarbetar skriftliga svar till alla parlamentsledamöter.

Jag vill framhålla att Europeiska kommissionens engagemang för mänskliga rättigheter alltid varit centralt för dess agerande. Även min avdelning, dvs. transport, har alltid gjort allt vi kan för att prioritera politisk stabilitet och respekt för de mänskliga rättigheterna och bestämmelserna i alla våra initiativ i Afrika. Detta engagemang är en del av Europeiska kommissionens politiska projekt. Dessutom innehåller frihandelsavtalen alltid samarbetsklausuler.

Därför vill jag försäkra alla parlamentsledamöter om att kommissionen aldrig underskattar vikten av respekt för de mänskliga rättigheterna och dess skyldighet att påminna de länder som man ligger i förhandlingar med om detta. Situationen övervakas ständigt, och om länderna i fråga har ansökt om medlemskap i Europeiska unionen är det ännu mer angeläget att fortsätta med detta.

När det gäller Syrien följer associeringsavtalet i huvudsak mönstret i de andra Europa–Medelhavsavtalen såtillvida att det krävs regelbunden politisk, ekonomisk och social dialog och samarbete på många områden. I avtalet fastställs att ett frihandelsområde gradvis ska upprättas under en period om högst 12 år, och samtidigt innehåller det mer omfattande och väsentliga bestämmelser inom ett stort antal områden, såsom handelsrelaterade bestämmelser som inte täcks av andra associeringsavtal mellan Europa och Medelhavsländerna. Jag tänker på avskaffandet av tullen på jordbruksprodukter, bestämmelserna om tekniska hinder mot handel, sanitära och fytosanitära åtgärder, åtgärder för att underlätta handel, etableringsrätt och tillhandahållande av tjänster, offentlig upphandling och mekanismer för att lösa handelstvister.

Libyen har efter en tid av problematiska förbindelser med det internationella samfundet vidtagit åtgärder för att normalisera de politiska och ekonomiska förbindelserna med dess utländska samarbetspartner.

Vid en resa till Libyen, som jag gjorde i egenskap av kommissionsledamot för transport, såg jag tydligt viljan att vända den trend som tidigare alltid har varit dominerande. Jag vill påstå att Libyen alltid instämmer i målen och det allmänna innehållet i utkastet till rättsakter om handel med varor, tjänster och etableringsrätt, handelsbestämmelser, däribland bestämmelser om offentlig upphandling, och samarbete i lagstiftningsfrågor på en rad områden inom gemenskapens regelverk. Libyen har även godkänt andra klausuler, men jag upprepar att kommissionen trots detta kommer att fortsätta att vara vaksam.

Jag har försökt besvara era frågor så grundligt som möjligt.

När det gäller det exakta antalet frihandelsavtal som kommissionen förhandlar om kommer vi att ge tydligare och mer fullständiga svar skriftligt via kommissionsledamot Ashtons stab.

Talmannen. – Jag har mottagit fem resolutionsförslag⁽⁴⁾, som ingivits i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 25 november 2009.

15. Säkerhet och interoperabilitet i gemenskapens järnvägssystem (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntliga fråga till kommissionen från Brian Simpson, för utskottet för transport och turism, om säkerhet och driftskompatibilitet för gemenskapens järnvägssystem (O-0129/2009 – B7-0227/2009).

Brian Simpson, frågeställare. – (EN) Herr talman! Jag har ordet som talesman för utskottet för transport och turism för att presentera denna muntliga fråga som föranletts av den senaste tidens olyckor i Italien och Nederländerna. Båda dessa olyckor krävde tragiskt nog dödsoffer.

Jag anser det emellertid vara viktigt att påpeka att järnvägen fortfarande är ett av de säkraste transportmedlen, och mitt utskott har för avsikt att verkligen göra allt vi kan för att se till att så förblir fallet. Därav denna muntliga fråga.

Europaparlamentet har alltid tagit järnvägssäkerhet på största allvar. Detta har kulminerat i det nya järnvägssäkerhetsdirektivet som är ett led i en lång rad initiativ och betänkanden om järnväg som parlamentet utarbetat under många år.

Trots detta känner vi oss frustrerade på grund av järnvägsföretagens och de nationella regeringarnas oförmåga att agera på viktiga områden. Vid granskning av viktig lagstiftning märks denna oförmåga tydligt, framför allt när det gäller genomförandet av sådan lagstiftning i internationell rätt som i bästa fall varit ojämnt och i värsta fall fullständigt protektionistiskt.

⁽⁴⁾ Se protokollet.

I kommissionens egen lägesrapport om genomförandet av järnvägssäkerhetsdirektivet hävdas att nationella standarder och bestämmelser utgör ett hinder för ett helt och hållet integrerat järnvägssystem. Detta ger upphov till frågan om huruvida dessa nationella bestämmelser även äventyrar säkerheten.

Och hur är det med driftskompatibiliteten inom järnvägssektorn? Förhindrar de nationella hindren framsteg även på detta område, eller är järnvägsindustrin ovillig att anamma begreppet driftskompatibilitet?

Varför går utvecklingen av det europeiska trafikstyrningssystemet för tåg (ERTMS) så långsamt, och kommer vi att misslyckas i vårt försök att inrätta systemet med en enhet som ansvarar för underhåll till slutet av nästa år?

Detta är frågor som vi i utskottet söker svar på. Och med anledning av detta vill vi att kommissionen informerar oss om vilka nationella hinder och kryphål som bidrar till att utvecklingen i fråga om driftskompatibilitet har stannat upp och vilka medlemsstater som lägger mest hinder i vägen.

Kommer kommissionen att utnyttja några av de rättsliga befogenheter den har till sitt förfogande för att se till att gemenskapslagstiftningen efterlevs?

Jag vet att rådet anklagas för att ligga bakom problemen, framför allt när det gäller godstransport, men inte uteslutande på detta område. Jag och mitt utskott vill samarbeta med kommissionen och industrin för att utveckla ett säkert, integrerat och driftskompatibelt järnvägsnät.

Mitt utskott ställer sig nu frågan om säkerhetsaspekten, framför allt i fråga om godsvagnar, är på väg att äventyras genom denna underlåtenhet att genomföra EU-lagstiftning.

Om så är fallet krävs brådskande åtgärder. Det krävs emellertid även åtgärder för att möjliggöra integrering och driftskompatibilitet om passagerartågen ska kunna utveckla sin fulla potential och, ärligt talat, om godstransport överhuvudtaget ska överleva.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Innan vi övergår till debatten vill jag ge några viktiga inledande kommentarer.

Först när orsakerna till olyckorna i Viareggio och Nederländerna fastställts i de oberoende italienska och nederländska organens utredningar kommer vi att kunna dra specifika slutsatser när det gäller möjliga förbättringar av gemenskapslagstiftningen om säkerheten för järnvägstransport.

Trots de två olyckorna, som vi naturligtvis måste dra lärdomar av i fråga om järnvägssäkerhet, vill jag framhålla att järnvägstransporten i Europa, precis som Brian Simpson påpekade, erbjuder en mycket hög säkerhetsnivå jämfört med andra transportmedel. För att visa vårt engagemang i denna fråga har vi anordnat en rad evenemang där Brian Simpson också deltagit.

Rapporten om det aktuella första järnvägspaketet, som antogs av kommissionen 2006, och den senaste statistiken visar faktiskt att det faktum att marknaden öppnats för konkurrens inte haft någon negativ inverkan på den övergripande järnvägssäkerheten. Tvärtom fortsätter säkerheten att förbättras. Vi måste emellertid vara vaksamma och se till att förbättringen fortgår, och vi får inte nöja oss med de resultat som redan uppnåtts. Liberaliseringen innebär att antalet operatörer i våra nät fortsätter att öka, och vi måste därför ständigt övervaka kvaliteten hos de aktuella operatörerna.

Till följd av olyckan i Viareggio anordnade kommissionen och Europeiska järnvägsbyrån ett stort antal möten med alla berörda parter, och en kort- och långsiktig handlingsplan utarbetades för att så långt det är möjligt minska risken för liknande olyckor i framtiden. Handlingsplanen antogs vid den konferens om järnvägssäkerhet som kommissionen anordnade den 8 september 2009, vilket jag nämnde tidigare.

När det gäller säkerhet för godsvagnar, framför allt underhåll av viktiga delar såsom hjulaxlar, har Europeiska järnvägsbyrån upprättat en arbetsgrupp som består av experter från industrin och nationella säkerhetsmyndigheter. Denna arbetsgrupp har redan träffats vid tre tillfällen.

Arbetsgruppen har ett särskilt tvåstegsprogram som innebär att den måste presentera resultat i december 2009 och juni 2010.

Steg 1 består av utveckling av ett viktigt undersökningsprogram för att fastställa vilket skick de vagnar som används är i samt kvaliteten på deras hjulaxlar. Det är emellertid viktigt att dessa åtgärder inte enbart antas på nationell nivå, utan att de samordnas på EU-nivå så att resultat som är godtagbara för alla medlemsstater kan uppnås.

I steg 2 kommer den mer allmänna frågan om vagnerunderhåll att behandlas för att fastställa om det är nödvändigt att harmonisera de olika delarna av underhållssystemet, dvs. tekniska standarder, förfaranden samt mät- och testmetoder, och i så fall i vilken utsträckning.

I RIV-systemet (avtalet om ömsesidigt utnyttjande av godsvagnar i internationell järnvägstrafik), som gällde fram tills dess att marknaden öppnades 2006, hade nationella företag ansvar och frihet att besluta om alla dessa aspekter. Enligt det nya systemet, som styrs av tekniska specifikationer för godsvagnars driftskompatibilitet och av den nya privata och frivilliga överenskommelsen "allmänt avtal för användning av godsvagnar" (AGV) mellan godsvagnsoperatörer och järnvägsföretag, är en sådan avsaknad av harmoniserade standarder inte längre acceptabel.

När det gäller certifiering av enheter som ansvarar för underhåll kommer Europeiska järnvägsbyrån att göra allt som står i dess makt för att kommissionen ska kunna följa den tidtabell som anges i det faktiska direktivet och anta certifieringssystemet till slutet av 2010.

Certifieringssystemet, där de kriterier som måste uppfyllas för att en järnvägsoperatör ska erkännas som en enhet som ansvarar för underhåll anges, kommer inte att utgöra ytterligare ett hinder för operatörerna i järnvägssektorn utan i stället öppna möjligheter som hittills endast varit begränsade till vissa företag.

Den nationella praxis och de nationella brister som hindrar driftskompatibiliteten är främst knutna till övergången från det gamla systemet som styrs av nationella järnvägsmonopol till det nya systemet som införs genom direktiven om driftskompatibilitet och järnvägssäkerhet. Hindren i fråga beskrivs i det meddelande som kommissionen antog i september.

För att kunna avlägsna dessa hinder påbörjade järnvägsbyrån under 2008 arbetet med korsacceptans av rullande materiel. I samband med detta klassificerar byrån alla nationella standarder utifrån en harmoniserad förteckning över tekniska parametrar innan man övergår till en jämförelse av de olika medlemsstaternas standarder för att fastställa graden av överensstämmelse. Målet är att få ett slut på det vanligt förekommande fenomenet att nationella standarder används för att förhindra godkännandet av rullande materiel som redan godkänts av andra stater.

Vidare utgör medlemsstaternas och industrins senfärdighet när det gäller att följa det nya rättssystemet ytterligare ett hinder för driftskompatibilitet. Faktum är att denna senfärdighet hindrar upprättandet av ett europeiskt järnvägsområde som bygger på gemensamma harmoniserade standarder, standarder som är nödvändiga för att marknaden ska fungera optimalt.

Jag har talat länge, men många frågor ställdes. Jag kommer nu att börja avrunda.

Det europeiska trafikstyrningssystemet för tåg (ERTMS) har inrättats och lett till positiva resultat vid över 2 000 km. Det stämmer att de ursprungliga specifikationerna innehöll oklarheter som gav upphov till olika tolkningar, men dessa oklarheter åtgärdades 2007. Genom kommissionens beslut av den 23 mars 2008 blev det obligatoriskt att använda den nya versionen som kallas 2.3.0d.

Medlemsstaterna och järnvägssektorn arbetar för närvarande med att uppgradera de drabbade tåglinjerna, och därigenom åtgärdas problemet med inkompatibla applikationer på nationell nivå. Alla nya applikationer utgår från den kompatibla standarden.

Kommissionen kommer i enlighet med dess egna åtaganden att tillhandahålla ekonomiskt stöd till sektorn så att alla linjer och tåg som redan utrustats med detta system uppgraderas och blir kompatibla med den nya versionen. I detta syfte anslogs 250 miljoner inom ramen för 2009 års inbjudan att lämna projektförslag till ERTMS. Delar av detta kommer specifikt att användas för att uppdatera relevanta dataprogram.

Georges Bach, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Ni har rätt i att järnvägssystemet är ett mycket säkert system jämfört med andra transportmedel. Samtidigt som liberaliseringen medfört många positiva aspekter har den emellertid även lett till försämrad säkerhet på grund av fragmentering av enskilda företag, separation av infrastruktur och drift samt att underhållsarbete läggs ut på entreprenad och material och personal hyrs in.

Enligt min mening måste det säkerställas att de nationella säkerhetsmyndigheterna utfärdar säkerhetscertifikat och godkännanden i enlighet med vad som fastställts av Europeiska järnvägsbyrån. Är kontrollerna tillräckliga? Garanteras det t.ex. att utbildning av personal, certifiering och arbetsvillkor övervakas ordentligt? Hur ser situationen ut när det gäller införandet av en standardiserad gemenskapscertifiering? Hur ser situationen ut

när det gäller det europeiska förarbeviset för lokförare? Dessutom måste insatserna i fråga om det europeiska trafikstyrningssystemet för tåg (ERTMS) fördubblas.

Den nya genomförandeplanen som ni hänvisade till måste vara bindande och får inte fördröjas på grund av finansiella eller nationella överväganden. Insatserna för införandet av de tekniska specifikationerna för driftskompatibilitet (TSD) måste fortsätta och utökas. Detta skulle innebära enormt stora framsteg, framför allt i fråga om standardisering av materiel, och öka säkerheten när det gäller underhåll av materiel.

Många av den senaste tidens järnvägsolyckor och tillbud orsakades av bristfälligt underhåll. Framför allt försummas intensiteten av kostnadsskäl, och underhållsintervallen förlängs. Hur ser situationen ut när det gäller ett Europatäckande certifieringssystem för underhållsarbete? Jag anser att vi måste göra allt vi kan för att förhindra att varje enskild medlemsstat återgår till gamla bestämmelser och agerar oberoende av de andra medlemsstaterna. Gränsövergångarna mellan de enskilda medlemsstaterna utgör en särskilt stor säkerhetsrisk. Vad avser kommissionen att göra för att komma tillrätta med detta problem på kort sikt? Jag vill också be er att ni vid er utvärdering inte bortser från de sociala aspekterna – de måste beaktas.

Bogusław Liberadzki, för S&D-gruppen. – (PL) Herr talman! Först av allt vill jag tacka Brian Simpson för att överhuvudtaget ha ställt denna fråga och gratulera honom till att frågan blivit ett ämne för vår debatt. Det är en mycket sen debatt, som äger rum sent på kvällen, men det är väldigt bra att den genomförs. Frågans ämne beskrivs på följande sätt: det europeiska järnvägssystemet. Jag vill påstå att vi fortfarande inte har ett europeiskt järnvägssystem.

Varför inte? Varje järnväg har sina egna tekniska standarder. Om de är elektriska järnvägar drivs de av antingen likström eller växelström. Om de drivs av växelström är spänningen antingen 15 kV, 30 kV eller 35 kV. Jag kan berätta något intressant för er, något som är särskilt lämpligt att ta upp i närvaro av kommissionsledamot Antonio Tajani. I systemet mellan nord och syd finns det två järnvägar som liknar varandra – järnvägen i Polen och järnvägen i Italien. Alla andra skiljer sig åt sinsemellan. Därför, herr talman, föreslår jag att vi ger järnvägarna en chans. Låt oss trots de allsmäktiga nationella järnvägstransportörerna upprätta ett verkligt europeiskt järnvägssystem.

Michael Cramer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Säkerheten är helig. Den måste ges högsta prioritet. Det som hänt nyligen i Berlin, där höghastighetssystemet för lokaltåg har omtintgjorts till följd av att vinst prioriteras, måste definitivt förbli ett undantag. Det som bomber och granater misslyckades med under kriget har vi varit tvungna att uppleva under det senaste halvåret i Berlin. Detta får inte fortsätta.

Säkerhetsargument förs ofta fram när någon vill stå i vägen för konkurrens. I dessa fall anges säkerhetsargument för att helt och hållet förhindra öppnandet av nät, något som vi faktiskt reglerat genom lagstiftning och gjort obligatoriskt för varje medlemsstat från och med den 1 januari 2007. Ni måste därför ingripa – säkerhetsargumenten får inte missbrukas.

Säkerhet kostar naturligtvis pengar, men vi behöver investeringar i infrastruktur och säkerhet. Pengarna finns där. Jag vill påminna alla om att undantaget från skatt på fotogen kostar de europeiska skattebetalarna 14 miljarder euro varje år. Om ni skulle lägga dessa pengar på säkerhet skulle vi ha en europeisk järnvägsmarknad och garanterad säkerhet, vilket är frågan för dagen.

Jacky Hénin, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! För att bana väg för konkurrens på järnvägsområdet föreskrivs det i EU-direktiven att järnvägsnäten ska separeras från transportverksamheten så att all form av standardisering förbjuds. Resultatet av detta är att tågen i det sekundära nätet i Frankrike färdas långsammare i dag än vad de gjorde i början av 1900-talet. En tredjedel av nätet håller på att förfalla på grund av bristen på resurser för att underhålla det. Alla järnvägsorganisationer och experter anser att denna situation oundvikligen kommer att leda till fruktansvärda olyckor.

Det räcker emellertid inte med detta. Det finns alltid ett behov av ökad vinst. Man är redo att offra järnvägssäkerheten genom att förbjuda nationella säkerhetsbestämmelser som erbjuder högsta möjliga skydd för att framtida minimibestämmelser för EU ska kunna upprättas. Återigen får det europeiska allmänintresset stå tillbaka för den kapitalistiska girigheten.

Thalys är rätt modell för Europa eftersom det kännetecknas av ett europeiskt järnvägssamarbete där lagar som skyddar arbetstagare och bestämmelser för högsta möjliga säkerhet följs. Det är raka motsatsen till den ottyglade konkurrens som järnvägsanvändare påtvingas genom EU-direktiven. För att garantera

järnvägsanvändares och boendes säkerhet i samband med transport av farligt gods måste de europeiska järnvägspaketen upphävas i sin helhet.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Herr talman! Detta förvånar mig inte. En sak är säker, och det är att liberalisering och privatisering leder till fler olyckor och incidenter. Anledningen är uppenbar. Behovet av hög vinst leder till underbetalda arbetstagare, sämre utbildning och sämre erhållande av kvalifikationer, eftersom detta är dyrt. Vidare är antalet kontroller färre, eftersom kontroller kostar pengar, och i slutändan blir kostnaderna för att städa upp efter liberalisering och privatisering som gått snett enorma för allmänheten. Detta har vi sett många exempel på.

Vi valde fel väg. Georges Bach anser att det räcker med att utreda detta noggrant och införa bättre säkerhetsmekanismer. Vi valde fel väg och bör nu återgå till en väg som erbjuder kvalitet, säkerhet och effektivitet. Denna väg innebär definitivt inte ytterligare liberalisering. Det är den motsatta vägen.

Guido Milana (S&D). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill bara presentera två iakttagelser.

Vi borde inte gräla om ökad privatisering, konkurrens och vad det nu må vara. Det är uppenbart att det är negativt för säkerhetsstandarderna att rusa fram för att minska kostnaderna. Om man försöker minska kostnaderna i samband med att en större konkurrensmekanism sjösätts sänks säkerhetsstandarderna oundvikligen.

Det viktigaste är som jag ser det att kommissionen ser till att Europeiska järnvägsbyrån får en mer strategisk roll. Den bör anta en roll som kännetecknas av ökad samordning, kontroll och övervakning över de nationella säkerhetsorganen, och detta bör ske mycket skyndsamt just på grund av skillnaderna mellan de olika länderna när det gäller motsägelser mellan nationell lagstiftning och EU-lagstiftning, som mina parlamentskolleger redan nämnt. Enligt min mening borde detta skett för länge sedan.

Samma modell som Europeiska byrån för luftfartssäkerhet bygger på, med samma bindande befogenheter över åtgärder och verkställande, bör användas. Om vi i dag ska uppmana kommissionen att göra något så är det att snabbt börja arbeta i denna riktning.

Kommissionsledamoten sade att vi måste vänta på resultatet av utredningarna av olyckorna. Jag anser tvärtom att detta resultat inte kommer tillföra något till den aktuella situationen.

En annan aspekt som förmodligen inte faller inom ert ansvarsområde, herr kommissionsledamot, och som förmodligen är utanför räckvidden för kvällens debatt är att lagstiftningen alltför sällan leder till att den som drabbas av förlust eller skada på grund av en järnvägsolycka får något omedelbart erkännande från den som bär ansvaret för olyckan, med tanke på att antalet järnvägsolyckor fortfarande är lågt.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Det har konstaterats att 200 miljoner euro anslogs till detta under 2009. Jag undrar om kommissionen kan tänka sig att överväga att i syfte att gynna säkerheten och driftskompatibiliteten enbart finansiera järnvägssystem som drivs elektriskt och gradvis avveckla dieselslukande lokomotiv – jag vet att alla järnvägssystem i mitt hemland drivs på detta sätt – och ange ett måldatum då säkra, sammanlänkade och miljövänliga järnvägssystem ska användas inom hela Europeiska unionen?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Herr talman, herr kommissionsledamot! Järnvägstransporters säkerhet är beroende av de investeringar som görs i underhåll och modernisering av järnvägens infrastruktur och rullande materiel. Brist på sådana investeringar leder till ett ökat antal järnvägsolyckor.

Investeringar i järnvägssystemet måste prioriteras, både på gemenskapsnivå via TEN-T-budgeten och strukturfonderna, och på medlemsstatsnivå genom nationella anslag och medfinansiering av prioriterade projekt för transeuropeisk transport. Järnvägssystemens driftskompatibilitet är nödvändig. Tillräckliga löner för personalen och tillhandahållande av utbildning och tester för arbetstagarna inom järnvägssektorn är också mycket viktiga.

Även i Rumänien inträffade järnvägsolyckor förra året. I den östra delen av Europeiska unionen krävs omfattande investeringar i järnvägstransport för att underhålla, modernisera och utveckla den befintliga infrastrukturen. Utökningen av de prioriterade projekten 6 och 17 till Bukarest och Constanța, skapandet av en järnvägskorridor för godstransport på denna sträcka samt genomförandet av det europeiska trafikstyrningssystemet för tåg (ERTMS) bör bli prioriterade TEN-T-projekt.

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror att många av de frågor som ställts under denna debatt besvarades vid konferensen om järnvägssäkerhet den 8 september. För att visa kommissionens och EU-institutionernas engagemang när det gäller att vidta åtgärder på det mycket känsliga området järnvägssäkerhet sammankallade jag omedelbart efter olyckorna i Viareggio och Nederländerna till denna konferens.

Som ni vet inbjöds företrädare för alla institutioner, parlamentet och rådet till konferensen. Alla de frågor som varit centrala i kvällens debatt togs upp. Den första frågan som behandlades var byråerna och Europeiska järnvägsbyrån.

Jag delar Guido Milanäs ståndpunkt, och under konferensen föreslog jag att Europeiska järnvägsbyrån ska få ökade befogenheter. Jag instämmer alltså till fullo när det gäller detta. Vi måste emellertid ändra spelreglerna, och jag förbinder mig att så länge som jag är kommissionsledamot för transport arbeta för att Europeiska järnvägsbyrån ska fungera enligt samma princip som Europeiska sjösäkerhetsbyrån eller Europeiska byrån för luftfartssäkerhet.

Ett annat ämne som vi behandlade under denna arbetsdag, då även släktingar till offren deltog, var ansvaret hos operatörer inom transportkedjan och därigenom frågan om rättigheter för dem som är inblandade i järnvägsolyckor. Lagstiftningen om passagerares rättigheter i järnvägssektorn kommer att träda i kraft den 3 december i år.

Kommissionen undersöker även aspekter som rör andra offer än passagerare, dvs. personer som inte är passagerare utan offer för olyckor som den i Viareggio som orsakades av en explosion eller urspårning av tåg, och bedömer hur detta problem kan åtgärdas.

Kommissionen har alltså vidtagit starka åtgärder i fråga om järnvägssäkerhet, som den betraktar som en prioriterad fråga, bland annat när det gäller certifiering av personal. EU har antagit direktiv 2007/59/EG om behörighetsprovning av lokförare, och det europeiska förarbeviset för lokförare finns redan nu och kommer att träda i kraft den 3 december i år.

De sociala aspekter som tagits upp behandlas i kommittén för den sociala dialogen som under 2005 diskuterade en överenskommelse om arbetstid för internationell trafik.

När det gäller underhåll och mer miljövänliga system för järnvägstransport anser jag att vi behöver modern utrustning och effektivt underhåll. Såsom jag bekräftade i mitt svar på frågan anser jag att ERTMS-systemet är ett viktigt projekt ur teknisk synvinkel. Europeiska kommissionen har investerat i detta system i syfte att göra all transport inom järnvägssektorn säkrare. Jag anser att detta är en viktig aspekt som inte får glömmas bort.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), *skriftlig*. – (HU) När det gäller den fråga som diskuteras anser jag att det är viktigt att framhålla att ägaren eller operatören i fråga om enhet som ansvarar för underhåll alltid måste anges. På så sätt kan vi minska risken för olyckor. Vidare bör vi överväga att även ta upp frågan om de juridiska personernas straffrättsliga ansvar och se till att säkerheten blir en viktigare del av de juridiska personernas roll, såsom är fallet i Frankrike.

När strategiska beslut fattas på företagschefens eller ägarens nivå får vinst aldrig prioriteras framför människors säkerhet eller liv. Om en omfattande olycka inträffar på grund av vårdslös och riskabel ledning från det ansvariga företags sida kan den juridiska personen med rätta hållas ansvarig. Annars blir resultatet bara att den högsta chefen lämnar företaget i förtid med de stora bonusar och avgångsvederlag som är så vanligt förekommande i dagens samhälle och att det i slutändan endast är lokföraren som hamnar i fängelse.

Företagets öde måste också vara kopplat till chefens och arbetstagarnas öde så att en säker tjänst av lämplig kvalitet kan garanteras, framför allt inom den statliga tjänstesektorn. Jag vill fråga kommissionen vilket slags förslag den vill lämna in så att inte bara skadeståndsansvar utan även straffrättsligt ansvar utkrävs för vårdslösa tjänsteleverantörer?

16. Användning av minoritetsspråk inom ramen för det gemensamma europeiska kulturarvet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om användning av minoritetsspråk inom ramen för det gemensamma europeiska kulturarvet.

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) Herr talman, ärade ledamöter! Syftet med Europeiska unionens flerspråkighetsstrategi är att framhäva betydelsen av alla de språk som talas inom Europeiska unionen. I enlighet med artikel 151 i fördraget ska gemenskapens insatser främja samarbetet mellan medlemsstaterna för att hjälpa medlemsstaternas kulturer att blomstra samtidigt som deras nationella och regionala mångfald respekteras och det gemensamma kulturarvet framhävs.

Utifrån dessa principer genomför Europeiska kommissionen i nära samarbete med medlemsstaterna en strategi för att främja flerspråkighet och språklig mångfald. Denna strategi beskrivs i den handling som antogs i september 2008 och omfattar alla språk som talas i gemenskapen. Alla dessa språk utgör en väsentlig del av vårt gemensamma kulturarv och varje nationellt språk, regionalt språk, minoritetsspråk och invandrarspråk som talas i Europa tillför en aspekt till kulturarvet.

Som ni känner till har Europeiska kommissionen uppmanat medlemsstaterna att lära ut regionala språk och minoritetsspråk som en del av de nationella strategierna för att främja flerspråkighet i samhället. De beslut som Europeiska unionen fattar på detta område ersätter inte de åtgärder som redan antagits av medlemsstaterna, utan är avsedda att stödja och komplettera dem. Det viktigaste finansieringsinstrumentet för Europeiska unionen är programmet för livslångt lärande för perioden 2007–2013, som är öppet för alla språk som talas inom gemenskapen, däribland regionala språk och minoritetsspråk.

Det finns ingen gemenskapslagstiftning som reglerar användningen av språk i medlemsstaterna, och fördragen innehåller inte heller några alternativ för sådana bestämmelser. Respekten för språklig och kulturell mångfald värnas i artikel 22 i stadgan om de grundläggande rättigheterna där det fastställs att unionen måste respektera kulturell och språklig mångfald.

Som ni känner till gäller bestämmelserna i stadgan endast när EU:s institutioner, organ och medlemsstater genomför gemenskapslagstiftning. Följaktligen fortsätter medlemsstaterna att fastställa sin inhemska språkpolitik, bland annat när det gäller regionala språk och minoritetsspråk. Skydd av personer som tillhör nationella minoriteter är en nödvändig del av respekten för de mänskliga rättigheterna som är en av de principer som Europeiska unionen bygger på, vilket anges i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen.

Därför bör medlemsstaterna i enlighet med deras egen konstitutionella ordning och med de skyldigheter och åtaganden som åligger dem enligt internationell lagstiftning utnyttja alla rättsliga instrument de har till sitt förfogande för att skydda nationella minoriteters rättigheter. Med internationell lagstiftning menar jag till exempel Europarådets stadga om landsdels- eller regionala språk, som utgör en global ram på detta område, samt rekommendationerna från Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa, som Europeiska unionen använt sig av vid olika tillfällen.

Edit Bauer, för PPE-gruppen. – (HU) De språk som talas av den kulturella enhet som Europas folk utgör är, precis som kommissionsledamoten just sade, en del av Europas kulturarv. Jag tackar honom för att han klargjort detta. Alla språk är lika mycket värda, oavsett om de talas av en minoritet eller majoritet. Samtidigt är människors rätt att använda sitt eget språk en väsentlig del av deras grundläggande rättigheter, vilket också anges i artikel 22 i stadgan om de grundläggande rättigheterna. Det är ingen slump att folkgrupper är ytterst känsliga mot kränkningar av deras rättigheter på detta område.

När jag protesterar mot Slovakiens nationella språklagstiftning gör jag det på en minoritets vägnar, en minoritet som utgörs av över en halv miljon människor. Lagstiftningen innehåller vissa artiklar som innebär att denna minoritets rättigheter kränks och begränsas. Låt mig ge några exempel. I artikel 8.4 i lagen fastställs att läkare måste kommunicera med sina patienter på det nationella språket på platser där minoriteten utgör mindre än 20 procent av befolkningen. Detta gäller även socialarbetare och deras klienter, brandmän och ambulanssjukvårdare om de är i tjänst, dvs. om de släcker en brand eller för någon till sjukhus. Enligt artikel 6.1 måste slovakiska användas i annonstexter, oavsett om texterna är offentliga eller privata. Enligt artikel 8.6 måste annonserna först visas med större text på det nationella språket eller åtminstone med lika stor text som det andra språket visas på. Detta förmedlar budskapet att det första språket är viktigare, medan det andra språket är underordnat och ett andra klassens språk.

Genom artikel 9 i lagen beläggs juridiska personer, däribland små företag, som inte följer bestämmelserna om lämplig språkanvändning med oproportionerligt stränga straff. Varför är det straffbart för någon att tala sitt modersmål? En sådan lag kan naturligtvis inte genomföras ordentligt.

Slovakien kunde ha infört de åtaganden i Europarådets stadga om språk som landet accepterade och antog genom ratificering i dess inhemska rättssystem. I stället godkände man en lag som är raka motsatsen till detta. Lagen är inte ens inriktad på tvåspråkighet eftersom den inte innehåller något krav på att arbetstagare ska kunna minoritetsspråket, inte ens om de arbetar i den offentliga sektorn, och inte heller någon uppmuntran om att de ska lära sig det.

Avslutningsvis vill jag bara säga att jag är glad över att denna debatt hamnat på Europaparlamentets föredragningslista och att jag verkligen uppskattar det tydliga ställningstagandet från parlamentets talman Jerzy Buzek, samt kommissionens entydiga budskap att minoriteters rättigheter måste skyddas och inte får begränsas.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Med tanke på alla olika åsikter i parlamentet är det positivt att vi har en talman som är av ungersk härkomst. Vi kan vara säkra på att han inte agerar på ett diskriminerande sätt. Det är helt enkelt självklart i vårt Europa att man försöker att hålla sig till det som är rätt, oavsett språk och ursprung.

Fru Bauer! Ni är kritisk till språklagen. Det råder ingen tvekan om att språklagen inte är så bra som den skulle kunna vara. Den innebär emellertid inte att grundläggande rättigheter kränks. Det måste också påpekas. Under de rådande omständigheterna måste de brister som finns åtgärdas, framför allt när det gäller tolkningen av lagen. Det är absolut nödvändigt att vi genom dagens debatt förmedlar budskapet att vi genomför förbättringar, inte för att vi vill spela ut den ena befolkningsgruppen mot den andra, utan för att vi vill att förhållandet mellan slovakier och ungarer inom Slovakien och naturligtvis även mellan de två länderna ska förbättras. Detta måste vara vår prioritet. Framför allt nu när vi närmar oss valet kan jag inte göra annat än att uppmuntra till besinning, förnuft och dialog för att vi ska uppnå ett positivt resultat.

Det finns även problem med en historisk bakgrund, och vi bör inte göra oss några illusioner om detta. Min mor som är född i Miskolc, och jag själv som är född bara några kilometer från Bratislava, känner och upplever detta. Det viktigaste är emellertid att vi inte förstorar och underblåser konflikter som ofta egentligen bara existerar mellan politiska krafter och inte mellan folkgrupper som i själva verket kommer bra överens.

Precis som det finns en ungersk minoritet i Slovakien finns det även en slovakisk minoritet i många kommuner med ungersk majoritet i Slovakien. Vi måste därför beakta båda dessa aspekter. Det andra budskapet från denna debatt är också avgörande. Tillsammans har vi en rad problem. Slovakien och Ungern har också gemensamma problem, t.ex. problemet med romer. Vore det inte förnuftigt att koncentrera sig på att lösa dessa befintliga problem tillsammans genom dialog för att erbjuda alla minoriteter i denna region en bättre chans? I slutändan är vi alla en del av en minoritet. Vårt mål måste vara att, precis som kommissionsledamoten sade, tydligt engagera oss för språklig mångfald för att främja flerspråkighet, eftersom språk är en "tillgång". Människor som kan tala flera språk har en fördel, och när alla förstår och accepterar detta kommer vi att kunna se fram emot en bättre framtid.

Carl Haglund, för ALDE-gruppen. – Herr talman! Det gläder mig att kommissionen har tagit denna fråga på allvar. Verkligheten för många minoritetsgrupper i Europa är svår, och ett starkt meddelande från just EU kan bidra till att motverka den våg av intolerans som har svept över vår världsdel de senaste åren. Jag tycker att EU ska göra det fullständigt klart för varenda europé att det är ett mervärde i att både ha och tala andra språk än majoritetsspråket.

Varför det? Jo, bland annat därför att varje språk bär med sig ett enormt kulturarv som berikar den europeiska mångfalden. Områden där det talas minoritetsspråk är också ekonomiskt mer framgångsrika och konkurrenskraftiga än övriga områden. Det lönar sig alltså för den som vill idka handel i sådana områden att anställa folk som talar de lokala språken. Det var två goda orsaker. Jag vill tacka kommissionen för initiativet och jag ska inte uppehålla oss längre eftersom tiden är begränsad.

Tatjana Ždanoka, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag tackar kommissionsledamoten för hans uttalande, och jag instämmer i att den aktuella EU-lagstiftningen inte medger att vi lagstiftar på området språkliga rättigheter.

Å andra sidan kommer vi från och med den 1 december att ha en klausul i artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen där det anges att unionen ska bygga på respekt för de mänskliga rättigheterna, inklusive rättigheter

för personer som tillhör minoriteter. Detta utgör förmodligen inte någon hållbar rättslig grund för att omedelbart skapa ett eget koncept i fråga om minoritetsrättigheter i gemenskapens regelverk. I dag förtjänar vi emellertid ett uttalande som är inriktat på kommissionens politiska inställning till minoritetsrättigheter, och budskapet måste enligt min mening vara mycket enkelt. En part som agerar i strid med rättigheterna för personer som tillhör en minoritet, däribland språkliga rättigheter, agerar i strid med unionens centrala värden.

Vi namnger och hänger ut länder utanför EU som har lyckats dåligt på området mänskliga rättigheter, trots att EU inte kan tvinga på dem rättsligt bindande krav, men varför är vi så ovilliga att namnge dåliga exempel inom EU?

Ni nämnde handlingarna från Europarådet och OSSE, men kommissionen bör även åta sig att övervaka huruvida medlemsstaterna uppfyller sina krav i enlighet med dessa handlingar.

Slutligen uppfyller inte heller vi i parlamentet detta krav på flerspråkighet. Jag kan till exempel inte tala mitt modersmål trots det faktum att 40 procent av befolkningen i mitt hemland Lettland har ryska som modersmål.

Lajos Bokros, för ECR-gruppen. – (SK) Slovakiskan är ett av de vackraste språken i Europa, men språket talas sällan i Europaparlamentet.

Som en sann vän till Slovakien som sedan länge välkomnat landets utveckling och blygsamt men aktivt bidragit till slovakiska reformer vore det ett sant nöje för mig att hjälpa mina slovakiska vänner att komma tillrätta med detta problem och samtidigt bidra till att det slovakiska språket talas och förstås av en ännu större grupp av människor. Jag är övertygad om att vi kommer att lyckas skydda det slovakiska språkets och den slovakiska kulturens mångfald.

De som har slovakiskan som modersmål vill inte att deras språk ska utvecklas på bekostnad av andra språk. Av detta skäl är det obegripligt att en lag som gäller användningen av etniska minoritetsspråk anger ett mycket snävare användningsområde för dessa språk än för slovakiskan. I denna lag behandlas användningen av minoritetsspråk som ett alternativ och betraktas som något negativt och inte som en positiv rättighet som kan krävas och tillämpas i det dagliga livet.

På kontor i Slovakien används fortfarande inte tryckta formulär på ungerska, och det finns inte ens officiella översättningar av Slovakiens lagar och rättsliga normer till ungerska.

Ändringen av den nationella språklagen har försämrat situationen ytterligare. Inga företrädare för etniska minoriteter deltog i utarbetandet av ändringen. En av de grundläggande bristerna i den nya rättsliga åtgärden är att den inte endast gäller användningen av det officiella språket utan att den även på ett djupare sätt påverkar offentligt liv, affärsliv och privatliv.

Ett annat grundläggande problem är att den statliga språklagen även innefattar påföljder. Ändringen av den slovakiska nationella språklagen utgör ett brott mot Europeiska unionens grundläggande mänskliga rättigheter och normer. Att bibehålla lagen i dess nuvarande form strider mot Slovakiens och den största folkgruppens nationella intressen eftersom lagen kommer att vålla misstankar och förgifta det goda förhållandet mellan de folkgrupper som levt sida vid sida på Slovakiens territorium i mer än tusen år.

Slovakien är ett moget, vuxet och demokratiskt land fullt av självförtroende som inte är beroende av kulturell krigföring eller någon lag för att skydda sig mot inhemska språk. De inhemska folkgrupperna hotar inte den slovakiska nationen, det slovakiska språket eller den slovakiska nationens kultur. Tvärtom kommer folkgrupperna som lever sida vid sida att entusiastiskt och av egen fri vilja skydda, stödja och utveckla det slovakiska språket och dess kultur så länge som det finns en tydlig vilja hos den slovakiska nationen att skydda, stödja och utveckla de etniska minoriteternas språk och kultur.

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) Våra ungerska vänner uppmanade oss nyligen att hitta en europeisk lösning på frågan om användning av minoritetsspråk i Slovakien.

De tycks blunda för hur de själva begränsar minoriteternas användning av modersmål i Ungern. Låt oss till exempel se på barnuppfostran och skolan. I Slovakien erbjuds ungerska barn undervisning på sitt eget modersmål från grundskolan till universitetet. Ungersktalande lärare lär ut alla ämnen på ungerska. Slovakiska barn i Ungern kan å sin sida endast drömma om att få gå i slovakiska skolor. Den ungerska regeringen stängde dessa 1961. Sedan dess har barn från etniska minoriteter i Ungern inte haft någonstans där de kunnat lära sig korrekt användning av sitt modersmål eftersom den ungerska regeringen inte erbjuder dem möjligheten att utbildas på sitt modersmål, till skillnad från andra regeringar inom EU. I Ungern måste slovakiska barn därför studera alla ämnen på ungerska, och deras modersmål läggs till som en form av straff, som extraarbete,

i syfte att avskräcka dem. De lär sig slovakiska av ungersktalande lärare som inte talar flytande slovakiska. Det leder att barnens förhållande till sitt modersmål och deras kulturella anknytning undertrycks och försämras.

Med hjälp av denna så kallade europeiska strategi för minoriteter har den ungerska regeringen under 50 år minskat den slovakiska minoriteten till omkring en tiondel av dess ursprungliga storlek. Detta har lett till att en före detta ungersk ombudsman för etniska minoriteter öppet erkänt att Ungern fortsatt att arbeta för en total assimilering av etniska minoriteter.

Jag har höga tankar om mina vänner, ledamöterna från Ungern. I mer än tusen år har våra nationer tillsammans bidragit till Europas historia, och jag vill bara att de ska förstå att siffror inte ljugar. Som ett resultat av den ungerska regeringens politik har den slovakiska minoriteten i Ungern decimerats medan den ungerska minoriteten i Slovakien, tack vare den slovakiska regeringens adekvata politik, är lika stor som tidigare.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Redan från början måste vi klargöra vad vi anser vara värdefullt för EU. Är det vad som skrivs i dokumenten? Är någonting av värde när stater respekterar det eller, om så inte är fallet, när EU får dem att respektera det? Kan en nationell minoritet anses vara av värde? Spelar den någon roll? I Tjeckien gäller fortfarande Benešdekreten så att Václav Klaus kommer att underteckna Lissabonfördraget. Med andra ord lever den kollektiva skuldstämpeln för de etniska grupperna sudettyskar och ungrare alltjämt kvar. Är en minoritet i så fall av värde? Är ett minoritetsspråk av värde? I Slovakien bestraffas den infödda ungerska befolkningen om den använder sitt modersmål. Lagen kan helt enkelt inte tillämpas korrekt. Europa borde skämmas så länge lagen finns. Det borde inte vara en tvist mellan Slovakien och Ungern. Det borde vara ett problem som ska lösas mellan EU som skyddar sina värden och Slovakien. Systemet är skenheligt eftersom man förespråkar dessa värden men inte följer dem i praktiken.

Vad handlar denna punkt på föredragningslistan om? Det finns uppenbarligen en ovilja att lösa problemet. Under det här sammanträdet behandlar vi individuella frågor såsom Nicaragua, Vietnam, Laos och brott mot mänskliga rättigheter. I denna fråga tar EU inte ens på sig rollen att skydda sina värden, utan man nedvärderar dem helt enkelt.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag ser det som en framgång att Europaparlamentet under debatten, som min kollega Edit Bauer och jag själv föreslog, äntligen behandlar frågan om nationella och språkliga minoriteter som använder sitt eget språk, vilket också innebär att man behandlar Slovakiens diskriminerande språklag. Jag är också särskilt nöjd med att kommissionen vid detta tillfälle har antagit en entydig ståndpunkt om minoriteters språkliga rättigheter.

Jag vill speciellt tacka kommissionsledamot Leonard Orban för att han nämnde Europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk bland de rättigheter och användbara dokument han hänvisade till. Jag menar också att det är mycket viktigt att Jerzy Buzek besökte Bratislava och avgav ett tydligt utlåtande i denna fråga. När allt kommer omkring anser alla vi som har arbetat med mänskliga rättigheter i Europaparlamentet under årtal att det är skandalöst att samtidigt som Lissabonfördraget träder i kraft tillåts inte medborgare som tillhör en minoritet att använda sitt modersmål i sitt födelseland, och de kan inte heller åtnjuta de rättigheter som garanteras av demokratin. Genom lagen kan utövandet av den grundläggande mänskliga rättigheten att använda sitt modersmål utgöra ett brott. Det innebär att minoriteten är andra klassens medborgare i sitt hemland. Herr Paška! Vi talar om 530 000 ungrare i Slovakien och 20 000–30 000 slovakier i Ungern, bara för att ge er någonting att jämföra med.

Jag vill dock bara svara Hannes Swoboda att i detta fall kämpar en minoritet för sin mest grundläggande mänskliga rättighet mot majoriteten. Det är inte två länder som kämpar mot varandra. EU bör ingripa fullt ut och fördöma den slovakiska lagen samt alla andra lagar som äventyrar användningen av minoritetsspråk och skyddet av minoriteters identitet. Sådana lagar strider nämligen mot alla internationella dokument inklusive de grundläggande principer som nu förstärks i Lissabonfördraget och i stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Jag vill bara påminna mina kolleger om att redan när språklagen först antogs för första gången 1995 var Slovakien föremål för allvarlig internationell kritik. Delvis av denna anledning men framför allt på grund av att det var ett av villkoren för att Slovakiens anslutningsprocess till EU skulle inledas var man tvungen att stryka paragraferna om bestraffning från lagen. Därmed motsatte sig EU för tio år sedan vad man i dag är ytterst motvillig att uttala sig emot.

Boris Zala (S&D). – (SK) Jag är stolt över att säga att Slovakien avsevärt har bidragit till språklig mångfald och till bevarande av det språkliga kulturarvet.

Några uppgifter: den ungerska minoriteten har cirka 700 skolor där undervisningen bedrivs på ungerska. Alla minoriteter har rätt att använda sitt språk i domstolsförfaranden, vid kontakt med myndigheterna samt i ortnamn, och de har radio- och tv-sändningar på sitt modersmål. Staten tillhandahåller ekonomiskt stöd till minoriteters kulturverksamheter och godkänner att de använder sitt modersmål i handels- och avtalsförbindelser samt i andra förbindelser.

De ungerska parlamentsledamöterna angriper den slovakiska språklagen. Deras påståenden utgör den sårade ungerska nationalismens rena och skära lögn, påhitt och fantasifoster. Vi måste förkasta detta. Tvärtom är den slovakiska lagen helt och hållet förenlig med internationella normer, vilket bekräftas av den mest kompetenta observatören – OSSE:s kommissarie Knut Vollebæk. Vår språklag bidrar till att bekämpa diskrimineringen av minoriteter samt till att förbättra våra medborgares säkerhet och hälsa samtidigt som den skapar utrymme för deras fullständiga integration. Dessutom har Slovakien undertecknat Europeiska stadgan om landsdels- och minoritetsspråk, och därmed bevaras alla minoriteters språkliga mångfald i stor utsträckning i Slovakien.

Sergej Kozlík (ALDE). – (SK) Slovakien tillämpar en hög standard i förhållande till etniska minoriteter, och samtidigt har man en av Europas mildaste språklagar.

Likväl utsätts man för ständiga påtryckningar från ungerska parlamentsledamöter som inte tvekar att ta till lögn och påhitt för att påverka den allmänna opinionen i EU. Vi har bevittnat detta under nästan alla Europaparlamentets sammanträden sedan utvidgningen 2004. Ungern är ett land som nästan helt och hållet har eliminerat minoriteter på sitt eget område och som verkligen försöker att lägga sig i Slovakiens angelägenheter. Detta är fullständigt oacceptabelt.

Jag tror inte att EU-institutionerna kommer att blanda sig i denna angelägenhet som en elefant i en porslinsaffär. Slovakien kommer att lösa problemen angående användningen av nationalspråket med kulturella medel och i enlighet med europeiska traditioner. Genomförandeförordningen för ändringen av språklagen är en bekräftelse på att man är lyhörd för alla de etniska grupper och nationaliteter som bor i Slovakien.

Valdemar Tomaševski (ECR). – (PL) Herr talman! I egenskap av litauisk parlamentsledamot är jag nöjd med att jag kan tala här på polska, mitt modersmål. Jag anser att detta privilegium bör vara norm, inte bara i Europaparlamentet utan i alla EU-länder eftersom språklig och kulturell mångfald är mycket viktigt i den europeiska värdehierarkin. Vi måste göra allt vi kan för att se till att nationella minoriteter, och framför allt inhemska minoriteter, inte känner sig diskriminerade inom de områden som tagits upp i dagens uttalande av kommissionen. Därför har kommissionen framför sig den brådskande uppgiften att lösa konflikter angående användningen av minoritetsspråk i alla EU-länder, utan undantag. De positiva lösningar man funnit på dessa problem i Finland, Italien, Polen, Danmark, Tjeckien och många andra länder gör självfallet uppgiften enklare. Vi behöver bara effektiv och, desto viktigare, omedelbar handling från kommissionen i denna fråga.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Det är trevligt att höra om behovet av mångfald och flerspråkighet, men jag vill mycket kort belysa en situation i min del av Storbritannien.

Ulster Scots minoritetsspråk är en del av Nordirlands kulturella välfärd, och det erkänns av Storbritannien enligt Europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk.

Som ett resultat av St Andrews Agreement har Nordirlands regering ålagts att lägga fram en strategi för Ulster Scots språk och kultur. Vid utarbetandet av strategin tar kulturministern hänsyn till Europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk och andra internationella verktyg, inklusive Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter samtidigt som han strävar efter att främja en gemensam och bättre nordirländsk framtid grundad på jämlikhet, mångfald och ömsesidighet.

Tyvärr har Sinn Féin använt kultur – framför allt språk – som ett vapen i sin kampanj mot staten, och detta har lett till stridigheter och tvister. Det är ett missbruk och en felaktig användning av språk. Därför måste vi hoppas att man i en gemensam och bättre framtida aspekt av strategin kommer att ta itu med kulturkrigets arv.

Alejo Vidal-Quadras (PPE). – (ES) Herr talman! Jag vill betona de insatser parlamentet har gjort för att stödja minoritetsspråk och landsdelsspråk när det gäller skriftliga meddelanden mellan medborgare och parlamentet. Medborgarna kan skriva till parlamentet och få svar på ett av minoritetsspråken.

Det är en helt annan sak att vissa personer vill hålla sina anföranden under plenarsammanträdena på landsdels- eller minoritetsspråk eller språk som har fått officiell status i vissa områden i medlemsstaterna. Denna önskan är inte genomförbar i ett parlament som arbetar enligt ett flerspråkigt system med 23 språk som tar mer än en tredjedel av vår budget och mer än hälften av vår personal i anspråk. Det finns landsdels- och minoritetsspråk i Storbritannien, Luxemburg, Estland, Cypern, Spanien, Sverige, Finland och så vidare. Det betyder att vi skulle vara tvungna att använda 35 eller 40 språk i kammaren, vilket helt enkelt är ekonomiskt och logistiskt ogenomförbart. Man kan vinna röster genom att insistera, men det är verkligen meningslöst och totalt orealistiskt. Det bidrar bara till att skapa meningslös frustration hos många lojala medborgare.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Herr talman! Den slovakiska nationella språklagen bryter mot fem grundläggande rättigheter i stadgan om de grundläggande rättigheterna som träder i kraft den 1 december.

För det första diskriminerar man på etniska grunder genom att man degraderar de 500 000 personer som tillhör den ungerska gemenskapen till andra klassens medborgare och deras modersmål till ett andra klassens språk. För det andra blandar man sig i folks privatliv, vilket Edit Bauer påpekade. För det tredje är lagen antidemokratisk eftersom den skrämmar medborgarna. För det fjärde strider den mot två av Europarådets handlingar som Slovakien godkände i anslutningsfördraget. Slutligen har kommissionsledamot Leonard Orban sagt att EU stöder tvåspråkighet och flerspråkighet, samtidigt som Slovakien har slagit in på en väg som leder till enspråkighet och språklig assimilering.

Om EU finner sig i brottet mot dessa fem grundläggande rättigheter och inte kritiserar det kommer man inte att ha några moraliska skäl att kritisera Kina, Ryssland och andra länder. Vi kan inte ha dubbla standarder.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! I den europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk, som antogs av Europarådet och 47 europeiska stater, däribland alla EU-medlemsstater, fastställs att landsdels- och minoritetsspråk måste skyddas eftersom de i vissa fall riskerar att försvinna.

Jag menar att detta bidrar till att bevara och utveckla Europas traditioner, mångfald och kulturella rikedom, som vi bör värna om. Samtidigt skyddas den grundläggande rättigheten för de folk som talar landsdels- eller minoritetsspråk, som kommissionsledamoten sade.

Kommissionsledamoten nämnde att medlemsstaterna måste använda alla tillgängliga verktyg för att se till att landsdels- och minoritetsspråken används, men vi vet att så inte är fallet. Flerspråkighet är inte garanterad i alla medlemsstater och inte heller tvåspråkighet när det finns officiella språk. Problemet är att vi inte anser att minoritetsspråk tillhör EU:s kulturarv, vårt kulturarv.

Jag vill dock be er att reflektera över begreppet minoritetsspråk eftersom det finns språk i medlemsstaterna som är officiella språk i Europaparlamentet men som talas av färre personer och är mindre kända än vissa landsdelspråk, som därmed inte är officiella språk. Således kränker vi 40 miljoner europeers språkliga rättigheter, och att skydda dessa rättigheter är en principfråga, som kommissionsledamoten själv sade.

Det finns 70 000 basker som talar baskiska, det äldsta språket i Europa, som är av okänt ursprung. Att föra Europa närmare det baskiska folket betyder också att man får dem att känna att den som säger "gabon" förtjänar lika mycket respekt som den som säger "buenas noches", "good evening" eller "bonsoir".

Kay Swinburne (ECR). – (EN) Herr talman! I egenskap av walesisk parlamentsledamot känner jag stor sympati för alla minoritetsspråk i Europa, framför allt eftersom mitt modersmål är walesiska, ett av de äldsta europeiska språken som fortfarande används.

Antalsmässigt liknar de ungerskspråkigas situation i Slovakien mycket de walesiskspråkigas situation i Wales, med över en halv miljon personer. Det är lika med 20 procent av invånarna i Wales men mindre än 2 procent av Storbritanniens befolkning.

Efter flera hundra år av stridigheter mellan engelsk- och walesiskspråkiga i Wales och argument som påminner mycket om dem som utväxlas mellan slovakisk- och ungerskspråkiga i dag, har en lycklig samexistens uppnåtts i Wales.

Walesiskans återkomst under de senaste 15 åren sedan decentraliseringen har varit oerhört snabb. Den positiva synen på språket har lett till enorma kulturella fördelar.

I Wales har lösningen varit en pragmatisk strategi. Vi bör sträva efter att folk ska kunna tala det språk de känner sig mest bekväma med, men utan att orsaka en orimlig börda eller kostnad. Till exempel har jag för avsikt att avsluta mitt inlägg på walesiska, även om jag inte vill belasta skattebetalarna med kostnaden för

simultantolkning här i parlamentet för att gynna två walesiskspråkiga parlamentsledamöter. Mångfalden bör dock hyllas.

(Talaren talade walesiska.)

Anna Záborská (PPE). – (SK) Jag vill konsekvent hålla mig till ämnet för vår debatt. Jag kommer inte att tala om lagen om användningen av nationalspråket i Slovakien eftersom jag bestämt anser att det är en slovakisk angelägenhet.

Den 1 januari 2010 kommer det vara 22 år sedan en mycket klok och allmänt respekterad person betonade att respekten för minoriteter och deras kultur är grunden för att skapa fred. Vi måste konsekvent försvara minoriteters rätt att bevara och utveckla sin kultur. Minoriteter har rätt att använda sina egna språk, och denna rättighet måste vara lagstadgad. Annars förlorar vi ett rikt kulturarv. Han uttalade dessa ord under världsfredsagen.

Europas kulturella rikedom består av de nationer som har överlevt fram till i dag till skillnad från USA där rikedomens har lösts upp till en odefinierbar massa. Många olika språk används i Europa, och därför finns det en mening med EU som ett projekt i form av en gemenskap av nationalstater.

Vi bör tala om regler angående användningen av minoritetsspråk eftersom regler är nödvändiga, men vi får inte beröva Europa denna rikedom. Problemet med användningen av minoritetsspråk i alla länder uppstår när det finns en ovilja att kommunicera eller när det finns andra problem i bakgrunden. Minoriteter måste trivas i det land de lever i, och därför kommer jag alltid konsekvent att försvara alla minoritetsspråk, men alltid som minoritetens språk. Jag menar att detta även är kommissionens åsikt.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill uttrycka min djupa oro över den spanska regeringens inställning. Den tillåter inte att katalanska används i Europaparlamentet. Katalanskan förbjöds och förföljdes under Francodiktaturen. Nu visar den spanska demokratin sin låga kvalitet genom att inte tillåta officiell användning av katalanskan i Europaparlamentet.

Alla språk är lika mycket värda, på samma sätt som alla människor är lika mycket värda. Europa är en utmärkt modell för god praxis där man ger mindre officiella språk möjlighet att behandlas likvärdigt.

Tio miljoner människor talar katalanska, och det är inte tillåtet att tala detta språk i parlamentet. Om katalanska erkändes och godkändes i parlamentet skulle det säkert bidra till att förbättra katalanskans ställning i Spanien genom att förstärka vårt krav på att bryta den flera hundra år gamla enspråkigheten i det spanska parlamentet.

I egenskap av katalansk parlamentsledamot, som vet att detta utgör ett tydligt och betydande krav från det katalanska folket, ber jag Europeiska kommissionen om speciellt stöd för att standardisera katalanskan i Europaparlamentet.

Metin Kazak (ALDE). – (BG) Herr Orban! Mer än 60 000 bulgariska medborgare tittar på nyheterna på sitt modersmål turkiska i nationell bulgarisk tv. Nyhetsprogrammet på turkiska, som bara varar i fem minuter, har sänts av det största statliga mediebolaget i Bulgarien sedan 2001 när ramkonventionen om skydd för nationella minoriteter ratificerades. Därför anser Bulgarien för närvarande att man följer EU:s grundläggande princip om att skydda minoriteters rättigheter.

Jag vill dock uppmärksamma er på den undersökning som genomfördes den 5 november i syfte att upphöra med nyhetssändningarna på turkiska. Detta är ett resultat av provokationer och nationalistiska påtryckningar. Om programmet tas bort kommer Bulgariens största minoritet att berövas rätten till information på sitt modersmål, vilket betyder intolerans och diskriminering. Den traditionellt goda samexistensen mellan etniska grupper, som ofta åberopas som modell för Balkanländerna, kommer också att rivas upp.

Därför insisterar jag på ett svar på hur kommissionen kontrollerar om statliga medier respekterar minoriteters rätt att kommunicera fritt på sitt modersmål i det sociala och politiska livet i sitt hemland.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Tack för ordet, herr talman. Jag vill uppmärksamma er på en åtgärd som inleddes av EU – i rätt riktning. Vi talar om en minoritet – döva människor – vars modersmål är teckenspråket som har erkänts i 10 av EU:s medlemsstater, däribland äntligen mitt eget land Ungern. I lagen fastställs inte bara att teckenspråket är vårt modersmål utan också att våra kulturella minoritetsrättigheter skyddas av den. Jag vill också uppmärksamma er på att Slovakien faktiskt banar väg i denna fråga eftersom det slovakiska teckenspråket erkändes redan 1995. Hur är det med ungrarna? Det är min plikt att påpeka att dubbla

standarder inte kan tillämpas i EU. Låt slovakiska medborgare använda sitt modersmål om en slovakisk döv person kan använda sitt modersmål.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Jag är mycket besviken över att man under parlamentets plenarsammanträden, trots de ökande sociala problemen i EU:s medlemsstater som påverkar varje enskild medborgare oavsett nationalitet, alltid tar upp frågor som handlar om duellen mellan slovakiska och ungerska parlamentsledamöter kl. 23.50, vilket är fallet i dag.

Varken språklagen eller något av de tidigare ämnena som togs upp av de ungerska ledamöterna har några negativa konsekvenser för etniska minoriteter. Rättigheterna för de etniska minoriteterna i Slovakien och för alla andra minoriteter är fullständigt skyddade, och de håller oerhört hög standard. Vi sträcker ut en vänskapens hand till våra vänner från Ungern. Vi vill ha goda förbindelser med våra grannar, och det bekymrar oss mycket att Europaparlamentet vid upprepade tillfällen missbrukas för hatdemonstrationer mot Slovakien.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Herr talman! Jag har läst den nya slovakiska språklagen från början till slut. Hannes Swoboda har rätt – bland folket är samarbetet vanligtvis gott i det vardagliga livet, även i södra Slovakien. Även av denna anledning är den nya lagen om statsspråket överflödigt eftersom slovakiskan inte är hotad i Slovakien.

Tyvärr innebär lagen att lokala medborgare delvis diskrimineras, eftersom tjeckerna ofta ges en bättre ställning än ungrarna. Varför fastställer man inte åtminstone i lagen att tjecker och ungrare ska behandlas lika? Ändringen av lagen kan bara förklaras med den märkliga sammansättningen i den nuvarande koalitionsregeringen i Slovakien, där kamrat Robert Fico försöker att ta röster från det nationalistiska partiet SNS och det populistiska partiet HZDS genom att återropa påhittade ungerska faror. Det gläder mig att ett sådant beteende inte var möjligt under den koalitionsregering som leddes av Mikuláš Dzurinda. På den tiden arbetade tre partier från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), inklusive minoritetspartiet, bra tillsammans och inte mot varandra – och detta borde i själva verket vara målet.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Även jag håller med dem som har sagt att folket i Slovakien levde mycket lyckligt bredvid varandra ända tills den spända situationen av någon anledning uppstod, vilket rubbar balansen och gör samexistens svårare.

Tillåt mig påpeka några saker som inte har tagits upp än om Slovakien i samband med språklagen. Jag vill inte upprepa vad som redan har sagts. Å ena sidan definierar Slovakien sig självt som en nationalstat samtidigt som vi vet – som redan har diskuterats i dag – att en ungersk gemenskap som utgör cirka 10 procent av landets befolkning bor i Slovakien, liksom andra minoriteter.

Språklagen skapar en obalans. Problemet med den är inte bara att den skyddar slovakiskan och inte de minoritetsspråk som den borde skydda, vilket många positiva exempel i Europa kan visa. Dessutom är den inte en sammanhängande, enhetlig lag för skydd av minoriteter, vilket vi har sagt många gånger är vad som behövs för att förhindra att balansen rubbas. Någoting oerhört glädjande med dagens mycket viktiga debatt var att vi hörde om många positiva exempel. Jag hoppas uppriktigt att det är i denna riktning som även Slovakien kommer att röra sig från och med nu.

László Tóké (PPE). – (HU) *Békesség Istentől! Pace vou Bőzi pokoj s Vami! Peace to you from God!* I vårt flerspråkiga Europa ville jag önska er frid på ungerska, rumänska, slovakiska och engelska. Jag kunde göra det i Europaparlamentet, men i Slovakien hade jag riskerat att bryta mot den nationella språklagen. I en av EU:s medlemsstater kan folk bötfällas för att de talar andra språk än det officiella språket, vilket inbegriper användandet av ett av EU:s officiella språk, ungerska. Detta är en fullständig skandal och skam.

Ta en titt på kartan över Slovakien som jag har framför mig. Tack vare Schengenavtalet har gränsen mellan Slovakien och Ungern upphävts, liksom järnridån. Den postkommunistiska chauvinistiska slovakiska regeringen bygger dock upp nya murar mellan människor, språkliga hinder.

Vi vill tacka talman Jerzy Buzek för hans besök i Slovakien i syfte att lösa detta problem. I denna angelägenhet av allmänt intresse bör inte Europaparlamentet på grund av bristfällig information och bekvämlighetsskäl bestämma sig för att inte ingripa, utan förstärka sina förordningar och krav inom områdena mänskliga rättigheter, minoriteters rättigheter samt språkliga rättigheter.

Katarína Neveďalová (S&D). – (SK) Från början ville jag svara Lajos Bokros men ni gav mig inte ordet. Jag ville säga att jag godtar att det slovakiska parlamentet inte översätter alla lagar till minoritetsspråk, som det förresten finns elva av och inte bara ett. Vad beträffar storleken på den ungerska minoriteten, med en halv miljon medlemmar, har vi också en romsk minoritet med en halv miljon medlemmar och de klagar inte. Jag

vill fråga om det ungerska parlamentet översätter alla lagar till minoritetsspråken och om det finns några översättningar till slovakiska? Jag uppskattar dock mycket att ni tog tillfället i akt att tala slovakiska.

Herr Tőkés! Slovakien bygger broar – och det bekymrar mig mycket att ni alltid nämner det – men broar måste också byggas från andra sidan, från Ungern. Det bekymrar mig mycket att jag, i egenskap av ny ledamot av Europaparlamentet, oupphörligen måste svara på frågor angående slovakisk-ungerska förbindelser, och jag kan inte ta itu med de frågor som verkligen intresserar mig.

Jag vill härmed tacka kommissionsledamoten, eftersom jag är ledamot av utskottet för kultur och utbildning. Ert arbete är verkligen enastående, och det är enastående att vi kan använda 23 europeiska språk, varav ett är slovakiska.

László Surján (PPE). – (HU) Jag läste i den slovakiska pressen vad Pat the Cope Gallagher redan hade sagt. Om jag skulle vilja betona att den pågående konflikten varken kan ses som en konflikt mellan två stater eller en konflikt mellan två folk skulle jag därmed säga det i den slovakiska pressen. Det finns problem med en viss lag.

Jag stöder gärna Hannes Swobodas påstående att vi rör oss i en fredlig, lugn riktning, när vi letar efter en utväg. Om han bara inte hade sagt att lagen inte kränker grundläggande rättigheter. När till exempel en mor som håller sitt fyraåriga barns hand på sjukhuset i en slovakisk stad läxas upp för att hon tröstar sitt barn på ungerska, ett barn som är oroligt för läkarbesöket, kan vi inte säga att lagen inte kränker hennes rättigheter. Vi kan inte heller säga att detta inte står i lagen. Problemet ligger just i vad som står i lagen. I den förbjuder man i själva verket sådana samtal på sjukhus där ungerskan är underrepresenterad.

Därför anser jag att detta utgör ett allvarligt problem. Slovakien har skördat vad man har sått som resultat av att ett extremistparti har kommit till makten. Å andra sidan har ungrarna inte utplånat sina minoriteter, utan de har hållit dem avskilda.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Jag måste protestera mot den tidigare talaren. Detta är total lögn, bedrägeri och osanning. Jag vill slutligen be er att studera språklagen eftersom den inte ser ut som er egen språklag. Vi har en annan, annorlunda språklag i Slovakien, och vi talar om två olika lagar.

Jag kommer från Košice, som är en kosmopolitisk stad med 250 000 invånare, däribland ett stort antal ungrare, tjecker, rutener, ukrainare, romer och givetvis slovakier. För fyra år sedan bestämde väljarna sig för att i regionen Košice fungerade koalitionen mellan oss – socialdemokraterna – och företrädarna för den ungerska minoriteten mycket bra. I egenskap av regional företrädare vill jag påstå att vårt samarbete är föredömligt. Ungrare och slovakier lever i fred i vårt område, och det faller inte någon in att baktala eller angripa någon av nationalistiska orsaker. I folks vardagliga liv förekommer inga dispyter, och det förekommer inte något nationalitetsproblem i blandade områden. Jag säger detta på fullt allvar. Om ledande politiker i vissa partier inte hade provocerat fram denna fråga av egna skäl hade frågan om den ungerska etniska minoriteten inte tagits upp i Europaparlamentet eftersom den inte existerar.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Francesco Capotorti! När FN arbetade med att förbereda den konvention som sedan blev känd som konventionen om förebyggande och bestraffning av brottet folkmord diskuterades språkligt och kulturellt folkmord tillsammans med fysiskt folkmord som ett allvarligt brott mot mänskligheten.

Språkligt folkmord definierades – artikel 3.1 – 1948 som förbud mot en grupp att använda sitt språk i dagliga kontakter eller i skolan eller att publicera böcker eller sprida publikationer på det egna språket.

Just nu är Slovakien tyvärr inte det enda landet i EU där språkligt folkmord begås, utan det mest typiska exemplet på fenomenet. Det här är ingenting att vara nöjd över eftersom Rumänien, Grekland och Frankrike också kan räknas upp tillsammans med Slovakien i detta avseende.

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) Jag vill börja med att koncentrera mig på kärnan av flerspråkighetspolitiken som vi vill främja under denna period. Å ena sidan vill vi kunna garantera respekt för och hylla alla språk som talas i EU, oavsett om vi talar om national-, landsdels- eller minoritetsspråk eller språk som talas av medborgare som kommer från andra kontinenter. Å andra sidan vill vi se till att vi genom att hylla mångfalden uppnår det gemensamma mål som vi alla vill, det vill säga att bevara och befästa sammanhållningen inom EU, med andra ord vår sammanhållning. Vi talar om, om ni så vill, den mest direkta tillämpningen av principen "förenade i mångfalden". I mitt anförande kan jag inte låta bli att beakta de anmärkningar som Hannes Swoboda gjorde angående att vi genomgående bör leta efter de element som förenar oss snarare än de som skiljer oss åt.

Vi måste respektera alla, men vi måste också vara förnuftiga och hitta sätt att förstå varandra på, att kommunicera på och att kunna interagera med varandra på. Det är just därför flerspråkighet har spelat och spelar en oerhört viktig roll när det gäller att förstärka den interkulturella dialogen. Vi behöver dialog, och vi kan inte uppnå detta utan språk.

Jag har haft möjlighet att besöka alla medlemsstater. Jag har också haft möjlighet att resa i områden och regioner där det tyvärr fortfarande pågår diskussioner och dispyter och där vissa språk tyvärr hålls som gisslan för vissa politiska intressen som inte har inspirerats av EU:s sammanhållning. Jag har också sagt högt och tydligt att vi måste hitta lösningar som gör det möjligt för oss att kommunicera och interagera. Som jag redan har sagt är det anledningen till varför vi även i situationer där saker verkar vara svåra att acceptera kan lära oss att förstå varandra genom att lära oss att tala de språk som de gemenskaper vi lever sida vid sida med talar. I sådana situationer, och det finns otaliga fall, anser jag därför att vi kan göra framsteg vad gäller ömsesidig förståelse.

Jag kan som exempel nämna förmågan att tala språket i det område där företrädare för nationella minoriteter är i majoritet. För att uttrycka det med andra ord, förmågan att tala dessa minoriteters språk, tillsammans med de nationella minoriteternas förmåga att tala nationalstatens språk, bygger broar och skapar förståelse, vilket kan hjälpa oss.

Jag vill göra några anmärkningar om våra insatser för att kunna erbjuda stöd till alla språk som talas i EU. Vi finansierar många projekt som inte bara riktar sig till officiella språk utan även till många landsdels- och minoritetsspråk. Det finns otaliga specifika exempel där Europeiska kommissionen har gett stöd både till nätverk av organisationer vars syfte är att främja landsdels- och minoritetsspråk och till de mindre utbredda språken i EU i allmänhet. Vi finansierar dock även projekt riktade till särskilda minoritets- och landsdelsspråk. Det finns också specifika exempel på hur vi stöder dessa språk. Som jag har sagt och önskar upprepa riktar sig strategin för flerspråkighet som antogs 2008 till alla talade språk i EU. Vi har inga hinder. Vi anser att alla språk är en tillgång för EU och en del, om ni så vill, av det kulturarv vi har i EU.

Jag vill också säga några ord om de ändringar som gjordes av lagstiftningen om användningen av slovakiska i Slovakien. Vi är nöjda med att samtal just nu pågår mellan den slovakiska och den ungerska premiärministern om vilka möjligheter de har att finna gemensamma lösningar som grundas på ömsesidig förståelse. Ur ett gemenskapsperspektiv vill jag betona att eftersom lagens tillämpningsområde är mycket brett kan vi i nuläget inte bedöma alla möjliga effekter av dess tillämpning. Det är just därför som genomförandet av lagstiftningen är avgörande, framför allt det sätt som den genomförs på. På denna punkt vill jag betona att Europeiska kommissionen kommer att genomföra en uttömmande analys där vi kommer att undersöka i detalj hur lagstiftningen kommer att genomföras.

Jag vill avsluta genom att än en gång betona att vi, inom ramen för de relativt begränsade befogenheter vi har, försöker stödja alla språk som används i EU, oavsett om de är officiella språk, landsdelsspråk eller minoritetsspråk, såsom walesiska, där vi har specifika exempel på hur vi stöder detta språk, eller katalanska som till exempel Europeiska kommissionen har försökt öppna sig för eller att uppmärksamma de människor som använder detta språk. Vi har till exempel oerhört detaljerade webbplatser och information på katalanska om gemenskapens politik. Samma gäller baskiska och många andra språk. Jag vill visa att dessa insatser gör det möjligt för oss att visa hur vi specifikt vill stödja flerspråkighetspolitiken, som jag anser är en viktig gemenskapspolitik och som i själva verket är grunden för inrättandet av EU.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Jim Higgins (PPE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Europeiska kommissionens positiva inställning och medger att framsteg har gjorts när det gäller erkännandet av minoritetsspråk. Mycket återstår dock att göra om vi ska placera minoritetsspråken på samma nivå som de stora språken i EU. I nuläget tolkas iriska enbart till engelska under plenarsammanträdena, och jag var tvungen att avbryta mitt i ett anförande på en minut (medan jag talade på iriska) och återgå till engelska. I dag finns adekvat utbildning för iriska översättare endast vid National University of Ireland, Galway (NUIG) och hos de irländska advokatsamfundet. Detta tyder på att framsteg har gjorts, men samtidigt uppmanar jag kommissionen att tillhandahålla ytterligare ekonomiskt stöd för inrättandet av andra erkända iriska översättningskurser – så att tillräckligt många iriska tolkar kommer att vara tillgängliga för att EU-institutionerna ska kunna tillhandahålla en komplett irisk översättningstjänst enligt vad som fastställts i artikel 146 i arbetsordningen. Som ni sade kan vi "inte befästa vår interkulturella dialog utan flerspråkighet", och flerspråkighet kan inte skapas utan adekvata utbildningsmöjligheter.

Alajos Mészáros (PPE), *skriftlig*. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! I egenskap av ungrare från Slovakien hävdar jag att den slovakiska språklagen är dålig. Den är inte dålig för att den kränker Europas värdesystem utan för att den med våld lägger sig i flera hundratusentals fria europeiska medborgares rätt att använda sitt modersmål, och den begränsar det fria utövandet av denna rättighet på ett oacceptabelt sätt. Rädslan för bestraffning och språklagens vaga formuleringar leder att medborgare inte ens vågar använda sitt modersmål på platser där det är tillåtet. Å andra sidan är användningen av två språk obligatoriskt även när det är helt omotiverat.

Den slovakiska regeringen, som också antar nationalistiska ideal, motiverade språklagen genom att säga att den uppenbarligen var tvungen att skapa viss balans mellan användningen av slovakiska och ungerska i områdena i södra Slovakien. Som har sagts ska detta betyda att slovakier som lever i ett distrikt som är bebott av ungrare har rätt att få all officiell information på slovakiska. Detta gäller dock bara åt andra hållet om minoriteten utgör minst 20 procent. Vilken bra balans! Tänk att allt detta pågår i Europa på 2000-talet.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Minoriteter ger mervärde till en nation så länge som de kan bevara sina kulturella värden. Därför är det mycket viktigt att bevara minoritetskulturer. Ur denna synvinkel anser jag att Rumänien, den medlemsstat jag företräder, har en av de mest moderna lagstiftningarna för skydd av minoriteter. I Rumänien kan minoriteterna använda sitt modersmål i rätten. De har skolor där undervisning bedrivs på deras modersmål. Alla Rumäniens 19 nationaliteter är företrädade i parlamentet. I områden där minoriteterna uppgår till 20 procent av befolkningen måste de lokala myndigheterna också framställa dokument på minoriteternas språk. Alla beslut utfärdas på rumänska såväl som på minoriteternas språk i området. Jag anser att den rumänska lagstiftningen inom detta område kan användas som en modell för god praxis och som ett riktmärke när man diskuterar minoriteters rättigheter och användningen av deras språk.

17. Inkomna dokument: se protokollet

18. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

19. Avslutande av sammanträdet

Talmannen. – (Sammanträdet avslutades kl. 00.10.)